

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

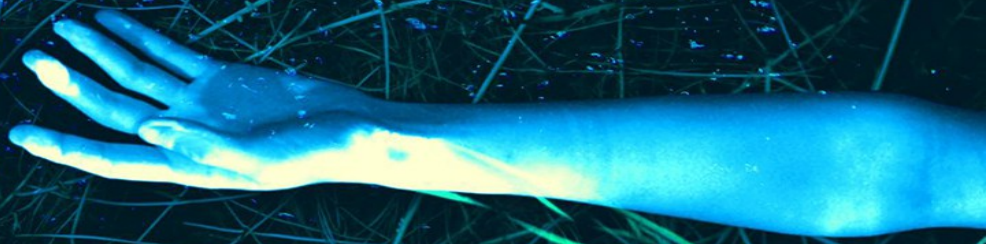
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

PATRICIA CORNWELL

LIVID

A SCARPETTA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LIVID

A SCARPETTA
NOVEL

PATRICIA
CORNWELL

GRAND CENTRAL
PUBLISHING

NEW YORK BOSTON

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Cornwell Entertainment, Inc. tarafından alınmıştır.

Kapak tasarımı Jonathan Bush tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafı© Hand by Plainpicture/Tina Gutierrez, Seaweed by Plainpicture/Ganguin, Bottom Seaweed by Plainpicture/Katrin Saalfrank. Kapak telif hakkı © 2022 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing Hachette
Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
grandcentralpublishing.com twitter.com/grandcentralpub

İlk Baskı: Ekim 2022

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2022939620

ISBN'ler: 9781538725160 (ciltli), 9781538726624 (büyük baskı), 9781538740651 (intl. trade pbk.), 9781538740101 (imzalı baskı), 9781538740125 (B&N imzalı), 9781538725191 (e-kitap), 9781538740644 (Kanada baskısı)

E3-20220819-JV-NF-ORI

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Livid _____'nin](#)

[tanımıEpigraph](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bir Hafta Sonra](#)

[Daha](#)

[KeşfedinFazlasını](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Patricia Cornwell](#) tarafından [da](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Staci'ye

OceanofPDF.com

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

OceanofPDF.com

LIVID'IN TANIMLARI

Ölümden sonra deride oluşan koyu mavimsi-mor renk değişikliği; Öfkelenmek.

OceanofPDF.com

Duyularınızı geliştirin-özellikle nasıl göreceğinizi öğrenin. Her şeyin diğcr her şeyle bağlantılı olduğunu fark edin.

-Leonardo da Vinci (1452-1519)

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Sıcak hava dalgası sırasında Atlantik Okyanusu'nda geçirdiği üç günün ardından April Tupelo ailesi tarafından tanınmaz hale geldi.

Polislerin yüzücü dediği eski güzellik kraliçesi mermer yeşili rengindeydi ve çürümeden kaynaklanan gazlar yüzünden şişmişti. Derisinin dış tabakası ve uzun sarı saçları dökülmüştü. Gözleri, kulakları, dudakları ve vücudunun diğer hassas kısımları yok olmuştu; kalabalık mahkeme salonunda sergilenen görüntüler *Jaws* filminden fırlamış gibiydi.

Yirmi bir ay önce cesedi Wallops Adası'nda kıyıya vurduğunda Virginia'da çalışmıyordum. Olay yerine gitmedim ya da otopsi yapmadım. Otopsiyi yapan adli patolog da korkunç hatalarını düzeltmek için hayatta değildi. Ben olaya dahil olduğumda April Tupelo'nun nişanlısı birinci derece cinayet ve cesedi parçalamakla suçlanıyordu.

Hapishanede yargılanmayı bekliyordu, kefaletle serbest bırakılmadan tecritte tutuluyordu, hikaye uluslararası manşetlerdeydi. Savcılık kemikli bir köpek gibiydi. Ne söylediğimin bir önemi yoktu.

"Bu acı verici görüntüleri gösterme zorunluluğundan ne kadar üzüntü duyduğumu tekrar vurgulamama izin verin." Alexandria Eyalet Savcısı Bose Flagler lirik ses tonuyla devam ediyor ve eğer bu dava başından beri benim davam olsaydı, şimdi burada olmazdık. "Böyle şeyleri görmek insanın ruhunu ve aklını yaralayabilir, öyle değil mi hanımefendi?"

"Ne sorduğunuzdan emin değilim," diye cevap veriyorum.

Tanık kürsüsünün önünde yeniden konumlanmaya devam ediyor ve jüriyi görmemi engellemek için elinden geleni yapıyor. Bir koreografi ustası olan Flagler her hareketine dikkat ediyor ve Mahkeme TV için canlı çekim yapan sabit kameralardan asla uzaklaşmıyor.

"Ne kadar zor olursa olsun, gözümüzü kırpmadan bakmalıyız. Buna katılıyor musunuz, hanımefendi? April Tupelo'nun kısacık hayatının sonunda ona yapılanları tüm boyutlarıyla görmeyi ona borçlu olduğumuzu mu?" Flagler

Önümde yavaşça bir ileri bir geri adım atıyor. "Bunu yapmak bizim ahlaki yükümlülüğümüz, değil mi hanımefendi?"

Bana durmadan *hanımefendi* demesi kibarlıktan başka bir şey değil. Beni hormonları ve sezgileri tarafından yönlendirilen aptal bir koltuk hafiyesi olarak görüyor. Geçen yıl baş adli tabip olarak atandığımdan beri onunla birkaç kez mahkemeye . Her zaman son derece kibardı, bazen de flört ederdi. Bu davaya kadar düşman değildim.

"Sorudan emin değilim," diyorum bir kez daha ve jüri üyelerinin ilgisini çektiğini anlayabiliyorum.

Her zaman öyledirler. Karizmatik ve zeki olan otuz dört yaşındaki bekar, Michelangelo'nun Davut heykelini ya da Giuliano de' Medici'yi akla getiriyor. Ama üzerinde pahalı giysiler var. Elini cebine daldırıp, etrafımızdaki grotesk slayt gösterisini kontrol eden küçük dokunmatik tableti çıkarıyor.

Flagler, mahkeme salonundaki monitörleri canlı renklerle dolduran bu görüntüler karşısında samimiyetsiz bir tavırla, "Herkesi bu grafik görüntülere maruz bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm," diyor.

Norfolk morgundaki otopsi masasında yüzükoyun yatan kurbanın cesedinin çok sayıda fotoğrafına tıklar. Derisi yüzülmüş sırtının ve kalçalarının yakın çekimlerinde, birbirine yakın aralıklarla açılmış, geniş ve siyahımsı kırmızı dört uzun derin kesik görülüyor.

"Bu fotoğrafları daha önce görmüştünüz, değil mi?" Flagler bana sordu. "Bunları ve diğerlerini."

"Baktığımız şey kurbanın çürüyen kalıntıları ve sanığın onu balık yemi haline getirmeye çalıştığı sırada sırtında oluşan vahşi bıçak kesikleri-"

"İtiraz ediyorum!"

"Bu sefer ne var Bay Gallo?" Yargıç Annie Chilton, eyalet ve ABD bayraklarıyla çevrili, arkasında Virginia'nın bronz mührü bulunan siyah deri koltuğundan soruyor.

"Fotoğraflar tahrik edici ve önyargılı. İfade veriyor, Sayın Yargıç! Yine!"

"Reddedildi. Tekrar ediyorum. Lütfen yeniden ifade edin ve yolumuza devam edelim."

Ellili yaşlarının başında, etkileyici bir yüze ve kısa siyah saçlara sahip olan Annie, uzun boylu ve sırik gibi, güzelden çok yakışıklı. Bu öğleden sonra ifade verirken bana karşı olan tavrına bakılırsa, uzun zamandır tanıştığımızı asla tahmin edemezsiniz.

Georgetown'daki hukuk fakültesi günlerimizden beri birbirimizi tanıyoruz. O zamanlar oda arkadaşı olduğumuzu ya da geçen yıl Virginia'ya dönmemi onun teşvik ettiğini düşünmezsiniz.

Aslında, Vali Roxane Dare'i beni ataması için etkileyen karar verici faktör oydu. Geçen ay Annie ortada hiçbir sebep yokken benden kaçmaya başlayana kadar her şey yolundaydı.

"Teşekkür , Sayın Yargıç. İzin verin farklı bir yol deneyeyim," diyor Flagler zorlayıcı bariton sesiyle, etrafımızdaki insanlar öfkeyle mırıldanıp hıçkırırken. "Gördüğümüz şey *ölümden sonra* oluşan ciddi bir hasar. Başka bir deyişle, ölümden sonra, doğru mu hanımefendi?"

"Doğru," diye cevap veriyorum.

"İki bin yirmi yılının on yedinci Ekim Cumartesi sabahı, okyanusta üç gün geçirdikten sonra April Tupelo böyle mi görünüyordu?" diye soruyor çevremizdeki daha üzgün seslere.

"Bu fotoğraflarda gördüğünüz gibi ceset temizlenmiş," diye cevap veriyorum. "Ve çürüme hızlı bir şekilde devam ediyor. Yani, ilk bulunduğu zamanki gibi görünmeyecektir."

"Hanımefendi, rutin olarak yaşadığınız şeylerin çoğunun normal bir insan için travmatize edici olduğunu kabul eder misiniz?"

"Yine, ne olduğundan emin değilim-"

"Demek istediğim, siz bu tür kabuslara alışkınsınız. Kürsüye çıktığınızdan beri izlediğimiz korkunç görüntüler sizin rutininizin, ekmek teknenizin bir parçası. Bunun için para alıyorsunuz, bu doğru değil mi?"

"Hiç alıştığını sanmıyorum-"

"Bir cesetten sonra diğeri. Levhada bir ceset daha. Günden güne, dürüst olursak hiç durmuyor. Her şeye olduğu gibi diyelim. Ölüm çok çirkin. Hiçbir güzel yanı yoktur. Neydi o tekerleme? *Solucanlar içeri girer, solucanlar dışarı çıkar...?*"

"İtiraz ediyorum!" Sal Gallo ayağa kalktı.

"... *Burnunuzun üzerinde pinochle oynuyorlar...?* Ya da onun gibi bir şey, hanımefendi?" Flagler beni antisosyal ve hastalık derecesinde tuhaf biri olarak nitelendirmeye devam ederken tek kelime etmeme bile izin vermiyor. "*Empati* kurmak için para almadığınızın farkındayım-"

"Sayın Yargıç, Cumhuriyet Savcısının tanığı rahatsız etmesine itiraz etmeye devam edeceğim!" Gallo'nun yüzü kıpkırmızı.

gofre takım elbise ve çarpık papyon. "Atıp tutmasının ve taciz etmesinin tek nedeni jüriye önyargılı davranmaktır."

"Reddedildi."

"Devam eden itirazımın kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Kayıtlara geçti."

"Tekrar ediyorum, hatalı yargılama talep ediyorum." Gallo tiksintiyle yerine oturdu. "Reddedildi."

Bose Flagler'ın ne yaptığı çok açık. Stratejileri başından beri zekice ve dikkatlice planlandı. Niyeti benim jüri üyeleri üzerinde hayal edilebilecek en kötü izlenimi bırakmam. Bu yüzden davasını dinlendirmeden önce beni son tanığı olarak sakladı.

Beni kürsüye çağırmasının tek nedeni de bu tek amaç. Beni parçalamak. Güvenilirliğimi ve dürüstlüğüme zedeleyerek jüri üyelerinin zihninde olumsuz izlenimler bırakmak. Flagler ifadem hakkında makul bir şüphe yaratmazsa kazanamaz.

"Sayın Yargıç?" diye sordu kibarca, soğukkanlılıkla. "Jürinin, tanığın eyaletimizin baş adli tabibi olarak hangi hizmetler karşılığında ücret aldığını bilmesinin adil olacağını düşünüyorum. Bilirsiniz, iş tanımında ona bizim vergilerimizle finanse edilen altı haneli bir maaşı hak ettiren şey nedir?"

"İtiraz ediyorum! İşte yine başlıyoruz, Sayın Yargıç!" Gallo patladı. "Ve Bay Flagler'ın aynı vergi mükellefleri tarafından cömertçe tazmin edildiğine inanıyorum!"

"O kadar da değil," diye karşılık verince bazıları güldü. "Bay Gallo, itirazınız reddedildi."

Kalabalık mahkeme salonundaki huzursuz gürültü, Flagler bir yandan çirkin maskaralıklarını sürdürürken bir yandan da karakterime suikast düzenledikçe daha da artıyor. Annie buna izin vermeye devam ediyor. Daha önce de onun mahkeme salonunda bulundum ve arkadaş olduğumuz için özel bir muamele beklemiyorum. Ama göz teması kurmuyor ve neredeyse hiç saygı göstermiyor. Bir şeyler yanlış ve haftalardır da öyle.

"Demek istediğim?" Flagler devam ediyor. "Bizden ne beklendiğini bilmek istiyoruz."

Seçtiği bu sıra dışı mesleğe tanıklık ediyor. Çok az insanın hakkında çok şey bildiği bir meslek olduğunu da eklemeliyim. Ya da bilmek isteyen?"

"Sayın Yargıç!" Gallo'nun sesi boğuklaşıyor. "Eyalet Savcısı, Doktor Scarpetta'nın güvenilirliğini zedelemek için elinden geleni yapıyor. Onu kürsüye çıkarmasının tek nedeni bu. Jürinin ona güvenmemesi için elinden geleni yapıyor çünkü elinde bir dava yok! Düzenlediği şeyin bir cadı avı olduğunu biliyor!"

"Bu kadar yeter," diye karar verdi Annie. "Ve jüriden, savunma avukatının bu davanın bir cadı avı olduğuna dair yorumunu dikkate almamalarını istiyorum. Başka sözlerden kaçınalım." Yüksek tüneğinden sertçe aşağı bakıyor. "İtirazınız nedir, Bay Gallo?"

Flagler onu görmezden gelmeye devam ederken, "Savcılık vaaz veriyor ve tanıklık ediyor!" dedi, yüksek sesle sayfaları çeviriyor, notlarını gözden geçiriyordu. "Durmadan Doktor Scarpetta'nın peşine düşüp ona hakaret etmekten bahsetmiyorum bile." Gallo o kadar kızgın ki sesi titriyor. "Bir cümleyi bile bitiremiyor!"

Önde gelen savunma avukatı büyük bir centilmenlik gösterisiyle beni savunuyor çünkü söyleyeceklerim bir kez olsun ona yardımcı oluyor. Yakında başka bir davada bulgularım işine gelmediğinde bu durum değişecek.

"İtirazınız not edildi, Bay Gallo." Annie onu bir kez daha kovar. "Bay Flagler, devam edebilirsiniz."

"Birkaç saniyenizi alabilir miyim, Sayın Yargıç?" Özür dileyerek gülümsüyor. "Tanığın aksine, bir bilgisayar hafızasına sahip değilim. Aslında yanlış konuşmadığımdan emin olmak için evraklarımı kontrol etmem gerekiyor."

Tanık kürsüsüne yaslanmış, notlarını karıştırıyor, vanilyalı takım elbisesi ve mavi süet ayakkabılarıyla oldukça şık görünüyor. Şanzelize Caddesi'ndeki bir Paris mağazasında özel olarak yaptırdığı mine çiçeği parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Super Bowl büyüklüğündeki altın mühür yüzüğüne kazınmış hanedan armasını seçebiliyorum.

Zengin Virginia ailesinin kökleri Norman Fethi'ne kadar uzanıyor. Ayrıca *Mayflower* ve Ellis Adası'na da, kimin oyunu istediğine bağlı olarak övündüğünü duydum. Büyüklük için yetiştirilirken kendisine her türlü avantaj sağlanmış ve etrafta dolaşırken narenciye kokusunu alıyorum. İşleri uzatıyor, ilgi odağı olduğundan emin olmaya çalışıyor, bu onun bir sanat haline getirdiği bir şey.

"Hanımefendi?" Flagler cebinden dokunmatik tableti tekrar çıkarır.

"Lütfen dikkatinizi monitörlerde gösterilenlere verir misiniz? Bunları gördünüz mü?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Lütfen hafızanızı tazelemek için bir dakikanızı ayırın." Dikkatimi neredeyse hiç insana benzemeyen görüntülere yöneltiyor.

Odanın dört bir yanındaki monitörlerde April Tupelo'nun çürüyen kalıntılarının denizyıldızları ve yengeçlerle dolu fotoğrafları sergileniyor. Kokuyu ve sineklerin vızıltısını çok iyi hayal edebiliyorum. Bu tür dehşetler, onun ve sanığın doğup büyüdüğü, buradan yaklaşık iki yüz mil güneyde, etrafı suyla çevrili bir kara parçasında, dünyanın manastır gibi bir yerinde yaşanmaz.

Altı kilometrekarelik bariyer adasının nüfusu beş yüzden azdır ve sizi Virginia'nın anakarasından oraya götürecek tek bir yol vardır. Aksi takdirde bir uçağa ya da tekneye ihtiyacınız var. Bu konum, deniz ürünleri yakalayıp satarak ve turistik han ve lokantalar işleterek geçimini sağlayanlar için idealdir. Wallops Adası'nın uzaklığı onu bir uzay limanı için de ideal kılmaktadır.

Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi'ne ev sahipliği yapan NASA-Wallops tesisi dört piste sahiptir ve daha fazlası da yapım aşamasındadır. Bölgede yaşayanlar ve çalışanlar roketlerin güçlü kükremelerine alışkındır. Atlantik Okyanusu üzerindeki gökyüzünü devasa Roma mumları gibi aydınlatan bu roketler o kadar sık fırlatılıyor ki bölge sakinleri bunun farkına bile varmıyor.

Tipik yük NASA ve özel havacılık endüstrileri için uzay sondaları ve diğer bilimsel araçlardır. Genellikle araştırma deneyleri ve Uluslararası Uzay İstasyonu'na giden malzemelerdir. April Tupelo'nun kayalık sahile vuran cesedinin fotoğraflarında, uzaktaki yüksek arazide bulunan fırlatma rampalarını seçebiliyorum. Ufukta yıldırım bastırma direkleri, su kuleleri ve genel beton blok binalar göze çarpıyor.

Bir roket rampasından ucu sivriltilmiş devasa bir beyaz tebeşir çubuğu gibi fırlıyor, burun konisinin içine bir uydu gizlenmiş. Tupelo vakasını devralmadan önce NASA-Wallops'ta yürütülen çalışmalar hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. Son aylarda daha fazla şey öğrendim ve bazı ayrıntılar şaşırtıcı. Deneyler suya indiğinde çoğu zaman getir götür işlerini yerel halkın yaptığını tahmin edemezdim.

Her şey olabilir. Çarpışma testi taşıyan bir mürettebat kapsülünün prototipi

Mannikinler. Açılır şamandıralı bir uçan araba. Yunus balığına benzeyen amfibik bir drone. Gözetleme yaparken uçan robotik bir kuş. Bu tür merak uyandıran şeyleri alan tekne pilotları nadiren ne taşıdıklarını ya da kıyıya ne çektiklerini biliyorlar. Çoğu ilgilenmiyor, umursamıyor ve sanık da bu tür görevler için rutin olarak işe alınıyor.

April Tupelo'nun öldüğü sırada Gilbert Hooke yirmi beş yaşındaydı ve tahmin edilebileceği gibi *Kaptan Hooke* adlı kırk metrelik bir kiralık trol teknesinin sahibi ve işletmecisiydi. O ve April, federal hükümet için resmi olanlar da dahil olmak üzere, eğlence gezileri, balık tutma gezileri ve diğer gezilerle meşguldü. Öldüğü gün, uzayın 120.000 metre ötesine fırlatılmış bir meteoroloji balonunu geri almışlardı.

Arızalanarak atmosfere doğru geri savruldu ve o sabah geç saatlerde Virginia kıyılarına düştü. Dolaylı olarak, bu tek olay o gece olanlarda bir etken olabilir. Tanık kürsüsünün tam karşısındaki monitörde, genç ve son derece hoş görünümlü, üniformalı bir NASA Koruma Hizmetleri özel ajanının görüntüsü yer alıyor.

O ve Hooke, yüzlerce metre uzunluğunda sönmüş parlak gümüş bir balonu yakalamak için gaff direkleri kullanıyorlar. Gizemli gondolu, şişirilebilir şamandıralar üzerinde suda sallanan parlak metal bir uyduyu akla getiriyor. Bu görüntünün yanında April Tupelo'nun plastik şişeler, solmuş bir tekne minderi ve diğer deniz artıklarıyla dolu kayalık bir kıyıda deniz yosunlarına ve çürümüş ağlara dolanmış çürümeye yüz tutmuş bedeni yer alıyor.

Hooke, April'a kızdığını itiraf ediyor. Ölmeden hemen önce tartışmışlar. Polis ifadesinde NASA özel ajanının *kendisine çok fazla ilgi gösterdiğini ve bundan zevk aldığını* yazmış. *Bunu teşvik etmiş*. Akşam ilerledikçe çiftin tartışmaları daha da kızışmış ve incelediğim psikolojik raporlara ve diğer gizli materyallere göre ilişkileri istikrarsızmış.

Sık sık ve şiddetli bir şekilde kavga ederlerdi. Görünüşe göre Hooke'un başka erkeklerin ilgisini çekmek ve genel olarak dram yaratmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bose Flagler'ın iddiasına göre, öldüğü gece Hooke kıskançlık krizine girmişti. O ve April teknede oturup sıcakta bira içerken tartışırken, Hooke mükemmel cinayetle nasıl kurtulacağını planlıyordu.

Flagler, en önemlisinin cesedin nasıl imha edileceği olduğunu bir müjdeci edasıyla anlatıyor. Davalı, cesedin bir daha bulunmayacağından emin olmalıydı.

bulundu

.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Bunları gördünüz mü?" Flagler etrafımızdaki gürültü patırtı arasında bana soruyor.

Elini bir yarışma programı sunucusu gibi mahkeme salonunda gezdirerek çok sayıda büyük ekrandaki dehşet verici görüntüleri gösteriyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Bu görüntüler April Tupelo'nun cesedi sahile vurduğunda içinde bulunduğu durumu doğru bir şekilde tasvir ediyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet," diye cevap verdim. "Orada değildim ama polis ve ölüm müfettişleri tarafından çekilen fotoğraf ve videoları inceledim."

"Ve sizce şiddet kurbanı gibi görünmüyor mu, hanımefendi?" "Gördüğüm şey, cesetlerin bulunduğu yerden su-"

"*Sıradan* mı? Sanki baktığımız her şey *sıradanmış* gibi mi?" "İtiraz ediyorum! İfade üzerine tartışmacı yorum!"

"Devam ediyor."

Flagler bana, "Devam edin hanımefendi," dedi. "Nasıl olduğunu anlatıyordunuz ortak April Tupelo'nun ."

"Genellikle bir cesedin yüzükoyun ve kısmen suya batmış olarak yüzeceğini, kol ve bacakların ve başın gövdeden daha aşağıda asılı kalacağını söylüyordum." Bunu Flagler'a değil jüriye açıklıyorum. "Genellikle gemiler ya da motorlu tekneler tarafından ezilirler."

Gemidekilerin nadiren bir fikri oluyor, ben de kanlı resmi çizmeye devam ediyorum. Ya da bilseler bile karışmak istemiyorlar ve devam ediyorlar. Korkunç keşfi başkasına bırakıyorlar, yani her zaman ölüm sonrası yaralanmalarla ilişkili olabilecek bir geçmişe sahip değiliz.

"İnsan kalıntıları deniz hayvanları tarafından avlandığında ve bir tekne pervanesi tarafından parçalandığında, ölümün neden şiddetli olduğunu düşünebileceğinizi anlayabilirsiniz." Flagler görünmezmiş gibi jüri için özetliyorum.

"Eğitimsiz ya da artık rasyonel düşünemeyen biri için, bu tür ölüm sonrası eserleri işkence, sakatlama ve cinayetle ilişkilendirmek kolaydır."

"Bir cinayet kurbanının tam olarak bu fotoğraf ve videolarda gördüğümüz gibi görünmesi de mümkün değil mi hanımefendi?" Yine büyük düz ekranlarda parlak bir şekilde gösterilen rahatsız edici görüntüleri gösteriyor.

"Evet, bu mümkün, ama-"

"Bu resimlere bakarak April Tupelo'nun öldürülmediğini söyleyemezsiniz, değil mi hanımefendi?"

"Hayır, bir bakışta değil," diye cevap veriyorum o stratejik bir şekilde hareket etmeye devam ederken.

Şu anda koyu mavi timsah kemeriyle ve gümüş şahlanmış kartal tokasının elmas gözleriyle karşı karşıyayım. Pudra mavisi pamuklu gömleğinin inci gibi düğmelerini ve düz göbeğinin terlediği gri lekeleri seçebiliyorum.

"Tabii ki Wallops Adası'ndaki olay yerinde değildiniz. Bu konuda açkıttın, değil mi? *Sen... orada... değildin...*" önümde volta atarken yavaşça çiziyor. "Yani jüriye bu noktanın hatırlatılması önemli. Massachusetts'te yaşıyordunuz, oradaki hayatınızla meşguldünüz. Virginia'da bile değildiniz ve April Tupelo'nun cesedini hiç görmediniz, doğru mu?"

"Bu doğru." Buradan canlı çıkma konusunda giderek daha fazla tedirgin oluyorum. Kiraz ağacından panelli bölmeler ve bel hizasında bir kapıyla olan

Flagler mahkeme salonunu çılgına çevirmeye devam ederken, hızlı bir çıkış yolu olmadığının farkındayım. Koridorun ön tarafında, bana hemen ulaşabileceği bir yerde oturan Pete Marino'ya şöyle bir bakıyorum. Güneşten yıpranmış kocaman yüzü

Etrafındaki her şeyi belli etmeden kavradığı için taş kesilmişti. "Peki ya sanık

Gilbert Hooke?" Flagler bir sonraki taktik ve etrafımdaki gürleme uğursuz. "Onunla kaç kez görüştünüz hanımefendi?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"İkiniz hiç tanıştırılmadınız mı?" "Hayır."

"İskenderiye'ye nakledilmeden önce Norfolk hapisanesinde kilit altındayken Bay Hooke'u hiç ziyaret etmediniz mi?"

"Hayır."

"Belki onunla telefonda konuşmuşsunuzdur?" Flagler ısrar eder ve

saçma olduğunu ima ediyor.

"Yapmadım. Ne bu davada ne de başka bir davada bunu yapmak benim için normal bir şey olurdu."

"Nedenmiş o?" Volta atmaya bırakıp bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Neden normal olmasın ki?"

"Sanığın suçluluğunu ya da masumiyetini belirlemek adli tabibe bağlı değildir" diye cevap veriyorum.

"O zaman sanıkla doğrudan temasınız sadece bu öğleden sonra bu mahkeme salonunda mı oldu? Bize bunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu doğru." Gözlerimin savunma masasında gezinmesine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Ama bu, avukatlarıyla birlikte oturan Gilbert Hooke'un farkında olmadığım anlamına gelmiyor. Beni dikkatle izliyor, pek bir tepki vermiyor, önündeki bloknote ve kaleme dokunmuyor.

"Ve hanımefendi?" Flagler hızlanmaya devam ediyor. "Sanıkla konuşmadığınız ya da tanışmadığınız için, onun gerçekte nasıl bir insan olabileceği konusunda bilinçli bir fikriniz yok, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Cinayet ve sakatlama da dahil olmak üzere zalimce eylemler yapıp yapamayacağı konusunda doğrudan bir bilginiz yok mu? İnsanların söylediği gibi soğukkanlı bir canavar olup olmadığını bilmeniz mümkün değil, öyle değil mi?"

"Doğrudan bilgim yok-" "İtiraz ediyorum!"

"Gilbert Hooke'un patolojik olarak kıskanç olup olmadığı konusunda kişisel bir bilginiz yok mu? Başka durumlarda April'e şiddet uygulayıp uygulamadığı ve psikolojik olarak sadist olup olmadığı konusunda-?"

"İtiraz ediyorum!"

"... İstedliğini elde edemediğinde ya da ilgi odağı olmadığından kontrolden çıktığına ve kinci olduğuna dair kişisel bir bilginiz yok mu? Özellikle de içki içerken, doğru mu-"

"İtiraz ediyorum! Soruldu ve cevaplandı!"

"... Demek istediğim, sanığın gerçekte nasıl biri olduğu hakkında kişisel olarak hiçbir fikriniz yok, değil mi hanımefendi?" Annie şaşkın bir sessizlikle izlerken Flagler bana söylüyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Kişisel bir bilgim yok."

"Ve jüri kararını verdiğinde herhangi birimizin güvende olup olmadığını bilemezsin."

Gilbert Hooke yine dışarıda ve özgür mü? Sizin de bu konuda doğrudan bir bilginiz yok, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Mahkemeler sanığın oldukça tehlikeli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, bu da Hannibal Lecter'ı akla getiriyor-"

"İtiraz ediyorum!" Gallo bağılıyor ve onu hiç bu kadar kırgın görmemiştim. "Tanrı aşkına, Sayın Yargıç!"

"Gilbert Hooke'un neredeyse iki yıl önce tutuklanmasından bu yana kefaletle serbest bırakılmadan tecritte tutulması tesadüf değil," diye devam ediyor Flagler. "Yıkıcı ve nefret dolu hayatının geri kalanında neden parmaklıklar ardında kalması gerektiği açık..."

Tüm gözler Gilbert Hooke'un üzerinde, temiz traşlı, soluk tenli, kısa, faremsi saçlı, birkaç beden büyük, ucuz bir takım elbise giyiyor. Hapishane malı turuncu spor ayakkabıları, el ve ayak bileklerindeki prangalar olmasa genç bir avukat sanılabilirdi.

Bu, neredeyse iki yıl önce April Tupelo'nun ölümü sırasında kaslı ve güneşten kararmış haliyle tam bir tezat oluşturuyor. Şu ana kadar mahkeme salonunda gördüğüm her görüntüsünde, kemerinde taktik bir savaş bıçağı ve büyük kalibreli bir tabanca taşıyordu.

Gömleksiz, dövme ve ukala bir sırtıya sahip, genellikle elinde bir birayla. Onu oltasına yem takarken, balıkları fileto çıkarırken, her yerde kan ve bağırsak görürüz. Ya da manyakça gülerken, fırlattığı fişek kovanları güneşte parlarken, silahını gafil avladığı bir köpekbalığına ateşlerken. Tüm bunlar savcılığın kasıtlı ve etkili bir oyunudur.

"Tekrar söylüyorum, jüriye Gilbert Hooke ile gördüklerinizin gerçek olmadığını hatırlatıyorum." Flagler agresif bir şekilde savunma masasının pahalı avukatlarından oluşan ekibini işaret ediyor ve sinirli mırıltılar daha da yükseliyor. "Onun yumuşak huylu görünüşüne aldanmayın!"

"İtiraz ediyorum!" Gallo şikayet ediyor.

Annie sonunda, "Bay Flagler, bu kadar yeter," dedi.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokup tam park ediyor. Mavi ipek kravatının üzerindeki *Champs de Fleurs* desenine bakıyorum,

onun parlak kokusunu tekrar alıyorum.

"Hanımefendi? Kaç tane süslü dereceniz olduğu umurumda değil, ölümü geri alamazsınız, değil mi?" diye soruyor bana.

"Hayır."

"April Tupelo'nun sevdiklerine kaybettiklerini geri veremezsiniz, doğru mu? Öyleyse sizin gibi birinin duyarsızlaşmaktan başka ne seçeneği var, öyle değil mi hanımefendi?"

"Hayır, bu doğru değil-"

"Aslında en eski anılarınız babanızın hasta ve ölmekte olduğuna dair," diyor. "Böyle hassas bir konuyu gündeme getirdiğim için üzgünüm. Çünkü bu, senin yetiştirme yıllarını mahvetmekten başka ne işe yarayabilirdi ki...?"

"İtiraz ediyorum! Alakasızlık!"

"Aynı zamanda ilişki kurmanızı, insanlarla bağlantı kurmanızı da zorlaştırıyor. Yaşayanlarla, yani-"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç!"

"Kabul edildi. Sorunuz nedir, Bay Flagler?" "Ne tür bir kanser?" Bunu bana yöneltti. "Babam kronik miyeloid lösemiden öldü."

"Ne yazık ki, duygusal olarak kendini nasıl kurşun geçirmez hale getireceğini öğrenmeye genç yaşta başlamışsın. Tabii Miami'de kötü bir mahallede büyüdüğün için muhtemelen birden fazla açıdan *kurşun geçirmez* olman gerekiyordu," diye ekliyor etrafındaki alaycı kahkahalara. "Annen de baban da bu ülkede doğmamış ve neredeyse hiç İngilizce bilmiyorlarmış, öyle değil mi?"

"İtiraz etmeye devam edeceğim!" Gallo tiksintiyle başını sallıyor ve ben ondan daha fazla öfkeleniyorum ama kimse bunu anlamıyor.

Çocukluğum ve İtalyan etnik kökenimle ilgili ayrıntıları gündeme getirerek, seçkin soyağacına sahip varlıklı Flagler jüri üyelerine ve diğer herkese benim bir yabancı olduğumu hatırlatıyor. Beni Amerikalı bile olmayan soğuk kalpli bir kadın olarak resmediyor ve havadaki düşmanlığı statik elektrik gibi hissedebiliyorum.

Annie müdahale etmeden bakarken, "Başka bir şekilde ifade edeyim," diye yanıtlıyor. "Küçük yaşlardan itibaren ölümcül hasta babanıza bakıyordunuz, değil mi hanımefendi?"

"Evet."

"*Hissetmemeyi öğrenmek zorundaydın*, bu doğru değil mi?" "Hayır, doğru değil."

Yine duruyor, notlarını karıştırıyor ve insanlar duymak istemediğim çirkin yorumlar yapıyor.

"Mahkeme salonunda sessizlik," diyor Annie.

"Hanımefendi?" Flagler bana baktı. "April Tupelo'nun öldürülmediğine karar verdiniz, çünkü...? Baştan alıyorum. Baştan alayım... Bakalım doğru anlamış mıyım? Fikriniz, jürinin daha önce müzede çalışan birinin ifadesini dinlediği şu küçük kar tanesi görünümlü şeylere dayanıyor... *Diatomlar*. Doğru mu telaffuz ediyorum?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Ve diyatomlar temelde alglerdir, havuzlarda ve balık tanklarında gördüğümüz pis şeylerdir."

"Diyatomlar çok fazla olmadıkça çıplak gözle göremezsiniz, bilindiği gibi bir çiçeklenme," diye cevap veriyorum.

"Peki, diyatom adı verilen bu ufacık tefecik şeyleri fark ettiniz mi, her ne kadar çiçek açmadıkları sürece bizim için görünmez olsalar da?"

"Tek hücreli algler mikroskopla kolayca görülebilir." Dikkatimi jüri locasındaki çoğu emekli ve üniversite eğitimi almış dokuz kadın ve üç erkeğe veriyorum.

"Ve hanımefendi, şansınızın yaver gitmesi umuduyla o mikroskoba bakıyordunuz. Cracker Jack kutusundaki ödülü bulmak gibi bir şey, değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil. Diyatomları bulmam şans ya da tesadüf değildi," diye cevap veriyorum. "April Tupelo'nun yirmi bir ay önce, on yedi Ekim'de yapılan otopsisı sırasında korunan akciğer dokusunda özellikle bu canlıları kontrol ettim."

"Dediğim gibi, bir önseziniz vardı ve bunu vücut parçalarıyla deney yaparak kanıtlamak istediniz," diyor. "Bunca zamandır konserve şeftali gibi cam kavanozlarda muhafaza edilenler...?"

"İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi. Bay Flagler, tanığın sorulara tam olarak cevap vermesine izin verin. Bu işi hızlandırmamız gerekiyor," diye ekliyor Annie, öğleden sonra fırtınası yaklaşırken uzaktan gelen bir gök gürültüsü eşliğinde.

"Otopsiler sırasında," diye devam ediyorum, "organların ve diğer biyolojik dokuların kesitlerini formaldehit ve sudan oluşan ve formalin adı verilen renksiz bir çözelti içinde muhafaza etmek standarttır."

Ben jüri üyelerine morg hakkında kısa bir verirken, Flagler sürekli

Pozisyonumu aldım. Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek onun arkasını görmeye çalışırken gülünç görünüyor olmalıyım.

"Bu temelde cenaze evlerinin mumyalamada kullandığı fiksatifin aynısıdır ve diyatomelerin mevcut olup olmaması üzerinde hiçbir etkisi yoktur," diye açıklıyorum. "Başka bir deyişle, formalin diyatomeleri yok etmezdi. Sorun şu ki, April Tupelo'nun ölümü sırasında bu canlılara bakılmamış. Bunun olması gerekirdi ama olmadı."

Raporlarda gördüğüm ya da bana söylenen hiçbir şey bu konunun gündeme geldiğini düşündürmüyor. Eminim ki gündeme gelmemesinin nedeni Dr. Bailey Carter'ın yetersiz hale gelmesiydi. En yakınlarına göre, altmış dört yaşındaki adli patolog hızlı başlayan bunama hastalığından muzdaripti. Unutkan, dengesiz ve telkinlere dirençli hale gelmişti.

April Tupelo'nun ölüm sonrası muayenesini yapan ve medikolegal soruşturmadan sorumlu olan doktor, boğulmayı muhtemel bir ölüm nedeni ya da bir olasılık olarak görmemiştir. Nihai otopsi raporuna ve ölüm belgesine yazdığı bilgilere göre April Tupelo elle boğularak ölmüştür. Bunu neden düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, tabii bu bir tahmin değilse. Boğazındaki yumuşak dokunun büyük bir kısmı yok olmuş, çürümüş ve deniz canlıları tarafından beslenmiş.

Boyun yapılarında yaralanmaya dair belirgin bir kanıt yoktu ve boğulmanın onu öldürdüğüne hükmetmek için bir neden yoktu. Öldürmedi. Kaybolmuş ya da bulunamamış yaraları olabilir. Ama boğulmuştu ve Bailey Carter belirgin işaretleri gözden kaçırmıştı. "Sulu kahverengimsi" mide içeriğini diyatom kontrolü yapmadan atmış.

Bunu yapmış olsaydı, kurbanın akciğerlerinin korunmuş bölümlerini incelediğimde benim bulduğum gibi bulacaktı, jüriye açıklıyorum.

"Okyanus boğulmalarında dalga hareketi nedeniyle," diyorum, "kurbanlar genellikle suyu solumanın sıra yutarlar. Özellikle de sörf sert ise -"

Sözüm yine kesildi, bu kez de elini coşkulu bir şekilde sallayan matruşka bir jüri üyesi tarafından. Ağır makyajlı ve büyük yüzükler takan bu kadın, bana İngiliz komedyen Dame Edna'yı anımsatan tuhaf kanatlı gözlüklere ve lavanta rengi saçlara sahip.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

Tanığa bir sorunuz var mı?" Annie jüri üyesine sorar.

"Eğer olmazsa. Evet, lütfen," diyor Virginia'dan çok Güney Carolina'ya benzeyen bir aksanla.

"Devam et." Annie başıyla onu onaylar.

"Sanırım bu diatomların neden bu kadar önemli olduğu konusunda hala biraz kafam karışık. Örneğin, kurban günün erken saatlerinde yüzmeye gitmiş olsaydı, bu onları bulmanızı açıklayabilir miydi?" diye soruyor jüri üyesi.

"Ciğerlerinde değil," diye cevap verdim. "Başka bir deyişle, sağlam organların içinde değil."

"Merak ediyorum da, bu diatomların bu davada bize gerçekten ne söyleyebileceğini açıklayabilir misiniz? Tehlikeli midirler? Eğer bir bardağa musluk suyu doldurursam onun içinde de olurlar mı? Bunun içinde mi?"

Elindeki plastik su şişesini ışığa doğru kaldırıyor. Diğer jüri üyeleri de refleks olarak aynısını yapıyor.

"Nasıl bilebilirim ki? Ya ben içerse? Ya schnoodle'ım içtiyse?" diye soruyor tüm samimiyetiyle.

"Bir kuyudan, gölden, belki bir akarsudan ya da göletten gelen içme suyundan bahsetmiyorsanız, bu pek olası değil" diye cevap veriyorum, mahkeme tarafından sağlanan kalem ve kağıtla yazarken. "Ancak ne siz ne de evcil hayvanlarınız diatomları yutmak istemezsiniz çünkü bazıları toksin üretir."

Mikroskobik organizmaların her yerde bulunduğunu anlatmaya devam ediyorum. Gezegenin her yerindeki nehirlerde, koylarda, okyanuslarda ve diğer su kütlelerinde bulunurlar. Farklı polen türleri gibi, diatomlar da bulundukları yere göre muazzam farklılıklar gösterebilir.

"Bu yüzden bir soruşturmada önemlidirler," diye ekliyorum ve soruyu soran jüri üyesi başını sallıyor. "Bize ne olduğunu ve nerede olduğunu söyleyebilirler."

Akciğer dokusunda diatom bulmak kurbanın su soluduğunu doğrulayacaktı ve ben de bunu keşfettim. Mikroskop altında slaytları incelediğimde,

Tek hücreli canlıların bolluğu, deniz camının küçük parçalarını ve bir kaleydoskopdaki simetrik şekilleri akla getiriyordu.

"Ayrıca kurbanın denize düştüğüne inanılan bölgeden okyanus suyu örnekleri aldırıldım." Jüri üyelerine aldığım önlemlerin sonuçlarını veriyorum. "Ve bu diatomlar ciğerlerindekiyle uyumlu-"

"Tamam, tamam, bütün bu söylediklerinde haklı olduğumu varsayıyorum." Flagler yeterince dinlemişti. "Bu April Tupelo'nun öldürülmediği anlamına gelmez, değil mi? Belki de üç gün boyunca okyanusta yüzerken ciğerlerine su kaçmıştır, bu mümkün değil mi?"

"Su solumuş. Okyanusa girdiğinde hala nefes alıyor, hala hayatta değilse bu olamaz." Başından beri ona söylediğim şeyi tekrarlıyorum. "Yani bir teknede saatlerce ölü kaldıktan sonra kesilip denize atılmış olamaz."

Savcılığın iddianamesindeki yanlış iddialara karşı çıkarken, Flagler'ın öfkelenmek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Uyarı işaretlerini tanıyorum. Yanakları kızarıyor ve sağ eli silahını çekmek üzere olan bir silahşör gibi seğirmeye başlıyor.

"Birinin cinayetten paçayı sıyırmasına izin mi vermeye çalışıyorsunuz hanımefendi?" Telaşlanmış bir halde, parmaklarını öfkeyle koyu dalgalı saçlarında gezdirerek kekelemeye başlıyor.

"İtiraz ediyorum!"

"Sayın Yargıç, bunun adil bir soru olduğunu düşünüyorum." Annie, "Tanık cevap verebilir," dedi.

Jüri üyelerine, "Tek yaptığım geldiğinde dürüst ve açık bir şekilde ifade vermek," diye açıklıyorum; beni sorgulayan kişi dikkatle izliyor ve notlar alıyor. "İfadelerim tıp bilimine dayanıyor ve bu dava başlangıçta benim olsaydı-"

"Ben sana sormadım!" Flagler öfkeyle sözümü kesti ve ben de hemen onun sözünü kestim.

"April Tupelo'yu boğulma vakası olarak kayıtlara geçirirdim, ölüm şekli daha fazla araştırma yapılana kadar belirlenemedi-" Gürültüler beni susturdu.

"Sessizlik," diye uyarıyor Annie mahkeme salonundaki seyirciler yuhalarken diğerleri alkışlıyor ve yorumlar yapıyor. "Sessizlik, lütfen."

"Şimdi itiraz eden ben oldum, Sayın Yargıç!" Flagler kaşlarını çatarak

sanki Yehuda'yımışım gibi.

Annie ona, "Onu tanık olarak çağırmıştın," diye hatırlatır.

"Evet, ama Sayın Yargıç, ifadesi cevap niteliği taşımıyor. Bu sadece gerçek olarak ifade edilen bir spekülasyon-!" Sanki bunu daha önce telefonda ve yüz yüze söylediğimi hiç duymamış gibi.

"Sipariş, lütfen..."

Fısıldaşmalar ve öfkeli konuşmalar devam ediyor.

"Mahkeme salonunda sessizlik. Bayanlar ve baylar, lütfen. Teşekkürler, teşekkürler..."

Kargaşa yatışırken, sağ elime taktığım fitness takip cihazı tipi "akıllı" yüzük sessizce titriyor. Şu anda yanımda olmayan telefonuma bir sürü mesaj ve arama düşüyor. Pete Marino'ya gizlice bir kez daha bakıyorum. Onun da telefonunun olmaması gerekiyordu. Ama kurallar başkaları içindir ve her neye bakıyorsa onu mutsuz ediyor.

Parmaklarıyla bir şeyler yazmakla meşgul ve acil bir durum olmasa şu anda bunu yapıyor olmazdı. Kaşlarını çatarak yukarı bakıyor, sanki ona baktığımı ve bir şeyler olduğunu hissediyor. İyi değil, neredeyse hiç iyi değil.

"Hanımefendi?" Flagler dokunmatik tabletini tekrar cebinden çıkararak bana sesleniyor. "Acaba bunlardan herhangi birini gördünüz mü? Ölüm öncesi görüntüler dediginiz, ölümden önce çekilenler sanırım?"

Küçük, sevimli April Tupelo'nun yedi yaşına kadar katıldığı yarışmalarda kazandığı başarıları gösteren video klipler oynamaya başlıyor. Mahkeme salonunda daha fazla ağlama ve mırıldanma duyuluyor ve aklıma öldürülen çocuk güzellik kraliçesi JonBenét Ramsey geliyor.

"İtiraz ediyorum! Alakasız ve önyargılı!" Gallo başlıyor.

"Reddedildi."

"Bunlar tanıdık geliyor mu?" Flagler

bana sordu. "Hayır."

"Anlıyorum. Tüm materyalleri incelediğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

"Bu videolara bakmam için bir neden olmazdı," diye cevap veriyorum.

"April Tupelo'nun kimliğinin belirlenmesine yardımcı olmazlar mıydı?"

"Öldüğünde bir yetişkindi ve kalıntıları bulunduğu görsel olarak tanınamaz haldeydi." Etrafımdaki kargaşa yoğunlaşırken bariz olanı ifade ediyorum. "Diş kayıtları ve DNA ile kimliği tespit edildi."

Monitörlerdeki yeni görüntüler Nisan ayında Chincoteague 'nin

Mezuniyet balosu kraliçesi. İnce, atletik görünümlü ve uzun siyah elbisesi içinde *Seventeen* dergisi güzeli.

"Bunlara ne dersin?" Flagler bana sordu. "Bunları daha önce gördün mü?" "Hayır."

"Peki ya bu?"

Kadından geriye kalan özelliksiz yüzünü ve saçsız kafasını yakından gösteriyor. Ölüm müfettişleri ve polis, kurtçuklarla dolu kalıntıları siyah bir ceset torbasına sıkıştırırken, boş göz çukurları ve kesik dişler kasıtlı olarak şok edici.

"Evet, olay yeri fotoğraflarına ve videolarına oldukça aşinayım," diye cevap veriyorum.

"April Tupelo'nun umudu ve hayali psikopat erkek arkadaşı tarafından balık yemine dönüştürülmek değildi, değil mi hanımefendi...?" Parmağıyla yine sanığı işaret etti.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç! Bir yerde bir soru var mı? Herhangi bir yerde?" Gallo, gök gürültüsü bir tüfek atışı gibi tam tepesinde patlarken öfkeyle itiraz ediyor. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Sert bir yağmur çatıyı dövmeye başladığında yukarı bakar.

Aniden çıkan gök gürültülü fırtına sanki bir savaş devam ediyormuş gibi yankılanıyor ve bu daha uygun olamazdı. Mahkeme salonu ortadan ikiye bölünmüş durumda; bir tarafta April'ın adamları, diğer tarafta ise Gilbert için gelenler oturuyor.

Tupelos ve Hooke'lar Virginia'nın Doğu Kıyısı'nda hanedan olarak kabul edilirler ve balıkçılık sektöründeki rekabetçilikleri nesilden nesile aktarılır. Dava süresince, aralarındaki tarihi düşmanlıklara sadece geçici atıflarda bulunuldu. Ama ben gizli psikolojik ve araştırma raporlarında kirli detayları gördüm.

Aileler Amerikan İç Savaşı öncesinden beri düşmandı ve bu durum kurban ve sanık için risk faktörlerini katlayarak artırıyordu. Bir Shakespeare trajedisi gibi, daha en başından lanetlenmişlerdi. İkisi için cazibenin bir parçası da buydu. Hikayenin medyaya yansımalarının ve kitaplar yazılmasının nedenlerinden biri de bu.

Her mahkeme salonunun arka duvarı gazetecilerle dolup taşıyor.

New York Times, Reuters, Fox ve CNN dahil olmak üzere en büyük yayın organlarından. Film ekipleri yakındaki otellerde kamp kurdu ve kameralarından ve amansız sorularından kaçmak zor. Sansasyonel tanıtım, cinayet davasının Washington, D.C.'deki bir yatak odası mahallesine taşınmasında önemli bir etken oldu.

Eski Şehir Alexandria biraz daha kuzeyde olsaydı, artık Virginia'da olmazdık. Dünyanın bu kısmı, Tupelos ve Hooke'ların geldikleri yere kıyasla yabancı bir ülke. Bu bölgede her iki aileyle de hiçbir bağlantısı olmayan jüri üyeleri bulunabilir, ancak bu durum akrabaların, arkadaşların, destekçilerin ve meraklıların gelmesini engellemedi.

Birçoğu yerel kamp alanlarına park ettikleri karavanlarıyla seyahat ediyor. Bazıları Potomac Nehri'nde demirli balıkçı teknelerinde yaşıyor. Gruplar halinde mahkemeye gidip gelen bu ziyaretçiler yerel marinaları, çamaşırhaneleri, içki dükkanlarını ve marketleri işgal etmişlerdir. İçlerinden bazıları aşılar, silah kontrolü, kürtaj ve diğer kışkırtıcı konularla ilgili kavgalara karıştı.

Tüm bunlar burada yaşayan bizler için endişe verici. COVID-19 ve türevlerinden korkmak, bazılarımızın özellikle mesai saatleri dışında dışarı çıkmamasının tek nedeni değil. Son günlerde protestocular adli tıp merkezime geldiler. Elllerinde megafonlarla otoparkın etrafında yürüyorlar. *Nisan için Adalet diye* bağırırken sopalarla tavalara vuruyorlar.

Bu ziyaretçilerden bazıları evimin önünde belirdi. Onların aşağılık yorumları ve hareketleri yeğenim Lucy'nin gizli gözetleme mikrofonları ve kameraları tarafından kaydedildi. Kocam Benton ve ben dava başladığından beri yerel bir bara ya da restorana gitmedik. En sevdiğimiz yerlerden yemek sipariş etmedik ya da buralarda yürüyüşe, koşuya ya da bisiklete binmeye gitmedik.

Flagler bana "Hanımefendi," dedi, "yıllar boyunca kaç şiddet mağdurunu muayene ettiniz?"

"Tam bilmiyorum." "Beş bin mi? On bin mi?" "Bundan daha fazla."

"Her gün ne gördüğünüz hakkında iyi bir fikrim var."

İşte yine başlıyoruz. Beni ölümlerin doktoru olarak resmetmeye devam ediyor. Hastaya yaklaşımı ya da empatisi olmayan biri ve bana annemin son nefesine kadar beni acımasızca eleştirmesini hatırlatıyor.

Bunu düzeltemezsin, Kay. Ölü, ölüdür. Kafamın içinde onun sesini duyuyorum. *Pahalı bir eğitimi boşa harcamışsın.* Sanki parasını o ödemiş gibi.

Gerçek şu ki sen antisosyalsin. Şimdi de kız kardeşim Dorothy düşüncelerimi işgal ediyor. *İnsan düşmanı.* Bunu yeterince sık söylüyor.

"Demek istediğim, hanımefendi?" Flagler sesi yükseltti. "Ne kadar duyarsızlaşmış olsanız da mı? Sanırım April Tupelo'nun suları bulandırmak için parçalanmayı hak etmediğini siz de kabul edersiniz, değil mi?"

"İtiraz ediyorum! İşte yine başlıyor!" Gallo ayağa kalktı. "Kabul edildi-"

"Gilbert Hooke onun cesedini parçaladı ve yengeçler alsın diye denize attı!" Flagler rayları.

"Cehennemde yan!" Birisi bağırmaya başlar.

"Sipariş, lütfen..."

"Kızartın onu!"

"Mahkeme salonunda sessizlik

lütfen..." "Suçlu!" Diğerleri de katılır.

"Sessizlik!" Gök gürlerken Annie kaldırıyor, yağmur şiddetli bir perküsyonla vuruyor.

"SUÇLU!"

"Nisan için adalet...!" insanlar slogan atmaya başladı. "Düzen!"

Gallo tekrar hatalı yargılama talebinde bulunurken Annie tokmağını patlatıyor ve bana bir isyanın ne kadar çabuk başlayabileceğini hatırlatıyor. Akıllı yüzüğüm endişe verici bir şekilde titremeye devam ederken Pete Marino'ya doğru bir bakış daha atıyorum.

"Sessizlik! Mahkeme salonunda sessizlik...!" Annie öfkeli bir karatavuğa benzeyen cübbesini savurarak vurmaya devam ediyor.

Kargaşa yavaş yavaş yatışıyor, muhafızlar hazır bekliyor. Annie'nin gözlerinde daha önce görmediğim bir tedirginlik gölgesi yakalıyorum. Olanları mahkeme televizyonundan izlemek eğlenceli olabilir ama buradaki bizler için başka bir hikâye.

"Herkes sessiz olsun. Teşekkür ederim," diyor. "Bay Flagler, lütfen devam edin."

Flagler bana sanki yargılanan benmişim gibi, "Özetle, birkaç ay öncesine kadar April Tupelo'nun ölüm soruşturmasıyla hiçbir ilginiz yoktu," diyor. "Ama birdenbire uzman sen mi oldun? İnanmamız gereken kişi?"

"Wallops Adası'na giden ve April Tupelo'nun otopsisini yapan adli patolog ben Virginia'ya geri dönmeden önce öldü," diye cevap verdim.

"Ve ifadelerinizde merhum Doktor Bailey Carter'ın diğer suçların yanı sıra temelde görevi kötüye kullanma ve yalancı şahitlik suçlarını işlediğine tanıklık ettiniz?"

"Ben asla böyle bir şey söylemedim ya da onu bir suçla itham etmedim-"

"Ve sonuç olarak, çok fazla olumsuz tanıtım oldu? Daha önceki tüm davaları sorgulanır hale geldi, bu doğru değil mi?"

"Evet. Haksız yere ve hak halde..."

"Onlarca yıl öncesine dayanan tüm davaları, sorgulanabilir etik ve muhakeme yeteneği nedeniyle mi inceleme altında?" Flagler yine jüriyi görmemi engelliyor.

"Doktor Carter birlikte çalıştığım en iyi adli tabiplerden biriydi," diye cevap veriyorum dul eşinin bunu televizyondan izlediğini hayal ederken. "Ama hayatının sonunda, sağlığı bozulmuştu."

"En önemlisi de, siz Virginia'da ilk kez çalışırken meydana gelen Colonial Parkway cinayetleri gibi çift cinayetlerini ele alışıyla ilgili şüpheler var, doğru mu?" Flagler diyor ki. "Bu davalar yirmi iki yıl önceydi ve şimdi o zamanlar gerçekten ne olduğuna dair ciddi şüpheler olabilir-"

"İtiraz ediyorum! Alakasızlık."

"Reddedildi," diyor Annie ve Flagler'ın ima ettiği şey büyük ölçüde doğru.

"Doktor Carter'ın Parkway cinayetleri işlendiğinde Tidewater bölge ofisinde şef yardımcısı olduğu doğru," diye cevap veriyorum.

"O zamanlar şef sizsiniz. O sizin için çalışıyordu ve siz de onu denetliyordunuz."

"O zamanlar, evet. Bildiğim kadarıyla, bu vakalarda hiçbir şey yanlış kullanılmadı-"

"Ve siz bilirsiniz çünkü o zaman yetkili sizdiniz. Tıpkı yine senin olduğun gibi mi? Yani sorumluluk sende miydi?"

"Evet."

"Parkway cinayetlerinden kısa bir süre sonra Virginia'dan taşındınız, değil mi?"

"Evet."

"Bu çok uygun. Şimdi geri döndünüz ve siz yokken davaların bu şekilde berbat dair ifade mi veriyorsunuz? Jürinin bu şekilde mi

inanıyor musun?" Flagler diyor ki.

"İtiraz ediyorum!"

"Reddedildi."

"Belki de Bailey Carter'ın sırtından kendini iyi göstermeye çalışıyorsun? Belki de gerçekten yapmaya çalıştığın şey budur?" Flagler jüriye bakarken bana dedi ki.

"Değilim," diye cevap veriyorum.

"Komplolara karışmıştı ve bu onu intihara sürükledi, öyle değil mi? Bu yüzden mi kendini astı?"

"İtiraz ediyorum!"

"Reddedildi," diyor Annie ve Flagler'ın açıklamaları çok çirkin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Komplo hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve Doktor Carter'ın kasıtlı olarak kötü niyetli ya da hilekâr olduğunu asla söylemedim." Bailey Carter'ın ailesinin beni izlediğini düşünürken dikkatimi jüri üyelerinden ayırmıyorum. "Ama April Tupelo davasında daha fazla yanıltıcı olamayacak hatalı varsayımlarda bulundu-"

"O sırada Virginia'da yaşamayan ya da çalışmayan biri için çok fazla sorgulama yapıyorsunuz gibi görünüyor, değil mi...?"

"Doktor Carter'ı eleştirmek ya da onu herhangi bir şeyle suçlamak gibi bir niyetim yoktu, hâlâ da yok. Ama ciddi hatalar yaptı," diye cevap veriyorum. "Orijinal el yazısı notlarında ve diyagramlarında, livor mortis deseni olarak bilinen morluktan bahsediyor. Ve örneğin bir tane bile yoktu-"

"Pekala, teşekkür ederim-" Flagler yine araya giriyor.

"Tanık cevap versin, Bay Flagler." Annie sonunda bana hak verdi. Jüriye

"Ölümden sonra kalp artık atmaz" dedim. "Bu nedenle, Kan dolaşmıyor ve tortu gibi çöküyor."

Bu da cildin ilgili bölgelerinin morarmaya benzer mavimsi kırmızı bir renge dönüşmesine neden olur. April Tupelo'nun cesedi ölümünden sonra saatlerce teknede kalmış olsaydı, bu bulguya rastlanması beklenirdi. Doktor Carter'ın ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama tarif ettiği şey mevcut değildi.

"Livor mortis modeli yoktu ve suyu bulandırmak için kasıtlı bir sakatlama da yoktu." Bu konuda kararlıyım. "April Tupelo'nun sırtındaki ve kalçasındaki yaralara bir motorlu tekne pervanesi neden olmuş. Bıçak ya da başka bir kesici aletle yapılmamış."

"Evet, pekala, hadi onun korkunç yaralarına bakalım!" Flagler meydan okurcasına savcılık masasına doğru ilerliyor.

Bir karton fotokopi kağıdıyla aynı boyutta olan beyaz karton bir banker kutusunu eline alır. Kanıt olarak işaretlenmemiş veya herhangi bir resmi şekilde etiketlenmemiştir çünkü içindeki şey göstermelik bir sergidir. Daha ,

bir dublör. O hareket ederken gizemli bir kayma sesi duyuyoruz ve Gallo itirazlarına başlıyor.

"Sayın Yargıç, yapmak üzere olduğu bu son numaranın hiçbir kanıt değeri yok!" diye itiraz ediyor.

Flagler, "Bu sadece açıklık getirmek için bir gösteri," diye onu temin etti.

"İzin ama sabrım tükeniyor Bay Flagler." Annie en büyük gösterisi olacağına şeyi durdurmaz.

Jüriye göstermek üzere olduğu bıçak, siperli iri bir sapa ve çift ağızlı ve sivri uçlu yedi buçuk inçlik karbon çelik bir bıçağa sahip. Bunu biliyorum çünkü Flagler'ın huzurunda birden fazla kez inceledim. Sanık dövüş sanatları eğitimi almış bir bıçak atma yarışmacısıydı. Bir savaş silahına sahip olmasına ya da üzerinde April Tupelo'nun DNA'sının bulunmasına şaşırmadım.

Birlikte yaşadılar. Charter gezilerinde onun için tayfalık yapıyordu. Her ikisi de aletler ve kesici aletler konusunda becerikliydi, çeşitli görevler ve işler için farklı türler kullanıyorlardı. April ve April, 14 Ekim 2020 akşamı erken saatlerde, sıcakta bira içerken tartışıyorlardı ve yiyecek çok az şeyleri vardı ya da hiç yoktu. Sanığın yazılı ifadesine göre, April tuvaleti kullanmak için yanından ayrıldığında hava kararmak üzereydi.

Gemi 10 ya da 15 dakika, belki biraz daha uzun bir süre sonra geri dönmeyince Hooke onu aramaya başlamış ama gemide değilmiş. İddiasına göre panik içinde projektörü suyun üzerinde parlatmaya başlamış. Sonunda telsizle Sahil Güvenlik'e yardım çağrısında bulunmuş. April'in kayboluşu bir cinayet olarak değerlendirildi ve Gilbert'la aralarının iyi olmamasının bir önemi yoktu.

Kavgaları muhtemelen olanlara katkıda bulundu. Ama yasal olarak ölmesinin nedeni bu değil. Bunu, teknenin fotoğrafları ve videosu da dahil olmak üzere incelediğim kanıtlara dayandırıyorum. Kızın parmak arası terliklerinden biri teknenin kış tarafında, kıza ait olduğu anlaşılan kana bulanmış metal bir kelepçenin yanında bulundu. Otopsi, öldüğü sırada sol ayağının üst kısmında derin bir kesik ve ayak başparmağında kırık olduğunu gösterdi.

Ölüm sonrası alkol seviyesi yasal sınırın üç katıydı. Başka bir yaralanma ya da belirgin bir boğuşma izi olmadığına göre, aşırı derecede alkollüyken ayağının takılıp düştüğünden şüpheleniyorum. Deniz dalgalıydı, tekne bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Güneş battıkça görüş mesafesi azalıyordu, güvenlik küpeşesi alçaktı ve kadın can yeleği giymiyordu.

Otopsi raporundaki ayrıntılar, kurbanın tam kanlı bir şekilde öldüğünü açıklamaktadır.

Mesane. Bu da onun tuvalete gitmeden önce, büyük ihtimalle tuvalete giderken denize düştüğünü göstermektedir. Ölümü anlamsız ve önlenebilirdi. Bu, insanların aptalca bir risk faktörünü diğerine eklediğinde ve denklem aniden ölümcül hale geldiğinde çok sık gördüğüm türden trajik bir olay. Başını ağır dalgaların üzerinde tutmaya çalışırken nefes nefese kalmış, tuzlu su yutmuş ve solumuş olabilir. Ondan sonra da boğulurken ses çıkarmayacaktı. Gilbert Hooke'un onun öldüğünü fark etmesinden önce ne kadar zaman geçtiği kanıtlanamaz. Tek bildiğimiz telsizle neredeyse akşam sekizde, gün batımından bir saat sonra.

"Vahşet konusunda uzman olduğunuza göre, hanımefendi, jüriye o gece neler olduğunu göstermeye ne dersiniz?" Flagler diyor ki. "Bir resim bin kelimeye bedeldir, öyle değil mi? İnsanlar her şeyi kendi gözleriyle görmeli, siz de hep böyle demiyor musunuz, hanımefendi?"

Bankacının kutusunu bana doğru taşıyor.

"Ne sorduğunuzdan emin değilim-" diye cevap vermeye başladım.

"Şimdi, herkesi uyarıyorum, bu üzücü olabilir." Sesini, tam üzerimizde durmuş olan fırtınanın gürültüsünün üzerine çıkarıyor.

Kutuyu önümdeki cilalı ahşap rayın üzerine koyarak, sayısız insan canlı yayında izlerken her hareketini hesaplıyor.

"I farkına varmak Bu olmaz olmak hoş için hayal et." Ne o diyor ki fısıltılar ve bankların yüksek sesle gıcırdaması eşlik eder.

"Sessiz olun lütfen," diyor Annie.

Seyirciler daha iyi bir görüntü elde etmek için yerlerini değiştiriyor, havadaki gerilim bir depreme doğru ilerleyen düşük titreşimli bir yapı gibi.

"Gilbert Hooke'un sözde sevdiği ve evlenmek istediği birine ne cesurca bakmamız gerekiyor." Flagler kutunun kapağını açar.

"İtiraz ediyorum! Soru nerede?" Gallo bağırıyor.

"Oysa onun asıl istediği April Tupelo'yu kelimenin tam anlamıyla ölümüne ele geçirmek ve kontrol etmektir!" Flagler ilan ediyor.

"İtiraz ediyorum!" Gallo tekrar ayağa kalktı.

Flagler kutunun içine uzanıyor ve eBay'den bulduğunu bildiğim hançer benzeri siyah çelik bir bıçak çıkarıyor. Bunu daha önce jüriye göstermişti,

Ama benim yanımda ya da el altından yapılacağını bildiğim bir gösteri eşliğinde değil.

"Daha önce de belirttiğim gibi, bu silah sanığın yirmi bir ay önce kiralık teknesinde bulundurduğu silah değil. Ama tıpatıp aynısı, aynı marka ve model," diyor.

"Sayın Yargıç, aynı itirazımı sürdüreceğim!" Gallo bir başka sert protestoya başlarken Annie hiçbir şey yapmaz. "Ortalıkta gezdirdiği bıçağın herhangi bir şeyle ilgisi olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Hepimiz kurbanın ölümünün korkunç bir şey olduğu konusunda hemfikiriz, ancak Gilbert Hooke ya da başka biri tarafından boğulup parçalanmadı."

"Şimdi kim tanıklık ediyor?" Flagler karşılık veriyor.

Annie, Gallo'yu şaşırtarak, "Bay Gallo, itirazınız kabul edildi," dedi.

"Teşekkür ederim." Tekrar oturdu.

"Lütfen devam edin, Bay Flagler. Belki siz saate bakmıyorsunuz ama ben bakıyorum."

"Evet, Sayın Yargıç. Açıkçası, sanığın teknesinde bulunan gerçek bıçak delil olarak kabul edildi. İskenderiye'deki adli tıp laboratuvarında incelendi, doğru değil mi hanımefendi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Ve bu laboratuvarlardan siz mi sorumlusunuz?"

"Benim binamdalar ama ben sorumlu değilim-"

"Ama orada olup bitenler hakkında söz hakkınız var." "Eğer adli tıp vakalarıyla ilgiliyse, evet-"

"Açıkçası, Gilbert Hooke'un gerçek bıçağının kirlenme endişesi nedeniyle mahkeme salonunda dolaştırılmasını istemedim. April Tupelo'nun DNA'sı o bıçakta bulundu, değil mi hanımefendi?"

"İtiraz ediyorum! Sayın Yargıç, Doktor Scarpetta bıçağı incelememi."

"Reddedildi. Tanık cevap verebilir."

"kurbanın DNA'sının bulunduğunu biliyorum."

Flagler kötü görünümlü bıçağın kopyasını havaya kaldırır ve jüri üyeleri büyülenmiş bir halde boyunlarını uzatırlar. Seyircilerden yükselen protesto ve fısıltılar korkutucu derecede yüksektir.

"Sanık, çelik bıçağı karartılmış ve karanlıkta görünmez hale getirilmiş savaş bıçağı olmadan hiçbir yere gitmezdi" diyor. "Suikastçılar için mükemmel olarak tanıtılan bu bıçak, dilimlemek ve fırlatmak için ideal-"

"İtiraz ediyorum!"

Flagler kutuyu ve bıçağı bana uzattı, ama ben onlara dokunmadım. "Şiddetli ölüm uzmanı olduğunuzu iddia ediyorsunuz, hanımefendi.

Sanığın April Tupelo'nun cesedini nasıl parçaladığını bize göstermek ister misiniz?" Flagler sinirlerime hakim olamayacağımı umarak beni kışkırtmaya devam ediyor.

Kutuyu ters çevirirken, "Ölüm sonrası kesikleri o bıçakla ya da başka bir bıçakla yapılmamış," diye tekrarlıyorum.

"Eğer bunu yapmazsan sana ne olduğunu göstereceğim. Haklı olup olmadığımı sen söyle!" Şaşırtıcı bir şiddetle bıçağı kartona saplar, saplar ve keser, yüksek yırtılma sesleri çıkarır.

İnsanlar Gallo'nun öfkeli itirazlarını alkışlayarak ve ıslık çalarak ve Annie tokmağını vurarak tepki gösteriyor. NISAN İÇİN ADALET tişörtü giymiş zayıf, sert görünümlü bir kadın kontrolsüzce ağlıyor ve ben onu haberlerde görmüştüm. Nadine Tupelo kurbanın annesi.

"Bunun dayanılmaz derecede zor olduğunun farkındayım." Flagler, yakınlarda oturanların onun geçmesine izin vermek için bacaklarını içeri çekmelerini izliyor, sırtını sıvazlıyor ve elini sıkıyor.

Ona muhtemelen aile üyeleri olan üç kadın daha katılıyor ve mahkeme salonundan aceleyle çıkıyorlar. Peşlerinde aralarında Kanal 5'ten Dana Diletti'nin de bulunduğu birkaç gazeteci var. Sinirli mırıldanmalar yeniden yükseliyor ve Annie tokmağıyla bir uyarıda bulunuyor.

"Sessiz olun, lütfen."

"Az önce gösterdiğim şey gerçekte olan şeydi, öyle değil mi hanımefendi?" Flagler dikkatini bana çevirdi. "Sanık April Tupelo'nun cesedini denize atmadan önce böyle yaptı, doğru mu? Suçlunun bir motorlu tekne pervanesi olduğunu iddia etmeniz aksine?"

"Yaralarının periyodikliği, bir bıçak ya da başka bir kesici aletin rastgele açtığı kesiklerle uyuşmuyor," diye vurguluyorum ona bakmadan.

"İşte yine o büyük kelime. *Periyodiklik*," diyor küçümseyerek, mahkeme salonundaki huzursuz gürültü tehlikeli bir şekilde artıyor.

Jüriye "Sırtındaki ve kalçasındaki kesikler tam olarak bir buçuk santim aralıklı," diye bilgi verdim. "Desen, bir tırnığı kumun üzerinde sürüklediğinizde göreceğinize benzer. İzler birbirine paralel ve aynı mesafede olacaktır. Periyodiklikten kastım budur."

Flagler bıçağı ve parçalanmış kutuyu havaya kaldırarak kasıla kasıla yürüyor. Flagler

Koridorun her iki tarafındaki duygular havaya yansıyor. Gök gürültüsü kademeli olarak patlıyor, yağmur farklı ritimlerle yağıyor, rüzgar şiddetleniyor ve uğulduyor.

"Sessiz olun lütfen," diyor Annie.

"Sen orada bile değildin!" Flagler bıçağı bana doğrultuyor, vurgulamak için havaya saplıyor ve mahkeme salonunun etrafındaki TV kameralarına yakalandığından emin oluyor. "Birkaç ay öncesine kadar bu davayı hiç düşünmemiştin bile!"

"İtiraz ediyorum!"

"... Belki de bu yüzden, tüm hayatı gözlerinin önünde olan genç ve güzel bir kadının öldürülmesinin yanına kâr kalmasına izin vermek sizin için bu kadar kolay!"

"İTİRAZ!"

Daha fazla yuhalama, sadece daha yüksek sesle, ve insanlar *suçlu* ve *yalan haber* diye bağırıyor. Diğerleri de beni savunma için çalışmakla, politikacılar tarafından satın alınmakla suçluyor. Arkadaki korkutucu görünümlü bir adam bana *komünist* diyor ve genç bir kadın *ceset yakalayan bir Nazi* olduğumu haykırıyor.

"Düzen. Düzen! EMİR...!"

"Sayın Yargıç, başka sorum yok," diyor Flagler, ortalık yatışmaya başladığında.

"Sayın Yargıç," diyor Gallo, ayağa kalkarak. "Tanık ihtiyacım tüm ifadeyi verdi ve sorum yok."

"Başka tanığım yok ve davamı geri çekiyorum." Flagler dikkatle duvar saatine bakar, saat akşam beş buçuğa yaklaşmaktadır. "Sabrınız için teşekkür ederim," der jüriye. "Uzun bir gün olduğunu biliyorum."

Gallo, "Sayın Yargıç," diyor, "savcılık bu davanın tüm unsurları. Belirtmeye devam ettiğim gibi, *bunun nedeni ortada bir dava olmamasıdır*. Doktor Scarpetta yemin altında görüşünü açıkladı ve başka tanıklar dinleterek mahkemenin ve jüri üyelerinin zamanını boşa harcamaya gerek görmüyorum."

"Savunma dinleniyor mu, Bay Gallo?"

"Evet, Sayın Yargıç. Savcılığın iki uzun hafta boyunca sunduğu delillerin yetersizliği nedeniyle, kararın yönlendirilmesini talep ediyorum."

"Reddedildi. Bu davanın ilerlemesi için yeterli kanıt var. Kanıtların niteliği ve niceliğine gelince, bu jüriye kalmış bir şey."

"Teşekkür , Sayın Yargıç. Başka bir şey yok," diyor.

"Beyler, bugünlük işimiz bitti mi?" Annie sorar ve biter.

Sonunda bana doğrudan hitap ettiğinde, gülümsemeden eser yoktu. İzinliyim ve inebilirim. Diğer herkes mahkeme sona erene kadar oturmaya devam edecek. Annie bana güvenli bir kaçış yapmam için bir şans veriyor. Beni tanık olarak serbest bıraktı ve geri gelmek zorunda değilim. En azından Flagler'ın utanç verici entrikalarına ve davranışlarına izin verdikten sonra bu kadarını yapıyor.

Sert deri döşemeli koltuğu ve kolçakları olan rahatsız ahşap sandalyemden kalkıyorum ve duruşmanın yarın sabah sekizde yeniden toplanacağını duyuruyor. Her iki tarafın da davayı bitirmesi bekleniyor, bu da jüri üyelerinin mahkemenin katı talimatlarına uymaya devam etmesini daha da önemli hale getiriyor. "... Son düzlüğe girdik, sonra müzakere edeceksiniz. Hayatın sanık sizin ellerinizde olacak," diyor Annie. "Buradan ayrılmadan önce Bugün yine bu dava için geçerli olan hukuk kurallarını gözden geçireceğim ve size duygularla değil bu kurallarla hareket etmeniz gerektiğini hatırlatacağım..."

Birkaç dakika içinde, adliye binasının arkasındaki giriş kapısında bekleyen servis otobüsüne binecekler. Bu otobüs onları başından beri tecrit edildikleri yerel Marriott'a götürecek. Fırtına dindiğinde temiz hava almak isteyeceklerine şüphe yok. Dışarı çıkma, su boyunca gezinme ve manzaranın tadını çıkarma isteği güçlü olacaktır.

"... Sadece hayır de..." Annie talimatlarına devam eder.

Tanık iniyorum ve Pete Marino siyah kargo pantolonu, taktik botları ve aksiyon kahramanı yapısını sergileyen tişörtüyle iri ve tehditkâr görünüyor. Evrak çantamı uzattı.

"... Ayak işleri yok," diye talimat vermeye devam ediyor Annie. "Bölgedeki birçok harika restorandan paket yemek almak için hızlı bir yürüyüşe çıkmak yok ve bunun cazip olduğunu biliyorum. Ama lütfen bir yere ayrılmayın..."

Jüri üyelerine İskenderiye'nin tarihi bölgesi Old Town'ın nüfusunun on binden az olduğunu hatırlatıyor. Andy Griffith'in oynadığı eski TV şovuna atıfta bulunarak, Mayberry'den çok daha büyük olmadığını söylüyor.

"... Sadece bu dava devam ederken her yerden gelen medya ve turistleri hayal edin..." diyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

Kabartmalı beyaz alçı tavanı ve cam küre avizeleriyle geniş panelli mahkeme salonundan geçerken düşman gözlerin Marino ve benim üzerimde sabitlendiğini hissediyorum. Yüzünde sert bir ifade var, çene kasları durmadan esniyor, tıraşlı kafasının üstü terden boncuk boncuk olmuş.

Koridorun iki tarafına da bakmaktan kaçınıyoruz. Ama çevresel görüşümde çirkin hareketleri, insanların birbirlerini dürtmelerini, küçümseyici yorumlar yapmalarını yakalıyorum.

"... O yüzden lütfen etrafta dolaşmayın. Bu davayla bağlantılı biriyle karşılaşma ihtimaliniz yüksek ve bu felaket olabilir..." diye devam ediyor Annie ve ben bana *komünist* diyen adamı hayal meyal hatırlıyorum.

Arkadaki koridorda oturuyor, güneşte fazla kalmış bir içicinin kırmızı ten rengine sahip, uzun gri sakalı bana İspanyol yosununu hatırlatıyor. Boynunda bir Amerikan bayrağı dövmesi var ve muhtemelen cilt kanserinden dolayı burnunun bir kısmı ve alt dudağı yok.

Sıska bacağı ve çizmeli ayağı yılan gibi dışarı fırlarken nefesinin altından "Yere serileceksin, kaltak!" diye hırlıyor.

Sağ ayak bileğimi kırparak küfürler savurdu. Az önce bir hokey sopasıyla vurulmuş gibi hissederek soluk soluğa tökezliyorum. Kalın akordeon ajandamdan gizli dava dosyaları dökülüyor ve bu mahkemede geçirdiğim en kötü gün olabilir.

"Whoa, Doc!" Marino beni yakaladı ve utancımı daha da arttırdı.

İnsanlar fısıldaşıp kıs kıs gülüyorlar ve Annie olan bitenin farkındaysa bile bunu fark etmiyor. O jüri üyelerine talimat vermeye devam ederken, ben de dağınık evraklarımı beceriksizce ve öfkeyle topluyorum. Yüzüm yanıyor ve dar eteğimin içinde garip duruyorum. Külötlü çorabıma takılmayı başardım ve neredeyse bir ayakkabımı kaybediyordum.

Kendimi toparladığımda istemeden Gilbert Hooke'un bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri bir Sibirya kurdununki gibi solgun, dudaklarının kenarları alaycı olabilecek bir gülümsemeyle zar zor kıvrılıyor. Bana göz kırptıyor ve ben de sanki

kuru buz kadar soğuk bir cereyan dokundu. Evraklarımı çantama geri tikiştirarak Marino'nun peşinden mahkeme salonundan çıkıyorum.

"Kahretsin!" diye bağıyor, çift ahşap kapı arkamızdan kapanıyor. "Lanet olası bir bok parçası! Lanet olası bacağını kırmalıydım!"

Bir metreyi aşkın boyu ve ağır sıklet bir boksör gibi fiziğiyle Peter Rocco Marino, eski bir cinayet masası dedektifinden adli operasyonlar uzmanına dönüşmüş bir kiralık katilden çok bir fedai ya da tetikçiye benziyor. Aslen Bayonne, New Jersey'li olan Marino, aksanını ya da ilk izlenimlerini hiç kaybetmemiş. Görgüsüz ve kaba olabiliyor, merkezi oyuncu kadrosundan fırlamış bir sert adam karakteri.

Aşırı korumacı olmak onun doğasında var, özellikle de söz konusu ben olduğumda. Bazıları, yıllar boyunca ülke çapında çeşitli adli tıp ofislerine başkanlık ettiğim için onun bölgesel olduğunu söyleyebilir. Ben her yer değiştirdiğimde o da yer değiştirdi. Bana nerede ihtiyaç duyulursa duyulsun, o hep oradaydı, bizi suç ortağı olarak görüyordu ama biz bundan daha fazlasıyız.

Hep öyleydik. O artık aileden biri ve sadece geniş anlamda değil. Pandemi ilk kez yükseldiğinde, o ve kız kardeşim Dorothy yıllarca ara sıra çıktıktan sonra evlendiler. Marino benim kayınbiraderim. Bu düşünceye alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

"... Pislik herif dua etsin de bir yerlerde ona rastlamayayım...!" diye devam ediyor. "Yaralandın mı, Doktor?"

"İyi olacağım." Bileğim zonkluyor.

"Orospu çocuğu bunun bedelini ödeyecek...!"

"Dikkat çekmemek daha iyi bir fikir," diye hatırlatıyorum ona.

Bu geç saatte koridor tamamen boş değil ve ben de April Tupelo'nun annesi Nadine'i arıyorum. Onunla ya da daha önce birlikte ayrıldığı arkadaşlarıyla karşılaşmak istemiyorum ve ne hissediyor olabileceklerini sadece hayal edebiliyorum. Yapabileceğim hiçbir şey acılarını ve düşmanlıklarını azaltmayacak ve beni neden suçlayabileceklerini anlıyorum.

Bose Flagler'ın arkamdan onlara ne söylediğini düşünmek bile istemiyorum. Mahkemede söyledikleri yeterince kötü. Eminim onları savunmayla işbirliği yaptığımı inandırmıştır. Gilbert Hooke'un bana göz kırpması yardımcı olmuyor. Marino bizi uzaktaki ışıklı çıkış tabelasına doğru acele ettiriyor, topuklarım dama tahtası mermer döşemede keskin bir kesik ses çıkarıyor.

Üç kat aşağıdaki avluya bakan uzun Palladyan pencerelerin önünden geçiyoruz, yağmur camları dövüyor. Şimşek aydınlatırken gök gürlüyor

pırıl pırıl bulutlar, sokak lambalarının yanıp söndüğü akşamüstü karanlığı. King Caddesi'nin ana caddesinin her iki yönde de arabalarla dolu olduğunu görmek beni dehşete düşürüyor.

Sırılsıklam olacağız. Sonsuza kadar tıkanmış trafikte oturmaya can atmıyorum. Evrak çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve akıllı yüzüğümün deli gibi titremesine şaşmamalı. Sekreterim Maggie Cutbush bana ulaşmaya çalışıyor. Şef yardımcım Doug Schlaefel, ölüm müfettişi Fabian Etienne ve Alexandria Polis Müfettişi Blaise Fruge ve diğerleri de öyle.

"Oluyor?" Marino'ya soruyorum. "Çünkü bir şeyler oluyor."

"Büyük bir sorunumuz var, belki de birden fazla ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmamız gerekiyor..." Sabırsız ünlemlerin eşlik ettiği yüksek sesli bir vuruşla bölündüğümüzde açıklamaya başlıyor.

"... Ateş et...!"

Deneyimli adliye muhabiri Shannon Park, kadınlar çıkıyor. "...

Oops...!"

Uzun gümüş sapı uzatılmış, tekerlekli pembe sert çantasıyla tekrar vuruyor.

"... Oh, kahretsin...!" diyor o hafif İrlandalı aksanıyla ve sonra beni fark ediyor. "Kay? Tanrı'ya şükür, buradasın!"

Altmışlı yaşlarının başında, bir çocuk kadar ufak tefek, uçları pembeye çalan fuşya tonlarında kızıla boyanmış saçları var. Tipik olarak önce bir vintage giyim mağazasını vuran bir kasırga tarafından giydirilmiş gibi görünüyor, birçok katmanı uyumsuz ve tuhaf. Bugün sarı bir kova şapkası ve bana çocukluğumu hatırlatan eyer ayakkabıları var.

Marino ve ben işe başladığımızdan beri Virginia yargı sisteminin demirbaşlarından biriydi. Onu düzenli olarak görür, sık sık birlikte öğle yemeği yedik. Şimdi istediği zaman çalışıyor, bazı davaları seçiyor ve diğerlerinden kaçınıyor.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun? Özellikle de muson yağmurunun ortasında?" Marino ona sorar.

O olmuştur kapsayan ve Gilbert Hooke
İŞLEMLER sırasında ve bu saatte burada olması
şaşırtıcı.

Gök gürleyip çatırdarken, şiddetli bir rüzgâr yağmuru pencere camına savururken Shannon, "Şahsen teslim etmem gereken bir şey var," diye cevap veriyor. "Ve sonra çok fazla kahve içtim ve hızlı bir ziyaret yapmam gerekti." Tuvalete gitme ihtiyacının eski moda örtmecesini. "Seni kaçırmış olabileceğimden korkuyordum."

"Yargıç Chilton'ın mahkemesi sona ermeden önce buradan çıkmaya çalışıyoruz." Elimden geldiğince nazik bir şekilde neden sohbet etmek istemediğimi açıklıyorum. "Özür dilerim. Seni sonra arasam nasıl olur? Bu hafta sonu ne yapıyorsun? Belki bana gelebilirsin."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil ve ben buralarda olmayacağım." Sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor.

Plastik tekerlekler, pembe kurdeleler ve gökkuşağı çıkartmalarıyla kaplı sert çantasını yaklaştırmak için gürültülü bir şekilde takırdıyor. İçinde stenograf makinesi, kayıt cihazları ve diğer ekipmanlar var. Ayrıca, yemek için getirdiği şeylerin kapları ve okuduğu son ciltsiz roman, muhtemelen bir gerilim romanı, geçmiş deneyimlerimden güvenle çıkarabilirim.

Shannon, "İkinizin de burada işimin beklenenden daha erken bittiğini bilmenizi istedim," diyor.

"Jürinin bir karara varması günler sürebilir," diye hatırlatıyorum ona. "Hepimiz ne kadar istesek de dava henüz bitmedi."

"Benim için her şey bitti," diyor açıkça. "Bırakıyorum. Ve sadece Gilbert Hooke davasını kastetmiyorum. Bıktım artık."

"İmkânı yok," diyor Marino. "Sen en iyi mahkeme muhabirisin, Doğu'daki en hızlı parmaklara sahipsin."

"Bir süreliğine kızımın yanında kalmak için Richmond'a gidiyorum, patlamadan önce bu saatli bombadan uzaklaşmak istiyorum," diye yanıtlıyor. "Karar ne olursa olsun, şiddetten korkuyorum. Her şeyin üstüne bir de 4 Temmuz yaklaşırken? Hayır, teşekkür ederim. Korkunç insanların etrafında olmaktan bıktım."

"Seni geçirmemize ne dersin?" Marino ona göz kırpmıyor ve bana hoş olmayan bir şekilde sanığın bana göz kırpmasını hatırlatıyor. "Yargıç Chilton içerideki tüm şerefsizlerin duruşmasını ertelemeden önce bu işi halletmeliyiz."

"Oh, ben iyiyim. Arabam güvenli bir şekilde kapalı otoparkın içinde, sizinkinin de orada olması gerekiyor."

"Ön tarafta olmayı seviyorum, sevgilim. Senin park ettiğin yerde insanların gölgelerinde ve eşyaların arkasında gizlenebileceği çok fazla yer var."

"Beni rahatsız etmeye kalkışanlara iyi bir dayak atarım." Shannon'ın elindeki çiçek desenli şemsiye, annemin eskiden taşıdığı şemsiyeye benziyor. "Ama sanırım biraz bekleyeceğim. Bu fırtınaların nasıl olduğunu bilirsin. Çabuk geçerler. Keşke diğer kötü şeyler de öyle olsaydı."

Kapitone cüzdanının içini karıştırıyor ve üzerinde hiçbir şey yazmayan pembe bir zarf çıkarıyor.

"Sakin bir anın olduğunda, Kay. Acelen olmadığında ya da dikkatin dağılmadığında."

Bana içinde yumrulu bir şey olan Hallmark kartına benzeyen bir şey uzatıyor. Doğru zaman geldiğinde bakacağıma söz veriyorum. Zarfı evrak çantamın içine koyuyorum ve Shannon, çıkartmalarla kaplı pembe sert kabuklu çantasını peşinden sürükleyerek uzaklaşıyor.

Koridordaki hızlı adımlarımıza devam ederken Marino'ya "Telefonum pathıyor," diyorum. "Maggie, Fabian, Fruge, bir dizi insan son yirmi dakikadır bana ulaşmaya çalışıyor..."

"Yargıcın bir kız kardeşi var, Rachael Stanwyck," diye yanıtlıyor ve bu bağlamda ondan bahsetmek çok kötüye işaret. "Kırk yedi yaşında, muhtemelen hıyarın teki olan bir milyarder olan Lance Stanwyck'ten kötü bir boşanma süreci yaşıyor. CIA için çalışıyor. Başka bir deyişle bir casus. İkiniz arkadaş mıydınız?"

"CIA'in basın sekreteri ve bildiğim kadarıyla casus değil. Yaşayacak yeni bir yer ararken geçici olarak Annie ile birlikte kalıyor..."

"Bu geçici bir durum. Rachael az önce mutfakta yerde ölü bulundu."

"Oh Tanrım." İçim boşaldı.

"Yargıç yakında bunu duyacak," diyor Marino.

"Ne kadar korkunç."

"O zaman duruşmaya ne olacak? Herkesin bu çileyi baştan yaşadığını düşünüsenize?"

"Annie'ye kim haber veriyor?" Işıkları sönük, girişi metal bir perdeyle kapatılmış kafeteryanın önünden geçerken soruyorum.

"Fruge, muhtemelen," diyor.

"Bu iş onun çok aşar."

"Haklısın."

"Hiçbir şey bile, bu büyük bir olacak," diyorum ona.

"Çok aleni şekilde. Fruge'un seni Yoda olarak görmesi iyi bir şey."

"Öyle de düşünmeli."

Alexandria Polis Departmanı'nın en acemi dedektifi Blaise Fruge yetenekli. Güvenilir olduğuna inanıyorum. Ama bu onun dişlerini göstereceği bir dava değil.

"Onu aramam için bana mesaj attı ama nedenini söylemedi. Şimdiye kadar ne biliyoruz?" Marino'ya soruyorum, koridorun sonuna gelmiştik.

"Fuge ölümün şüpheli olduğunu söylüyor. Polisin kamuoyuna da bu. Ama bana mesajlarda bunun bir cinayet olduğunu belirtiyor." Merdivenlere açılan yangın çıkış kapısını itiyor.

"Neye dayanarak?"

"Kötü giden bir haneye tecavüz olabileceğini düşünüyorlar." Büyük sesi yankılanıyor, çizmeli ayakları gürültülü.

"Biri zorla mı girdi? Rachael arabasına binerken ya da inerken garaj yolunda saldırıya mı uğradı? Neden bahsediyoruz? Vurulma mı? Bıçaklanma mı? Cinsel saldırı kanıtı mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen Fruge mahkeme celbi olabilecek şeyleri yazılı hale getirmek istemiyordur. Onu bu konuda yeterince uyardım," diyor Marino birinci katın sahanlığına ulaştığımızda, ayak bileğim zonkluyor.

Dışarıya açılan yangın kapısını itiyor ve sağanak bir araba yıkama kadar gürültülü, yağmur sıcıyor ve cızırdıyor. Düzgün havalarda yeterince hoş olan, duvarlarla çevrili geniş bir avluda ilerlerken sanki üzerimize kovalarla su dökülüyor. Genelde kalabalık olur. Ama şu anda sadece ikimiz başımızı eğerek su birikintilerinin içinden geçiyoruz, güçlü rüzgârlar kıyafetlerimizi yakalıyor.

Ferforje banklar ve kafe masaları, çırpınan ağaçların altında boş. Kabaran yağmur tabakalarının arasından ilerlerken görünürde başka kimse yok. Marino son zamanlarda yaptığı gibi bu sabah da beni evden aldığı anda fırtına görünmüyordu. Öğleden sonra mahkemeye doğru yola çıktık ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava tahminleri sıcak, nemli ve belki de hafif yağmurlu olacağı yönündeydi.

Ama böyle bir şey değil ve şemsiyelere inanmıyor. Devlet tarafından tahsis edilen, içinde yağmurluklarımın ve sahne çantamın bulunduğu eve götürme arabam evde park halinde. Marino her zamanki gibi korumam gibi davranarak, duruşma şehirdeyken beni götürmekte ısrar etti. Arabasının arkasına yerleştirilmiş dolaplardaki kişisel koruyucu ekipman (KKE) dışında üzerimi değiştirecek hiçbir şeyim yok.

Kamyon. Altına giyecek kuru bir şeyim olmadığında bu de ideal değil.

"Ceset ne zaman ve kim tarafından bulundu?" Avluda aceleyle ilerlerken sesimi fırtınanın gürültüsünün üzerine yükseltiyorum, yağmur serin bir şekilde kıyafetlerimi ıslatıyor.

Marino, "Tek bildiğim, mülkle ilgilenen adamın öğleden sonra Rachael'le buluşması gerekiyordu," diyor ve ben kimden bahsettiğini biliyorum.

Yetmişli yaşlarının başında olan Holt Willard hayatı boyunca Chilton ailesi için çalıştı. Annie'nin beni evine davet ettiği son zamanlar da dahil olmak üzere, yıllar boyunca birçok ziyarette onunla karşılaştım. Kız kardeşinin cesedinin yerde olduğu söylenen mutfakta oturdum.

Rachael Stanwyck'in görüntüleri gözümün önüne geliyor. Muhteşem ve canlıydı. Ama onu kibirli ve kayıtsız buluyordum, yanında olduğum birkaç seferde gözleri mutsuz bir şekilde dikkatimi dağıtmıştı.

"Onunla ne için buluşuyordu?" Evrak çantamı önümde tutarak yüzümü yağan yağmurdan koruyorum.

Kaldırıma ulaştığımızda Marino "Bilmiyorum," diye yanıtlıyor ve sonra başka bir şey söylemiyoruz.

Dana Diletti, Old Town'da modern bir reproduksiyon olan birkaç kamu binasından biri olan Georgian tarzı adliye binasının önünde. Şimdiye kadar o ve film ekibi Marino'nun siyah Ford Raptor kamyonetine aşınadır. Büyük lastikleriyle diğer araçların üzerine kamyonet, Starbucks kahvehanesinin yakınındaki bir metreye paralel park etmiş durumda.

"Yeter artık, lanet olsun!" Marino, kamera ışığı parlarken çok yüksek sesle söylüyor. "Hadi gidelim!"

geçerek, kollarını öfkeyle sallayarak araya giriyor.
Tüm dünyanın görmesi için yangına daha fazla benzin döküyor.

"Ben Dana Diletti, Old Town'daki mahkeme binasının önünde, canlı yayında..." diye söze başlıyor.

Güzel ve 1.80 boyundaki popüler televizyon gazetecisi, yakası yukarı kıvrılmış haki trençkotunun içinde hayattan daha büyük. Ekibi onun her ihtiyacıyla ilgileniyor, şemsiyeleri sanki o bir kraliyet mensubuymuş gibi bir gölgelik oluşturuyor.

"... Katil zanlısı Gilbert Hooke'un duruşmasında bir başka patlayıcı gün daha yaşandı..." diyor mikrofonuna.

Eski profesyonel basketbol yıldızı çevik, küstah ve hızlıdır. Nefes almadan bir ayak takibine girebilir, ne gerekiyorsa yapar.

Skor onu puan. Bu şunları içerir atma Dirsekler,
Yani için Konuş, ve ceza almadan başka fauller yapıyor
gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Dava yeterince tuhaf değilmiş gibi, hatalı yargılamayı gündeme getiren şok edici yeni bir hal aldı." Sonra Dana Diletti çıktı. "Doktor Scarpetta? Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Şimdi olmaz!" Gök gürlerken ve şimşekler değişken bulutlu havayı aydınlatırken Marino ona bağırıyor.

"Eminim son dakika haberlerinden haberdarsınızdır?" Dana şırl şırl yağın yağmurun altında soruyor ve ben bir yumruk yiyeceğimi hissediyorum. "Yargıç Chilton'ın kız kardeşinin şüpheli koşullar altında ölü bulunduğu doğru mu? Rachael Stanwyck, CIA'in basın sekreteri...?"

Söyleyecek bir şeyim yok ve onu önemseyen hiç kimse bunu bu şekilde öğrenmemeli. Şimşek rahatsız edici bir şekilde yakınımnda çakarken ve gök gürültüsü havayı yararken kaçmaya devam ediyorum.

"... Cinayet şüphesi olduğunu doğrulayabilir misiniz...?"

Sağ deri ayakkabımın topuğunun tehlikeli bir şekilde sallanmaya başlaması dikkatimi dağıtıyor.

"... Bu sizin için kişisel olarak üzücü olmalı. Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre siz ve Yargıç Chilton eskiden oda arkadaşımıştınız ve yakın arkadaşmışsınız...?"

Dana'nın şemsiyelerinden biri neredeyse gözüme batıyor, ekibi beni kaldırımdan aşağıya kuş gibi itiyor. Marino birkaç adım ileride durmaktan başka bir şey yapamıyor, sırlıklam ve çileden çıkmış bir halde.

"... Şu anda Chilton Farms'a mı gidiyorsun...?" Dana'nın sesi bir uçurtma kuyruğu gibi tam arkamda.

Sağ ayağımı ve onun dengesiz ayakkabısını tercih ederek, kameraya iyi yansımayacak hantal bir yürüyüşle aceleyle ilerliyorum. Kaldırımda kovalanırken evrak çantamın arkasına saklanmam da öyle. Sırlıklam gri keten etek takımım ve beyaz ipek bluzum üzerime streç film gibi yapışmış durumda ve bu da istediğim bir görüntü değil.

"... Doktor Scarpetta? Sizce yargıç kendini geri çekecek mi? Gilbert Hooke davasında hatalı yargılama bekliyor musunuz ve bu ne anlama gelecek...?"

Dana ve ekibi takibi bırakmaz ve neyse ki Marino'nun kamyoneti menzile girmiştir. Uzaktan kilidini açıyor, sisli tufanda ışıkları yanıp sönüyor. Sağ ayakkabımın gevşek topuğu tamamen çıkarken o önümden koşuyor.

"Shhhh...!" Nefesimin altında yemin ediyorum, neredeyse tekrar tökezliyorum. "Kahretsin!"

Mahvolmuş deri ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve bir kaçak ya da deli gibi görünüyor olmalıyım. Çoraplı ayaklarımla koşarak su birikintilerinden geçiyorum, tuğlalar kaygan çiçek yapraklarıyla kaplı. Yağmur başımın tepesine çarpıyor, yaralı bileğim ağrıyor.

"Hadi gidelim!" Marino yolcu kapısını açarken yağmurun üzerinde bağıriyorum ve bir yüzme havuzuna düşmüş olsaydık daha fazla sıırıslık olamazdık.

"Ne oluyor be?" Kirli ayaklarıma ve parçalanmış hortumuma bakıyor. "Ayakkabılarına ne oldu?"

"Boş ver!" Koltuğa tırmanıyorum.

Sürücü tarafına geçip direksiyonun arkasına geçti. Yağmur çatıyı gürültüyle döverken hala yeni kokan deri döşemenin üzerine damlıyoruz. Büyük kamyonunu çalıştırıyor ve ben onun kükremesini ve gürlemesini iç organlarımda hissedebiliyorum. Uzaktan gelen acil durum sirenleri yaklaşıyor, muhtemelen Chilton Çiftlikleri'ne doğru gidiyorlar.

Annie'nin yaşadığı yer, trafik normal olduğunda Adliye Meydanı'na arabayla yaklaşık otuz dakika uzaklıkta. Ancak mevcut koşullarda ve tek başıma olsaydım bir saat ya da daha fazla sürebilirdi. Neyse ki Marino, benim eve götürdüğüm, üzerinde Virginia mührü olan Subaru gibi devlete ait bir araç kullanmıyor. Uğursuz görünümlü şahsi kamyonetiyle kuralları çiğneme konusunda benden çok daha fazla potansiyele sahip.

Çoğunlukla karşılıksız çalışan bağımsız bir yüklenici olarak, görev gerektirdiğinde benim endişelerimi taşıyor. Yasak olan hiçbir refüj, özel mülk, bisiklet ya da yaya yolu yok. Hız yapmaktan, kırmızı ışıkta geçmekten, yasadışı U dönüşleri yapmaktan ve kamyonunun satış sonrası mini ışık çubuğunu ve işaretlerini etkinleştirmekten mutluluk duyuyor. Durum yeterince vahimse, ölüleri uyandırabilecek bir el sirenine başvuracaktır.

Adli araştırmacı rozetini hâlâ bir polismiş gibi göstermekte hızlı davranıyor,

kasıla kasıla dolaşır ve emir verirken fikirlerini yüksek sesle söyler. Onun aksine, işime geldiğinde protokolü ya da yasaları çiğneyemem. Ağırılığımı etrafa atarken dikkatli olsam iyi olur. Ancak Marino'nun bile mevcut durumumuzu düzeltmek için ne yapabileceğini bilmiyorum, çünkü aceleyle hiçbir yere gidemiyoruz.

Diğer park etmiş arabaların arasında sıkışıp kaldığımız için bir ya da iki adımdan fazla ilerleyemiyoruz. Geri gitmek için daha az yer var ve sağımızda parkmetreler ve kaldırım var. Tek seçenek soldan çıkmak. Tabii birilerinin bize izin vereceğini varsayarsak... İyi Samiriyeliler ve hatta iyi komşular için bu kadarı da fazla. Altın Kural'ın canı cehenneme. Kimse bize doğru bakmayacak. Herkes kendi başının çaresine bakacak.

"Senin bile bu çılgınlıktan bir çıkış yolu bulabileceğini sanmıyorum." Sert ışıklar, gürültülü motorlar ve direksiyon başındaki düşmanca insanlardan oluşan tehlikeli bir karmaşaya bakıyorum.

"Tanrım! Birini içeri almak ne kadar zor olabilir ki?" Marino kornaya basıyor. "Herkesin nesi var...?"

"Olay yerine ya da başka bir yere nasıl gideceğimizden emin değilim," diye cevap veriyorum, çünkü kaynayan bir sis farlarımızı ve sis lambalarımızı yüzümüze geri yansıtıyor.

Her yerde arabalar ve yayalar var ve Perşembe akşamının bu erken saatlerinde dışarıda çoğunlukla genç bir kalabalık var. Hava nasıl olursa olsun restoranlar, barlar ve mağazalar cıvı cıvı. İnsanlar uzun tatil hafta sonuna erken başlıyor. Turist sezonunun zirvesinde mutlu saatler yaşanıyor ve Marino King Caddesi'ne girmek için boşuna çabalarken küfretmeye devam ediyor.

Mendil ve bir tüp dudak kremi için su geçirmez evrak çantamı karıştırıyorum. Shannon Park'tan gelen pembe zarf güvende ve kuru. Lucy sayesinde dosyalarım ve diğer her şey de öyle. Bana en yeni taktik malzemeleri tedarik etme fırsatını asla kaçırmıyor. Her yere taşıdığım siyah postacı çantası normal bir aksesuar gibi görünüyor. Ama deri benzeri malzemesi ultra yüksek moleküler ağırlıklı polietilen.

Elektriksel olarak iletken mikro-bakır liflerle örülmüş ve göremediğim sensörlerle gömülü. Evrak çantam origami gibi açılarak mermilere, bıçaklara ve ölümcül radyasyona karşı bir kalkan oluşturabiliyor. Gizli bölmeler esnek, tüy kadar hafif Kevlar panellerle donatılmış, hızlı çekilebilen kılıf şu anda telefonum dışında boş. Tekrar dışarı kaydırıyorum.

"Burada havlu bulundurmamak hiç de fena bir fikir değil, Marino. Gerçekten." Ne zaman sağanak yağmura yakalansak aynı yardımcı ipucunu öneriyorum.

"Özellikle de iyi görünmediğini düşündüğün için şemsiye fobin olduğu için. Bu da iyi bir görünüm değil."

Ayaklarımın dibinde su birikintileri oluşuyor ve birazdan klimanın içinde donuyor olacağım.

"Başkalarının ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyler yüzünden kamyonetimin içinde çok fazla ıvır zıvır olması dışında." Dorothy'yi kastediyor. "Birkaç hafta önce, onsuz yaşayamayacağımı düşündüğü bir yangın söndürücü ve bir mini buzdolabıydı. Ondan önce de hiç kullanmayacağım süslü bir alet takımıydı."

Bahaneler üretmeye devam ederken, koltuklarımızın altını yokluyor. Bacaklarımı bir o yana bir bu yana kıvrarak elimden geleni yapıyorum. Silecekler güm güm ses çıkararak ön camdaki suyu süpürüyor, yağmur sabit ama önceki kadar şiddetli değil. Fırtına şimdiden uzaklaşıyor ve bu sıcak, nemli Virginia yazları için tipik bir durum.

"Al, bu iş görür." Marino bana ezilmiş bir rulo mavi kağıt havlu uzattı, belki on yaprak kalmıştı.

Tüm lastikleri ve döşemeleri zırlamak, karbon fiberleri silmek ya da kız kardeşimin ona aldığı pahalı kamyonetin camını temizlemek için kullandığı ağır hizmet tipi. Başarılı bir çizgi roman yazarı ve internet fenomeni olan Dorothy, ona istediği her şeyi ve istemediği pek çok şeyi alarak onu fazlasıyla şımartıyor. Bizim için kâğıt havlu yırtıyorum, parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum.

Vizör aynasındaki yansımama bakarak göz makyajımı siliyorum. Dudak kremi sürüyorum, Dorothy'den bir replik ödünç almak gerekirse, kraker üzerindeki ölü gibi görünüyorum. Eteğime olabildiğince mütevazı bir şekilde uzanarak tahrip olmuş külotlu çoraplarımı çıkarıyorum. Onları ve kirli mendilleri vites koluna asılı kırmızı biyolojik tehlike çöp torbasına dolduruyorum.

"Uh-oh." Marino park ettiğimiz yerin birkaç adım ötesindeki Kanal 5 haber ekibine ters ters bakıyor. "Tam olarak istemediğimiz şey."

Dana Diletti ve yapımcısı aceleyle minibüslerine biner, kapı kayarak kapanır. Dönüş sinyali yanıp sönmeye başlıyor, ön tekerlekler sola dönüyor. Bana ıslak kağıt havlularını uzatırken Marino'nun saldırganlığını ve meydan okumasını hissedebiliyorum.

"Önce olay yerine gitmek istiyorlar," diyor. "Böylece bizi filme alabilirler

yuvarlanmak, her şey."

Kamyonetini tekrar trafiğe sokmaya çalışıyor ve kimse ona izin vermiyor. Titreşimli zilim sekreterim Maggie'nin tekrar aradığını haber veriyor. Cevap vermeyeceğim.

"Çok teşekkürler!" Küfür eden ve öfkelenen Marino çabalarına devam eder ama başarılı olamaz. "Ahmaklar! Bir avuç aptal!"

İyilik olsun diye birkaç kelime daha söyleyip camını , sisli yağmurda kaslı dövmeli kolunu sallayarak diğer sürücülere bağırıyor. Bazıları saldırgan jestler yaparak karşılık veriyor. Umarım bir yol kavgasının ortasında kalmayız.

"Bu ne acele?" diye bağırıyor herkese ve özellikle hiç kimseye, gözleri parlıyor, boynundaki damarlar öne çıkıyor. "Lanet saçların mı yanıyor? Hiç acil durum diye bir şey duymadınız mı? Ben size bir tane göstereyim!"

Yasal olduğundan emin olmadığım yeşil ve beyaz flaşları yakıyor, bu flaşlar baş dönmesine neden olacak kadar hızlı yanıyor.

"DAYAN, DOKTOR!"

El sirenini tutucusundan kapıyor ve ben de kulaklarımı kapatıyorum. "DELİKTE ATEŞ!"

Uyumsuz bir kakofoni içinde kornalar çalınırken trafiğin içine dalıyor. Kanal 5 haber minibüsünü geçiyoruz ve o da arkamızdan dalıp neredeyse bir kazaya neden oluyor.

"LANET OLSUN!" Durgun trafikte sürünerek ilerlerken Marino bağırıyor, polis telsizinin ışıkları dans ediyor, sesi kısık. "Bu saçmalıktan bıktım artık!"

Aynalarına bakıp kaşlarını çatıyor, flaşları kapatıyor, kapatırken camdan içeri yağmur giriyor. Sinirli bir şekilde ıslanan tişörtünün koluyla gözlerini silmeye çalışıyor, ben de ona birkaç mendil uzatıyorum. Ben ona ne bekleyeceğini anlatmaya başlarken önce yüzünü, sonra da tıraşlı kafasını kuruyor.

"Rachael Stanwyck CIA için çalışıyordu. Bir kargaşa çıkması için casus olmasına gerek yoktu," diye açıklıyorum. "Bundan sonra olacaklar üzerinde pek kontrolüm olmayacak. Koşullara bağlı olarak genellikle sahip olduğum kontrol değil ve günün sonunda onun kim olduğu hakkındaki tüm gerçeği asla öğrenemeyebiliriz. Ya da ne olduğunu ve neden olduğunu."

"Onun hakkında ne hissediyordun?" Marino, sis ve pus için kehribar renkli aynalı Ray-Ban'lerini takıyor.

"Onu tanıımıyordum," diye tekrarlıyorum. "Annie ve ben hukuk fakültesindeyken

Georgetown'da beraberdik, bazen hafta sonunu Chilton Çiftliği'nde geçirirdim. Kız kardeşi hiç orada olmazdı. Oradan nefret ederdi ve Annie'nin hayatında pek bir şey için ortaya çıktığı hissine kapılmadım."

Marino, "Rachael insanları kızdıran birine benziyor," diyor. "Birinin onu dövdüğü ortaya çıkarsa bu önemli bir ayrıntı olabilir."

"İnsanları gücendirmek konusunda oldukça yetenekli olduğunu tahmin ediyorum," diye cevap veriyorum. "Lucy ve ben ona bir keresinde Saint Asaph Caddesi'ndeki içki dükkanında rastlamıştık, Rachael'in oranın müdavimi olduğuna dair bir his var içimde."

Gilbert Hooke davasının başlamasından birkaç hafta önceydi ve Eski Şehir'de hayat hâlâ nispeten normaldi. Kamp kuran düşmanca yabancılar, buradan ya da yurtdışından gelen haber ekipleri ya da yazarlar yoktu. Yerel uğrak yerlerimizi sık sık ziyaret etmek güvenliyd ve Lucy ile birlikte Mount Vernon Trail'de bisiklet sürmeye gitmiştik.

Uçak gözcülerinin Ronald Reagan Washington Ulusal Havaalanı'na giriş ve çıkış trafiğini izledikleri Gravelly Point'e kadar takip ettik. Eve dönerken fajita ve margarita için iyi bir gece olacağına karar verdik ve birkaç şişe tekila almak için durduk. Rachael içeri girdiğinde aldıklarımızı sırt çantalarımıza yerleştiriyorduk.

Dolce & Gabbana marka gece mavisi bir etek takım giymişti ve elmas çerçeveli altın bir Rolex takıyordu. Güneş gözlüklerinin ve büyük cüzdanının üzerinde gösterişli Chanel logoları vardı ve ağladığı belliydi. Ayrıldığı kocasının kendi deyimiyle *et yiyen avukatlar ekibi* tarafından bütün gün hırpalandığını söyledi.

Kibirli pislikler. Kadın düşmanı et kuklaları. Lance beni yok edene kadar rahat etmeyecek, biliyorsun. Yüksek sesle tekrarladığımda söyledikleri uğursuz görünüyor. Stresin beni öldüreceğini umuyor. Hiçbir şey onu daha fazla memnun edemez.

Marino, silecekleri aralıklı olarak camda gezdirirken, "Kulak misafiri olanları umursamıyormuş gibi görünüyor," diyor. "Yani muhtemelen bu tür şeyleri çok yaptı. CIA için çalışan birinin ağzını açma konusunda daha dikkatli olacağını düşünürsünüz."

"Geçmiş gazetecilikti," diye yanıtlıyorum. "Edindiğim izlenime göre aklına geleni söylemekten çekinmezdi, çoğu zaman açıkça ve nasıl görüldüğüne pek aldırmadan."

Önüme uzanarak torpido gözünün kilidini açtı. 10 milimetrelik mat-gri Guncrafter Industries 1911, custom built silahını çıkardı.

Trijicon optik nişangâh. Eski usul Kirli Harry gibi kocaman ve kalp krizi geçirtecek kadar korkutucu. 200 gramlık Buffalo Bore mermileriyle dolu, kurulu ve kilitli, başparmak emniyeti açık. Tabancayı ve ekstra şarjörleri aramızdaki konsola yerleştirdi.

Ben telefonumun el fenerini açarken o da onları kolay erişilebilecek şekilde düzenliyor. Yaralı ayak bileğimi kontrol ediyorum, dokununca hassaslaşıyor, parlak kırmızı morluk kararıyor. Marino sürekli aynaları tararken, bıkkın nefesler üfleyerek fotoğraf çekiyorum. Sadece birkaç blok ilerleyebildik.

CVS eczanesi solumuzda. Hemen ötesinde Lucy'nin en sevdiği bisiklet dükkânı ve Benton'ın çok sevdiği Hint restoranı var. Trafiğin ışıkları, sıçrayan yağmur dikkat dağıtıcı ve kafa karıştırıcı. Kamyonun tehditkâr görünümlü ızgara koruması önümüzdeki spor arabaya endişe verici derecede yakın ve yüksek sesli uyarıları tetikliyor.

Nereye baksam, stresli yolcular ilkel gibi davrandıkça kazaların ve patlamaların meydana geldiğini görüyorum. Marino ve benim öğleden sonra mahkeme salonunda olduğumuzu hatırlıyorum. Ondan önce de otopsi odasıydık. Günün büyük bölümünde telefonuma erişemedim. Kendi hastalıklı baloncuğumuzdaydık ve bilmediğimiz çok şey olduğundan şüpheleniyorum.

"Daha önce bu kadar kötü gördüğümünden emin değilim. Başka bir şeyler oluyor, olmalı." Acil durum uyarılarımı ve trafik uygulamalarımı kontrol etmeye başladım. "Belki kötü bir kaza ya da bölgede başka bir felaket vardır. Bu normal bir trafiğin yoğun olduğu saat değil, hafta sonu tatilinden önceki bir fırtınada bile böyle olmaz."

"Haklısın," diye yakınıyor Marino. "Şu anda saatte altı mil hızla gidiyoruz ve insanlar sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi davranıyor."

Kaosun sebebinin Birleşik Devletler Başkanı olduğunu keşfetmek uzun sürmedi. Bugün öğleden önce Old Town'a bir ziyaret gerçekleştiren Başkan'ın konvoyunun yön değiştirmesine neden olan güvenlik sorunları ve yakın bir tehlike algısı vardı. King Street ve George Washington Memorial Parkway'in bazı bölümleri uzun süreliğine kapatılmak zorunda kaldı.

Benton ve Lucy'den haber alamamama şaşmamalı. Başkana yönelik bir tehdit olursa, ABD Gizli Servisi devreye girer. Kocam da bu işin içinde olacak. Muhtemelen yeğenim de. O onların en iyi tehdit analizcisi ve suçlu profilcisi. O teknik bir konu uzmanı, unvanı kasıtlı olarak belirsiz.

"Bir Woodrow Wilson Köprüsü bile her iki yönde de kapatıldı.

yönler," diye Marino'ya iletiyorum.

"Hangi güvenlik sorunları? Herhangi bir detay var mı?" diye soruyor ben haber makalelerine ve diğer bilgilere göz atarken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Başkan'ın saat iki buçukta Ivy Hill Mezarlığı'nı ziyaret etmesi gerekiyordu ama konvoy geri döndürüldü." Haber güncellemelerini aramaya devam ediyorum ama neredeyse hiçbir şey yok. "Beyaz Saray'a geri döndü. Hükümet siteleri de dahil olmak üzere bulabildiğim başka bir şey yok."

"Gizli tuttukları bir şey olmalı," diyor Marino. "Her ne ise ciddiye alıyorlar."

"Bahse girerim federaller İskenderiye'yi, belki de tüm büyük kenti D.C. bölgesinde, çünkü ellerinde bir şüpheli var. Belki de birden fazla." Marino'nun iki eli de gergin bir şekilde direksiyonda, kırmızı arka lambalar göz kamaştırıcı bir şekilde sonsuza kadar ileriye uzanıyor.

"Ne yazık ki, Rachael Stanwyck'in *şüpheli ve şok edici* ölümüyle ilgili hikâyeler şimdiden her yerde ortaya çıkmaya başladı." Korkunç trafikte yolumuza devam ederken Marino'ya başka neler bulduğumu anlatıyorum. "*Ayrıcalıklı ve tuhaf Chilton kardeşler* hakkında komplolar üretiliyor, aynen aktarıyorum."

Annie'nin adresi yayınlandı. Gilbert Hooke davası sırasında kürsüdeki pasif davranışları hakkında dedikodular var. Sal Gallo'ya kötü davranırken Bose Flagler'ı kayırmakla suçlanıyor. Neden hiç evlenmediği ve ailesinin on sekizinci yüzyıldan *kalma perili malikanesinde* münzevi gibi yaşadığı hakkında dedikodular havada uçuşmaktadır.

"Her türlü mahremiyeti unutun," diye Marino'ya iletiyorum. "Bununla ilgili her şey herkes için korkunç olurdu. Ama bir yargıç için özellikle tehlikeli ve ne yazık ki birazdan keşfedeceğiniz gibi güvenlik konusunda gevşek davranıyor."

Chilton Çiftliği'ne gitmedi ve oraya gittiğimizde mutlu olmayacak. Hayaletleri olabilir de olmayabilir de. Garip sesler duymuş olmama rağmen buna yemin edemem. Tuhaf gölgeler gördüm ve yanından geçtiğim aynalarda garip görüntülere rastladım. Kategorik olarak söyleyebileceğim şey

Aşırı büyümüş araziler sivrisinekler, keneler, sivrisinekler ve diğer antisosyal böcekler için güvenli bir sığınaktır.

Annie, sarımsak spreyi gibi doğal olanlar da dahil olmak üzere böcek ilaçlarına karşı kurallar koyuyor. Dış aydınlatma neredeyse hiç yok. Ben bunları anlatırken Marino silahına uzandı. Onu ve fazladan şarjörleri kucağına koydu.

"Hazır ol, Doktor!" Dikkati her yerde, çene kasları sıklaşıyor.

Dönen sisin içinde sağımızda bir tuğla duvar fark ediyorum. Hemen ötesinde Benton'la birlikte Eski Şehir'de uzun yürüyüşler yapmanın hâlâ güvenli olduğu zamanlarda yürüdüğümüz bir ara sokak var.

"DAYAN!" Marino bağırıyor.

Bu benim kolçağı tutmam için bir işaret, başımı koltuğun arkasına doğru itiyorum ki cama çarpmayayım ya da NASCAR manevralarından biri sırasında boynumu kırmayayım. Gaza basıyor, direksiyonu sertçe kırıyor, lastik gıcırıyor, motor gaza basıyor, dönüşün gücü beni kapıya doğru itiyor.

"BOOM! İşte şimdi konuşuyoruz!" Yan aynaları katlıyor.

Büyük kamyonunu, aslında yayalar ve at arabaları için tasarlanmış dar bir şeritten yılan gibi geçiriyor.

"Soldan gelen taş sütuna dikkat edin." Sislin içinde işaret ediyorum.

"Kimsenin bizi buraya kadar takip etmesine imkan yok."

Kendinden memnun bir şekilde, sis lambaları sudan ve ıslak kaldırım taşlarından yansıyarak bizi dikkatle ilerletiyor. Penceremi açsam, uzanıp büyük eski konutların arka duvarlarına ve kapılarına dokunabilirim. Eski yaprak dökmeyen ağaçların dalları ve İngiliz şimşir çitleri bizden birkaç santim ötede.

"Pek yumuşak bir yolculuk olmadı, bunun için üzgünüm." Bana bakıyor ve ben de onun aynalı gözlüklerindeki çarpık yansımamı görüyorum. "Ama hayatımızın geri kalanında King Caddesi'nde oturmaktan iyidir."

Koltuğumda dönerek Dana Diletti ve ekibini arıyorum. Arkamızdaki dar geçit boş ve sisli, üzerinde haber kanalının logosu olan beyaz minibüsten iz yok.

"Sanırım Kanal Beş'i ve herkesi kaybettiniz," diye onaylıyorum. "Şaşırdığımdan değil. Buraya arabaların girmesine izin verildiğini sanmıyorum. Motoru olan ya da golf arabasından daha büyük hiçbir şeye."

"Şu anda bir içki iyi gider diye düşündüm." Marino kül tablasını kaydırarak açtı. "Sen de ben de."

Ona daha güzel günleri hatırlatan retro sakız zulasını karıştırıyor. Teaberry, Juicy Fruit, Bazooka ve Dubble Bubble'ın tanıdık aromaları, babamın mahalle bakkalına yardım ettiğim çocukluğumun güçlü anılarını geri getiriyor.

"Teşekkürler." Wrigley's Spearmint Marino'nun teklifini kabul ediyorum, ikimiz de sigara içmeyi bırakmıştık.

Üç sakız çubuğunu aynı anda ağzına tikiştirerek yuvarlıyor. Ferforje çitlerin ve duvarların yanından geçerek ara sokakta ilerlerken kamyonetinin içi mis gibi nane kokuyor. Telefonuma bakıyorum, mesajlar arasında geziniyorum.

"Lucy sana bugün ne yapacağını söyledi mi?" Marino sanki eskisi kadar yakın olmamaları onu rahatsız etmiyormuş gibi kayıtsız.

"Bu sabah beni almadan önce kahve içtik ama özel bir şeyden bahsetmedi," diye cevap verdim. "Bisikletini ve sırt çantasını takmış, bir yerlere gidiyordu."

"En azından yirmi dört saat beşiğine kapanıp bir avatarla gerçek bir insanmış gibi konuşmuyor," diyor tatsız bir şekilde.

"Bu adil değil. Ya da doğru değil."

"Sadece daha fazla tuhaflaşmasını istemiyorum, Doktor. X Oyunları'ndaymış gibi her yerde o süslü bisikletini sürmesini, radyo sinyallerini ve geceleri ortaya çıkan şeyleri takip etmesini istemiyorum."

Yeğenimin zamanını nasıl geçirdiği konusunda pek endişeli değil. Marino'nun derisinin altında yatan şey, onun tekrar yeminli kolluk kuvveti olması ve kendisinin olmaması. Kendisi artık insanları tutuklayıp hapse atamazken yeğeninin yapabiliyor olması onu rahatsız ediyor. Üstelik annesiyle evlendikten sonra Marino'yla olan ilişkisi önemli ölçüde soğumuştur.

Birçoğunun girişinde Amerikan bayrakları asılı olan el değmemiş müstakil ve sıra evlerin bulunduğu Güney Royal Caddesi'nde olduğumuz için trafik o kadar da kötü değil. Dış cephe kaplamalarına iştirilmiş bronz tarihi plaketler, koruma kurulunun izni olmadan mülkünüzde pek bir şey yapılamayacağını hatırlatıyor.

Uzaklaştıkça alçak güneş bulutların arasından parılıyor.

sıkışık mahallelerden uzakta. Annie ve Rachael Chilton'ın büyüdüğü Potomac Nehri boyunca uzanan ve büyük ölçüde ıssız olan bölgeye gidiyoruz. Pus dağılıyor, kaldırımından buhar yükseliyor. Ufukta altın sarısı bir ışık şeridi yayılıyor ve ben mesajlarımı tekrar kontrol ederek Fabian Etienne'e bir tane daha gönderiyorum.

Marino, "İskelete dönüşene kadar orada oturmak istemiyorsa King Caddesi'nden uzak durmasını söyleyin" diyor.

"Bize cevap verme zahmetine girmediği sürece ona bir şey anlamı yok." Bu kadar yeter.

"Tam da hayalini kurduğu şey bu," diyor Marino. "Tüm haberlere konu olan büyük bir dava ve Azrail gibi içeri giriyor. Muhtemelen son yarım saattir aynanın karşısında hazırlanıyor, göz makyajı yapıyor, tırnaklarını yeniliyordur."

"Fabian işine gelmediği sürece bana zamanında cevap vermiyor," diye cevap veriyorum ve ölüm müfettişiyle sorunum görünüşü değil.

Bu onun kıyafet zevki değil. Ya da en sevdiği klişe olan ve internette sattığı tişört ve kahve kupalarının üzerine serigrafi ile basılan "*Bizim günümüz sizinki bittiğinde başlar*" sözü de değil. Fabian'ı kontrol edemiyorum. Buraya ilk geldiğimde yeterince kötüydü. Ama bir yıl sonra neredeyse ümitsiz vaka gibi görünüyor.

Onu kimin etkilediğinden hiç şüphem yok ve bu giderek artıyor. Her zaman bir ölüm müfettişi olmayı hayal ettiğini söyleyen eski doktor asistanıyla son karşılaşmalarını düşünüyorum. Dün, onu saatlerce bulamadım ve sonunda yer altındaki asansöre binerek anatomik bölüme gittim.

Telefonlar aşağıda pek iyi çalışmıyor ve cevap vermediğinde bahanesi bu. Onu bilime bağışlanan en son cesedin femoral arterine formaldehit enjekte ederken buldum. Etrafta kimse yokken mumyalama yapıyordu.

"Bu onu üçüncü yakalayışım," diye hatırlatıyorum Marino'ya. "Gerçek numarasının ne olduğunu ancak Tanrı bilir. Fabian bana cevap vermemeye karar verdi, ikimize de vermemeye. Ve buna karar veren tek kişinin o olduğunu da sanmıyorum."

Ona trafik konusunda uyarın bir mesaj daha gönderdim. Daha önceki mesajlarımı aldığını umduğumu da ekleyerek ona yola çıkmasını söylüyorum. Ekstra KKD getirecek ve benim için önlük ve bir çift cerrahi terlik almaya gidiyor. İstemiyorum.

Ofisimde kişisel kıyafetlerimi karıştırıyor. Sekreterimin de eşyalarım dokunmasını istemiyorum.

"Siktir et bunu." Marino etrafımızdaki trafiği kontrol ediyor.

Kamyonetini zar zor ileriye itiyor ve bir hamle daha yapmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Dayan, Doktor!"

Bir kovboy polis gibi flaşörleri yaktı. Ben yine kolçağa tutunarak çantamı kavrarken o başka bir ara sokağa sapıyor. "Onunla ilgili bir şeyler yapman gerekecek." Marino konuşuyor

Maggie hakkında. "Çok geç olmadan. Belki de çoktan geç olmuştur."

"Devlet için çalışan birini kovmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz," diye cevap veriyorum. "Özellikle de bu kişi onun olduğu gibi korunuyorsa ve onlarca yıldır korunuyorsa. Onun peşinden gidersek, bu topyekûn bir savaş olur. Kazanamayacağımız bir savaş çünkü o Elvin'in cebinde."

"Pantolonunun içinde demek istiyorsun."

"Bunu ya da herhangi bir şeyi kanıtlayamayız," diye yanıtlıyorum.

"Onu medyaya sızdırmak gibi bir şeyle suçlayacak bir şey bulmalıyız. Çünkü o olduğunu çok iyi biliyoruz. Dünyanın Dana Dilettilerine yaptığı iyiliklerin karşılığında ne alıyor? Ofisimiz lanet bir kevgir gibi kan kaybediyor."

"Peki bu konuda kim bir şeyler yapacak?" Cevap veriyorum ve bu yorgun bir argüman. "Elvin, Commonwealth'te halk sağlığıyla ilgili her şeyi denetliyor. Buna insanların nasıl öldüğü de dahil. Ona hesap veririm." Bu iğrenç bir düşünce ve Marino bunu kabul edemiyor. "Elvin tüm güce sahip ve her şeyi olduğu gibi ayarladı. Eminim krallar gibi eğleniyordur."

Selefim Elvin Reddy, ne affedecek ne de unutacak. Onu adli patoloji uzmanlık programımdan çıkardığım için bana olan borcunu asla ödemeyecek. Bu onlarca yıl önceydi ve ben bir erkekler kulübünde işe yeni başlamıştım. Virginia'nın ilk kadın adli tabibi olarak, zarar vermeme konusunda çok kararlı fikirlerim vardı. Ölüm politik olmamalı. İstismar edilecek ya da önemsizleştirilecek bir şey değildir.

Elvin'e akıl hocalığı yapmayı ya da bir tavsiye mektubu yazmayı reddettim ve bugün de aynısını yapardım. Geçen yıl baş adli tabip olarak onun yerine geçmeyi kabul ettiğimde, hikayenin geri kalanını bilmiyordum. Buraya taşındıktan sonra sekreteri Maggie'nin

onunla ayrılmak. Bana miras kalmıştı. Sonra sağlık müdürü olarak atandı. Marino'nun deyimiyle bir tuzağa çekilmiştim.

Başka bir ara sokağa girerken kolçağı tekrar kavıyorum. Bu eskisi kadar dar değil ve nehirden birkaç blok uzaktayız. Güneş ışığı bulutları yarıyor ve Aziz Meryem Bazilikası'nın çan kulesi üzerinde mükemmel bir gökkuşağı gökyüzünde yay çiziyor. Pandemi başladığından beri kiliseye gitmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, ondan önce başka bahanelerim vardı.

"Bakalım Maggie kendisi için ne söyleyecek, bu sefer hangi zehirli karıştırıyor." Cep telefonunu arıyorum ve anında cevap vermeden önce zar zor çalıyor.

"Bana dönme vaktin gelmişti," diye kaba bir sesle kamyonun hoparlörlerinden seslendi.

"Senin de bildiğin gibi biraz meşguldüm," diye cevap veriyorum.

"Sağlık komiserinin sizinle konuşmak istediğine dair bir mesaj bıraktım." Sekreterimin cilalı İngiliz aksanı onun temel nezaketsizliğini gizliyor.

Arka plandaki gürültüden ofisten eve geldiğini anlıyorum. Dışarıda köpeğini gezdiriyor gibi geliyor ve bir saniye beklememi istiyor. Marino nefretle başını sallayarak bana bakarken, Emma adındaki Corgi'sini kucağına aldığı duyuyorum. Sonra Maggie benim ortalıkta olmamamın ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatmaya devam ediyor.

"Her zamanki gibi ortalıkta yoksun, kişisel soruşturma ortağınla birlikte benzin dolu kamyonetinin geziniyorsun," diyor ve kızgınlığını bir bombanın patlaması gibi hissediyorum. "Yakıt ve benzeri masrafları için yaptığı geri ödemeler de seninle konuşmamız gereken bir konu..."

"Nerede olduğumu çok iyi biliyorsun." Nezaket göstermeye çalışmıyorum, sadece kibar davranıyorum. "Birkaç dakika önce mahkemedeki istikrarsız bir durumdan kaçtığımdan beri pek bir şeyle ilgilenme fırsatım olmadı-"

"Tüm bu delilikten sonra bir tatile, dinlenmeye ihtiyacın olduğuna hiç şüphem yok." Maggie hemen sözümü kesti ve görüştüğünden hiç şüphem yok. "Özellikle bugün... Şey, bunun için *içler acısı* olmaktan başka bir kelime yok."

"Ne istiyorsun Maggie?"

"Anladığım kadarıyla henüz Doktor Reddy'yi aramamışsınız?" "Onu ne hakkında arayacağım?"

"Telefonuma zamanında cevap verme zahmetine katlansaydınız bilirdiniz." Bana hitap etme şekline bakılırsa, sanırsınız ki yetkili o. "Şey, bu

artık ona ulaşmak mümkün olmayacak."

Elvin'in Marino'nun taşkınlıkları ve benim Adliye Meydanı'ndaki kaldırımda ayakkabısız koşmam hakkında söyleyecek çok şeyi olduğuna şüphe yok. Karşınızdaki kişi bir sapığın saplantısına sahipse, toplum önünde yaşanan her utanç, hata ve talihsizlik bir armağandır.

"Doktor Reddy vali konağında akşam yemeği yiyor ve bekleyebildiği kadar bekledi. Korkarım bu fırsat penceresini kaybettiniz." Maggie'nin kibirli sesi kamyonun içinden geliyordu.

"Bu kadar acil olan ne?" Öfke beni ısıtmaya devam ediyor. "Neden Marino ve benim uğraşmak için yola çıktığımız şeyden daha önemli-"

"Korkarım kısa bir süre önce halka açık gösterileriniz her yerde." Maggie araya girmeye devam eder. "O ve diğerleri de araştırmacı ortağınızın davranışlarından memnun değil. Zorbalık ve tehditleri utanç verici-"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Marino mümkün olduğunca küfürlü bir şekilde araya girmek zorunda hissediyor.

"Ne biçim konuşuyorsun," diye onu azarlamaya devam ediyor ve ben onun buyurgan güzel yüzünü bir bıçak kadar keskin hayal ediyorum.

Kendini beğenmiş, memnun gülümsemesini, şımarık köpeğini Old Town'daki apartmanında gezdirirken görebiliyorum. Ona Kanal 5'in Rachael Stanwyck'ten Müfettiş Fruge'un ofisimize haber verdiği saatlerde haberdar olduğunu söyledim.

"Dana Diletti son dakika haberiyle ilk yayına çıktı ve beni yine tuzağa düşürdü." Neyi suçladığım çok açık. "Ve bu çok sık oluyor. Gittikçe tırmanıyor."

Maggie, "Doktor Reddy'nin endişelendiği pek çok şeyden sadece biri," diyor. "Ama çok daha rahatsız edici olan sizin çok açık bir çıkar çatışması içinde olmanız."

Rachael Stanwyck uluslararası haberlere konu olan tartışmalı bir davayla bağlantılıdır. Davadaki yargıcın kız kardeşi. Görünüşe göre, Annie Chilton ve benim uzun bir geçmişimiz var, Maggie listeden aşağı iniyor.

"Bugünlerde kimsenin öğrenemeyeceği pek bir şey olmadığını sen herkesten daha iyi biliyorsun." Sesi bir yılanın tıslaması gibi sinsileşiyor. "Ve görünüşe göre sağlık komiserinin dikkatini çekmiş ki siz ve yargıç bir zamanlar, o zamanlar sizin fiyat aralığınızda olduğunu düşünmediğim güzel bir yerde birlikte yaşamışsınız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Maggie bana Kanal 5'in Annie'nin ve benim geçmişimizle ilgili her türlü ilginç bilgiyi ortaya çıkardığını söyledi. Georgetown Hukuk Fakültesi'ndeyken paylaştığımız iki yatak odalı ve verandalı kiralık evle ilgili ayrıntılar da buna dahil. Sekreterim Four Seasons Oteli'nden çok uzakta olmadığını söyledi ve bu doğru.

Annie'ye ayda bir dolar kira ödüyordum ve Maggie'nin bunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Onaylamayacağım ya da inkar etmeyeceğim. Kamyonun hoparlörlerinden gelen yorumlarını ve yakışksız varsayımlarını dinlerken kendimi yeniden tanık kürsüsündeymişim gibi hissediyorum. Annie'nin benim arkadaşlığımdan hoşlandığını ve bundan yararlandığını ifşa edecek değilim. İkimiz de birbirimize yardımcı olduk.

Etrafında yemek yapan, bahçe işleriyle uğraşan, çamaşır yıkayan, bahçe işleriyle uğraşan ve hiç öğrenemediği ve her fırsatta kaçtığı pek çok şeyi yapan biri olduğu için mutluydu. Ben dünyamla ve içindekilerle ilgilenmekten zevk alıyorum. Görünüşe göre onun DNA'sında bu tür eğilimler eksik. Ama dürüstlüğü ve nezaketiyle bunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Bence Yargıç Chilton'ın mülküne diğer adli tabiplerimizden birinin müdahale etmesi gerektiği apaçık ortada. Sizden başka biri." Maggie çıldırtıcı bir küstahlıkla can alıcı noktaya gelir. "Chilton Çiftliği'nden uzak durmanız için o kadar çok neden var ki."

"Bu sana bağlı değil." Nabzımın hızlandığını hissediyorum ve o beni öfkeliendirebilecek tanıdığım birkaç kişiden biri.

"Ama bu gerçekten de sağlık komiserine bağlı. Şimdi geri dönmenizi istiyor. Olay yerine gitmeyeceksiniz ve bu bir emirdir, Doktor Scarpetta." Maggie bunu gösterişli Londra aksanıyla mükemmel bir sakinlikle söylüyor.

Eve gidip ailemle birlikte 4 Temmuz hafta sonunun tadını çıkaracağım. Bu noktadan sonra, tüm medya talepleri Elvin Reddy'nin ofisi tarafından ele alınacaktır. Rachael Stanwyck davasıyla ilgili hiçbir şey yapmayacağım, nokta.

Marino da değil.

"Doktor Schlaefer'a olay yerine gitmesi gerektiğini söyledim," diye devam ediyor Maggie, sadece kendisine ait olmayan bir planla. "Birkaç dakika içinde Chilton Çiftlikleri'ne doğru yola çıkacak, Fabian'ı da yola çıkmaya gönderdim."

Marino, "Bunu yapmaya yetkiniz yok," diye ağzından kaçırıyor.

"Doktor Schlaefer sabah ilk iş otopsiyle ilgilenecek." Kadının mağrur sesi kamyonun hoparlörlerinden duyuluyordu ve Elvin'in şu anda keyfi yerinde olmalıydı. "Polisle ve konuyla ilgilenen diğerleriyle o ilgilenecek ve her şey yoluna girecek."

"Her şey yolunda gitmezdi ve gitmeyecek de," diye cevap veriyorum. "Elvin'e Chilton Çiftlikleri'ne devam edeceğimi söyleyebilirsin. İşimi müdahale etmeden ve baltalamadan yapabilirsem çok memnun olurum. Neyle uğraştığımızı anladıktan sonra, kimin neyi ne zaman yapacağına dair daha fazla talimat vereceğim. Açık konuşayım Maggie. Bunu yapan ben olacağım."

"Nasıl yanıt verdiğini ona bildireceğim." Aramayı sonlandırır.

"Siktir et onu." Marino'nun elleri direksiyonda kenetlenir. "Hem onu hem de Elvin'i." "Bu işi hemen şimdi bitiriyorum," diye cevap veriyorum.

"Doug'a diyorum ki

Davayla biz ilgileniyoruz. Mesajı ona yazılı olarak gönderiyorum, böylece kendisine söylenenleri inkar edemeyecek."

Olay yerine şahsen gitmem emredildi, şef yardımcım birkaç dakika sonra bana mesaj attı. Maggie, sağlık müdürünün senin gelmenin sorun olacağını düşündüğünü söyledi. Tüm haberlerde olanlar yüzünden.

Şu an yoldayım. Doug'ın patronun kim olduğunu anladığından emin olacağım. Dışarı çıkma. Rachael Stanwyck'le ben ilgileniyorum. Sorunuz olursa beni arayın.

Sadece güç sorun yaşamak istemiyorum, diye yanıtlıyor ve belli ki endişelendiği kişi ben değilim.

Mesajları yüksek sesle okuduktan sonra Marino, "Fruge'u neler olduğu konusunda uyarsak iyi olur," diye karar verdi. "Eğer henüz anlamadıysa bir bok gösterisi beklese iyi olur."

Ön paneldeki dokunmatik ekrana uzanıp bir arama yapıyor ama Müfettiş Blaise Fruge telefonu açmıyor. Tabii ki açmıyor. Kuşkusuz açamaz. Birisi bundan emin olmak istiyor. Asıl soru, kim ve hangi sebeple. Maggie ya da Elvin olabilir. Başka biri de olabilir.

Alexandria Polisi'nden Müfettiş Blaise Fruge'a ulaştınız.

Departman. Eğer bu acil bir durumsa... diye başlıyor telesekreteri.

Karşımızda olmadığı için onun Virginia aksanının daha çok farkındayım. Sesi resmi ve yapmacık, sanki ciddiye alınmak için çok çabalıyormuş gibi. Marino ona bir mesaj bırakıyor. Sızıntılar ve insanların işe karışmasıyla ilgili sorunlarımız var, diyor. Ofisimizden başka biri olay yerine gelirse, önce kontrol etmeden girişe izin vermeyin.

Marino mesajında, "Fabian ya da Doktor Schlaefer olması fark etmez, biz tamam demedikçe polisler onları içeri almayacak ve şu anda da almıyor," diye açıklıyor. "Belle Haven Market'e varmak üzereyiz. Hâlâ açıklarsa tuvalete gideceğiz ve birazdan görüşürüz."

Yemyeşil ağaçlar ve çalılıklar arasında yoldan geriye doğru uzanan ahır benzeri kır dükkânı ileride solda, kırmızı dış cephesi boyayla soyulmuş. Güneş ufka yaklaştıkça teneke çatı kalay gibi parlıyor ve büyük salıncağı olan etrafi çevrili sundurma boş ve gölgeli. Yakın zamana kadar Benton, Lucy, kız kardeşim, hepimiz düzenli müşteriydik.

Hafta sonları arka taraftaki piknik masalarında oturur, salata ve sandviç ziyafeti çekerdik. Dorothy için şekerleme ve Marino için retro sakız da dahil olmak üzere yerel olarak yetiştirilen ürünler, ev yapımı unlu mamuller ve diğer özel ürünlerden oluşan çantalarla ayrılırdık. Alışveriş yapmak için en sevdiğim yerlerden biridir, ancak son haftalarda buraya bir kez bile gitmedim. Akıllıca olmazdı.

Pazar, turist haritalarında belirgin bir şekilde yer alan yerel bir simge yapıdır. Bira, şarap, piyango bileti satın alabiliyorsunuz ve bir de ATM var. İnsanlar her yerden geliyor ve Gilbert Hooke davası başladığından beri işlerin arttığından şüpheleniyorum.

"En azından hâlâ güvenebileceğin birkaç şey var," diyorum Marino'ya yavaşlarken. "Burası hukuk fakültesi günlerimden beri hiç değişmedi ve hâlâ İskenderiye'deki en iyi sandviçlere sahip."

"Hatırlatmayın. O kadar açım ki midem kendini sindiriyor."

O bunları söylerken benimki homurdanıyor. En son öğleden sonra McDonald's'tan balık fileto ve patates kızartması yemiştım. Şu anda bunun iki katını kaldırabilirim ve bir buzlu çay, bir kahve, kafeinli herhangi bir şey için kralların fidyesini ödeyebilirim.

"Bahse girerim yargıç ve kız kardeşi çocukluklarından beri buraya geliyorlardır." Marino sinyal lambasını yaktı. "Wally muhtemelen sonsuza dek onları beklemiştir."

"Annie müdavimidir. Rachael'in alışveriş alışkanlıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

yerel içki dükkanını ziyaret etmesinin ötesinde."

"Bu başka bir soru," diyor. "Alışkanlıkları. Sadece alışveriş değil, örneğin içki. Çok içiyor muydu? Belki de boşanma stresi yüzünden eskisinden daha fazla? Başka ne yapıyordu?"

Marino arabasıyla marketin otoparkına giriyor ve büyük A çerçeveli bir tabelada bugünün öğle yemeği spesiyali yazıyor. Kızarmış ekşi hamur üzerine biftek ve Hint turşusu, bir fincan soğutulmuş baharatlı gazpacho hayal ederken ağzım sulanıyor.

Saat 6:15 ve büyük fırtınalar yaklaştığında piyasa genellikle erken kapanır. Ama şanslı olabiliriz. Wally Potter eve bırakılmadıysa henüz gitmemiş gibi görünüyor. Mavi Malibu Classic'i, krep mersinleri ve jakaranda ağaçlarının gölgesindeki ahşap garajın içine park etmiş durumda. Bu klasik arabayı her gördüğümde babamı düşünmeden edemiyorum. Sadece babamınki sahte ahşap yan panelleri olan bir Ford'du.

Miami güneşinde vinil kokusunu, bana golf sopalarını hatırlatan iç kapı kilitlerini, camları elle açtığımızda içeri dolan sıcak havayı hatırlıyorum. Marino self-servis benzin pompası olan adanın yanından geçerken görünürde başka araba ve kimse yoktu. İşlerinizi hallederken deponuzu doldurabilir ve ön camı temizleyebilirsiniz. Yağı kontrol edebilir ve lastiklere hava basabilirsiniz.

Yan tarafta, serin aylarda yakacak odun ve tatil günlerine bağlı olarak taze çelenkler, balkabakları ve saksı zambakları bulunan boyasız büyük bir kulübe bulunmaktadır. Tezgâhtan anahtar almadan kullanılamayan bir tuvalet ve biyolojik olarak parçalanabilen poşetlerin bulunduğu bir köpek tuvaleti istasyonu var. Babamın işletemeyecek kadar hastalanmadan önce işlettiği bakkal gibi Belle Haven'da da herkes için bir şeyler var.

Marino ön tarafa yanaşıyor ve KAPALI tabelasının asılı olmadığını fark ediyorum. Ama her zaman değil, gün sonunda kimin kilitlediğine bağlı olarak. Özellikle de o kişi dükkanın sahibiyse. Wally unutkan olabiliyor ve bir pencereden arkasındaki boş ergonomik sandalyesini görebiliyorum.

"Hâlâ açık oldukları hissine kapılmıyorum," diyorum Marino'ya.

"Belki arkadadır. Muhtemelen etrafta dolanıyor, dışarı çıkmaya hazırlanıyor."

"Çok iyi duymuyor ama güvenlik kameralarından bizi görmesi lazım," diye cevap veriyorum.

"Çalıştıklarını ve onun ya da herhangi birinin kontrol ettiğini varsayarsak."

Mağazanın telefon numarasına baktım. Aradığımda, meşgul sinyaliyle hayal kırıklığına uğradım.

"Telefonda olmalı," diye karar verdim. "Rachael'e olanları duyduysa, birilerini aradığını ya da onların onu aradığını tahmin ediyorum."

"Kapıyı deneyeceğim," diyor Marino.

Cephaneliğini bacaklarının arasından çıkarıyor, ara sokaklara ve ara yollara girip çıkarken sıkıca tuttuğu yerden. Umarım büyük tabancasının emniyeti kapalıyken bunu asla yapmaz ve tabancayla şarjörleri aramızdaki konsola geri koyar. Kamyonetten iniyor ve ben mağazanın numarasını tekrar arıyorum.

Marino'nun ayakları kapalı verandaya çıkan ahşap basamaklarda ses çıkarırken şansım yaver gitmiyor. İplerle asılı boş salıncağın, buz makinesinin ve şarap fıçısından yapılmış çöp kutusunun yanından geçiyorÖn kapıyı çekiştiriyor ama kapı yerinden oynamıyor.

"HELLO! YO! EVDE KİMSE VAR MI?" Yumruğuyla bang-bang-bang yapıyor. "MERHABA! MERHABA...!"

Ellerini yüzüne kapatıp camdan içeri bakıyor, bağılıyor ve biraz daha vuruyor. Verandaya doğru yürür ve en uçta ofis penceresi vardır. Panjurlar çekilmiş, cam bir paravanla örtülmüş. Marino ahşap kaplamaya vuruyor.

"HEY, WALLY? ORADA MISIN?"

Biraz daha bağırp çağırın Marino, hayal kırıklığına uğramış bir omuz silkmeye pes eder. Kamyona geri döner, giysileri nemli bir şekilde yapışmıştır ama artık damlamamaktadır.

"Kahretsin!" Direksiyonun arkasına geri tırmanıyor. "Burada kimse yok. Üzgünüm, Doktor."

"Denediğin için minnettarım." Nasıl zorlanacağımı bilmediğimden değil.

Başka seçeneğim kalmadığında tevazudan vazgeçmeyi uzun zaman önce öğrendim. Kariyerimin ilk yıllarında bir suç mahallinde kurban dışında tek kadın olmak benim için tipik bir durumdu. Ama bugün başka bir aşağılanma ya da rahatsızlık olmadan da yapabilirdim. Chilton Farms'a vardığımızda seçenekler arasında kendimize banyo ya da başka bir şey için yardım etmek yok. Chilton Çiftliği'ne vardığımızda

yemek, içmek, yıkanmak ve hatta çöpümüzü atmak.

Bunun kibar olmakla ya da özel mülke saygılı olmakla hiçbir ilgisi yok. Annie bile kendimizi evimizde hissetmemize izin veremez. Veremeyiz. Her şey nihai duruşmayla ilgili. Erişmeye karar verdiğimiz her şey kanıtları mahvedebilir ve hikayeyi değiştirebilir. Arkeolojik kazılarda olduğu gibi, bir şey bir kez bozuldu mu, geri dönüşü yoktur. Ya da geri dönerseniz de bir sürü açıklama yapmanız gerekir.

Dünyanın Bose Flagler'ları ve Sal Gallo'ları benim gibi insanların yanlış bir hareket yapmasını bekliyor. Tuvalet ödünç almak ve DNA'mı bırakmak gibi aptalca bir şey yapmam için dua ediyorlar. Şanslılarsa, katilin daha önce bulunduğu bir yatak odasında kıyafetlerimi değiştiririm. Ya da kana basarım. Eskiden sigara izmariti atarlardı, ben de cebime koyardım.

"Diğer tek banyo seçeneği Raven Landing'e gitmek ve ben pek iyimser değilim." Marino benim için ondan daha zor olan bir sorunu çözmeye çalışmaya devam ediyor. "Genellikle böyle yerler fırtına çıktığında erkenden kapanır. Ama orada hâlâ birileri varsa belki kadınlar tuvaletinin kilidini açabilirler."

"Gideceğimiz yere varalım, ben bir yolunu ," diye cevap veriyorum. "Tuvalet kağıdınız var sanırım?"

"Ne derler bilirsin, asla evden çıkma."

"İyi, çünkü bir rulo kapıp aşırı büyümüş bir çalılığın içinde kaybolacağım gibi görünüyor. Bunu dört gözle beklemiyorum. Ama sanırım idare edeceğim."

"Hayır, ben değilim," diyor Marino. "Örümcek ya da yılan yok ve bahse girerim zehirli sarmaşık da vardır. İdeal olmadığının farkındayım ama arkadaki çiş şişeleri hiç yoktan iyidir."

"Kiminle konuştuğunuza bağlı," diye cevap veriyorum.

Kamp sitelerinden sipariş ettiği portatif pisuvarlar, kadınların fabrika ayarları veya ekipmanlarıyla uyumlu değil.

"Beni özel aracınızla götürdüğünüz sıklıkta..." Daha iyisini yapabileceğini başladı.

Kamyonetinin çok sayıdaki saklama çantasında uygun eşyaları saklamak ne kadar zor olabilir ki? Ama böyle şeylerden şikayet etmek, benim ona agresif olmamasını söylememe benziyor. Bakıcı gibi düşünceli olmayı reddediyor ve bu evlendiğinden beri daha da kötüleşti.

"Arkaya, içinde başka şeyler de olan bir saha çantası koymayı unutmayacağım," diye söz veriyor. "Ancak şimdilik, çiş şişesi veya büyük bir kahve fincanı gibi sınırlı seçeneklerimiz var. Bir numaralı kapı ya da iki numaralı kapı, yani

Konuş. En azından sorunu kamyonetimin mahremiyeti içinde halledebilirsiniz."

"Çok uzak olmayan bir gelecekte öyle ya da böyle halledilmesi gerekecek," diye onu temin ediyorum.

Yolumuza devam ettikçe arazi daha engebeli ve kırsal hale geliyor, alçakta kalan yol sele ve donmaya meyilli. Arabalar giderek seyrekleşiyor, alçak güneş parçalanmış bulutların arasına girip çıkıyor, gümüşü ışık küçük göletler büyüklüğündeki su birikintileri tarafından yansıtılıyor.

Aracını yavaş yavaş kullanan Marino, alt takımında su birikintileri oluşmaması için dikkatli davranıyor. Bazen kaldırımın kenarını göremiyorum ve iyi ki büyük kamyonu çukurlara aldırıyor.

"Bunu her gün kullanmak istemezdim." Kül tablasını tekrar karıştırıyor.

"Eğer yardım edebilirsen, hava karardıktan sonra buralarda olmak istemezsin." Sakız teklifini reddettim.

"Yargıcın arabada ne kadar zaman geçirdiğini düşünmekten nefret ediyorum. Trafikte ve kötü havalarda, bu berbat bir işe gidip gelme olurdu." Bana Noel'i, potpuriyi hatırlatan birkaç karanfil çubuğunu açıyor.

"Onun alışkanlığı sabahın köründe adliyeye gitmek ve akşamın erken saatlerinde eve dönmek," diye cevap veriyorum. "Bu şekilde trafiğin en yoğun olduğu saatlerden kaçınıyor." Marino, "Tek yaptığı çalışmak gibi görünüyor," diyor. "Sanki hiç işi yokmuş gibi.

bir hayat."

"Annie insanlarla kolay kolay yakınlaşmaz," diye cevap veriyorum.

Güneye doğru indikçe işyerleri ve yerleşim yerleri azalıyor. Yabani otların istila ettiği çayırlar yerini sarmaşıkların boğduğu çalılık ormanlarına bırakıyor ve balçıklı kil kemik iliğinin kahverengimsi kırmızısına bürünüyor. Ormanlar ve tarlalar arasına serpiştirilmiş, çoğu muhafazakar görüşlü küçük kiliseler var.

Benden daha uzun süredir . Kamyon durağının yanındaki centilmenler kulübü ve yetişkin kitapçısı zamanın değişimlerinden kurtuldu. Bunghole paket mağazası ve Top Value rehinci dükkanı hiçbir yere gitmedi. Carl's Cash Express ya da Colonial Smoke Shop da öyle. Paslı bir silo ile bir ahırın kemiklerini geçiyoruz ve evden geriye kalan tek şey bağımsız bir baca.

Nadasa bırakılmış mısır tarlaları çoktan hasat edilmiş, ardından kayalar ve ağaçlarla dolu kuru bir dere yatağının üzerinden geçen eski kapalı köprüden geçiyoruz. Sırada eskiden 1950'lerden kalma bir motelin bulunduğu bir inşaat alanı var. Karavan parkı

Sağ tarafımızdaki mezarlık uzun zamandır var ve onun ötesinde de eğik mezar taşları ve plastik çiçeklerle dolu küçük bir mezarlık bulunuyor.

İndirimli olduğu zamanlarda alışveriş yaptığım Sears mağazası burada yok. Arazide şu anda bir duba tekne bayisi ve ikinci el bir fırın bulunan bir sanayi merkezi yer alıyor. Saçsız çimen tarlalarını gelgit bataklıkları ve selvi dizili bataklıklar izliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Georgetown'ı bitirip hayatıma devam ettikten sonra ilk kez Chilton Farms'a gittiğimde ne kadar huzursuz hissettiğimi hatırlıyorum.

Geçen yaz dünyanın bu bölgesine döndüm çünkü şu anda sahip olduğum iş bana teklif edilmişti. Uzun zaman önce başladığım yere geri dönme, yeniden Virginia'nın baş adli tabibi olma fırsatı verildi.

"Ve parçalanmıştım." Marino'ya paylaşmadığım detayları anlatıyorum. "Kararımda Annie'nin büyük etkisi oldu. Sana bahsettiğim olayda Vali Dare ile bir sessizlik konisi toplantısı ayarlamıştı. Üçümüz Chilton Çiftliği'nde oturup konuştuk. Not alınmadı. Hiçbir şey kaydedilmedi."

Marino yanımda değildi. Benton da öyle. İskenderiye'ye tek başıma gittim ve ironik bir şekilde Hooke davasının jüri üyelerinin kaldığı Old Town Marriott'daydım. Annie'nin aile çiftliğine otuz yılı aşkın bir süredir gitmemiştim ve Marino'yla birlikte aynı yolu izlerken gördüklerim beni depresyona soktu. Her şey köhne ve güvensiz görünüyordu.

"Hukuk fakültesindeyken durum farklıydı, Annie'nin ailesiyle ara sıra bir hafta sonu geçirirdim." İlk elden bildiklerimi aktarmaya devam ediyorum. "Buralarda deniz ürünleri satan yerler ve lokantalar gibi her türlü eğlenceli yer vardı. Bir Hardee's, bir Dairy Queen, bir Army-Navy mağazası hatırlıyorum."

"Şu anda pek bir şey yok. Kamyonumun burada bozulmasını istemem," diyor Marino.

"O zamanlar günün ya da gecenin herhangi bir saatinde araba kullanmak için iki kere düşünmezsiniz," diye cevap veriyorum. "Ve Annie'nin bir arabası vardı."

Georgetown'da paylaştığımız sıra ev Chilton Farms'a o kadar yakındı ki ailesiyle erken bir akşam yemeği için sık sık uğrardık. Hava izin verirse, resmi bahçede yemek yiyebilirdik ve çevre düzenlemesi görkemli ve kontrollüydü. O günlerde suyu görebiliyordunuz.

"Şimdi hiçbir fikriniz olmaz, burası çok büyümüş," diye ekliyorum.

"Potomac'a neredeyse bir taş atıp vurabilecek kadar yakın olduğunuzu bilemezsiniz. Bir zamanlar burada resmi bir bahçe olduğunu asla tahmin edemezsiniz."

Ebeveynler hala etrafta ve sağlıklıyken, Chilton Farms tam bir gösteri yeri idi. Çalışanlar arasında temizlikçiler ve aşçılar vardı ve her türlü sosyal etkinlik düzenleniyordu. Doğum günleri göz kamaştırıcı partilere vesile oluyordu ve ben de Annie'nin yirmi beşinci doğum gününe davetliydim.

"Şimdi tekrar düşündüğümde, Rachael'in bu olayda da orada olmadığını fark ediyorum." Marino'ya hikayeyi anlatıyorum. "Devasa Baccarat avizeleri ve muhteşem bir sanat koleksiyonu hatırlıyorum, hepsi şimdi yok. Sanırım ya depoda ya da satıldı, çünkü Annie bunlarla yaşamak istemiyor ve kız kardeşinin de zahmet edemeyeceğini tahmin ediyorum."

"Ebeveynleri her şeyi ikisine mi bıraktı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Ama burayı önemseyen kişi Annie. Anladığım kadarıyla, kardeşi bir süre orada kalmak isteyene kadar burayla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu."

"Babası ne yaptı?" Marino aynalı gözlüklerini vizörün arkasına takıyor.

"Bir avukat," diye cevap verdim. "İşinin ne kadar yoğun olduğunu ya da ofiste ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyorum. Dünyanın bu bölgesindeki pek çok eski aristokrat aile gibi, o da profesyonel bir soydan geliyordu. Annie'nin olmak istemediği şey."

"Rachael'in çok zengin biriyle evlendiğini biliyoruz," diyor Marino. "Eminim büyük bir tazminat almak istiyordu. Asıl soru Annie'nin değerinin ne kadar olabileceği."

"Eğer aileden çok parası varsa bunu bilemezsiniz. Harcıyor gibi görünmüyor," diye cevap veriyorum. "Kesinlikle bakım ya da iyileştirme için değil. Mahremiyet ya da güvenlik için tek kuruş harcamadığını söyleyebilirim. O taşındığında da ev pek iyi durumda değildi. Birazdan göreceğiniz şey eskiden olduğu gibi değil."

"Ne zamandır orada yaşıyor?"

"Ailesi öleli en az on yıl oldu."

"Yargıcın kulağa biraz tuhaf gelmeye başladığını biliyorum," diyor. "Onu mahkeme salonunda izlerken bunu tahmin edemezsiniz. Böyle birinin güvenliği konusunda dikkatsiz olacağını asla düşünmezdim. Özellikle de para ve onunla birlikte gelen her şeyden gelen birinin."

"Asıl sorun onun nereden geldiği ve birlikte yaşadığımız dönemden bu yana benim derslerime doymuş durumda."

1980'lerin sonunda Annie'yle tanıştığım da Georgetown benim son lisansüstü okul durağımdı. Patoloji ihtisasımı Johns Hopkins'te tamamlamıştım. Baltimore adli tabipliğinde ilk cinayet okuluma ve adli tıp akademisine katılmıştım. O idealist kulesinde yaşarken, ben suç mahallerinde ve otopsilerde dirseklerime kadar bulunmuştum.

"Pencereleri açık ya da kapıları kilitlemeden bırakması beni çıldırtıyordu," diyorum Marino'ya. "Ve yeterince sık söylememe rağmen bir şey söylemenin faydası olmadı."

"En azından bir güvenlik sistemi olduğunu varsayıyorum."

"Sessiz bir alarm, kim bilir kaç yıllık," diye cevap veriyorum. "Gürültü kirliliğine bulunmayacak."

"Eğer bir pisliğin içeri girmesini engellemek istiyorsanız, sessiz bir alarm caydırıcı olmaz."

"Ayarlamaya zahmet etmezseniz daha da az olur," diye cevap veriyorum. "Annie gürültü yapmak da dahil olmak üzere vahşi yaşamı rahatsız edebilecek herhangi bir şey yapmayı reddediyor. Ya da bahanesi bu."

"Raven Landing'i işleten ağaç kucaklayıcıları gibi," diyor Marino. "Motorlu teknelere izin yok ve eğer motorlu tekneniz varsa, yelken kulüplerinin önünden geçerken size ters ters bakıyorlar."

"Annie'nin arazisinde de güvenlik kamerası yok," diyorum sık çam ağaçlarının arasından geçip doğuya, nehre doğru ilerlerken. "Kapı zili kamerası bile yok."

"Bu çok kötü. Eğer bir cinayetten bahsediyorsak, katil büyük ihtimalle arazideydi. Elimizde video olsaydı iyi olurdu," diyor Marino. "Yargıç olarak gördüğü onca şeyden sonra böyle yaşamayacağını düşünürsünüz. Sonunda hapisten çıkan pisliklerden payına düşeni hapse attı. Belki biri hesaplaşmak için geri gelmeye karar verir."

"Sizi sakat bırakabilecek ya da öldürebilecek bir sonraki şey hakkında endişelenmek çok fazla enerji gerektirir," diye cevap veriyorum. "O bunu yapmamayı seçiyor."

"Oldukça görünür bir yargıç olduğunuzda aptalca. Bugünlerde hiçbir kamu görevlisi saldırıya uğramaktan kurtulamıyor," diyor Marino. "Sizin gibi bir mahkeme salonunun ortasında olanlar da dahil."

"İnkâr, kontrol etme ihtiyacı," diye yanıtlıyorum. "Ve Annie'nin üzerinde çok az gücü olduğu ya da hiç gücü olmadığı tehlikeler yerine fedakârca davaları odak noktası haline geliyor. O

her zaman sizinkinden ve benimkinden farklı bir dünya görüşüne sahip olmuştur. İnsanların doğuştan medeni olduğuna inanmakta ısrar ediyor."

George Washington Memorial Parkway'e girdik ve trafikteki gecikmeler çözülmüş gibi görünüyor. İyi bir hızda ilerliyoruz ve telefonumu kontrol ediyorum.

Benton bir mesaj gönderdi. Birkaç saat daha Washington'da olacağını söylüyor. Gizli Servis merkezinde mi yoksa Beyaz Saray'da mı bilmiyorum. Her neredeyse, yoğun bir şeyin ortasında olduğundan hiç şüphem yok. Bana ulaşarak neler olup bittiğinin farkında olduğunu gösteriyor. O iyi ve beni düşünüyor.

Lucy'den hâlâ ses yok, Fruge ve Fabian'dan da çıt yok. Ama Maggie onu en kısa zamanda aramamda ısrar ediyor. Sihirli bir şekilde, sağlık komiserinin benimle konuşmak için boş bir anı var ve ben bunu düşünemezdim.

"Rachael'in istediği yerde kalabilecek parası olduğunu varsayıyorum." Marino, Rachael'in Annie'nin yanına taşınmasının garip olduğunu söylemeye devam ediyor. "Neden lüks bir otelde kral dairesi tutmuyor? Neden lüks bir apartman kompleksinde kısa dönem kiralık bir ev tutmuyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ettim ve cevabını bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Benim varsayımım, son dakikada bir şeye ihtiyacı olduğu ve Chilton Çiftliklerine dönmenin en az direnç gösteren yol olduğu yönündeydi."

"Daha önce neredeydi?"

"Kocasıyla birlikte yaşadığı D.C.'deki çatı katı. Çatı terası ve gül ağacından kapıları olan on beş milyon dolarlık bir yer." Rachael'in köhne aile evinden şikayet ederken bundan bahsettiğini duymuştum.

"Neden son dakika? Ve neden kocası yerine kadın taşındı? Boşanırken birbirlerini neyle suçluyorlar?" Marino karanfil sakızını kuvvetle çiğniyor. "Ondan fiziksel olarak korkuyor muydu? Neden taşınmak zorunda kalan o oldu?"

"Umarım Annie'nin bazı cevapları vardır."

Marino, "Yargıç daha önce güvenlik konusunu umursamadıysa, şimdi umursasa iyi olur," diyor. "Eğer cinayetten bahsediyorsak o zaman asıl soru

amaçlanan kurbandı. Bunu nasıl düşünmez anlamıyorum. Çünkü düşünmesi gerekirdi."

"Annie'nin bugün kısa bir süre öncesine kadar bankta olduğu çok açıktı." Onu takip eden birinin evde olmadığını bilmesi gerektiğini savunuyorum. "O kişi son haftalarda yalnız yaşamadığını da biliyor olmalı."

"Doğru. Rachael oradaydı ve bu öğleden sonra geç saatlerde bekçinin bir nedenle onunla buluşması gerekiyordu," diyor Marino, Raven Landing'in beş katlı olması gereken reklam panosunun önünden geçerken.

Yelkenli yatların grafiklerinden ve içlerindeki güzel insanlardan buranın seçkin bir yer olduğu anlaşılıyor. Aklıma Bose Flagler'ın ofisinde gördüğüm fotoğraflar geldi. Kendisi ya da ailesi buralarda bir yerde pahalı bir yelkenli bulunduruyor.

"Annie ve Rachael birbirlerine çok benziyorlar mı? Onları karıştırmak kolay olur mu?" Marino soruyor.

"İkisi de esmer," diye cevap veriyorum. "Zayıflar ama Annie daha uzun boylu ve daha çok koşucu yapısına sahip. Rachael üç ya da dört yaş daha genç ve uzun saçlı. Annie'ninki kırlaşmış ve kısa. Beyaz bir Prius kullanıyor."

"Ne şok ama. Muhtemelen eski bir şok."

"Rachael'in kırmızı bir Mercedes spor arabası var," diye ekliyorum. "Lucy'yle içki dükkanında karşılaştığımızda onu bu arabayı kullanırken görmüştüm. Annie'nin garaj yolunda park halinde gördüğüm de buydu. Daha önce de söylediğim gibi, kız kardeşi dikkat çekmekten çekinmiyordu."

"Cinayetin rastgele işlenmiş olma ihtimali her zaman vardır. Bir fırsat suçu. Kötü giden bir hırsızlık ya da soygun." Marino korkutucu olasılıklar menüsünü devam ediyor. "Bir haneye tecavüz. Ve Rachael yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Belki de biri orada kimsenin olduğunu fark etmeden içeri girdi..."

Gözlerini dikiz aynasından ayırmıyor ve ben de dikkatini neyin çektiğini görmek için arkamı dönüyorum.

"Raven Landing'den bir kiralık polis." Beyaz Dodge Durango çok yakından takip ederken Marino yüzünde hiçbir ifade olmadan konuşuyor. "Fort Hunt Yolu'ndan döndüğümünden beri arkamızdaydı. Ama şimdi peşimizden geliyor ve sinirime dokunuyor."

Tüm bunları kaşlarını çatmadan ya da küfür etmeden söylüyor. Dudaklarını zorlukla oynatıyor, arkamızdaki özel güvenlik görevlisinin bizim

onun hakkında konuşmak.

"Umalım da seni kenara çekmeye karar vermesin," diye cevap veriyorum.

"Siktir et o sesi. Eğer deneyecek kadar aptalsa bunu yapmamın imkanı yok." Marino ağzındaki sakızı çıkarıp çöp torbasına atıyor ve kavgaya hazırlanıyor.

"Böyle biri silahlı olabilir mi?"

"Olmamalı. Ama Virginia'da silah taşımak serbest. Herkesin silahlı olduğunu varsayıyorum ve hiçbir şey lanet olası bir özentiden daha kötü olamaz."

"Resmi bir araçta değiliz." Bir gözüm yan aynamda, bir araba boyu arkamızdaki SUV'u izliyorum. "Bir sebepten dolayı şüpheli görüldüğünüzü düşünebilir," diye ekliyorum bir parça ironiyle. "Belki de kamyonunuz karartılmış ve lastikleri büyük olduğu içindir. Cam filminin ya da tüm ışıklarının yasal olduğundan da emin değilim."

"Bu konuda yapabileceği bir şey yok. Bonnie ve Clyde olabiliriz ve bu onu ilgilendirmez. O sadece süslü bir üniforması ve tehlikeli olabilecek kadar eğitimi olan özel bir vatandaş."

"Umalım da bize bundan daha fazlası olduğunu göstermeye çalışmasın," diye cevap veriyorum iki Virginia Eyalet Polisi arabası karşı şeritten geçerken, mavi ışıklar yanıp sönüyor, sirenler sessiz.

"Duyuyor musun?" Marino penceresini aralıyor ve ben uzaktan bir helikopterin güm güm sesini duyuyorum. "Birini arıyorlar. Öyle olmalı. Bir çeşit arama yapılıyor."

"Her ne , onu yayından kaldırıyorlar."

"Şaka yapmıyorum. Tarayıcı biraz daha sessiz olsaydı bozuk olduğunu düşünürdüm." Penceresini kapatıyor. "Büyük bir şey oluyor."

"İşte o zaman benim arabamla gitsek daha iyi olur. Devlet mührü ve resmi plakasıyla kim olduğumuz belli." Aynadan tekrar tamponumuzdaki Durango'ya bakıyorum. "Senin plakayı araştırırsa ne çıkar?"

"O bir bok yönetemez. Bunu yapmak için gerçek bir anlaşma yapmalısın ve ben pislik gibi davranan insanlardan bıktım. Ya balık tut ya da yemi kes, Şerif Yardımcısı Dawg!" Nefesinin altında hırlıyor, yavaşlıyor ve camını açıyor.

Kolunu uzatarak, beyaz Durango'nun etrafımızdan geçmesi için sabırsızca el sallıyor. *Raven Landing Özel Güvenliği* kapıda, omuzlarında kırmızı-altın yamalar olan haki bir üniforma giymiş bir memur. Sakallı, muhtemelen ellili yaşlarında, geçerken cesurca bakıyor.

Marino, adamın bir aptal olduğunu ima edercesine başını yavaşça sallayarak ona bakar.

Havayı döven rotor kanatlarının sesi daha da yükseldi, helikopter yaklaşıyor. Büyük bir helikopter olduğunu söyleyebilirim, muhtemelen polis ya da askeri. Raven Landing bölgesinde alçaktan ve yavaş uçuyor ve Marino penceresini açtığında ses daha da azalıyor. Uzun çamlar soluk gökyüzüne koyu renkle kazınmış, nehirdeki bir kıvrımı takip ederken güneş alçalıyor.

Birkaç dakika sonra, bir sonraki kavşakta yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklarla karşılaşıyoruz. Yol kenarına dört Alexandria polis aracı park etmişti. Yakınlarda iki tane plakasız beyaz Tahoe SUV var ve biz yavaşlayıp durduğumuzda kapıları açılıyor. Testereler ve reflektörlü bir GİRİLMEZ levhası Chilton Çiftlikleri'ne giden yola barikat kuruyor.

Uzun zaman önce, kilometrelerce uzunluğundaki asfalt yol eski beş yüz dönümlük plantasyon. Annie'nin aşırı büyümüş küçük arazisi hariç hepsi artık Raven Landing'e ait ve yıllardır Annie'ye kalanları satması için baskı yapılıyor.

"Ateşimi gözden uzak tutmaya ne dersin?" Marino durmak için yavaşlarken bana söylüyor.

Dört üniformalı polis memuru barikatlarda nöbet tutuyor. Üzerlerinde kurşun geçirmez yelekler olan mavi giysili polisler, siyah kargo pantolonlu ve tişörtlü iki kadın Tahoe'ların arka kapılarını açarken çeşitli pozisyonlardan taramalarını sürdürüyorlar. Parlak çelik kafeslere bir göz atıyorum ve K-9 bakıcılarının sivil kıyafetli olması garip geliyor.

Balistik yelekleri ve bellerindeki silahlar olmasa polis olduklarını anlayamayabilirdim. Kiminle birlikte olduklarını söyleyemem ama Alexandria Şehri ya da eyalet polisi olduklarını sanmıyorum. Muhtemelen CIA ya da FBI'dandılar.

Kadın bakıcılar Belçika Malinois çoban köpeklerini ciplerden indiriyorlar. Marino'nun tabancasını ve yedek şarjörlerini torpido gözüne koyuyorum. Camını açıyor, kaslı bir erkek üniformalı memur bize doğru yürüyor.

"Nasıl gidiyor, Memur Cagley?" Marino, üzerinde siyah harflerle *B. Cagley* yazan gümüş isim etiketine dikkatle bakar.

BÖLÜM 10

Bu yol kapalı." Memur Cagley tahminimce en fazla otuz yaşlarında, kızıl saçlı, alnında bir şeytan perçemi kıvrılıyor. "Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?"

Marino, "Chilton Çiftlikleri'nde karşılanıyoruz ve size iyi bir otorite olarak medyanın bu tarafa doğru geldiğini söyleyebilirim," diyor. "Kanal 5 her an gelebilir."

"İçeri giremezler."

"Raven Landing'de neler oluyor?" Marino soruyor. "Umarım orada birkaç üniformanız vardır? Aksi takdirde, sudan kolay erişim var. Motorlu teknemle Potomac'ın bu kısmına her zaman gidip gelirim. Özellikle de yat kulübündeki Richie Riches'leri kızdırmak için."

"Kiminlesin?" Cagley gülümsemiyor ve aptalı oynadığından oldukça eminim.

Onun ve yoldaşlarının bizim kim olduğumuzu bildiklerinden hiç şüphem yok. Haberleri biraz olsun takip ediyorlarsa, iyi ya da kötü Marino ve ben her yerdeyiz. İskenderiye polisi, adli tabip ve soruşturma müdürünün Chilton Çiftliği'ndeki olay yerine gittiği konusunda kesinlikle bilgilendirildi.

Asıl soru şu: Kimseye ne söylendi ve ben en kötüsünü düşünüyorum. Kime sorduğunuza bağlı olarak, polislerin burada olmamam gerektiğinin farkında olup olmadıklarını merak ediyorum. İşten çıkarıldım, eve gitmem emredildi. Marino kim olduğumuzu açıkladı ve Cagley kimliğimizi görmek istedi.

Marino rozet cüzdanlarımızı teslim ettikten sonra, "Ve ruhsatınız," diyor. "Kamyondan çıkmanız gerekiyor. Köpekler aramak zorunda kalacak."

İki K-9 memuru Malinois çoban köpekleriyle birlikte hazır bekliyorlardı. Marino ve ben kapılarımızı açıp dışarı çıkarken köpekler de etrafımızda dönmeye başladı.

"Hadi, hadi, hadi...!" Bakıcılar onları cesaretlendiriyor ve köpeklerden biri anında az önce çıktığım yolcu kapısının yanına oturuyor.

"Torpido gözünde silahım var," diye herkese haber veriyor Marino. "Ve tahmin edebileceğiniz gibi arkada da cephane var. Ayrıca kamyonun kasasında adli tıp ekipmanları, aletler ve bir kutu yol fişegi de dahil olmak üzere başka şeyler var."

Bir . ve üniformalı İskenderiye memurlarbaşlar arama uzun saplı bir ayna ile alt takımı kontrol eder. Bir K-9 görevlisi bagaj kapağını açıyor. "*Quincy, LLC?*" Cagley, Marino'ya biraz alaycı bir ifadeyle, "*Quincy, LLC?*" der. kamyonun ruhsatını ve rozet cüzdanlarımızı ıslak kaldırımda beklerken alıyoruz. "Büyükannem o diziyi izlerdi. Adli tabiple ilgili olanı."

Bana bakıyor ve 1970'lerin televizyon dizisini ya da yıldızı Jack Klugman'ı tanıdığımı kabul etmiyorum. Memurun büyükannesiyse aynı nefeste anılmaktan hoşlanmıyorum. Nemli, buruşuk takım elbisem, dümdüz saçlarım, hortumsuz ve yalınayak halimle ne kadar korkunç göründüğümü hatırlıyorum.

"Bu sadece kamyonuma taktığım isim." Marino, Dorothy ile evlenene kadar sınırlı sorumlu şirketler ve diğer muhasebe hileleriyle hiç uğraşmamış. "Eskiden Quincy adında bir kurtarma köpeğim vardı. Tanıyabileceğiniz en değersiz kadavra köpeğiydi."

K-9'lar kamyonu aramayı bitirdi. Oyun zamanı ve sessiz övgülerle ödüllendirildiler.

"Aferin oğlum! Ne kadar iyi bir çocuksun sen...!" "İyi köpek, iyi köpek, bu iyi bir kız...!"

Cagley bize "Aracınıza dönebilirsiniz" diye haber verdi.

Marino ve ben koltuklarımıza geri tırmanıp kapıları kapattık. Sırada ne var diye bekliyorum. Hiç şüphe yok ki polis bana listede olmadığımı bildirmek üzere. Onlara girişime izin verilmediği söylendi. Maggie'nin tehdit ettiği gibi eve gidip hafta sonu tatilinin tadını çıkaracağım. Doug Schlaefer söz verdiği gibi her şeyi halledecek.

"Rahatsızlık için özür dilerim." Cagley eğilip Marino'nun açık penceresinden bana bakıyor. "Ama işleri nasıl halledeceğimize dair kesin talimatlar aldık. Bu kontrol noktasından sonra iki tane daha var. Bir sonraki araba yolunda, sonuncusu da evin önünde. Benim anladığım bu. Aslında arazide bulunmadım."

Dikkati tekrar iki K-9 idarecisine, iki

Beyaz Taho'lar. Sonra bana baktı ve bakışları çok yoğundu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Şef. Çıplak ayaklarınız gözümden kaçmadı," diyor. "Videoyu gördüm. İnternetin her yerinde var. Dana Diletti'nin sizi kaldırımında kovalama şekli oldukça utanç verici."

"Daha iyi günlerim de oldu," diye cevap veriyorum.

Etrafımızda mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönerken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Tüm bu formaliteler için özür dilerim," diyor. "Ama gördüğünüz gibi

Bu düğmeler sıkı sıkıya iliklendi ve daha da sıkılaşacak."

"Kimden bahsediyorsun sen?" Marino sorar.

"Federaller."

Barikattan ve diğer üniformalı memurlardan yaklaşık 30 metre uzaktayız. Kulaklıklarını takmışlar, telefonlarıyla iletişim kuruyorlar, birbirleriyle konuşurken taramalarını sürdürüyorlar. Ne dediklerini anlayamıyorum ve Cagley bizi duymalarını istemiyor.

"Neyin içine girmek üzereyiz?" Marino ağaçların ve bataklığın arasından geçen dar bağlantı yolunu gösteriyor. "Raven Landing'de neler oluyor?"

"Saatlerdir kapalı," diyor Cagley. "Polisler dışında kimse yok. Bazı özel güvenlik görevlileri ve FBI. Ayrıca birkaç eyalet polisi müfettişi. Kim olduklarını bilmiyorum çünkü federaller bize hiçbir şey söylemiyor."

"Böyle olacağını tahmin etmiştim," diyor Marino. "Rachael Stanwyck CIA için çalışıyordu, yani tahmin edebilirsiniz."

"Haberlerde onun daha çok onlar için bir halkla ilişkiler elemanı gibi olduğunu duydum."

"Bu insanların hiçbiri söyledikleri kişiler değil," diye cevap veriyor Marino, sanki bu herkesçe bilinen ve tartışmaya yer bırakmayan bir şeymiş gibi. "Yargıcın evinde neler oluyor? Adamlarınızdan bazıları olay yerinde, değil mi? Rachael Stanwyck hakkında ne duyuyorsunuz?"

"Müfettiş Fruge orada," diyor Cagley. "Başka kim ya da kaç kişi olduğundan emin değilim."

K-9 memurları köpeklerini daha fazla oynayarak, ipleri çekerek ve zıplayarak ödüllendiriyor. Cagley onları izlerken yolun karşısındaki Tahoe'larına geri dönüyorlar. Bize nehirde Zodyak botlar olduğunu söylüyor.

"Ayrıca, muhtemelen fark ettiğiniz gibi bir helikopterleri var," diyor, "ve etrafta vızıldayan birkaç insansız hava aracı gördüm."

"Kimi ya da neyi olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?" Marino

soruyor. "Birinin Landing'de saklandığını mı düşünüyorlar? Belki de Chilton Çiftliği'ndeki ormanda?"

"Dediğim gibi, kimse bize bir şey söylemiyor." Cagley başparmaklarını parlak siyah görev kemerine geçiriyor. "Ama bazı şeyler duydum. Görünüşe göre kurban parası olduğunu saklamamış. Pahalı bir araba, gösterişli mücevherler ve kıyafetler. Ayrıca, kendini beğenmiş biri gibi görünüyordu."

"Sebebin para olduğunu mu düşünüyorlar?" Marino soruyor. "Rachael Stanwyck'in soygunu gerçekten kötü mü gitti?"

"Belki bu. Belki başka şeyler," diyor Cagley. "Kurbanı hiç görmedim. Devriyelerim genellikle çağrılmadığımız sürece beni buraya getirmezler. Geri kalan zamanlarda hoş karşılanmayız."

"Evet, bir de bana sor." Marino, ötekileştirilmiş ve ezilmiş hissedenlerle nasıl empati kuracağını biliyor.

Cagley, "Ama birkaç hikaye duydum," diyor.

Bize Rachael'in bir oyuncu olabileceğini söyledi. Ara sıra öğle yemeğinde eve giderken görülmüş.

İskenderiye memuru bir yandan etrafımızda olup bitenleri izlerken bir yandan da, "Belki de yargıç mahkemedeyken biriyle takılıyordur," diyor.

Marino, "Öğle yemeği saatinde eve geliyor olması boş boş dolaştığı anlamına gelmez," diyor.

Cagley yanında nöbet tutan arkadaşlarına ve motorları çalışır durumdaki Tahoe'larının içinde oturan iki K-9 bakıcısına göz atıyor.

"Anladığım kadarıyla kesinlikle biriyle buluşuyormuş," diyor. "Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" Marino soruyor.

"Bunu benden duymadın. Bose Flagler," diyor Cagley ve ben Annie'nin mahkemedeki davranışını düşünüyorum. "Arabayla girip çıkarken görülmüş."

Rachael'in eyalet savcısıyla romantik bir ilişkisi olsaydı, bir süreliğine Chilton Çiftliklerine geri dönmek istemesi daha mantıklı olabilirdi. Hiç kamera yok. Arazi aşırı büyümüş ve Annie günün çoğunda evde değil. Malikaneye park eden arabalar sokaktan görünmüyor.

"Eyalet savcısının burada gizlice dolaştığına dair hikayeleri size kim anlattı?" Marino soruyor.

"Flagler'ın ya da önde gelen ailesinin yat kulübüne üye olup olmadığını biliyor muyuz?" Soruyorum. "Ofisinde çok güzel bir yelkenlinin fotoğraflarını gördüm ve arka plan Raven Landing'e çok benziyor."

"Mantıklı," diyor Marino küçümseyerek. "The Landing onun gibi birinin ait olacağı türden bir yer."

"Güvenlik görevlisinin adı Dogg, iki "g" ile. Biraz önce buraya uğradı ve konuşuyorduk," diyor Cagley. "Sizden birkaç dakika önce geldi ve muhtemelen aşağıda, Landing'de."

"Sanırım biz buraya gelirken yanımızdan geçti," diyor Marino. "Beyaz, siyah saçlı ve sakallı bir adamdı. Tam olarak göremedim ama kalın bir boynu vardı, iri görünüyordu."

"Bu o."

"Ona *Deputy Dawg* dedim. Sanırım kâhinim," diyor Marino. "Kıçıma biniyordu. Soyguncu polisçilik oynuyordu."

"Raven Landing'de çalışan insanlar mutlu değil," diyor Cagley. "Büyük silahlar geldiğinde bizim gibi yerel polislerin küçümsendiğini mi sanıyorsunuz? Özel güvenliğe nasıl davranıldığını hayal edebilirsiniz..."

Marino, "İki g'li bir köpekten daha kötü," diyor.

"Alışveriş merkezi polisleri gibi," diye ekliyor Cagley.

Marino rozet cüzdanını açıyor ve onu adli operasyon uzmanım olarak işe aldıktan sonra bastırıldığı kartvizitlerden birini çıkarıyor.

"Şerif Yardımcısı Dogg'un neden arkamdan doğru olduğunu düşündüğünü bilmiyorum," diyor bunu takdir etmediği anlaşılmasın diye. "Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa ona bir daha böyle bir şey yapmamasını söyleyebilirsiniz."

"Mesajı ileteceğimden emin olabilirsiniz," diyor Cagley. "Früge'a da senin ve şefin burada olduğunu haber vereceğim."

"Minibüslerimizden biri yakında ortaya çıkar," diye yanıtlıyor Marino. "Siyah ve penceresiz, gördüğünüzde tanıyacaksınız. Arabayı kullanan dedektif Fabian ve görünüşü sizi yanıltmasın."

"Onu arıyor olacağım." Cagley kamyonundan geri çekildi.

Marino penceresini kapatır. Yine vantrilok rolüne bürünür, yüzünde hiçbir ifade yoktur, son bilgilere tepki verirken dudaklarını zar zor oynatır.

"Sanki her şey yeterince berbat değilmiş gibi?" diyor. "Medyayı bekle

bunu ele geçirir. Bose Flagler? Vay anasını."

Cagley ve diğer memurlar testereleri hareket ettirir, GİRMEYİN ve bizi içeri aldılar.

Marino, "Herkesin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için vahşi bir ölüm gibisi yoktur," diyor. "Şu anda eyalet savcısı olmak istemezdim. Kasım ayında da seçimler var."

"Pek çok nedenden dolayı onun yerinde olmak istemezdim. Özellikle de Rachael'i önemsiyorsa. Özellikle de aralarında özel bir şey varsa," diye yanıtlıyorum arabayı ormanlık ve sulak alanlardan geçirirken.

Yaklaştıkça nehri göremiyoruz, sadece gökyüzünün farklı görünüşünü, inci gibi soluk ve ışıkla parıltıyan. Helikopter su boyunca bir yerlerde gürültülü turlar atarken güneş ağaçların tepelerinde alev alev yanıyor. Raven Landing için başka bir tabelanın yanından geçiyoruz, bu tabelanın üzerinde ironik bir şekilde gıklayan bir karga oturuyor.

"Alaycı olmak kolaydır," diye hatırlatıyorum Marino'ya. "Ve bizim gibi insanlar rutin olarak gördüklerimiz yüzünden en kötüsü olabiliyor. Flagler'ın birinci dereceden bir fırsatçı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama Rachael'e karşı derin duygular beslemediğini bilmiyoruz."

Marino, "Akıllı gitmiş olsa bile," diye yanıtlıyor, "önce, son olarak ve her zaman kendi kışını kurtaracaktır. Benim bilmek istediğim, onun ve yargıcın davayı nasıl bitirecekleri. Çünkü Flagler şu anda bunun hesabını yapıyor, bundan emin olabilirsiniz."

"Kişisel sorunların araya girmemesi gerekiyor. Teknik olarak, kişinin kendini geri çekmesi için bir gerekçe değildir," diye cevap veriyorum. "Hizmet etmeye uygun olmadığınızı iddia etmediğiniz sürece ve Annie bunu yapmayacaktır."

"Flagler da yapmaz," diyor Marino ve malikanenin ağaçların üzerinden görünen dört uzun tuğla bacasını görebiliyoruz. "Yargıcın kız kardeşinin onunla yattığından haberi var mı merak ediyorum."

"Bilmiyorsa bile yakında öğrenecek. Bu, son zamanlarda benden neden uzak durduğunu açıklayabilir," diye cevap veriyorum.

Marino, "Ve neden mahkemede favorileri oynuyor?" diyor. "Ona yumuşak davranmak için geriye doğru eğiliyor."

"Umarım olmaz. Bu Annie'ye yakışmaz. Onda hiç eksik olmayan bir şey varsa o da dürüstlüktür. Onu asla bir satılmış olarak görmedim."

Eski malikanesinin önündeki yol dört İskenderiye polisiyle çevrilidir.

Işıkları kapalı bir şekilde park etmiş kruvazörler. İşaretsiz iki beyaz K-9 Tahoe daha var. Üniformalı polisler garaj yolunun dibinde nöbet tutuyor. Yoldan çekilerek, Annie'nin *dönüş alanı* dediği, parke taşı döşeli geniş bir *alana* girmemizi işaret ediyorlar.

"Burası hakkında ne demek istediğini şimdiden anlıyorum." Marino, ölü sarmaşıklarla boğulmuş iki uzun tuğla sütunun önüne park ediyor.

Tepede, yüzyıllar boyunca aşınmış, belli belirsiz gözleriyle bakan büyük oyma taş baykuşlar var. Chilton Çiftlikleri'nin bakır tabelaları yeşil renkte patine edilmiş ve kahverengiye dönmüş ve çiçeklerinin çoğunu kaybetmiş hanımeli tarafından gizlenmiş. Girişi dolduran orman gülleri de ölüyor gibi görünüyor. Buraya en son geldiğimde bu kadar bakımsız ve harap görünmüyordu.

Araba yolu uzun ve dolambaçlı, ormanın içinde kayboluyor. Tuğla sütunların ötesinde, kalın sedir ağaçlarının arasına gerilmiş parlak sarı bir örümcek ağı gibi olay yeri bandı var. Şerit barikatın diğer tarafında daha fazla testere var.

Marino, "Görünüşe göre şimdilik bu kadarını yapabiliyoruz," diyor. "Ve bu kabul edilemez."

Sinirli bir şekilde vites kolunu parka itiyor. İlk kontrol noktasındaki meslektaşları giyinmiş iki Malinois çoban köpeği ve K-9 bakıcıları daha belirlediğinde kapılarımızı açıyoruz. Dışarı çıkıyoruz ve köpekler kamyonun etrafında dönerken rutini tekrarlıyoruz.

Daha önce olduğu gibi aynı bölgelerde alarm verirler ve Marino silahlarını, cephanesini ve yol işaret fişeklerini anlatır. Onlara eskiden polis olduğunu hatırlatıyor ama ilgilenmiyorlar. Sonra genel saha kıyafetleri içindeki eğitimci köpeklerini övüyor ve caddede park etmiş genel beyaz SUV'lere dönerken oynuyorlar.

"CIA." Marino idarecileri izliyor. "Belki FBI, ama bu garip olurdu çünkü neredeyse her zaman onlar olduklarını bilmenizi sağlarlar. Uçaksavar ceketlerini uzaydan bile görebilirsiniz."

Kamyonetin içinde oldukça yalnız ve görmezden gelinmiş bir şekilde oturuyoruz. Kimse bizimle konuşmaya gelmiyor. Marino torpido gözünden tabancayı ve yedek şarjörleri çıkarıyor. Onları aramızdaki konsola geri koyuyor ve kapısını açıyor.

"Burada kal," diyor, sanki gidebileceğim başka bir yer varmış gibi.

BÖLÜM 11

Marino garaj yolunun kenarındaki polisler'e yaklaşırken neler olup bittiğini duymak için pencereyi biraz . Rozet cüzdanını tekrar gösteriyor ve parlak altın kalkan eğik ışıktaki göz kırpmıyor. İskenderiye polisleri zar zor bakıyor.

Şüphesiz Cagley tarafından önümüz açıldı. Polis kim olduğumuzu bilmeseydi mülke girmemize izin vermezdi. Ama Marino kimlik bilgilerini gösterme fırsatını nadiren kaçırmıyor. Ne kadar az takdir edileceğini düşünürse, o kadar çok yapar.

"Eve gitmemiz gerekiyor," diye memurlara bilgi veriyor. "Çok fazla teçhizatımız var ve çok yakında minibüsümüz cesedi taşımak için burada olacak. Kapıya kadar arabayla gidebilmeliyiz." Uzaktaki dört bacaya bakıyor. "Cesedi buraya kadar tekerlekli sandalyeyle getiremeyiz."

"Onlara burada olduğunuzu söyledik," diyor memurlardan biri. "*Onlar* kim?"

"Aşağıya birini gönderiyorlar."

"*Onlar* mı?" Marino sinirlenmeye başladı. "Kimden bahsediyoruz?" "Bu arada, kamyonetinizi bırakmak zorundasınız. Bunun için üzgünüm. rahatsızlık."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, efendim."

"Bu saçmalık. Tek yapmamız gereken olay yeri bandını indirmek ve testereleri kaldırmak. Ben geçeceğim, sen de her şeyi eski yerine koyacaksın."

"Yapamam."

"Bir nedenin var mı? Yoksa bizimle dalga mı geçiyorsun?" Marino cevap istiyor ve keşke geri adım atsa.

"Emredildiği gibi yapıyoruz, dostum."

Marino, "Evet, Fruge'a söyle öyle ya da böyle gidiyoruz," diye tehdit ederek uzaklaşır.

Ben camımı açarken o kamyonu geri döndü. Kapımı açtı. Karşımdan uzanarak konsoldan silahını ve cephanesini alıyor, büyük kolu bacaklarıma değiyor.

"Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Umarım Maggie ve Elvin'in yeni bir tuzağına düşmeyiz." Marino tabancasını beline, fazladan şarjörleri de cebine sokuyor. "Sanırım dediklerini yapmazsak başımıza gelecekleri tahmin etmeliydik."

Bir arka kapıyı açarak arkamda yerde bir şeyler arıyor ve ben de kâğıt şingirtilerini ve çıtırtılarını duyuyorum. Bir sivrisinek çıplak kalçama konuyor ve ben de küçük kanlı bir leke bırakarak onu tokatlıyorum. Çantamı karıştırırken mendil paketini buluyorum ama sadece bir tane kalmış. Marino pencereme yaklaşıyor, ben de açıyorum.

"Al bakalım." Bana kapaklı, kullanılmış bir bardak uzattı. Ekstra büyük, Tanrı'ya şükür. Bana bir rulo tuvalet kağıdı verdi, yarısından azı kalmıştı.

"Bakma," diyorum ona, sanki on iki yaşındaymışız gibi.

Camı kapatıyorum ve o da sırtı renkli cama dönük duruyor. Sıkışık koşullarda birkaç dakikamı alıyor. İşim bittiğinde torpido gözünü açıyorum, orada fazladan biyolojik tehlike torbaları var, kırmızı plastik, düzgünce katlanmış.

"Şimdi ne yapacağız?" Kapıyı açarken soruyorum, ne yapmamız gerektiğinden emin değilim.

Yap.

"Ben hallederim." Kapaklı bardağı ve biyolojik tehlike torbasını benden aldı.

"İdeal değil, ama kim bilecek ki?"

Araba yolunun kenarına doğru yürüyor ve kimsenin yaklaşamayacağı dikenli çalılar ve zehirli sarmaşıklarla dolu bir arapsaçı buluyor. Ben sivrisinekleri kovarken onun para yatırdığını duyuyorum. Nöbet tutan polisler az önce olanlardan bile hiçbir belirti göstermiyorlar. Marino kamyonu geri dönüyor.

"Bunun için teşekkürler," diyorum ona.

"Arkadaşlar ne içindir?" Boş kahve fincanını, kapağını kırmızı poşetin içine sokuyor.

Bir düğüm atıp şimdilik yere bırakıyor. Kamyondan ayakkabısız çıkıyorum, evrak çantamı omzuma atıyorum, nemli hava leylak ve yasemin kokuyor. Yağmurun serinlettiği ıslak kaldırım taşlarının farkındayım. Ölü yapraklar ve böceklerle dolu ve şimdiden ürkütücü bir his var içimde. Bu

İçimi boşaltan ve saçlarımı diken diken eden türden.

"Rachael'i söylenip durduğu için suçlamıyorum." Marino mutsuz bir şekilde etrafına bakınıyor. "Şu ana kadar gördüklerime bakılırsa ben de burada kalmak istemezdim."

Kudzu ve asma sarmaşıklarıyla karışmış aşırı büyümüş yaprakları inceliyor. Neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyorum. Önceden yaptığım uyarılar onu bulacağı şeye tam olarak hazırlamamış.

"Rachael'in neden burada, aşırı büyümüş perili bir ormanın ortasında olmak istediğini gerçekten anlamıyorum, tabii bu bariz bir şey değilse," diyor.

"Sanırım bu doğru." Bir su birikintisinde boğulmuş gibi yüzen ölü çekirgeler görüyorum.

"Bose Flagler."

Girişin tuğla sütunlarını boğan solmuş sarmaşıkları incelerken, "Konuştukça anlam kazanıyor," diye cevap veriyorum.

Eskiden görkemli kapıların olduğu, üzerinde mavi ve altın renkli Chilton arması bulunan siyah ferforje demirden devasa paslanmış menteşelere bakıyor. Eski günlerde Annie'yle burayı ziyaret ettiğimizde, bir direğin üzerinde cilalı pirinçten bir dahili telefon vardı. Bir düğmeye basar ve evin zilini çalardınız. Bekleniyorsanız, kapılar karşılama kolları gibi açılır, heyecan verici bulduğum yavaş bir ciddiyetle hareket ederdi.

Ama artık Chilton Çiftlikleri'nde davetkâr ya da heyecan verici hiçbir şey yok. Dökme demir lambalar, Annie taşınıp tüm dış mekan armatürlerinin ampullerini söktüğünden beri hiçbir şeyi aydınlatmıyor. Direklerinin tepesindeki büyük fenerler üzgün boş yüzler gibi görünüyor, cam bölmelerin çoğu çatlak ya da eksik. Güneş battıktan sonra garaj yolu bir kara delik kadar karanlık.

Nehirden sis geldiğinde koşullar son derece tehlikelidir. En iyi koşullarda bile yürüdüğünüz yere dikkat etmeniz gerekir. Granit kaldırım taşları yıllardır yıkanmamış. Pürüzsüz nehir kayaları ıslandığında kayganlaşıyor, bazıları yosunla kaplanıyor ve diğerlerinin arasında yabani otlar filizleniyor. Arazinin bu kadar garip bir şekilde durgun olduğunu hiç bilmiyordum.

Mavi ve sarı renkte çiçek açan uzun ömürlü bitkilerin oluşturduğu çalılıkları inceliyorum. Ne onlarda ne de koyu yeşil yaprakları ve limon kokan mumsu beyaz çiçekleriyle yükselen manolyalarda hiçbir kırıltı yok. Kuş sesi yok. Etrafta koşuşturan sincaplar ya da tavşanlar yok. Çalılıklar arasında dolaşan geyik ya da başka bir hayvan yok. Yükseklerle tünemiş kırmızı kuyruklu şahinleri ya da kel kartalları da görmüyorum.

büyük sert ağaçların ve yaprak dökmeyen ağaçların dalları.

Sanki doğa saklanmış ve şok edici bir sessizliğe bürünmüş gibi. Tek ses, ağaçlardan sürekli damlayan su damlaları ve su birikintilerinin, bitki kalıntılarının ve ölü böceklerin etrafında çıplak ayakla yürürken beni bulan sivrisineklerin vızıltısı.

Marino, "Bekçi, adı neydi, burada fazla vakit geçiriyor gibi görünmüyor," diye gözlemliyor. "Ne iş yapıyor? Çünkü bahçe işleri ya da bakımla uğraşmadığı kesin. Adı ne demiştiniz?"

"Holt Willard." Birkaç ölü kelebeğe bakıyorum. "Annie ne derse onu yapıyor ve buna peyzaj, bahçe işleri dahil değil, bu doğru. Ama uzun zamandır aileyle birlikte."

Bazı dalları çıplak, mavi ve pembe ortanca çalılarına yaklaşıyorum. Altlarındaki toprak, kış mevsimindeymişiz gibi kahverengi yaprak yağmuruna tutulmuş.

Marino'ya, "Dediğim gibi, Annie burayı kendi deyimiyle *vahşi* tutuyor," diye açıklıyorum.

"Bu vahşilikten de beter." Gözleri her yerde. "Tüm bu pisliğin altında muhtemelen kayıp bir dünya var."

Marino olay yeri şeridine ve park etmiş polis arabalarına yaklaşır. Ağaçların ve yeşilliklerin arasından dolanan araba yoluna bakıyor, kaygan ve eksik tuğlaları, su birikintilerini, eğimli engebeli araziye fark ediyor. Biraz daha yürüdükten sonra tuğla sütunlu girişe odaklanıyor.

Su birikintilerinde ne olduğunu fark ediyor ve bazı yerlere dağılmış ama diğerlerine dağılmamış. Sütunlarının tepesindeki taş baykuşlar boş boş nöbet tutarken durup kalkarak yeri arıyor.

"Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa tuhaf bir şeyler mi oluyor?" Marino, zarar görmüş bir orman gülünün altındaki yüzlerce ölü karıncayı işaret ediyor.

"Kamyondan indiğimden beri aynı şeyi fark ediyorum," diye cevap veriyorum.

Etrafa saçılmış ölü örümcekleri, beyaz yüzlü eşek arılarını, sarı prensesleri, kaplan güvelerini ve uğur böceklerini inceliyor. Bunlar, örümceklerin

Zarar görmüş yapraklar kahverengi parçalar ve lekeler halinde. Hiçbir şey tekdüze değil ve ne olduğunu biliyor olabilirim. Garaj yolunun neden otomobil trafiğine kapatıldığını bilebilirim.

"Yargıcın böcek ilacı kullanmadığından emin misiniz?" Marino soruyor. "Bekçinin ya da başka birinin bunu ya da başka bir zehri kullanmış olma ihtimali var mı? Belki de bir ilaçlayıcı gibi etrafa bir şeyler püskürtüyordur?"

"Bunu hayal bile edemiyorum. Annie böyle bir şeye asla izin vermez," diye cevap veriyorum. "Ama ilk elden bilemem."

"Ya da belki güçlü bir ot öldürücü. Bir çeşit güçlü kimyasal. Neredeyse kundaklamalarda gördüğünüz sıçrama desenleri gibi." Etrafta dolaşıp ne olduğunu anlamaya çalışıyor. "Birisi bir yeri yakmaya çalıştığında. Bana neredeyse bunu hatırlatıyor."

"Bahsettiğimiz şeyin kundaklama ya da teşebbüs olduğunu sanmıyorum." Yanıldığımı umarken bile tanıdığım uyarı işaretlerine bakıyorum. "Kimsenin buraya Chilton Çiftliği'ni yakmak için geldiğini sanmıyorum."

"Evet, benzin ya da herhangi bir hızlandırıcı kokusu almıyorum," diye karar verir Marino, giderek daha da gerginleşerek.

"Şu ana kadar gördüğümüz kadarıyla hasar bazı yerlerde var, bazılarında yok," diye cevap veriyorum. "Çoğunlukla burada, eskiden büyük giriş kapılarının olduğu sütunların etrafında. Yol boyunca bir şey fark etmedim, ilk geldiğimizde de bir şey yoktu."

"Az önceki fırtına da başka bir olasılık olabilir." Marino, güneş alçalırken temizlenmiş mavi gökyüzüne bakıyor. "Yeterince şiddetli yağdığında, eğer korunmazlarsa arılar, kelebekler gibi şeyleri öldürebilir. Özellikle de dolu yağarsa. Florida'da yaşarken bunu hep görürdüm."

"Baktığım her yerde bir sürü siper var. Bir orman gibi." Gözlerimi onun yanından, ışığın zar zor süzüldüğü sık ormana dikeyim. "Peki ya burası ve burası?" Solmuş hanımellerini, ormangülünün kıvrılmış ölü yapraklarını ve solmuş pembe çiçeklerini gösteriyorum. "Bunu yağmur yapmadı."

"Yıldırım olabilir," diyor.

"Ya da insanlar tarafından üretilen benzer bir şey." Dikkatini ölü böceklerle ve yaban arılarına yöneltiyorum.

"Tüm bunları yapanın fırtına olmasını tercih ederim."

"Neyle karşı karşıya olduğumuza dair çirkin şüphelerim var." Ölü bir sinek kuşu bulduğumda.

Sonra, iki tane daha buldum.

Ve bir saka kuşu.

"Kahretsin." Marino endişeyle etrafına bakınır.

"Birkaç hap kutusuna ihtiyacım olacak. Karton, plastik değil, yaklaşık bir düzine işimi görür," kamyonun arkasına dönerken ona haber verdim. "Ayrıca bir çift pens ve eldiven. Ayrıca küçük bir çanta. Kağıt, plastik değil, çünkü topladığımız her şey ıslak olacak. Kanıtların laboratuvara götürülmeden önce çürümmesini istemeyiz."

Arkadaki kapalı kamyon kasasının kilidini açtı. Ağır hizmet tipi siyah saklama kutularıyla sıkıca paketlenmişti ve ona ilk işimin böcek kovucu olduğunu söyledim. Ben çiğneniyorum ve o benim kadar aceleci değil. Onun kan grubu benimkinden daha az lezzetli ve mesanesi daha büyük.

"Böcek spreyi geliyor." Depoları açmaya başlar.

Bir şeyleri kaydırırken ve sağa sola çarparken çok gürültü çıkarıyor. Plastik şişeyi bulup gömleğini çıkarıyor ve garaj yolunun dibindeki memurları bakarken yakalıyorum. Ayrıca Tahoe'larında oturan K-9 bakıcılarını da. Aval aval bakmamak çok zor. Dikkatli olmazsam kendimi bunu yaparken buluyorum ve bu özellikle kız kardeşim oradayken güvensiz bir durum.

Marino, durmaksızın kas geliştirmesi, ince ayar yapması, şekillendirmesi ve gösterişli kıyafetler giymesine atıfta bulunduğum gibi, iriliğine takıntılıdır. Dorothy'nin onlar için bulduğu sahil kasabasındaki evde, aksiyon kahramanı iriliğinde ve kesimli olmak için gereken tüm ekipmanlar var. Bir boks salonuna üye, koşuyor, ip atlıyor, protein takviyeleri alıyor ve yarı yaşındaki birinin vücuduna sahip.

Bunu göstermekten mutlu. Şu anda yaptığı gibi esniyor ve şişkinleşiyor. Seyirci olduğunda yürüyüşün horozu gibi kasıla kasıla yürüyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Bira göbeği olduğu, arabasının içinin fast-food çöpleri ve sigara izmaritlerinden oluşan bir çöplük olduğu günler geride kaldı.

"Gözlerini kapat ve nefes alma." Böcek kovucu sprej şişesinin kapağını çıkarıyor.

Çıplak göğüslü ve kaslı bir şekilde garaj yolunda dururken bizi öksürmemeye neden olan bir sisle sarıyor. Şişeyi ondan alıyorum, o depoları karıştırmaya devam ederken bacaklarıma ve ayaklarıma biraz daha sıkıyorum.

"Fazladan var mı?" Şişeyi kaldırıyorum.

"Evet. Her zaman elimde bol miktarda bulundururum. Dorothy de senin gibi. Eğer bir yerde sivrisinek varsa onu bulur."

"Bir şeye dokunmadan önce eldiven takın lütfen," diye hatırlatıyorum ona.

"Biz

Kanıtları kendi böcek kovucularımızla kirletmemeye dikkat etmeliyiz."

Fazladan şışeyi cebime sokuyorum. O bir çift siyah nitril eldiven giyiyor, ben de aynısını yapıyorum. Sonra bana karton ilaç kutularını, bir kağıt torbayı ve plastik pensi uzatıyor.

"Bir de cerrahi maske," diye ekliyorum. "Ve bir Sharpie."

"Sadece dikkatli olun. İğnesi olan hiçbir şeyin üzerine çıplak ayakla basmak istemezsiniz. Ya da dişleri, daha da kötüsü. Ya da bazı kurbağa ve kertenkelelerin salgıladığı toksinler gibi." Marino'nun uyarıları, açılan plastik tokaların gürültülü şaklamalarıyla noktalanıyor. "Bir şey ölmüş olsa bile, bu size zarar veremeyeceği anlamına gelmez."

"Farkındayım," diye cevap veriyorum ve bana istediğim eşyaları uzatıyor. "Peki ya Tyvek patikler?"

"Hayır. Ama polisin evde böyle şeyler bulundurması gerekir. Fruge'da olmalı." Dolapları karıştırmaya devam ediyor.

"Bunun şu anda bana bir faydası yok."

"Al. Bu iş görür." Bana herkese uyan bir çift mavi kağıtlı patik verdi. Sadece kapalı alanlardaki suç mahalleri için tasarlanmışlar ve ıslanmamaları gerekiyor. Çıplak ayaklarıma tek kullanımlık saç filesi takmaktan çok daha iyi olmayan galoşlar beni kesik ve çürüklerden korumayacak. Bir yaban arısına basıp sokulmamı da engellemeyecek. Ama hiç yoktan iyidir, ne demişler.

"Yerinde olsam hemen giyerdim," diyor Marino bana. "Dediğim gibi, evde bol miktarda KKD olmalı. Bir çadır kurmuşlardır, her şey hazırdır."

Islak, kirli çıplak ayaklarıma dehşet içinde bakıyorum.

"Birçoğunu bitirirsen endişelenme. Bende koca bir kutu var," diyerek sanki yardımcı oluyormuş gibi beni temin ediyor.

"Hatırlat da bir daha asla olay yeri çantam olmadan evden çıkmayayım." Yine de ayakkabıları giyiyorum ve bastığım her şeyi hissedebiliyorum.

Malikânede kurulduğu ya da kurulmadığı iddia edilen çadıra vardığımda nemli kıyafetlerimin Tyvek giymek için sabırsızlanıyorum. Herkesin bizi görmezden geldiği barikatlı araba yolunda beklemeye devam ederken Marino ve benim oraya gittiğimizi varsayıyorum.

BÖLÜM 12

Alçak sesle konuşan dört üniformalı memurdan başka kimseden iz yok. Onlara doğru yürüdüğümde sessizleşiyorlar.

"Sizi bilmem ama ben burada kendimi biftek tartar gibi hissediyorum."

Böcek kovucu şişesini uzattım.

"Hey, teşekkürler." Şaşkın bir gülümsemeyle.

"Çok minnettarım."

"Sizi uçakla götürecek kadar kötüler."

"güneş kremi de var," diye haber verdim. "İsterseniz saklayabilirsiniz o."

Ben kaldırım taşlarını kirleten bir savaş alanını tararken onlar kendilerini püskürtüyorlar.

ve pis su birikintilerinde yüzüyorlar. Her yerde solucanlar görüyorum ve bu şiddetli bir yağmurdan sonra tipik bir durum. Önemli olan, ölmemiş olmaları. Telefonumla fotoğraf ve video çekerken, Rachael Stanwyck'in kuşlar ve arılarla aynı zamanda öldüğünden şüpheleniyorum.

Sonra yağmur başladı ve solucanlar su yüzüne çıktı. Gördüğüm hasara neden olan her neyse, fırtına yaklaşık iki saat önce başladığında artık bir tehdit olmaktan çıkmıştı. Eski büyük girişe dönüyorum, giderken fotoğraf çekiyorum. Çömelip pensi kullanarak uğur böceklerini, bir yusufçuğu, bir serçeyi topluyorum. Onları ilaç kutularına yerleştiriyorum ve polisler her hareketimi izliyor.

Hanımelinin solduğu tuğla sütunların etrafındaki alanı yakından incelerken gözlerini üzerimde hissediyorum. Pembe trompet ağacının dalları yapraklarından ve çiçeklerinden arındırılmış ve Marino'nun sıçrama deseni hakkında ne demek istediğini anlıyorum. Ama sanki biri alev makinesiyle buraya gelmiş gibi. Ne kalıcı bir koku ne de kararmış, isli ya da kömürleşmiş bir şey var. Hiçbir şey yanmamış ya da yakılmamış. Ateşten değil.

Üzücü koleksiyonlarımı yapıyorum, tarihi, saati ve yeri yazıyorum, not ediyorum

İçinde ne tür bir numune saklı olduğunu. Sokağa adım attığımda başka kurban bulamadım. Sadece çok daha önce ezilmiş bir kurbağa. Muhtemelen günler önce. SUV'larının içindeki K-9 bakıcıları yüzlerinde hiçbir ifade olmadan ilerleyişimi izliyorlar.

İskenderiye memurlarından biri sonunda "Özel bir şey mi arıyorsunuz hanımefendi?" diye soruyor ve ben de kendimi onlar gibi görüyorum.

Nemli etekli takımım ve kâğıt pabuçlarımın içinde ameliyat maskesi ve siyah muayene eldivenleri takmış, plastik pensleri yemek çubuğu gibi tutuyorum. Su birikintilerine bakmak için eğiliyor, çalıların altını inceliyor, kahverengi yaprakların ve buruşmuş yaprakların olduğu alanları kontrol ediyorum. Kırılğan ölüleri topluyor ve onları nazikçe küçük beyaz tabut benzeri kutulara yerleştiriyorum.

"Sadece hasarı kontrol ediyorum," diye açıklıyorum. "Ölü bitkiler, ölü böcekler ve kuşlar."

"Uh-huh."

"Yıldırım, belki," diye öneriyor içlerinden biri.

Değersiz ıslak ayakkabılarımla kamyonu dönüyorum. Marino iki büyük tekerlekli kasayı kaldırım taşlarının üzerine yerleştiriyor ve geri çekilmiş kollarını çıkarıyor.

"Fabian bana bir mesaj gönderdi," diyor.

"Nihayet." Birçok nedenden dolayı mutsuzum.

Görünüşe bakılırsa işte *İsyan* var ve Annie'nin mülkünde olanlar korkunç ve rahatsız edici olmanın ötesinde.

Marino bana, "Barikatta donu düğümlenmiş bir şekilde duruyor çünkü onu minibüsten indirmişler," diyor. "Köpeklerle aradılar ve geri kalan her şey. Sinirlenmiş gibi davranıyor."

Büyük tarla çantalarını araba yolunu kapatan olay yeri şeridine yaklaştırıyor.

"Tam da Fabian'ın sevdiği drama," diye cevap veriyorum. "Aksine ne kadar itiraz ederse etsin."

"Ona buraya geldiğinde aynı lanet şeyi tekrar yapacaklarını söyledim," diyor Marino. "Ve sonra biz aksini söylemedikçe kışını minibüsün içinde tutacak."

Kamyonun arka kapısını açıyorum ve az önce topladığım delil torbasını koltuğun üzerine, bir mühimmat kutusunun yanına koyuyorum.

"Bunu mümkün olduğunca çabuk Doktor Allemand'a ulaştırmamız gerekiyor," diye açıklıyorum.

Böcekler konusunda dünyanın en önde gelen otoritelerinden biri olan Albert Allemand, aynı zamanda eklembacaklılar (çıyanlar ve akrepler), örümcekler (örümcekler), kabuklular (kabuklu deniz hayvanları) ve diyatom adı verilen mikroskobik su organizmaları hakkında da bir iki şey biliyor.

Kendisiyle son aylarda April Tupelo hakkında pek çok kez konuştuk ve duruşma sırasında ifade verdi. Flagler onun ifadesine ve güvenilirliğine, birkaç saat önce benimkine yaptığı gibi saldırdı. Albert ve ben aynı zamanda Kıyamet Günü Komisyonu olarak bilinen federal bir görev gücünde birlikte görev yapıyoruz ve görünüşe göre benden her haber aldığı anda onu tekrar rahatsız edeceğim.

Marino'ya, "Birinin sabah ilk iş olarak kanıtları Smithsonian'a götürmesi gerekecek, ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye açıklıyorum. "Bu iş için ona güvenebilirsek Fabian olabilir. Ve şu anda bu çok büyük bir ihtimal."

Kirlenmiş eldivenlerimi çıkarıp onları ve diğer çöpleri bir biyolojik tehlike torbasına atıyorum. Marino başka bir dolabı açıp üzerinde ofisimizin arması olan kuru bir polo tişört bulurken ben de yeni ayakkabılarımı giyiyorum. Bunu bel bandında *Always Be Ready* yazan siyah taktik külot takip ediyor ve bunları ona kimin aldığından hiç şüphem yok.

Dorothy'nin kocası için seçeceği türden bir şey, onun deyimiyle. Gömleği kafasına geçiriyor. Kuru bir çift haki kargo pantolonu, külot ve kamp pisuvarlarından birini kamyonun diğer tarafına taşıyor. Silahını ve cephanesini büyük boy bir lastiğin üzerine koyar.

"Bakma." Şimdi bunu kendini mümkün olduğunca görünmez kılarken söylüyor.

Marino'ya arkamı dönüyorum ve yeğenim Lucy'nin yarış yeşili e-bisikleti, kalın lastikleri ve entegre ışıklarıyla bize doğru geldiğini görünce irkiliyorum.

Bir an için gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorum. Malikânenin olduğu yönden geliyor. Hemen arkasında pedal çeviren Sierra Patron ya da çoğu kişinin bildiği adıyla Tron, ikisi de Gizli Servis'in siber araştırma ortakları.

"Vay anasını!" Marino kamyonun arkasından çıktı, botlarının bağcıkları çözülmüş, pantolonunun fermuarı açılmıştı. "Burada ne halt ediyorlar?"

"Ben de en az senin kadar şaşırdım," diye yanıtlıyorum.

Lucy ve Tron çevik ve sessiz bir şekilde su birikintilerinin etrafında manevralar yaparak testerelerin arasından geçerler. İndikten sonra olay yeri şeridinin altından geçerek yolun geri kalanını pedallara takılmayan ya da ses çıkarmayan takip ayakkabılarıyla yürüyorlar. Bisikletlerini yavaşça Marino'nun kamyonetine dayıyorlar.

Lucy ona, "Boyayı çizmeyeceğimize söz veriyoruz," diye mırıldanıyor.

"Ne oluyor be?" Marino bu sürprizden pek çok nedenden ötürü hoşlanmaz. "Gizli Servis'in Rachael Stanwyck'le ne ilgisi var? Yoksa yapacak daha iyi bir şeyiniz olmadığı için bu civarda mıydınız ve bir uğrayayım mı dediniz?"

"Nasıl gidiyor?" Tron gülümseyerek cevap verir.

"Neden buradasınız?" Marino giyinmeye devam ederken sanki istilaya uğramışız gibi davranıyor. "Polisler lanet federallerin gelmesinden şikâyet ettiğinde, ikinizden bahsettiklerini fark etmedim." Sanki Gizli Servis'in her hareketini önceden kendisine bildirmemesini kişisel olarak algılıyormuş gibi.

"Bu işe karışan tek federal biz değiliz. Sadece en önemlileri." Tron yine gülümsüyor.

"Gizli Servis, FBI, başka kim olabilir?" Marino, akşamın ilk ışıklarına karşı koyu renkle kazınmış dört bacaya bakıyor. "Anlaşıldı. Herkes yukarıdayken biz sıcakta mahsur kaldık, ölü böcekleri ve bokları topluyoruz."

"Size eve kadar eşlik etmeden önce bilgilendirmemiz gereken çok şey var." Tron ince bir şekilde bize kimin yetkili olduğunu ve hiçbir tartışma olmayacağını bildiriyor.

"Böcek spreyini sıkığına ve gitmeye hazır olduğuna sevindim." Lucy iki parmağıyla gözlerini işaret ediyor ve ne demek istediği daha açık olamazdı.

Gizli Servis tesisin girişine ve kim bilir başka nerelere gizli gözetleme cihazları yerleştirmiş. Marino'nun bana tuvalet kâğıdı rulosunu uzattığını hayal ettiğimde bu pek de mutlu bir düşünce değil. Sonra kahve fincanını bir çalılığa boşaltıyor. Kıyafetlerini değiştirmeden önce diğer kişisel işlerini hallediyor.

Yeğenim ve Tron'un buraya geldiğimizden beri her hareketimizi ve sözümüzü izlediklerinden hiç şüphem yok. Onlar tıbbi tetkikçi değiller ve

benim için çalışmıyorlar. Benim endişelerimi taşıyorlar ve benim acelem yok. Biri öldüğünde polisin başka öncelikleri vardır, özellikle de ceset içeride ve korunuyorsa.

"Sizi şimdiye kadar karanlıkta bıraktığımız için üzgünüz." Marino'nun kamyonunun yanında konuşurken Tron özür dilemeye devam ediyor. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz." Bunu öylesine söylemiyor. "Ama aynı zamanda biz başınızda dolanırken dikkatiniz dağılmadan birkaç dakikanızı ayırmanızı istedik. Nedenini anladığınızı hissediyorum."

Tron bunu bana yöneliyor, onların yakaladığı ipuçlarını benim de yakalayacağımı biliyor. Ölü böcekleri ve hayvanları fark ederdim. Zarar görmüş yeşilliklerin farkında olurdum. Kendi sonucumu çıkarırdım ve bu onlarınkiyle aynı olurdu. Sadece ben kendiminkini bağımsız olarak buldum ve kanıtlanabilir. Söylediğim ve yaptığım her şey gerçek zamanlı olarak izlendi ve kaydedildi.

"Sadece dördümüz konuşuyoruz." Tron gözlerini garaj yolunu koruyan polislere dikti. "Size söylemek üzere olduğumuz şeyleri onlara söyleyemeyiz."

"Peki ya FBI?" Marino hırlıyor. "Onlara ne anlatıyorsun?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Tron onun tarafından itilip kakılmayacak.

Yumuşak başlı kibarlığı silahsızlandırıcıdır ve güçlü özellikli yakışıklılığı aklına koyduğunda egzotik olabilir. Kocamın deyimiyle, Tron büyüleyici ve birisini çıkmazdan kurtarabilir. Ama ona bulaşmak istemezsiniz. Lucy'ye de bulaşmak istemezsiniz ve kaskını çıkarıp kayışını bisikletinin gidonuna doluyor, yüzü keskin bir şekilde güzel.

Maun rengi tüylü saçlarının kupkuru olduğunu fark ettim. Giysileri ve teçhizatı yağmurdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Tron'la birlikte fırtınaya yakalandıklarına dair hiçbir iz göremiyorum. Trafikteki gecikmeleri hatırlıyorum. Başkanın konvoyunun yön değiştirdiğini, ana yolların ve köprülerin kapandığını düşünüyorum. İkisinin esnek bisiklet kıyafetleri ve günlük spor ayakkabısı sayılabilecek siyah ayakkabılarıyla ne yaptıklarına dair bir fikrim var.

Hayalet avcılığı yapıyorlar, görünmez olanın peşinden gidiyorlar ve onlara bakınca bunu tahmin bile edemezsiniz. Kamp için yeterli ekipman taşıyan ciddi bisikletçiler olarak karşımıza çıkıyorlar. Silahlı, tehlikeli ve yapay zeka görünmüyorlar. Heybelerinde katlanır dipçikli MP5 hafif makineli tüfekler olduğunu tahmin ediyorum. Bel çantalarında tabancalar, ekstra şarjörler ve muhtemelen başka silahlar var.

Büyük sırt çantalarının içine gizlenmiş sinyal analizörleri ve çok yönlü antenler kilometrelerce öteden geniş bir radyo frekansı yelpazesini algılayabiliyor. Bunlar uydular ve matematiksel hesaplamalarla takip edilir. Bu ve diğer bilgiler, camları şu anda gri renkte olan spor gözlüklerinde durmaksızın görüntüleniyor.

Akıllı yüzüklerimiz de dahil olmak üzere bu tür giyilebilir cihazlar ABD hükümetindeki tek bağımsız bulut bilgisayara bağlıdır. Gizli Servis bunu Lucy ve Tron'un çok zaman geçirdiği Maryland'in güneyindeki eğitim tesisinde tutuyor. Eğer siber laboratuarda değillerse, sürüş, bisiklet ve atış poligonlarındalar. Kasabaların, başkanlık konvoylarının ya da Air Force One'in maketlerinde kendilerini .

"Gizli Servis'in burada olup bitenlerle ne ilgisi var?" Marino silahını ve cephanesini koyduğu kamyon lastiğinden geri alır. "Sırf canın istedi diye buraya gelemezsin."

"Yetkimiz var," diye yanıtlıyor Lucy.

"Sen orada oturmuş bizi gözetlerken nasıl oldu da kimse telefonlarımıza cevap verme zahmetine katlanmadı?" Meydan okurcasına fazladan dergileri cebine attı. "Kimin parlak fikriydi bu? Senin mi?" Lucy'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Sakin ol, Marino," diyor.

"Sizi kim ve neden davet etti? Sihirli değneklerinizle sinyalleri kovalamak için mi?" Silahını pantolonunun arkasına sokuyor.

"Davet edilmemize gerek yok. Dava bizim" Lucy'nin basit cevabı. "Peki ya FBI?" Tehdit edildiğinde yaptığı gibi zorlamaya devam eder. "Etrafı gözetleyen ajanları olduğumu duydum. Sanırım bu onların Zodyak botlar ve helikopter."

"Şu anda gördüklerinizin çoğu bize ait," diyor Lucy. "Örneğin K-9'lar."

Beyaz Taho'lar ve saha kıyafetleri işaretlenmemiş çünkü Gizli Servis kavşaklar ve yol kenarları gibi halka açık alanlarda dikkat çekmek istemiyor, diye açıklıyor. Benton'ın espri yapmayı sevdiği *gizli* kelimesinin nedeni de bu, ancak bu komik değil. Bu gerçek, olaydan sonra uçaksavar ceketli bir ajan ordusuyla ortaya çıkmak yerine koruma ve önleme amacı.

Neredeyse her zaman o zamana kadar çok geçtir, kötülük yapılmıştır. Kolluk kuvvetleri her zamanki gibi düzeltilemeyecek şeyleri temizleme ve ceza verme görevini yerine getirir. Başlangıçta felaketten kaçınmak daha iyi olurdu. Ancak kaza olmaması iyi bir haber konusu ya da televizyon seyri yaratmaz.

Neyin gerçekleşmediğini nadiren duyarsınız.

"Kilit kişiler, bilmesi gerekenler, uğraştığımız şeyin bir ulusal güvenlik meselesi olduğu konusunda bilgilendirildi." Tron, bunun yasal olarak onların yetki alanında olmasının nedenine geliyor. "Bu, bugün erken saatlerde Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na yapılan saldırı girişimiyle ilgili."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Marino diyor ki. "Rachael Stanwyck ve Chilton Farms'ın böyle bir şeyle ne ilgisi olabilir ki?"

"Bildiğimiz şey, her iki olayda da aynı tür yüksek enerjili silahın kullanıldığı." Lucy gördüğüm ve topladığım hasara neyin sebep olduğundan şphelendiğimi doğruluyor. "Bu kadarından eminiz."

Tron, "Olayların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğuna dair bir tahminimiz bile yok," diye açıklıyor. "Sadece bir şekilde bağlantılı olduklarını biliyoruz."

Ivy Hill Mezarlığı yakınlarında bir mikrodalga silah kullanıldı. Ayrıca bu bölgede, Chilton iftliği de dahil. O ve Lucy, Rachael'in mutfakta tek başınayken kasıtlı olarak saldırıya uğradığını, amacın ağır yaralamak ya da öldürmek olduğunu düşünüyor.

Lucy, "Amaç tarihi bir mülke ışın silahıyla zarar vermek değildi," diyor. "Kötü adam ona ya da evin içinde olduğunu düşündüğü kişiye zarar verme niyetiyle geldi. Kendini arka bahçede konumlandırıdı ve mutfak penceresine doğru ateş etti."

BÖLÜM 13

Katilin evin içine girdiğine dair bir kanıt var mı?" Bu yöne doğru giden büyük motorların gürültüsünü duyduğumda Marino soruyor.

"Hayır," diyor Tron. "Onun yaptığına inanmıyoruz."

"Vurup kaçtı," diye ekliyor Lucy. "Etrafta kaldığından şüpheliyim."

Tron, "Genellikle araçlardan yapılan bu tür saldırılarda genellikle böyle bir şey yapmazlar, bundan oldukça eminiz" diyor. "Bildiğimiz kadarıyla kötü adamlar yaya değillerdi. Ama artık daha kolay taşınabilen silahlara sahip oldukları anlaşıyor. Ve bu oldukça korkutucu."

Lucy bize "Bu öğleden sonra saat üç kırk ile dört arasında bu arazide aralıklı olarak hızlı mikrodalgalar ateşlendi" diye bilgi verdi. "İki nokta üç buçuk gigahertzlik sinyalleri tespit edebildiğimiz zaman aralığı bu. Bu, radyo amatörlerine tahsis edilmiş bir frekans ve hiç de tipik değil."

O ve Tron bu haydut sinyali ilk olarak saat 13:45'te başkanlık konvoyunun güzergahı boyunca rutin devriye gezerken fark ettiler. Teröristler mikrodalga radyasyonlarının tespit edileceğinin farkında değillerdi. Büyük olasılıkla bunun nedeni kimsenin bunu arayacağına dair bir beklentilerinin olmamasıydı. Cenaze töreni hafta başında felç geçiren emekli bir ABD senatörü içindi.

"Başkan'ın ziyareti dün geç saatlere kadar duyurulmamıştı," diye açıklıyor Tron. "Birilerinin organize bir saldırı planlaması için çok az zaman vardı. Böyle bir şey arayacağımızı tahmin etmiyorlardı. Neyse ki ellerinde sinyal analiz cihazları olan adamlarımız olduğu akıllarına gelmedi."

Yaklaşık bir saat sonra 2.305 GHz frekansını tekrar tespit ettiler. Bu sefer mezarlıktan kilometrelerce uzaktaydı. Diğer yerlerdeki sinyal analizörleriyle üçgenleme yaparak, hızlı aralıklı patlamaların Raven Landing'in genel alanından geldiğini belirlediler.

Lucy, "Sinyali buradan yaklaşık bir mil ötedeki bir kavşağa kadar takip ettik ve sonra kayboldu" diyor. "Binalar, ağaçlar ve diğer nesneler görüş hattı yörüngesini engelleyebilir. Hava da bir etken olmuş olabilir."

Hava henüz fırtınalı değildi ama bulutlu olmaya başlamıştı. Lucy, bunun radyo dalgalarında parazite veya bozulmaya neden olmuş olabileceğini açıklıyor. O ve Tron 2.305 GHz sinyalinin yaklaşık yarım saat sonra 3:40'a kadar tekrar tespit edemediler. Enerji patlamaları on dakika sürdü ve genel konum Chilton Farms ve Raven Landing'e giden erişim yoluydu.

Lucy ve Tron destek çağırdı ve ilk kontrol noktasının bulunduğu kavşakta karşılandılar. Bisikletlerini arabalarına koydular ve nehre doğru sürdüler. Chilton Çiftlikleri'nin girişine vardıklarında, ölü ve solmuş yeşilliklerin oluşturduğu garip görüntüyü fark ettiler.

Büyük motorların sesi yaklaşırken Lucy bana "Ben de seninle aynı şeyleri gördüm," dedi. "Bunun muhtemelen ne anlama geldiğini anladım, algıladığımız olağandışı mikrodalga sinyalinin neden olduğu hasara bakıyorduk."

Silahlarını çekmiş bir şekilde araba yoluna doğru ilerlediler, her adımda temizleyerek kimsenin onları pusuya düşürmek için pusuya yatmadığından emin oldular. Eve vardıklarında Rachael'in arabasını evin önünde park halinde gördüler. İki taktik BearCat sokakta belirirken Lucy, "Cesedini mutfak penceresinden gördük," diyor. Alexandria memurları zırhlı BearCat'leri yönlendirirken dizel motorların gırtlaktan gelen homurtusu havayı sarsıyor gibiydi.

Cipler Marino'nun kamyonunun arkasına park edecek.

Lucy, "Suç mahalli ve daha fazla K-9 çok değil," diye bizi bilgilendiriyor.

Rotor kanatlarının gümbürtüsü devam ediyor, ancak daha zayıf bir şekilde, helikopter buranın kuzeyinde bir yerde. O ve Tron, yapay zeka destekli spor gözlüklerinin renkli camlarından izledikleri son iletişimlerini takip etmeye devam ediyorlar. Balistik teçhizatlı on Gizli Servis üniformalı bölüm polisi iki BearCat SUV'den çıkarken bizi bilgilendiriyorlar. Bize aldırış etmeden depo dolaplarını açmaya başladılar.

"İstila edilmek üzere miyiz?" Marino kimsenin bilmesini istemediği kadar etkilenmiştir.

"Bunun sağlıyoruz. Olay yerini ve hepimizi güvende ve emniyette tutmak rutin bir iş olmayacak. Aynı anda çok şey oluyor."

Tron bize ne beklememiz gerektiğini söylemeye devam ediyor. Gilbert'ten bazı mutsuz ve pek de hoş olmayan insanların

Hooke davası ve onların dostları ve müttefikleri bu tarafa doğru geliyorlar. Muhtemelen elli kadar. Ama daha fazla da olabilir.

"Bazıları tepeden tırnağa silahlı," diyor Tron. "Hava kararır kararmaz ortaya çıkmayı planlıyorlar. Raven Landing ve Chilton iftlikleri'nin tahrip edilmesi ve yağımalanmasıyla ilgili her türlü tehdit dolaşıyor. Hepsinin aynı yozlaşmış ve ayrıcalıklı plantasyonun bir parçası olduğunu söylüyorlar ve senin hakkında bazı korkutucu yorumlar var." Bu benim için.

Potansiyel şiddet yanlısı kalabalığa April Tupelo'nun annesi de dahildir. Bir dakika önce ağlayarak mahkeme salonundan kaçan Nadine Tupelo, şimdi televizyonda kanunsuz adaleti teşvik ediyor. Yanında beni tekmeleyen adam var ve bunu düşünmek bile öfkemi yeniden alevlendiriyor, ayak bileğim zonkluyor.

"Bu insanların hiçbirinin buraya yaklaşamayacağından emin oluyoruz. FBI ve Gizli Servis Raven Landing'i kapattı," diyor Lucy, Marino'nun kamyonunun yanında konuşurken. "Birkaç dakika önce geçtiğiniz barikata başka birimler ve barikatlar da ekleyeceğiz."

İzin verilmedikçe hiç kimse bu bölgeye kara, hava veya deniz yoluyla erişemez. Sabıka kayıtlarına ve sosyal medyada söylenenlere bakılırsa, ciddi bir endişe duymak için sebep var.

Tron, "Davanın fişinin çekileceğı ve Gilbert Hooke'un suçsuz bulunacağı da dahil olmak üzere her türlü kışkırtıcı teoriyi görüyoruz," diyor. "Annie Chilton'ın kız kardeşine olanlar yüzünden serbest kalacak. *Paçayı kurtaracak mı?* günün sözü."

Lucy, "Sözde yargıç kendini geri çekecek ve hatalı yargılama ilan edilecek," diye özetliyor.

"Gerçekten halka açık bir şey söyledi mi?" Soruyorum. "Bu yönde bir açıklama yaptı mı?"

Ben Annie'nin nerede olduğunu ve nasıl olduğunu merak ederken Lucy "Hayır," diye cevap veriyor.

"Bunlar her zamanki komplocu saçmalıklardan başka bir şey değil." Tron örnekler vermeye devam ediyor: *Olanlar siyaset ve parayla ilgili. Sistem hileli*. Bu ne kadar kötü olsa da, kafamı kurcalayan başka şeyler de var. Bose Flagler ve Rachael arasında romantik bir ilişki olabileceğı konusunda bize söylenenleri aktarıyorum.

Tron, "Aynı şeyi Landing'in özel güvenliğinden de duyduk," diyor.

Ne o ne de Lucy şaşırmış görünüyordu ve ben de mülkte kimin olduğunu sordum.

Bizim dışımızdaki polis kalabalığı, köpek bakıcıları ve gördüğüm ve duyduğum diğer herkes. Benim odak noktam Rachael Stanwyck'in cesedi ve etrafında kimlerin olabileceği. Onu kimin bulduğu ve öldüğünü kimin söylediği konusunda endişeliyim.

"Evde iki FBI ajanı var. Ayrıca Fruge ve iki üniformalı memuru. Ve üç adamımız, bahsettiğimiz yedekler." Tron bize bir sayım yapıyor.

"Herkes dışarıda." Lucy cesedin rahatsız edilmediğine dair bize güvence veriyor. "Bir çadır kuruldu ve bazı açık alanlar güvenlik altına alındı ve kanıt niteliği taşıması için fotoğrafları çekildi."

"Fabian'ın minibüsü oraya getirmesi gerekiyor," diyor Marino onlara. "Çok fazla trafik istememelerini anlıyorum çünkü katil garaj yolunda olabilir ve geri kalan her şey. Ama başka seçeneğimiz yok."

"Ne zaman hazır olmayı ?" Tron bana soruyor.

"Birkaç saate ihtiyacım var." Alçak güneşe bakıyorum. "Hava kararmak üzere. Silahlı ve şiddet yanlısı kalabalığın ortaya çıkması beklenen zaman."

Gizli Servis minibüsü malikaneye götürmekle ilgilenecek. Ancak bize söylenene göre ceset nakli dikkatle izlenecek ve sıkı bir şekilde denetlenecek. En büyük endişe patlayıcı cihazlar. Birden fazla kontrol noktası, yol boyunca hiçbir şeyin karışmamasını sağlayacak.

Teorik olarak bir drone aracın tavanına bomba yerleştirebilir. Ya da araç yavaşça hareket ederken birisi ormandan çıkabilir ve bu şekilde bir cihaz yerleştirebilir. Benton'ın her zaman söylediği gibi, birinin hayal edebileceği en kötü senaryoyu hayal edin. Sonra da bunun olmasına hazırlıklı olun. Çünkü olacak. Muhtemelen çoktan oldu bile.

"Lucy bize bilgi vermeye devam ediyor: "Minibüs her kontrol noktasında aranacak. "Daha sonra ajanlarımızdan biri Fabian'la birlikte eve kadar gidecek ve minibüs köpekler tarafından son bir kez daha aranacak."

"Hiç şüphe yok ki, gerçekleştiğine inandığımız şeyin belirtilerini şimdiden fark ediyorsunuz." Tron bunu bana söylüyor. "Kıyamet Günü Komisyonu'nda bu konu hakkında yeterince konuştuk, tam da bu tür bir kâbusu bekliyorduk."

Acil Durum Koalisyonu ya da Kıyamet Günü Komisyonu

Beyaz Saray tarafından atanan bir görev gücü olarak biliniyor. Benton ve ben, aralarında Albert Allemand, Tron ve son olarak Lucy'nin de bulunduğu diğer uzmanlarla birlikte görev yapıyoruz. Amaç, kolluk kuvvetleri, ordu, bilimler ve çeşitli disiplinlerdeki en iyi insanların gezegendeki yaşama yönelik en ciddi tehlikeleri tahmin etmelerine ve azaltmalarına yardımcı .

En tehlikeli kötüler göremediklerimizdir. Virüsler, zehirler, kimyasallar, bilgisayar korsanlığı ve diğer siber saldırılar. Ayrıca, bağınazlık ve şiddet eylemlerine, savaşlara ve soykırıma neden olan yanlış bilgilendirme türleri. Şu anda en rahatsız edici olanı, yiyeceklerimizi pişirebilen veya bize telefon sinyali verebilen elektromanyetik enerjidir. Aynı zamanda korkunç bir silah olarak da kullanılabilir.

Herkes mikrodalga motorları ve çeşitli anten türlerini elde edebilir. Kendi radyo frekansı (RF) yüksek enerjili ışın tabancanızı inşa etmek ucuzdur. Parçalar ve aksamalar yasaldır ve internette size yol gösterecek pek çok kaynak mevcuttur. Geçmişte bu tür silahların taşınması için bir araç gerekiyordu. Ancak teknolojiler küçülmeye ve daha kullanışlı hale gelmeye devam ediyor.

Sonunda bu tür sadist icatlar kablosuz olacak ve cep telefonu gibi şarj edilebilecek. Şok tabancası gibi kalçanıza takılacak ya da *Star Trek* fazeri gibi cebe sığacaklar. Henüz o noktada değiliz, bunun için daha fazla minnettar olamazdım. Ama bu sadece bir zaman meselesi.

"Silah sisteminin bağırsaklarının normal boyutta bir taşıma çantasına sığacağından şüpheleniyorum. Üzerimizdekinden çok da farklı olmayan büyük bir sırt çantası." Lucy kabus senaryosunu anlatmaya devam ediyor. "Böyle bir şey yapmanın mümkün olduğunu biliyorum."

Mikrodalga güç kaynağı, büyük olasılıkla bahçe tipi bir Yagi olan bir radyo antenine bağlanacaktır. Tek uzun metal çubuk, testere balığı gagasını akla getiren bir şekilde bir dizi kısa çubuğa bağlanır. Silah namlusu anteni metal bir koni ya da dalga kılavuzu içine yerleştirilmiştir. Sonuç, garaj yapımı bir blunderbuss'a benziyor ve böyle bir şeyin neden olabileceği hasarı gösteren videolar gördüm.

Lucy ve Tron'a Marino'nun kamyonetindeki kağıt torbadan bahsediyorum. Ben sormadan önce Smithsonian'a teslim edeceklerine söz verdiler. Gizli Servis'in gözetleme cihazlarının Fabian'ın kanıtları götürmesini önerdiğimi etmiş olabileceğini hatırlatıyorum.

Tron, "Bir şeyin sizin veya bizim laboratuvarlarımız dışındaki uzmanlara gitmesi gerekiyorsa, biz ilgileniriz," diye açıklıyor. "Personelinizin bunu yapmasını istemiyoruz."

"Bundan memnunum," diye yanıtlıyorum. "Aslında rahatladım. Ofisimin başka sızıntıların kaynağı olmasını istemiyorum."

Marino, "Maggie *Cutthroat*'ı döngünün dışında tutmak için her şeyi yaparım," diyor.

Tron kahverengi yaprakları, ölü sarmaşıklar tarafından boğulmuş tuğla sütunları inceliyor. "Diğer saldırı bölgelerinde de benzer hasarlar gördük, artık neye bakacağımızı biliyoruz," diyor daha çok Marino'nun yararına.

Kıyamet Günü Komisyonu'ndaki çalışmalarımız hakkında çok az şey biliyor ve ona hayatımla ilgili her şeyi anlatamayacağımı hatırlatmamdan hoşlanmıyor. Tüm detayları paylaşamam ve son zamanlarda başkent bölgesinde bu tür mikrodalga saldırıları artmaya başladı. Çoğu zaman Beyaz Saray ve diğer kilit personel arabalarına doğru yürürken gerçekleşiyor.

Ancak hükümet yetkilileri konutlarının duvarlarına doğru patlatıldı. Mağdurlar, oda dönmeye başladığında aşırı acı hissettiklerini ve garip tıklama sesleri ve diğer sesleri duyduklarını bildirdiler. Işıklar titredi, elektrikler kesildi. Elektrik yayıldı, metal ısındı ve hafifçe mknatıslandı.

Mağdurlar kendilerini yerde, bir kaldırımında bulduklarını bildirmişlerdir. Genellikle ilk düşünce felç geçiriyor olmalarıdır.

Tron, Marino'ya Havana Sendromu hakkında bilgi vermeye devam ediyor:

"Saldırının nasıl ve nerede bağlı olarak, ateş hattında solmuş bitkiler, ölü böcekler ve kuşlar bulabiliriz." Rapor edilen ilk vakalar 2016 yılında görülmüştür. Küba'nın Havana kentindeki ofislerinde çalışan Kanada ve ABD büyükelçilik personeli yüksek sesler ve diğer gürültüler duydu. Sesler.

Kurbanlar acı çekti şiddetli Acı, baş dönmesi ve görme bozuklukları, a sayı . onlar iddia ediyor onlar olmuştur kalıcı olarak

Hasarlı.

Şikayetler hafiften şiddetliye kadar değişmekte ve kronik migren baş ağrıları, yorgunluk, kulaklarda çınlama, işitme kaybı, uykusuzluk ve bilişsel bozukluğu içermektedir. Havana Sendromu artık hayal ürünü ya da grup histerisi gibi diğer nedenlere bağlı olarak göz ardı edilmiyor. Tıbbi kanıtları bizzat gördüm, MR taramaları nekrozu ve beyin yapısı ve bağlantısındaki değişiklikleri gösteriyor.

Çinliler, Ruslar ve Amerika Birleşik Devletleri de dahil olmak üzere diğer uluslar on yıllardır yönlendirilmiş yüksek enerjili silahlar geliştirmektedir. Mikrodalgalar bir tür radyo dalgasıdır ve röntgen ışınları gibi uygun şekilde korunmadıkları takdirde çok fazla zarar verebilirler. Böyle bir şeyi ateşlemek akla

Bilim kurguda UFO'lardan gelen ışın silahı saldırıları. Bu korkunç potansiyel, H. G. Wells'in bir asırdan daha uzun bir süre önce kaleme aldığı *Dünyalar Savaşı'nın malzemesidir*.

Bu teknolojinin bir gün gerçek olması ve halkın geneline ulaşması kaçınılmazdı. Ev yapımı bir mikrodalga silahı, Crock-Pots ve bilye yataklarından doğaçlama patlayıcı cihazlar (IED) yapmaktan çok farklı değildir. Bu, 9 mm'lik bir tabancayı 3 boyutlu olarak basmaya benzer. Bir de bakmışsınız ki komşunuzun evinde bu tür korkunç imalatlar yapılıyor. Çocukların ve arkadaşlarının kendilerini eğlendirmek için ne yaptıklarına bağlı olarak belki de kendi bodrumunuzda.

"Toplanan istihbarata dayanarak, planın bu mikrodalga silahları bugün erken saatlerdeki mezar töreni sırasında ateşlemek olduğunu düşünüyoruz. Teröristler, hedefler başkanlık konvoyunun dışındayken saldıracaklardı," diyor Lucy bize başarısızlıkla sonuçlanan suikast girişimini anlatırken.

Muhtemelen tetikçiler mezarlığın dışında çeşitli yerlerdeydiler ve sırası geldiğinde kalabalığı yoğun mikrodalga enerjisi dalgalarıyla süpürmeyi planladılar. Birden av tüfeğinin aynı anda ateşlenip yüzlerce saçma püskürtmesi gibi. Belki insanları öldürürsünüz. Belki sadece bazılarını yaralar, beyinlerini sonsuza dek hasara uğrattırırsınız. En önemlisi halkı dehşete düşürürsünüz ve amaç da budur.

"Sanırım asıl soru hedeflere ne kadar yakın olmaları gerektiği" diyor Marino. "Potansiyel kurbanların kendilerine ateş eden birini göremeyecekleri kadar uzakta olduklarını varsayıyorum."

"Emin olamayız," diye yanıtlıyor Tron. "Ordunun kalabalığı dağıtmak için kullandığı ısı ışınları genellikle en az bin metre, yani bir futbol sahasının yaklaşık on katı uzunluğunda bir menzile sahip. Ama tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden bir şey söylemek zor."

"Güç sistemine, antenin boyutuna bağlı," diye açıklıyor Lucy. "Bulunduğu yere, hava durumuna, pek çok şeye bağlı."

BÖLÜM 14

Gün ışığına bir saatten az zamanımız kaldı. Üniformalı Gizli Servis görevlilerinin göğüslerinde MP5'ler var ve her şeye hazırlar.

Olay yeri inceleme ekiplerinden bazıları kucak dolusu teçhizatla araba yolunda kayboldu. Diğerleri girişe ve çeşitli kilit noktalara kablosuz yardımcı aydınlatma kuruyor. Marino ve ben kamyonunun yanında brifing almaya devam ederken, ön taraftaki yola turuncu çizgili testere barikatları yerleştiriyorlar.

"Böcek ve bitki kanıtları, topladığınız ölü yaratıklar," diyor Tron bana, "evde de aynısından var ama daha kötüsü. Oraya gittiğimizde sana göstereceğiz. Ama kötü adam buraya geldiğinde ilk hedefi buranın girişiydi."

Dikkatimizi solmuş sarmaşıklarla sarılmış tuğla sütunlara, genişçe bakan taş baykuşlara yöneltiyor.

"Muhtemelen etrafta kimse yokken arabayla geçmiştir." Lucy senaryoyu resmetmeye devam ediyor. "Silahına güç verdi ve sütunlara ve etraflarına ateş etti. Muhtemelen arabasının camından dışarı ateş etti, sonra da yoluna devam etti. Muhtemelen kırk üç civarında tespit ettiğimiz enerji patlamaları buydu."

"Neden? Varsa güvenlik kameralarını devre dışı bırakmak için mi?" Marino zarar görmüş yeşillikleri inceliyor.

Lucy, "Genellikle giriş, gözetleme cihazlarını bulacağınız yerdir," diyor. "Kötü adam mülke girerken bunun gibi her şeyi elektromanyetik olarak devre dışı bırakır."

"Sadece bir kişi olduğuna emin misin?" Marino soruyor.

"Sadece bir silah tespit edildi," diye yanıtlıyor Lucy. "Büyük olasılıkla kötü adam buraya yalnız geldi."

"Ama gerçekten bilmiyoruz," diyor Tron.

Katilin, öldürdüğü kişinin yaşadığı eve kadar arabayla geldiğinden şüpheleniyorlar.

araç sokaktan fark edilmeyecekti. Sonra ikinci bir saldırı başlattı, bu kez mutfağın arkasındaki arka bahçeden yürüyerek. Arazide en az yirmi dakika kaldı ve muhtemelen bundan daha uzun sürmedi.

"Eğer kamera gibi gözetleme cihazlarını kızartmaya çalışıyorsa, bu bana hemen burası hakkında pek bir şey bilmediğini gösterir," diyor Marino ve ben de aynı şeyi düşünüyorum. "Yargıcı ya da Chilton Farms'ı tanıyan herkes onun güvenliği önemsemediğini bilir. Kameraları yok. Dışarıda çalışan ışık bile yok."

"Eve doğru araba sürmek inanılmaz derecede yüzüsüzce," diye belirtiyorum. "Saldırgan hemen arkasından birinin gelmeyeceğini nereden biliyordu? Gidip gelirken fark edilmeyeceğini nereden biliyordu?"

Marino, "Belki de arabasını garaj yolunda görseniz iki kere düşünmeyeceğiniz biriydi," diyor ve içimden bir ses bekçiyi merak ettiğini söylüyor.

"Ya da kişi giderek agresifleşiyor ve daha büyük riskler alıyor." Lucy gözlerime bakıyor. "Bunu Benton'a sor. O sana bu pislik hakkında ne düşündüğünü söyleyecektir. Sarhoş bir silahşör gibi saldırıyor ve bundan zevk alıyor. Bunu bitkilere, böceklerle ve diğer şeylere verdiği zarardan anlayabilirsin. Aşırı ölüm."

"Böyle silahlarla ateş eden herkesin çeşit Faraday kafesi koruması giydiğini varsayıyorum?" diye sordum. "Aksi takdirde, ateş ederken yanlışlıkla temas olursa, mikrodalgaların kişinin kendi vücudundan akmasını önlemenin bir yolu yoktur."

"Korumalı giysi ve kumaş gibi bir şey satın alıyorsunuz ve bunu takip etmek zor değil. Özellikle de toplu olarak satın alınıyorsa," diyor Tron. "Şimdiye kadar bu tür bir hareket görmedik ve her zaman bunu arıyoruz."

"Bu kötü adamlar sinsi ve hızlı hareket ediyorlar," diyor Lucy. "Hantal zincir zırhları ve insanların yüksek voltajlı elektrik hatları gibi şeylerin etrafında çalışırken giydikleri metalize kumaş giysileri taşıdıklarından şüpheliyim. Böyle bir giysiye hızla girip çıkmak zor olurdu ve dikkat çekerdiniz."

"Böyle bir şeyi ateşlerseniz ne olur? Bir şey duyuyor ya da görüyor musun?" Marino biraz paniklemiş görünüyor.

Lucy, "Havada ilerleyen gerçek mikrodalgaları duymaz ya da görmezsiniz," diye yanıtlıyor. "Motorun çalıştığını duyabilirsiniz, eğer gerçekten

güç kaynağına bağlı olarak yakın."

Tron, "Yapraklar gözlerinizin önünde solarken buhar görebilirsiniz," diye anlatıyor. "Ve tabii ki yaban hayatının etkilendiğini de görebilirsiniz."

Bunu söylemenin nazik bir yolu. Ne olduğunu çok iyi biliyorum.

"Hızlı enerji patlamaları temelde bir mikrodalga fırının yaptığı gibi bir şeyleri pişirir." Marino'ya çirkin sonucu veriyorum.

"Ölmek için kötü bir yol." Yüzünü buruşturuyor.

"Çok fazla iyi olan yok," diye cevap veriyorum ve Lucy ile Tron'a bisikletleriyle ne zaman geldiklerini soruyorum. Yeğenimin rolü hakkındaki şüphelerim derinleştikçe buraya kimin ve ne zaman geldiğini anlamaya çalışıyorum.

"Üç sivil ajanımız olay yerine ilk gelenlerdi," diye cevaplıyor Lucy. "Malikânedekiler bizi karşılayan yedeklerdi."

"Hangisi ne zamandı?" Tekrar soruyorum.

"İlk olarak üç buçuk saatten biraz daha uzun bir süre önce yola çıktık," diyor Lucy. "Tam olarak saat dört yirmi. Saatler, yerler ve benzerleri elbette belgelenmiştir."

"Yanımızda taşıdığımız ve üzerimize taktığımız tüm eğlenceli şeyler." Tron örnek olarak baş üstü ekranlı spor gözlüğünü ve akıllı yüzüğünü gösteriyor. "Nerede ve ne zaman bulunduğumuz konusunda yalan söyleyemeyiz. Hepsi bilgisayar tarafından kaydediliyor."

"Bekçi buraya ne zaman geldi?" Marino soruyor. "Cesedi bulduğunu varsayıyorum."

"O yapmadı. Tron ve ben girdik, ama mülke tek başımıza girmedik, bir kez bile. Ve dediğimiz gibi, her şey belgelendi," diye açıklıyor Lucy. "Yaptığımız hiçbir şey geri dönüp bizi rahatsız etmeyecek."

Rachael'in cesedi bulunmadan ve öldüğü bilinmeden önce Chilton Çiftliklerine varmışlardı.

Çok geçmeden yağmur yağmaya başladı. Yeğenim ve araştırmacı ortağının fırtınada dışarıdaymış gibi görünmemelerinin nedeni dışarıda olmamaları. O sırada malikanenin içindeydiler. Cesetle birlikte mutfaktaydılar ve aramaları gerektiğini düşündükleri her yerdeydiler.

Bana ne yaptıklarını anlatırlarken, belirgin bir tiz ses duydum.

tepemdeki uğultu giderek yükseliyor. Ağaçların üzerinde altı bacaklı dev bir robot böcek gibi süzülen insansız hava aracına bakıyorum. İçten içe yanan güneşe karşı siyah bir silüete bürünen drone, Chilton Çiftlikleri'nin neden sessiz olduğunu açıklayan minyatür ultrasonik cihazlar da dahil olmak üzere diğer teknolojilerin yanı sıra dengesiz kameralar taşıyor.

"Dronların üzerinde bu küçük kovucu cihazlardan var," diyor Lucy. "Ve aynı cihazları arazinin belirli bölgelerine de yerleştirdik."

İletilen ultrason dalgaları yaratıkları insancıl bir şekilde uzak tutuyor ve en büyük endişe şahin ve kartal gibi yırtıcı kuşlar. Lucy onların insansız hava araçlarına dalıp havada kapmalarını istemiyor. Bu otonom hava aracı için kötü bir durum ve dönen pervanelere çok yaklaşan her şeyi yaralayabilir ya da öldürebilir.

"Aletlerinin sivrisineklerle çalışmaması çok kötü," diyor Marino küçümseyerek.

Tron ona "Ultrason dalgaları aslında onları daha da kötüleştirebilir," diyor. "Her şeyin bir dezavantajı vardır."

"Birçok yerde protestocuları ve diğer potansiyel tehditleri izleyen insansız hava araçlarımız var," diye açıklıyor Lucy, görebildiğim bir tanesi U dönüşü yaparak ağaç tepelerinin üzerinden gün batımına doğru süzülürken. "Ayrıca, burası ile nehir arasındaki ormanı da araştırıyoruz."

"Hedeflenen kurbanın kim olduğunu düşünüyorsunuz?" Marino'nun dikkati poliste, araba yolunun dibindeki hareketlilikte.

Marino zar zor dinlerken Tron, "Hedefin Rachael olduğunu düşünüyoruz," diyor. Polislerin hazırlıklarına yardım etmek, havadan sudan konuşmak, onlardan olmak için can atıyor. Daha da önemlisi, Lucy tarafından bilgilendirilmekten hoşlanmıyor. Ona göre bu, tahammül edilemez bir rol değişimi. Kamyonetin ön yolcu kapısını açıyor, düğümlü kırmızı biyolojik tehlike çantamı yerden alıyor.

bıraktım.

"Früge ortaya çıkıp yönetimi devralmana nasıl tepki veriyor?" Tuvalet kağıdı rulosunu kapıyor.

"Söylediklerimizi yapıyordu," diyor Lucy. "Ofisinize ve şahsen size haber verdi. Maggie'nin saçmalıklarını dinledi ama gerçekte dinlemedi. Sekreteriniz Früge'u kandırdığını sanıyor ama öyle değil. Früge istediğimiz şeyi yapıyor."

"Bu iyi oldu. Çünkü onu Noel listemden çıkarmak üzereydim." Marino kamyonun arkasına doğru yürür. "Ama mantıklı geliyor. "Ama mantıklı geliyor.

Federaller ona patronluk ve ben haklıydım. Bu onun hatası değil."

Rahatlamış ve Fruge'un onu küçümsememesinden memnun. Biyolojik tehlike içeren çöplerimi ve tuvalet kâğıdını kamyonun kasasına bıraktıktan sonra bagaj kapağını çarparak kapatıyor ve kilitliyor.

"İleride bu iş nasıl yürüyecek?" Bilmek istiyorum. "Birden fazla kurumdan birden fazla tarafın sürekli olarak beni çekiştirmesine izin veremem. Yapmaya hazırlandığım şey de seyirlik bir spor değil."

"Doğrudan Lucy ve benimle muhatap olacaksın. Elbette Benton ve bazı diğerleriyle de" diyor Tron.

İşaretsiz beyaz bir minibüs polis arabalarının önüne park eder. Kapılar açılıyor ve sırtlarında sarı renkte CRIME SCENE UNIT yazan siyah kıyafetler giymiş altı Gizli Servis görevlisi iniyor. Yakında her yerde FBI ajanlarının da olacağı söyleniyor.

"Bilirsiniz, denge ve denetleme," diye ekliyor Tron. "Ve söz konusu terörizm olduğunda FBI da işin içinde olmalı."

"İhtiyacınız olan her türlü kanıtı toplayın." Lucy yoğun yeşil bakışlarıyla beni kilitledi. "Yaptığımızı ve yapacağımızı biliyorum. Çünkü bir kez FBI laboratuvarlarına ya da başka bir yere gittiğinde kontrolü kaybedersin."

Başka bir beyaz Tahoe, başka bir Gizli Servis K-9 geldi ve tanıdık geldi. Onu bir eğitim videosunda görmüş olabilirim. Onun ısırtık kıyafeti giyen ve Gizli Servis köpeğinin peşinden gittiği kişi olduğuna adım gibi eminim. ipten bir oyuncak, şık kahverengi Malinois çoban köpeği ipte, caddenin karşısına geçiyor.

Tron, "Askerleri kontrol etsem iyi olacak," diye karar verir. "Bu insanlardan bazılarını eve götürmeli ve onlara arazinin durumunu anlatmalıyım."

Bisikletini alır ve meslektaşlarının toplandığı yere doğru yürür. Memurları selamlıyor ve K-9 idarecisine bir şeyler söylüyor. Köpek ipe tutunuyor, oynamak için yanıp tutuşuyor, bana Marino'yu ve onun acele etme ihtiyacını hatırlatıyor.

"Bir gün bir tane daha alacağım." Bakmadan duramıyor. "Belki adını Quincy koyarsın. Aynı anda olmadığı sürece aynı köpek ismini iki kez kullanmamanız için bir neden göremiyorum."

"Neden sen gitmiyorsun?" diye önerdim ona. "Seninle birazdan orada buluşuruz."

"İyi fikir. İşin iç yüzünü öğreneceğim," diyor. "Senin için bazı KKD'ler bulacağım,

iyi bir çift patik." Daha düşünceli olmaya çalışıyor.

İki büyük sahne çantasının saplarından tutarak Tron ve arkadaşlarının peşinden aceleyle koşar. Marino onları beceriksizce çekerken sert kasalar gürültüyle arkalarında yuvarlanıyor. Güçlü plastik tekerleklerin kendi akılları var, çarpıp dönüyorlar, eski kaldırım taşlarının arasına sıkışıyorlar.

"Kahretsin!"

Kutulardan biri sert bir gümbürtüyle devrilir ve onu koyar.

"Kahretsin!"

Tekrar oluyor, ikisi birden. Bir dizi küfürle pes ederek, onları hiçbir şey değilmiş gibi taşıyor. Her biri en az 30 kilo olmalı. Tırısı kalkarak herkese yetişiyor.

"Gardırop arızanız için kısmi bir çözümüm olabilir, Kay Teyze." Lucy meslektaşları varken bana asla böyle seslenmez.

Sırt çantasının bir gözünü açarak, içine çorap sıkıştırılmış bir çift spor ayakkabı çıkarır.

"Bir yerde sıkışıp kaldığımda taktik bisiklet ayakkabılarımı giymek istemediğim zamanlar için" diye açıklıyor. "Ya da ıslanırlarsa."

Neyse ki onun ayakları benimkilerden biraz daha büyük. Marino'nun kamyonetinin ön paneline oturarak ayakkabılarımı ve çoraplarımı giymeye başladım.

"Annie'nin elektriği kesik. Yani klima ya da başka bir şey yok." "Bu talihsiz bir durum," diye cevap verdim. "Ama birileri Annie'nin evine ateş açıyorsa

bir mikrodalga silahla kaçmak."

"Taşınabilir jeneratörler getirdik ve evin içinde yardımcı aydınlatma kurduk. Bunları kendim yaptım" diyor.

"Annie akla gelebilecek her nedenden dolayı burada kalamaz," diye cevap veriyorum.

Lucy sırt çantasını geri taktı ve biz de garaj yolunda ilerlemeye başladık.

"Benton ve ben bu gece bizimle kalabileceğini düşünüyorduk, belki bir süreliğine.

birkaç gün," diyor.

Eski dostum için endişelenirken benim de aklımdan aynı şey geçiyordu. Bizim evimizde güvende olacak, diye açıklıyor Lucy kaygan kaldırım taşları ve kırık taşlar arasında yolumuzu bulurken.

"Dışarıda ona zarar vermek isteyen bazı kötü insanlar var. Ve bir o kadarı da sana zarar vermek istiyor Kay Teyze." Yeğenim beni tehlikelere karşı uyarmaya devam ediyor.

Bisiklet tekerleklerinin fısıltılı tıkırtısı eşliğinde yürürken gölgeler derinleşiyor. Annie'ye davetiyeyi mesajla gönderdim, onun nasıl bir bakıcı

olduğunu hatırlattım.

tüm hayatı boyunca tanıyormuş. Lucy'e Holt Willard'ın DNA'sına ihtiyacımız olduğunu söyledim.

"Cesede dokunmamış olsa bile, mülke erişimi var," diye açıklıyorum. "DNA'sı her yerde olacaktır."

"Bunu zaten yaptık," diye yanıtlıyor. "Buraya saat tam beşte geldi, tam da Rachael'le buluşması gereken saatte. Belli ki o sırada ölmüştü ve biz de bir süredir buradaydık. Ajanlardan biri onu girişte durdurdu. Holt Willard eve hiç gelmedi."

"Neler olup bittiğinden haberi var mıydı?"

"O anda değil. Ama ciddi anlamda kötü bir şey olduğunu fark etti," diyor Gizli Servis'ten bir olay yeri görevlisi virajda belirip hızla bize doğru yürürken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Yaşlı ve sert görünümlü, gri bir saç kesimi var ve taktiksel görünümlü siyah bir hexacopter taşıyor. Daha önce uçan drone ile aynı mı bilmiyorum ama olabilir.

"Her şey yolunda mı?" Lucy bisikletiyle yürümeyi bırakır.

Gizli Servis görevlisi "Başarısız bir fırlatma gerçekleştirdik," diyor.

"Kahretsin, bu çok kötü." Kırık pervaneyi inceliyor.

"Motor farklı hızlarda dönmeye başladı ve sağ çubuk girişlerine yanıt vermiyordu."

"Yine Pixhawk sorunları var gibi görünüyor," diye karar verir ve drone'u kırık bir kuş gibi kucaklayarak yoluna devam eder.

Lucy bana "En az dört kişi olmalıyız," diye açıklıyor. "Bu da neden sadece üç canlı yayın gördüğümü açıklıyor."

O anda herhangi bir yerde uçan dronları fark etmediğimden, yapay zeka ile geliştirilmiş spor gözlüklerini taktığını hatırlıyorum, araba yolunda ışık azaldıkça camlar netleşiyor. Baş üstü ekranındaki bilgiler, buradan göremediğimiz dronlardan gelen görüntüleri içeriyor ve yürümeye devam ediyoruz.

Bana hava düzeline kadar insansız hava araçlarını konuşlandırmanın mümkün olmadığını söyledi. Gizli Servis insansız hava araçlarını Chilton Farms, Landing ve jüri üyelerinin gece boyunca tecrit edildiği Old Town Marriott'tan çok da uzak olmayan bir kilise otoparkında toplanan protestocuları havadan gözetlemek için kullanıyor.

"Drone kameraları pek çok şeyi yakınlaştırabilir. Örneğin ehliyet etiketleri." Bisikletini polen kokulu bir su birikintisinin etrafında döndürüyor. "Bazı durumlarda yüz tanıma yapabiliyoruz."

"Bekçiyle birlikteyken" - buna geri dönüyorum - "önemli bir şeyden bahsetti mi? Son zamanlarda burada olağandışı bir şeyler olduğunu fark etti mi?"

"Oldukça bilgisiz görünüyordu," diyor Lucy. "Oldukça kötü ,

ağlamayı kesmedi. Tron ve ben onu minibüslerimizden birinin içine oturttuk, onunla kısa bir süre konuştuk ve sonra eve gitmekte özgür olduğunu söyledik. Sorumlularla ilişkisi olmadığı sürece bu olayla bir ilgisi olması mümkün değil. Başka bir deyişle yerli teröristler."

"Holt Willard burayı ne kadar iyi biliyorsa, girişteki hasarı o da sizin gibi fark etmiş olmalı," diye cevap veriyorum. "Mülke girmesine izin verilmemiş olsa bile, en azından bizim topladığımız şeylerin bazılarını görmüş olmalı."

"O bundan bahsetmedi, biz bahsetmedik."

"Rachael ile neden buluştuğu hakkında size ne söyledi? Peki ya gerçekten bir randevusu olduğuna dair kanıt?"

Lucy, "Mutfak kilerinde bir lamba yanmıyor," diyor. "Değiştirmek için merdiven gerekiyor."

Bununla ilgileneceğine söz verdi. Lucy ve Tron'a Rachael'in bu sabah erkenden kendisine sorunu bildirdiği mesajlarını gösterdi. Ona saat *tam* 17:00'de evde buluşmalarını ve içeride fazla kalamayacağını çünkü bir *yığın işin* ortasında olduğunu söylemişti.

"Lütfen ve teşekkür demeyi pek sevmezdi," diye ekliyor Lucy. "Ama ben Hatırlayacağınız gibi, içki dükkanında karşılaştığımızda bunu kendim de gördüm."

"Holt Willard söz verdiği gibi saat beşte geldi, Rachael çoktan ölmüştü," diye cevap veriyorum. "Ama merak ettiğim şey, ya daha önce? Bugün erken saatlerde arazide miydi? Muhtemelen o burada çalışırken?"

"Rachael onu yerinde istemedi çünkü rahatsız edilmek istemiyordu," diyor Lucy. "Sessizliğe ve mahremiyete ihtiyacı vardı. Hikaye bu. Ve ona göre bunu ilk kez yapmıyordu, ona mülke gelmemesini söylüyordu. Evden çalıştığı için ona uzak durmasını emrediyordu."

"Ya da öyle iddia etti. Ama acaba içeride kalmak istemesinin gerçek nedeni bu muydu?" Flagler'ı düşünüyorum. "Holt, Rachael Annie'nin yanına taşındıktan sonra bunun ne kadar sık olduğundan bahsetti mi?"

"Önceleri daha sık olurdu, belki haftada bir. Son zamanlarda o kadar sık değil." "Hooke davası başladığından beri değil, tahmin edeyim," diye cevap verdim. "Flagler onu gizlice görmeye geliyorsa, bunun son haftalarda devam ettiğinden şüpheliyim."

onun gibi tüketti. Neden bugün evde kaldı? Gerçekten neden?"

Lucy, "Bekçi bize Rachael'in hafta sonu tatili nedeniyle trafiğin berbat olmasından endişe ettiğini söyledi," diyor. "Bize gösterdiği mesajların özeti buydu."

"Flagler'la buluşmak için evde kalıyor olamaz," diye cevap verdim. "Flagler'ın bütün gün mahkemede olacağını ve tüm dünyanın canlı yayında onu izleyeceğini biliyor olmalıydı."

Tam da Chilton Çiftlikleri'nin mikrodalga tabancasıyla ortaya çıkanlar tarafından kuşatıldığı sırada tanık kürsüsünde benim peşime düşmüştü.

"Bose Flagler aynı anda iki yerde birden olamıyorsa, burada değildi," diye ekliyorum, yaşlı meşe ağaçları bir katedralin tonozlu tavanı gibi araba yolunun üzerinde yaylanıyor.

Güneş yüksek bacaların arkasından parıl parıl yanıyor ve ilk günlerde arazi yeşilliklerle bu kadar örtülü değildi. Bisikletini iterken Lucy'nin yüzünden ter damlıyor. Sıcaklık hâlâ seksenlerde ama bir esinti başlıyor.

"Belli ki dokuz-bir-bir'i aramadınız ya da kurtarma ekibi talep etmediniz," diye tahmin ediyorum.

"," diyor.

"Früge nasıl ?" "Onu ben aradım."

"Cesedi yerde yatan kişinin Rachael Stanwyck olduğuna hiç şüphe yok mu?" Ben soruyorum.

"Yok."

"Onun öldüğüne kim karar verdi?" Beni rahatsız eden şeye geliyorum.

"Yaptım," diyor Lucy. "Eldiven ve maske takıyordum ve öldüğü belliydi. Kalp atışı yoktu. Nefes almıyordu, gözbebekleri sabit ve genişlemişti."

Yaptıklarını ve yapmadıklarını anlatırken, ona olay yerleri ve cesetlerle ilgilenme konusunda deneyimli herhangi bir meslektaşına davrandığım gibi objektif davranıyorum. Aradaki fark, yeğenimin çoğu kişiden daha fazla şey biliyor olması. Yeğenim okula başladığında, gezileri arasında ofisimde vakit geçirmek de vardı; onu saatlerce kütüphanede bekletirdim. Tıbbi ve bilimsel kitaplar dikkatini ancak bu kadar uzun süre çekebiliyordu.

Kaçınılmaz olarak Lucy, otopsilerin eğitici videoları ve ofiste giriş için bekleyen vakalar da dahil olmak üzere girmemesi gereken şeylere giriyordu

Bilgisayar. Marino henüz Richmond'da cinayet masası dedektifiyken onun yanında çalışıyordu ve ona doyamıyordu. Çoğu çocuğun tanık olmadığı şeylere tanık oldu.

"Cesedini mutfak penceresinden gördüm," diyor Lucy. "Birkaç dakika sonra içeride onu kontrol ediyordum ve öleli çok olmamıştı. Sinyal analizörlerimizin saat üç kırk ile dört arasındaki zaman aralığında aldığı sinyaller sayesinde iyi bir fikrimiz var."

"Bu vakada ölüm zamanını belirlemenin zor olacağını sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Zor olacak olan diğer her şey."

Bir virajı daha döndüğümüzde malikane karşımıza çıkıyor; iki katlı ve kutu gibi, dik eğimli arduvaz kiremit çatısıyla Georgian simetrisinin mükemmel bir örneği. Bacalar uzun zaman önce olduğu gibi orantısız bir şekilde yüksek ve ilk yıllardaki ziyaretlerimi hatırlıyorum. Annie'nin malikanesi inanılmaz derecede büyük görünüyordu.

Şimdi yorgun ve bakımsız, yıkılmaya yüz tutmuş durumda. Sarmaşıklar, parlak yeşil pullar gibi tuğla kaplamaları çatı pencerelerine kadar kaplıyor ve bir gün çatıyı aşmakla tehdit ediyor. Tuğla ve harç, istilacı kökler tarafından çatlatılmış. Biri onları sökerse, evin parçalanabileceğinden endişe ediyorum. Pek çok şey gibi bu istila da kontrolden çıktı çünkü Annie bu konuda hiçbir şey yapmadı.

Öndeki tek araba Rachael'in kırmızı Mercedes-AMG GT'si, sık roadster trafik konilerine iliştilmiş parlak sarı şeritlerle kordon altına alınmış. Yakınlarda, Gizli Servis olay yeri görevlileri bir gölgelik çadır kurmuşlar. Sert çantaları ve teçhizat çantalarını açmakla meşguller, KKD'leri, kanıt işaretleyicileri ve eve girmelerine izin verildiği zaman için çeşitli adli ihtiyaçları çıkarıyorlar.

Ceset ofisimize doğru yola çıkana ve Marino ile ben kanıtlarımızı toplamayı bitirene kadar bu olmayacak. Kordon altına alınmış, yağmur sularıyla boncuk boncuk olmuş, yapraklar ve çiçek yapraklarıyla sıvanmış spor arabanın yanında duruyorum. Eğilip camdan kırmızı elmas dikişli siyah deri döşemeye bakıyorum. Rachael arabayı çok sık bakımdan geçirmiş gibi görünmüyor.

Sürücü koltuğunun önündeki paspasta kir, bitki kalıntıları ve yiyecek kırıntıları fark ediyorum. Konsolda ve yolcu koltuğunda kırıntılar var, sanki rutin olarak arabasının içinde yemek yiyormuş gibi. Ön camın sol üst köşesinde yapışkan bir kalıntı var, muhtemelen bir park çıkartmasından kaynaklanıyor.

muhtemelen Langley'deki CIA merkezi için kaldırılmış.

Arabanın içinde elektronik aksamı ve kim bilir başka neleri kontrol edenlerin sadece Gizli Servis olmadığını tahmin ediyorum. Etrafıma bakıyorum, kendimi huzursuz ve gözetlenmiş hissediyorum.

"GPS'i çoktan sorguladık," diyor Lucy bana. "Birisi en son geçtiğimiz Cumartesi günü, yirmi beş Haziran'da bir hedef girmiş. Akşam saat yediye doğru Rachael ya da bir başkası senin, Benton'ın ve benim az çok aşına olduğumuz bir Washington adresine yol tarifi istemiş."

Mercedes, hangi yoldan gittiğinize bağlı olarak buradan yaklaşık sekiz mil uzaklıktaki Donanma Tersanesi'ne götürüldü. Rachael'in arabası gece yarısına kadar istihbarat camiası ve ordunun yüksek rütbeli mensupları için popüler bir içki mekânı olan Mollie's Underground'a park edildi. Bir bar ve ızgaradan çok gizli bir cemiyete benzeyen bu mekân, su çarkı ve takılı topları olan eski bir İç Savaş dökümhanesinin içinde yer alıyor.

Yemekleri ve içkileriyle tanınan Underground'da, bölgede kimin sahne aldığına bağlı olarak zillerin çalındığı karaoke yarışmaları düzenleniyor. Kısa bir süre önce Paula Abdul'dü. Ondan önce Cyndi Lauper'dı ve sahneye kimin çıkıp mikrofonu kapacağını asla bilemezsiniz.

Benton ve ben genellikle Pentagon'daki toplantılardan sonra öğle veya akşam yemeği için uğrarız. Mümkün olduğunca Mollie ile takılıyoruz, soyadı Gunner. Jake'in karısı, Pentagon'un komutanı olan dört yıldızlı general. ABD Uzay Kuvvetleri. Benton ve ben Kıyamet Günü Komisyonu'nda onunla birlikte çalışıyoruz. Dördümüz arkadaş olduk.

Mercedes'ten uzaklaşırken Lucy'ye, "Rachael'in bu mekâna patronluk taslamasına şaşırmadım," diyorum. "Pek çok CIA çalışanı bunu yapar. Asıl soru kiminle buluştuğu. Ya da onunla birlikte kimin araba kullanmış ya da binmiş olabileceği."

Blaise Fruge ve iki üniformalı İskenderiye polisi çadırın dışında bekliyor ve Lucy'den bana bir dakika izin vermesini istiyorum.

"Hemen geliyorum." Müfettişle yalnız konuşmam gerektiğini söyledim.

Fruge'un gözleri aynalı Ray-Ban'ler tarafından maskelenmiş. Marino kargo pantolon ve polo tişört giyiyor, siyah saçları kısa.

Onu son gördüğümünden beri, spor salonunda antrenörü olarak onunla birlikte kilo aldı. Şu anda hissettiğinden çok daha zorlu görünüyor.

"Nasıl gidiyor, Şef?" Beni gülümsemeden selamlıyor ve yanındaki iki memur uzaklaşarak bize biraz mahremiyet sağlıyor.

Aynalı gözlüklerine bakarak, "Şüphesiz senin de fark ettiğin gibi işler biraz karışık," diyorum. "Senin gününün de en az benimki kadar tuhaf ve öngörülemez geçtiğini hissediyorum ve bu duruma ayak uydurduğun için sana minnettarım."

"Yapabileceğim bir şey olursa yardım etmek için burada olduğumu biliyorsun," diyor. "Bunun artık Alexandria Polisi'nin soruşturması olmaması önemli değil. Kapıdan ilk çıkışında rütbem düşürülürse işim zor."

"Olan şey bu değil ve bunun seninle bir ilgisi yok." "Demek istediğim, ben buradayım," diye cevap veriyor. "Senin ve Marino'nun tek yapmanız gereken sormak."

"Zaten çok şey yapıyorsun." Bunu söylediğimi duymanın onu memnun ettiğini söyleyebilirim. "Marino ve ben bizi bilgilendirdiğiniz için minnettarız. Teşekkür ederiz."

"Maggie, Doktor Reddy ile bana patronluk taslayabileceklerini düşündü ve sanırım cezalarını buldular." Fruge savunması düşerken güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Gizli Servis kontrolü ele aldı ve sekreteriniz bunu bilmiyordu. Zaten Marino'yla sizi olay yerine sokmamamı söylediğinde de dinlemezdim."

"Maggie'nin sadece tehdit etmek yerine bunu gerçekten yaptığını bilmek hem iyi hem de kötü," diye cevap veriyorum.

"Her şeyi doğru yaptı," diyor Fruge. "Şöyle söyleyeyim, bazı taraflar her şeyi biliyor."

Bir arkadaşı var. Fruge'u yeterince tanırsanız, çok sayıda arkadaşı olduğunu ve çok meraklı olduğunu fark edersiniz. Bana bu arkadaşının Richmond'da birlikte büyüdüğü biri olduğunu söyledi. Adı Echo ve şu anda vali konağında baş aşçı. Bu akşam yemek pişirdi, altı kişilik dana Wellington ve kuşkonmaz.

"Vali Dare'in konuklarından biri Elvin Reddy idi. Yeterince konuştuk." Fruge güneş gözlüklerini başının üstüne yerleştiriyor. "Gerisini bilmenize gerek yok."

"Neyin geri kalanı?" Lucy elinde normal bir olta kutusu büyüklüğünde siyah plastik bir sahra çantasıyla geri döndü.

Fruge, "Elvin Reddy ve Maggie'nin ne kadar pislik olduklarına dair her zamanki hikâye," diyor ve sekreterim bunu duysa şok olurdu.

"Bu konuda haklısın," diye yanıtlar Lucy. "Ama daha önemli bir konuda

Biz konuşurken protestocular bir katile halinde kilisenin otoparkından ayrılıyorlar. Şimdiye kadar on sekiz araç, silahlı ve tehlikeli olduğu tahmin edilen en az elli kişi. Bazıları pencerelerden Konfederasyon bayrakları sallıyor."

Lucy, *April için Adalet* hareketinin daha büyük ve daha kötü bir şeye dönüştüğünü açıklıyor. Yetkililer bu insanların uslu durmasını beklemiyor. Hava karardıktan kısa bir süre sonra ilk kontrol noktasına ulaşmaları gerekiyor.

"Bu berbat bir şey," diyor Fruge. "Hooke davası buraya taşındığında arka bahçemize lanet bir Truva atı çektiklerini biliyordum. Buna tamamen karşıydım. Neden Roanoke, Charlottesville, hatta Richmond gibi başka yerler değil? Neden trafiğin zaten kabus olduğu buraya kadar? Neden bu kaba insanları başkente bu kadar yakın bir yere çekelim? Çünkü bana sorarsanız, bu hiç akıllıca değil. Kimse benim fikrimi önemsemediğinden değil."

Lucy ona sanki arkadaş ve yoldaşlarmış gibi, "Siz ve memurlarınız çevre güvenliğinin sağlanmasına yardımcı olursanız çok memnun oluruz," der. "Burada işleri yoluna koyduk. Belki girişteki birlikleri takviye edebilirsiniz. Bu gerçekten yardımcı olur. Ne kadar çok o kadar iyi."

Fruge ve memurlarını takdir ettiğini en saygılı şekilde ifade ediyor. Yardımları için minnettar ama defolup gitmeleri gerekiyor. Fruge tek kelime etmiyor, sadece başını sallıyor. İşe yarar bir şey yapmaktan çok mutlu görünüyor. Lucy ve ben telefonlarımızı antimikrobiyal koruyucu kılıflarla kaplıyoruz. Eldiven giyiyoruz.

"Ona ne gösterdin?" Fruge kulak kesilince soruyorum.

Lucy, "Size göstermek üzere olduğum şeyin aynısı, ancak bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok," diye yanıtıyor. "Onun için çalılarının arasında birinin beklediğini düşündüğümüz yeri işaret ettim. Ama ölü böceklerden ya da bitkilerden bahsetmedim. O ve diğer polisler bundan bir şekilde fırtınanın sorumlu olduğunu düşünüyorlar."

"Burada ne olduğunu düşünüyorlar? Fruge, Rachael Stanwyck'e ne olduğu konusunda özellikle nasıl bir izlenime sahip?"

"Biri saklanıyordu ve belki de ona kapıyı açtırdı. Muhtemelen katil tanıdığı biri, onu takip eden biri. Hatta belki de ayrı yaşadığı kocası. Ve olaydan sonra, bu kişi sahneyi cinsel saldırı ya da soygun girişimi ya da her ikisi gibi göstermek için sahneledi."

Islakken kayganlaşan kaldırım taşlı yürüyüş yolunu takip ederken bastığım yere dikkat ediyorum. Evin arkasından dolanıyor, sık orman solumuzda . Lucy ve ben yüz maskelerimizi taktık.

"Bu oldukça iyi bir hikâye," diye cevap veriyorum. "Tam olarak neye dayanıyor?"

"Frige ve arkadaşları mutfak penceresinden bakıyorlardı ve kanıtları yanlış yorumladılar. Kimse onları suçlayamaz," diyor Lucy. "Bunu yapmanın neden kolay olduğunu birazdan anlayacaksınız. İlk bakışta düşündükleri şey çok mantıklı görünüyor, çünkü mikrodalga silah hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Hiçbir fikirleri yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Evin arka tarafına ulaştığımızda ay, kararan mavi gökyüzünde soluk bir hilal gibi görünüyor. Resmi bahçeden geriye kalanları çevreleyen olay yeri şeridinin altından geçerken rüzgar ağaçları sessizce karıştırıyor.

Yol, pembe ve kırmızı çalı gülleri, lavanta leylakları, mavi ortancalar ve diğer çiçekli bitkilerden oluşan bir cümbüşün içinden geçiyor ve hepsi gölgeler içinde. Kafes, lekeli ve çukurlu bir taş masanın yanında güzel kokulu salkım söğütler ve yaseminlerle doludur. Tik ağacından loveseat küllerin gümüş grisine bürünmüş.

Annie ve ben Virginia'ya geri döndüğümüzden beri birkaç kez burada birlikte oturduk. Kuş evlerinden oluşan eklektik mezzasını izlerken vakalar hakkında sohbet ettik. Bana yemlikleri veya kelebek çalılarını ziyaret eden her kanatlı yaratığın özel isimlerini söylerdi.

Artık bu yerde büyülü bir şey bulamıyorum. Kalbim gittikçe ağırlaşıyor, burası ile arka kapı arasındaki yıkım acı verici ve çileden çıkarıcı. *Canavar* kelimesi kafamda yanıp sönüyor ve katliamı gördükçe daha da kırılıyorum. Annie'nin bahçesi öldüresiye tahrip edilmiş ve onun bahçeyi bu halde göreceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Ama kaydedilmeden bırakılacak iç karartıcı bir görüntü yok. Olay yerinde kız kardeşinin cesediyle ilgilenirken ve daha sonra otopsi sırasında daha fazlası gelecek. Kaçınılmaz olarak Annie bunların hepsine tanıklık edecek. Ceza davaları böyle yürür ve şimdi onun özel hayatı da bu davanın bir parçası.

Lucy küçük sahne çantasının klipslerini açıyor. Bir çift plastik pens, fotoğraflarda ölçek olarak kullanmak için bir cetvel buluyor. Solmuş yapraklardan örnekler alıyorum. Smithsonian'daki Albert Allemand'ın bu ek örneklerle farklı bir şey keşfetmesini beklemeden daha fazla böcek ve kuş topluyorum.

Girişte bulduklarımın daha fazla söyleyecek bir şeyleri olmayacağına şüphe yok. Ama eğer ölümcül saldırının gerçekleştiği yerden örnek almazsam,

Bazı avukatlar bu konuda bana zor anlar yaşatacak. En sevdiğim kuş evlerinden birine doğru ilerliyorum, parlak boyalı, geri kazanılmış ahşaptan yapılmış ve kare şeklinde tik ağacından bir direğin tepesinde.

Kuş büyüklüğünde iki mavi Adirondack sandalyenin bulunduğu küçük kırmızı ön verandaya yaklaştığımda korku beni sarıyor. Tünediği deliğin altında, eldivenli parmağımla açtığım neşeli kırmızı bir ön kapı var. İçeride ne olduğunu görünce üzülüyorum ama şaşırmıyorum, umarım çabuk olmuştur. İnsanlar da olsa, bülbüller de olsa hep aynı şeyi düşünürüm.

Mikrodalgalar arka bahçeyi bombardımana tutarken, plastik ve ahşap gibi metalik olmayan malzemelerden yapılmış yemliklerde veya habitatlarda koruma yoktu. Ancak en azından birkaç komşunun mücadele şansı vardı. Bir dağ defnesi kümesinin yakınında, farklı yükseklikteki bakır direkler üzerinde bakır kuş evlerinden oluşan bir bölge var. Annie'nin deyimiyle *oteller*, eski paralar gibi kararmış, sivri çatılı ve tuhaf süslemeli.

Metal muhafazalar Faraday kafesleri gibi davranarak mikrodalga radyasyonunu saptırırdı. Parmak uçlarımda duruyorum. Deliklerden bakarken, çırpınan çivit mavisinin, canlı koyu renk gözlerin ve parlak siyah gagaların hareketli parıltılarını yakalıyorum. Ruh halim önemli ölçüde düzeliyor.

"Yağmur yağarken neredeydin?" Lucy'ye sordum. "Mutfakta."

Tarla çantasıyla beni takip ediyor, telefonu da hazır. Ben etrafta dolanırken, plastik cetveli topladığım şeyin yanına yerleştirirken, o da eğilip tek eliyle fotoğrafımı çekiyor. Bir ölçek olmadan, bir şeyin ne boyutta olduğunu veya nesneler arasındaki mesafeyi bilmek imkansız.

Lucy, "Ne yazık ki biz evin içindeyken, yani ben cesedi kontrol ederken yağmur başladı," diyor. "O ana kadar buradaki hasarı görmemiştik."

Sağanak yağmura rağmen hâlâ ortada olan şeyi fark etmesine gerek yoktu. Çiçekler ve yapraklar, mikrodalga silahın üzerlerine boşaltıldığı yerde solmuş ve kahverengileşmiş. Uzun bir şimşir ağacının arkasındaki çıkış noktasını seçebiliyorum. Lucy'nin saldırganın tüfekli bir keskin nişancı gibi konumlanıp hedefini net bir şekilde görmek için beklediğine inandığı yer burası.

"Doğru noktayı bulmak için en az birkaç dakika burada kalması gerekirdi," diyor. "Tabii daha önce buraya geldiği için araziyi bilmiyorsa. Tanıdık olsun ya da olmasın, bazı yapması gerekiyordu. O

koruyucu giysi ya da kıyafet giymek zorundaydı. Silahına güç vermek zorundaydı. Kurbanın nerede olduğundan emin olana kadar beklemek zorundaydı."

"Katil, Rachael'in bir noktada mutfığa gireceğini nereden biliyordu?" Talihsiz yaratıkları toplamaya devam ediyor, küçük beyaz kutuları kâğıt torbaya yerleştiriyorum. "Böyle bir beklentisi yoksa çok uzun bir süre burada oturmuş olabilir."

"Bu bulmacanın eksik bir parçası," diyor Lucy. "Bir nedenden dolayı buranın doğru yer olduğuna karar verdi. Çitin arkasına yerleşti ve kadın lavabonun üzerindeki pencerede görünene kadar bekledi. Tetiği çekti, makineli tüfek gibi seri atışlar yaptı."

Boşalan güçlü enerji dalgaları ağaç dalları ve diğer yapraklar arasında düz bir çizgi izledi. Dalga, silahtan uzaklaştıkça genişledi ve etrafındaki sarmaşıklar kurumuş ve kahverengileşmiş olan mutfak penceresine ulaştı. Mikrodalgalar altı bölmeli eski dalgalı camdan rahatsız edilmeden geçiyordu ve ne yazık ki metal bir perde yoktu.

Annie'nin pencerelerinin çok azında var. Eğer durum böyle olmasaydı, Rachael güçten düşüp ölmekten önce saklanmaya çalışabilirdi. Lucy bana katilin çömeldiğine inandığı çitin arkasındaki bozuk alanı gösteriyor ve ben de katilin kamuflaj gibi karışık bir şey giydiğini tahmin ediyorum. Anarşist ölüm ışınlı beklediği yerde kırılmış dalları, ezilmiş çalıları görebiliyorum.

Buradan mutfak penceresine kadar olan mesafe belki 100 feet. Eğer Tron'un öne sürdüğü gibi silahın menzili bundan çok daha fazlaysa, o zaman Rachael yoğunlaştırılmış bir ışın tarafından yayıldı. Acaba yakıcı bir acı hissedip yere yığılmadan önce yanlıştır bir şey gördü mü?

Lucy, "O bok parçasının sürtünerek geçeceği bitki örtüsünden örnekler topladık," diyor ve ben onun soğukkanlılığının altında yatan düşmanlığı hissediyorum.

Kim olursa olsun nefret ediyor. İnsanlar yeterince acımasız olduğunda, bir süre sonra Marino gibi o da bunu kişiselleştiriyor. Yeğenim bu konuda daha gizli, daha gösterişli. Elindeki duygusal kartları göstermez. Ama ona neler olduğunu seziyorum ve daha fazla hayırsever hissetmiyorum.

"DNA ile pek şansımız olacağını sanmıyorum," diyor. "Bu muhtemelen bu davayı çözecek sihirli bir değnek olmayacak çünkü Rachael ve katilin fiziksel temasta bulunduklarından şüpheliyim. Katilin Rachael'e dokunduğundan

açık hava dışında her şey."

"Yağmur fırtınası olmasa bile DNA'nın bulunması zor bir ihtimal," diye katılıyorum. "Tabii kendini yaralayıp kan ya da deri hücreleri bırakmadıysa."

Arduvaz yürüme yolu mutfak kapısına kadar uzanıyor. Sağ tarafındaki altı camlı pencere, Lucy'nin içeriye yerleştirdiği yardımcı ışıklar sayesinde davetkâr bir şekilde parlıyor.

"Ve burada ne gerekiyorsa yaptınız mı?" Yaklaşmadan önce sordum. "Çünkü katilin pencereden bakmış olma ihtimali var. Yaptığı işi görmek istemiş olabilir."

Eldivenlerimi değiştirirken, "Parmak izlerini kontrol ettik ve DNA örneği aldık," diyor. Kirlenmiş olanları eteğimin cebine tıktırıp yenilerini ve bir cerrahi maske daha takıyorum.

"Ama bu kadar yaklaşacağından şüpheliyim. Kızın bilincinin yerinde olması ve ona bakması riskini göze aldı," diyor Lucy.

Pencerenin yanındaki dikenli sarmaşıklardan uzak durmaya dikkat ederek camdan bakarken tırmanan kırmızı güllerin narin parfümünü kokluyorum. Rachael lavabo ile bahçeye açılan kapının arasında sol tarafına kıvrılmış yatıyor. Bej rengi bir takım elbise, çorap ve spor ayakkabı giymiş.

Kıyafetleri bozulmamış ama kırmızı-beyaz mermer zemine saçılmış mücevherleri fark ediyorum. Küpeler. Açık ya da kırık görünen bir kolye. Bir yüzük. Lucy'nin yanlış yorumlamanın ne kadar kolay olduğu konusunda ne demek istediğini anlıyorum.

"Gördüğüm şey sen buraya geldiğinde her şeyin görüldüğü gibi mi?" diye sordum.

"Daha önce söylediklerimin ötesinde hiçbir şeye dokunmadım. Fotoğraf ve video çektik." Ben pencereden bakarken sesi arkamdan geliyor. "Kafa karıştırıcı, değil mi?"

"Çok."

"Frige ve polislerin bunun neden kötü giden bir haneye tecavüz gibi görüldüğünü düşündüklerini anlayabiliyorsunuz."

"Ve . Sadece istilacı görünmezdi." Pencereden geri çekiliyorum.

Yola döndüğümde, masif ahşaptan yapılmış ve beyaza boyanmış mutfak kapısının önünde duruyorum. Annie'nin *sonradan takıldığını* söylediği Viktorya döneminden kalma kristal bir kapı tokmağı var.

"Buraya ilk geldiğinizde kilitli miydi yoksa açık mıydı?" Ben sordum. "Kilitliydi."

"Peki ya ön kapı?"

"Olumlu," diyor bahçeye doğru geri yürürken. "açmak zorunda kaldık."

"Alarm ne olacak?"

"Devre dışı," diyor. "Mikrodalgalar diğer her şey gibi onu da pişiren bir güç dalgalanması yarattı."

"Alarm servisi bir arıza olduğuna dair herhangi bir bildirim aldı mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Şirket yalnızca sessiz alarm tetiklendiğinde bir uyarı alır."

Evin önüne döndüğümüzde, "Sanırım asıl soru saldırı sırasında ayarlanıp ayarlanmadığı," diye cevap veriyorum.

"Tron çoktan şirketle temasa geçti," diye yanıtlıyor Lucy. "Sistem silahsızdı ve çok sık kullanılmıyordu."

Tron'a söylenene göre, Rachael taşındığından beri birkaç kez yanlış alarm verilmiş ve bunun sonucunda polis müdahale etmiş. Sessiz alarmın sorunu da bu. Bir polis arabası gelene kadar alarmı çalıştırdığınızı fark etmezsiniz ve eğer evde gizli sevgilinizle birlikteyseniz bu büyük bir talihsizlik olur.

Lucy, "Rachael yanlış alarmdan, polis tarafından şaşırtılmaktan daha çok korkmuş olabilir" diye açıklıyor ve polisin kurduğu çadıra ulaşıyoruz.

Tron bacaklarını bir çift tulumun içine sokmaya çalışırken biz içeri girerken Tyvek kırıksık sesler çıkarıyor. Marino bir şişe su bulmak için buz sandığını karıştırıyor.

"Doktor?" Bana bir tane uzatıyor, takım elbise giymiş ve terliyor. "Sanırım bekleyeceğim."

Yakın geleceğimde artık ekstra büyük kahve fincanları istemiyorum. Buruşuk keten takım elbise ceketimi çıkarıp bir sahne çantasının üzerine örtüyor, evrak çantamı yere bırakıyorum. Bir çift tulumun içine teker teker giriyorum, tulumu yukarı çekiyorum, kollarımı kolların içine sokuyorum, bir tulumu hayal etmemeye çalışıyorum.

nihai duş.

Bir kutudan daha fazla eldiven çıkarıp onları, birkaç cerrahi maskeyi ve kalıcı bir kalemi cebime tıktırıyorum. Tulumun fermuarını boynuma kadar çekiyorum, kapüşonu ve bir çift güvenlik gözlüğünü takıyorum. Beyazlara bürünmüş dördümüz hareket ederken kaygan sesler çıkartıyoruz. Geçmişimden hatırladığım çift ön kapıya yöneliyoruz.

Ama eskiden açmak için bir kahya vardı ve bir levyeyle paralanmazlardı. İçeride jeneratörlerin gürültüsü yüksek, elektrik kabloları İtalyan mermer döşemeler üzerinde yılan gibi kıvrılıyor, büyük giriş cıfcaflı bir şekilde aydınlatılmış.

"Mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştık," diyor Lucy, hasar görmüş asırlık ahşaba, evin orijinali olan pirinç ko başı topuzlara bakarken. "Bir levye en iyi özümdü."

"Kilide ateş etmekten ya da kapıyı kobaşıyla kırmaktan daha iyidir. Ya da tekmeleyerek açar." Marino uzman görüşünü sunuyor.

Yardımcı aydınlatmanın parıltısına doğru yürümeden önce ayakkabılarımızın üzerine patik çekiyoruz. Küf kokusunu nerede olsa tanırım, eski kokulardan oluşan bir buket. Toz, ahşap, mumlar, mobilya cılası. Her odadaki şöminelerden gelen isin keskin kokusu. Hava durgun ve bayat, sanki ev sonsuza dek kapalı ve boş kalmış gibi. Bazıları derin duygularla ateşlenen hayal gücüm.

Girişteki boiserie yontma paneller yüzyıllar önce Fransa'da, hatırladığım kadarıyla Normandiya'da oyulmuştu. Ahşabın yağlanması gerekiyor ve buraya her geldiğimde Annie'ye bundan bahsediyorum. Ama bu bir öncelik değıl ve bekiden bunu yapmasını ya da başka bir şey yapmasını istemiyor.

"O zaman ona ne için sahip?" Onlara kişisel deneyimlerimden bildiklerimi anlatırken Tron soruyor.

"Holt artık aileden biri gibi. Annie'nin de dediğı gibi, yaşlandıkları ve artritleri olduğu için aileyi kovmazsın," diye cevap veriyorum girişte etrafa bakarken. "Sanırım hafif ev işlerini yapıyor ve ayak işlerine koşturuyor."

Eskiden Baccarat avizelerinden birinin asılı olduğu kalıplı alçı tavandaki kararmış gümüş yuvaya bakıyorum. Bir kemerli geçitten Annie'nin her zaman dediğı gibi büyük odaya geçiliyor ve Fransız meşe döşemesi aşınmış. Tahtalar yer yer kötü bir şekilde ayrılıyor, halı yıpranmış. Kireçtaşından şöminenin üzerinde, bir zamanlar Picasso'nun asılı olduğu duvar boş.

Kanepenin arkasında bir Constable manzarası vardı ve nerede olduğunu hatırlıyorum.

heykeller yükseltirler ve kaideler üzerinde sergileniyordu. Resmi yemek salonundaki gösterişli yemekler kafamda film şeridi gibi canlanıyor. Meyve ağacından yapılmış özenli masa hâlâ burada. Sadece donuk ve muhtemelen yıllardır kullanılmamış. Birbiriyle uyumlu yirmi sandalyenin iğne oyali koltukları solmuş ve lekelenmiş.

Tabak raflarında Chilton armalı mavi ve altın renkli porselenler yok. Mavi duvarlar gökyüzü kadar boş, dini sahnelerin yer aldığı Barok yağlı boya tablolar yok. David'in Goliath'ın kafasını kesişini izlerken az pişmiş biftek yediğimi ve güzel bir kırmızı Bordeaux içtiğimi hatırlıyorum.

"Eski günlerde burada takılmak oldukça güzel olmalı. Ama şimdi pek yaşanmış hissettirmiyor." Marino söylediklerindeki ironinin nadiren farkına varıyor, mutfak önümüzde.

Kapı aralığından eski ahşap dolapları, oymalı gri mermer şöminesiyle derin tuğla şömineyi görebiliyorum. Rachael'in bedeni sağımda, dışarı açılan arka kapıdan çok uzakta değil. Kollarını iyice kavuşturmuş, bacaklarını yukarı çekmiş.

"Buraya geldiğinde böyle miydi?" Lucy'ye sordum. "Cenin pozisyonunda mı?"

"Evet ve dediğim gibi, her şeyi belgeledik. fotoğrafları alacaksınız. Ancak birkaç küçük düzeltme dışında, gördükleriniz bizim bulduklarımız."

Marino ona, "*birkaç küçük ayarlama*," diyor. "Seni etkileyecek bir şey değil."

"Bunu söylemek sana düşmez. Ne aradığınızı nereden biliyorsun?"

"Bırak artık şunu." Lucy onu susturur, ikisi eski günlerdeki gibi didişirler.

"O şekilde mi duruyordu? Cenin pozisyonunda mı?" Tron bana soruyor. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Ağır travma geçiren ama hâlâ hareket edebilen kişilerde sıkça gördüğüm bir şey bu," diye cevap veriyorum. "Sırtlarını büküyorlar, ölürken uzuvlarını bu şekilde içeri çekiyorlar."

"O zaman tabiri caizse yere çarptığında ölmemiştin," diyor Tron.

"Buharlaşmadıysan, bir bomba tarafından paramparça edilmediysen ya da anında yok olmaya neden olan başka bir şey olmadıysa?" Cevap veriyorum.

"İnsanlar gerçek anlamda ölmezler.

Her şeyin kapanması bir ya da iki dakika sürer. Ama bu bilinçli oldukları anlamına gelmez."

"Bahse girerim öyle değildi." Marino yanında getirdiği saha çantasını açtı.

Bana yeni bir çift galoş verdi. Onları giydim, ayrıca yeni bir cerrahi maske ve eldiven taktım. Virginia'ya döndüğümünden beri epeyce zaman geçirdiğim mutfağın derinliklerine doğru ilerliyorum. Bir yıl önce Annie ve Vali Dare ile gizli toplantımı burada yapmıştım. Virginia'ya dönmeyi tam da bu odada kabul etmiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Tavandaki açık kirişlerden eski pişirme kapları ve sepetler sarkmaktadır. Alçı bir duvarın içindeki şömine bir mağara kadar derin. Ocağın üzerinde eski bir kaleden fırlamış gibi görünen dökme demir aletler ve körükler var.

Arka kapının sağında, Annie ve benim birçok kez sohbet ettiğimiz pencerenin önünde basit bir çalkalayıcı masa ve dört sandalye var. Başka bir ortamda mutfak aletleri demode görünürdü, gazlı ocak en az yirmi . Buzdolabı çok daha yeni değil, elektrikli tava ya da ekmek kızartma makinesi de .

Kapı aralığından manzaraya bakıyorum, siyah Chanel omuz çantasını ve güneş gözlüklerini, kasap bloğunun üzerindeki anahtarları fark ediyorum. Damla kahve makinesinin cam demliğinin çay olabilecek ten rengi bir sıvıyla dolu olduğu dikkatimi çekiyor. Yanında bir fincan var.

Lucy ve Tron'a, "Elektrikler kesik olduğu için mikrodalga saldırısı sırasında hangi ışıkların açık ya da kapalı olduğunu bilmek zor," diyorum. "Kapıların yanındaki duvar anahtarlarının yukarı konumda olduğunu görebiliyorum."

"Görünüşe göre burada ışıklar yanıyordu," diye onaylıyor Tron. "Ama emin olmak için ek analizler yapmamız . Aynı şey evin diğer bölümleri için de geçerli."

O ve Lucy şimdilik bizden ayrılıyor ve Marino kasap bloğunun üstüne cam bir cıvalı termometre koyuyor. Ardından kızılötesi (IR) tabancayı buluyor, çünkü yedeklilik için her ikisiyle de ateş ölçmeyi seviyorum. Çok az talimat ya da açıklamaya ihtiyaç duyarak hızlı ve sessiz bir şekilde çalışıyoruz ve tek kullanımlık beyaz bir çarşafı yemek masası hazırlar gibi silkeleyerek açıyor.

"İstihbarat topluluğu söz konusu olduğunda ne demek istediğinizi anlıyorum." Çarşafı yere, cesedin yanına seriyor. "Tek bildiğimiz CIA'in burada olduğu."

"Beni şaşırtacak pek bir şey yok ve zaten olanın tam da bu olduğu sonucuna vardım. Bir kere, Tron onlara ödünç verildi. Bildiğim kadarıyla Lucy de öyle. Ve buraya herkesten önce geldiklerini biliyoruz."

"Gerçekte neler olup bittiğine ya da kimin izlediğine dair hiçbir fikrimiz yok." Marino sinirli ve tedirgin bir şekilde etrafına bakınıyor. "Ve herkes yalan söylüyor. Lucy bile. Ama bu yeni bir şey değil."

"Casusluk ve yalan söylemek aynı şeydir. Zorunluluktan dolayı."

"Onu bulanların onlar olması beni rahatsız ediyor." Lucy ve Tron hâlâ orada olabiliymiş gibi kapı aralığına bakıyor. "Onların yapmadığını nereden bileceğiz...?"

"Teoriler üretmeye direnmenin akıllıca olacağını düşünüyorum."

Muhtemelen gözetleme cihazları olduğunu düşünerek düşüncesini tamamlamasına engel oluyorum. Marino, Rachael Stanwyck'in bir suikast olup olmadığını merak ediyor. Belki de CIA, yani bizimkiler tarafından öldürülmüştür ve bana kızılötesi termometre tabancasını uzatıyor. Alnına doğrultup tetiğe basıyorum. Dijital gösterge 96.5 Fahrenheit derecelik bir sıcaklık gösteriyor.

"Bu doğru olamaz, Doktor." Şaşkınlıkla kırmızı renkte parlayan numaraya bakıyor.

Bir ölçüm daha yapıyorum ve sonuç aynı. IR tabancasını boş havaya doğrultuyorum ve mutfaktaki ortam sıcaklığı 78 derece.

"Yüksek enerjili radyasyon yüzünden başı sıcak," diye açıklıyorum.

"Lanet olsun, öleli dört saatten fazla olmuşsa ve hâlâ bu kadar sıcaksa? Olay anında gerçekten yanıyor olmalı." Marino ona verdiğim detayları yazıyor.

"Katil yakın mesafedeyse ve başını hedef aldıysa, enerji orada yoğunlaşmış ve mikroskobik olarak görebileceğim termal hasara neden olmuştur," diye cevap veriyorum. "Radyasyon hedeflenen bölgeyi on derece ya da daha fazla ısıtmış olabilir."

"Ve tüm vücudunu şekilde ısıtmaz mıydı?" "Hayır."

"Nasıl olur?"

"Mikrodalga fırında bir güveç düşünün." Cesedin yanında diz çöküyorum. "Bazı yerleri sıcak, bazı yerleri değil. Özellikle de fırında bir karıştırıcı ya da döner bir plaka yoksa."

"Beni biraz korkutmaya başlıyorsun, Doktor."

"Bildiğimiz Havana Sendromu vakalarında hedefin baş olduğunu düşünüyoruz." Rachael'in ısınma ceketini beline kadar çekiyorum. "En yoğun iç hasarı orada görürsünüz, beyinde, gözlerde, şok dalgaları gibi oradan yayılır."

IR termometresini Rachael Stanwyck'in açıkta kalan derisine doğrultuyorum.

Bel. Sonuç beklediğim gibi.

"Doksan nokta bir," diyorum Marino'ya ve o da not ediyor. "Vücudu yedi ya da sekiz derece soğumuş ve Lucy ile Tron'un öğleden sonra saat üç kırk ile dört arasında aralıklı enerji patlamaları yaşadığını düşünürseniz bu doğru."

"Yani öldüğünde başının sıcaklığı yüz on derece kadar yüksek olabilir miydi?"

"Muhtemelen. Ancak bu tür saldırılar hakkında bilmediğimiz çok şey var."

"acımış olmalı."

"Başında, gözlerinde şiddetli bir acı hissetmiş olabilir. Oda dönmeye başladığında garip sesler duymuş olabilir. Bilincinin uzun süre yerinde olduğunu sanmıyorum, muhtemelen sadece saniyeler, belki de bir dakika," diye cevap veriyorum. "Vücut ısınıp ölçelim çünkü ne zaman öldüğünü anlamak için en güvenilir veri bu olacaktır."

"Sanırım iyi bir fikrimiz var," diye yanıtlıyor Marino. "Muhtemelen öğleden sonra üç kırk, üç kırk beş civarında."

"Eğer yapmazsam..."

"Biliyorum. Lanet avukatlar." Saha çantasına dönerek tepsilere ve çekmecelere bakar. "Bunun sonunu asla duyamayacağız."

Diz çöktüğüm kâğıt tabakanın üzerine bir neşter ve uzun bir cam kimyasal termometre yerleştiriyor. Rachael'i sırtüstü çeviriyorum, esnek ve dokunulduğunda sıcak. Burnundan bir damla kan damlıyor, gözleri kısmen açık ve kör bir şekilde bakıyor. Güzel ve kibirli Rachael Stanwyck öldüğünde makyaj yapmamıştı, ruj bile sürmemişti.

Lüks siyah saçları bir toka ile geriye toplanmış. Yaklaştığımda soğan ve sarımsak gibi kokuyor. Kesinlikle misafir beklemiyor gibi görünüyordu. Tasarımcı ısınma pantolonunu göbeğinin altına çekerken, karnının şişmiş gibi göründüğünü fark ediyorum.

"Bu biraz tuhaf," diye yorum yapıyorum.

"Ya hamile olsaydı?" Marino öneriyor.

"Bunu burada öğrenemeyiz ama otopsi bize kesinlikle söyleyecektir." Neşterle karnının sağ üst küçük bir kesik atıyorum ve bir damla kan yan tarafına doğru kayıyor.

En doğru değeri alabilmek için uzun cam kimyasal termometreyi karaciğere yerleştiriyorum. Daha fazla kan dökülüyor ve kısmen altına sıkıştırdığım beyaz çarşafı lekeliyor. İnce parmaklarını büküyorum ve sertleşmeye başlıyorlar. Başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum, boynu hâlâ nispeten esnek.

"Ölüm katılığı erken evrede." Ben bulgularımı rapor etmeye devam ediyorum, Marino da fotoğraf çekerken notlar alıyor. "Morluk henüz sabit değil."

Eldivenlerimi değiştirerek dikkatimi kaldırım taşı zemine saçılmış veriyorum.

"Gömülü mavi taşlı bir gümüş metal yüzük. Muhtemelen beyaz altın ve safir," diye açıklıyorum.

Yüzüğü küçük bir kanıt torbasına koyuyorum ve ardından bir çift küpe alıyorum. Biri lavabonun önünde, diğeri birkaç metre ötede.

"Şeffaf taşlı bir çift gümüş metal klipsli küpe." Marino'ya envanteri vermeye devam ediyorum.

Daha fazla beyaz altın ve pırlanta, diye tahmin ediyorum, bir yandan da metalin sağ eldivenli elimdeki akıllı yüzüğe olan ince çekiciliğinin farkındayım. Ne anlama geldiğini biliyorum. Ama bu his ürpertici.

"Bir büyütece ihtiyacım var," diyorum Marino'ya ve o da bana bir tane uzatıyor.

Lavabonun önündeki yerden kolyeyi alıyorum. Işığa tuttuğumda kopçanın bükülerek açıldığını ve kuyumcu işaretinin 18 ayar altın olduğunu görüyorum. Zincirin canlı bir şey gibi hareket ettiğini, nikel kaplı akıllı yüzüğümü çektiğini hissediyorum.

"Kolye zorla alınmış gibi görünüyor." Onu da diğerleri gibi etiketleyerek başka bir plastik kanıt torbasına atıyorum. "Sanki sertçe çekilmiş gibi."

"Şimdi insanların onun gasp edildiğini, soymaya ya da cinsel saldırıda bulunmaya çalışan biriyle boğuştuğunu düşünmesinin ne kadar kolay olduğunu görüyorsunuz. Ya da belki ikisi birden" diyor Marino.

Açık olay yeri çantasının yanında bekliyor, ne yaptığımı izliyor, terli yüzü beyaz çerçeveli, ameliyat maskesi takılı. Güvenlik gözlükleri buğulanmaya devam ediyor.

"Sonra da bakıcı ya da eski koca gibi biri suçlanıyor," diyor Marino. "Polisler Rachael'in o kişiyi tanıdığı için içeri aldığını düşünüyor. Sonra işler kötüye gitti. Oysa öldüğünde evde onunla birlikte kimse yoktu."

"Mücevherleri kendisi çıkardı çünkü mücevherler onu yakıyordu," diye cevap veriyorum. "Ve hepsi manyetize olmuş, elektromanyetik enerji bombardımanından sonra bu mantıklı."

Isınma ceketinin fermuarını açıyorum, altında bir spor sütyeni ve bir çift bikini külotundan başka bir şey yok. Saçlarını önümden çektiğimde boynunun etrafında dört küçük kırmızı yanık buluyorum. Her iki kulak memesinde de klipslerden kaynaklanan benzer kırmızı izler var ve ellerini eldivenli ellerime alıp dikkatlice önden ve arkadan inceliyorum. Sol yüzük parmağında küçük bir yanık daha buluyorum.

Rachael'in lavabonun üzerindeki pencerenin önünde durduğunu hayal ediyorum. Saldırgan arka bahçeden silahını ateşlemeye başladığında çay demlediğinden şüpheleniyorum. Mikrodalga enerji akımı taktığı metal takı tarafından iletiliyordu. Birdenbire onu yakmaya başladı ve takıyı çıkardı. Yere yığılmadan önce başı ısınıyor ve acıyordu.

"Ya da mücevherlerini sökmeye başladığında yerde yatıyor olabilir," diye açıklıyorum. "Muhtemelen bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz ama bunu yaptığında hâlâ ayakta olduğundan ve üzerine ateş açıldığından haberi olmadığından şüpheleniyorum. Sadece bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini biliyordu."

Bir mezura istedim ve taktığı kolye 20 inç uzunluğundaydı. Boynundaki ve göğsünün üst kısmındaki yanıklar yaklaşık beş santim aralıklı. Mesafe bize akımın dalga boyunu gösteriyor.

Marino'ya Kıyamet Günü Komisyonu'nda çalışırken öğrendiklerimi anlatıyorum. "Enerji dalgası her beş inçte bir zirve yapıyor ve işte o zaman yanıyor." Havada bir mikrodalga çiziyorum, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. "Havana Sendromu'nun son kurbanlarında, saat, bilezik, metal fermuarlı ceket gibi bir şey takıyorlarsa benzer yaralanmalar gördük."

Metal pozitif yüklü akımı iletir ve daha sonra negatif yüklü toprağa gitmeye çalışır. Ama gidemez. Akımın gidebileceği bir yer yoktur çünkü yüzük ve kolye topraklanmamıştır ve yerinde dönerken lastiklerin yaptığı gibi ısınır.

"Bu yüzden yanarsınız," diye açıklıyorum ve ben elektrik mühendisi değilim.

Ancak benim gibi insanlar insan hayatına yönelik en son tehditlerle uğraşmaya devam ettikçe, yüksek enerjili silahlar hakkında bilgi edinmek zorunda kaldım. Kendimi zehirler konusunda eğitmek, kimyasal ve kimyasal olmayan zehirleri anlamakta ustalaşmak zorunda kaldım.

biyolojik kitle imha silahları. Benton'la içki içerken yaptığımız konuşmalar distopik korku hikayelerini andırıyor.

"Silahlarla uğraşmak çok daha kolay," diye karar veriyor Marino. "Neyle vurulduğunuzu görememek hoşuma gitmiyor."

"Süpermen değilsen, sana isabet etmeden önce kurşunu da göremezsin." Rachael'in karnındaki küçük kesikten termometreyi çıkarıyorum ve çarşafın bir köşesiyle camı siliyorum.

Vücut ısısı 92 derece ve bu koşullarda dört beş saat ölü kaldığına göre doğru gibi görünüyor. Eldivenlerimi çıkarıp mutfakta dolaşıyorum, sağ elimi bir senfoni şefi gibi sallıyorum. Antika bakır musluğa ve onun figürlü kulplarına yaklaşıyorum. Sonra kuğu boynu pirinç çekmecelere, paslanmaz çelik blendera, ocağa.

Çekmecelerdeki gümüş takımları ve diğer metal eşyaları kontrol ediyor, akıllı yüzüğümün manyetik çekiminin hafif çekiciliğini hissediyorum. Yerleşik meşe rafları, dolapları ve çekmeceleri olan kilere giriyorum. Tek ışık kaynağı tepedeki çıplak ampul ve ipi çekmek anlamsız. Elektrikler olduğu için saldırı sırasında bu ışığın çalışıp çalışmadığını bilemiyoruz.

Ama Holt Willard'ın Lucy ve Tron'a söylediklerine göre ampulün değişmesi gerekiyordu. Saat beşte Rachael için bu işi halletmesi gerekiyordu ve merdiven katlanıp duvara yaslanmıştı. Taş tezgahın üzerinde, Rachael sanki onun için bırakmış gibi, dört adet 100 watt'lık ampulden oluşan bir kutu duruyor. Oluklu mukavvanın kenarları ampullerin yanmadan önce ısınmasından dolayı kahverengidir.

O sırada bilinci yerinde ve farkında olsaydı, kilerin içinde Stephen King'den fırlamış gibi parlayan kutuyu fark edebilirdi. Yardım çağırmaya çalışmış ve cep telefonunun çalışmadığını fark etmiş olabilir. Klimanın kapanmasıyla ışıklar titreyip sönmüş olabilir.

"Marino'ya gördüklerimi anlatmaya devam ediyorum: "Mutfağının tamamı mıknaşlanmış durumda.

Elektrik akımları etraflarında manyetik alanların oluşmasına neden olur ve Annie'nin mutfağında olan da buydu, diye açıklıyorum. Mikrodalgalar uzayda birlikte hareket eden elektrik ve manyetik enerjidir. Elektromanyetik enerji budur, diye ekliyorum, eldivenlerimi tekrar değiştirip

kullanılmış olanları biyolojik tehlike torbasına koyun.

Dikkatimi Rachael'in deri Hermès spor ayakkabılarına veriyorum. Ayakkabının tabanında mor kumaş parçaları var. Ellerini ve ayaklarını kapatmak için kağıt torbalar ve lastik bantlar kullanıyorum. Sonra Tron ve Lucy geri dönüyor ve onları bulduklarımız hakkında bilgilendiriyorum.

"Hepsi bir mikrodalga saldırısıyla uyumlu." Kasap bloğuna doğru yürüyorum, siyah deri Chanel cüzdan ve güneş gözlüğü ilgimi çekiyor. "Sanırım onun." Onları içki dükkanında karşılaştığımızdan hatırlıyorum, anahtarları da yanında.

"Evet," diyor Lucy. "Cüzdanın karıştırıldığına ya da para veya kredi kartı gibi herhangi bir şeyin kaybolmuş olabileceğine dair bir işaret yok."

Marino, "Yine katilin evin içinde olduğuna karşı çıkıyoruz," diyor. "Ön kapının kilitli olduğunu biliyoruz çünkü kapıyı zorlayarak açmak zorunda kaldınız. Peki ya bu?" Cesedin yanındaki arka kapıyı gösteriyor.

"Buraya geldiğimizde kilitliydi," diyor Tron.

Lucy bana "Anahtarsız uzaktan kumanda Rachael'in Mercedes'i için," dedi. "Diğer anahtarlardan henüz emin değiliz. Bir tanesi hem ön hem de arka kapı için. İkisini de açıyor."

"Kilitlerin en son ne zaman değiştirildiğini ancak Tanrı bilir," diyor Marino. "Ya da kaç kişide anahtar olabileceğini."

"Peki ya ilaçları ya da cüzdanının içinde önemli olabilecek başka bir şey?" diye sordum.

"Sana gösterebilirim." Eski kıyafetlerini yenileriyle değiştiren Lucy mutfığa girer.

BÖLÜM 18

Lucy kasap bloğunun üzerine bir kâğıt yayar ve pahalı Chanel çantasından her şeyi çıkarır. Timsah derisinden bir cüzdan, rujlar, saç fırçası, nane şekeri, el dezenfektanı, siyah kumaştan bir yüz maskesi, küçük bir kutu Lysol. Lucy bunları yaparken ben de kahve makinesini kontrol ediyorum; içindeki üç poşet bitki çayı genellikle müşhil olarak kullanılıyor.

"Heyecan verici bir şey yok." Lucy cüzdanın içini karıştırır, muhtemelen bir cep telefonu ya da bilgisayar için şarj aletleri çıkarır. "Açıkçası, kişisel eşyalarını çoktan gözden geçirdim. Her şeyin fotoğrafı çekildi ve işlendi."

Başka bir bölmenin fermuarını açarak birkaç paket ıslak mendil, bir yığın peçete ve bir kozmetik çantası çıkarıyor. Ayrıca bir şişe lif takviyesi ve dikkat edilmesi gereken şekersiz jelibonlar.

"Sekiz ons, tarçın aromalı ve maltitol içeriyor," diyorum Marino'ya ve o da yazıyor. "Ayrıca bir şişe de psyllium." Onun için heceliyorum ve çay poşetlerinden bahsediyorum.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?" Tron kapı aralığından sorar.

"Olabilir," diye yanıtlıyorum. "Şekersiz şekerin içindeki maltitol ve psyllium müşhil görevi görebilir. Çay da öyle."

"Bir de bana sor," diyor Marino. "Şekersiz çikolatalı kaplumbağa yediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Lucy, "şeylere dokunmam," diye cevap verir.

"Kramplardan iki büklüm olmuştum," diye devam ediyor Marino hikayesine. "Sanki içimden bir Roto-Rooter geçiyor gibiydi."

Tron, "Muhtemelen her zaman kilosunu hakkında endişelenen insanlardan biriydi," diye karar veriyor.

"Sanırım cüzdanını karıştırmışsındır," diyorum Lucy'ye. "Evet, bakabilirsin."

İlk kontrol ettiğim şey Rachael'in ne kadar nakit taşıdığı oldu. Saydım.

Sekiz yüz dolardan fazla, çoğu birbirine yapışmış yeni yirmilikler.

"ATM kullanmış olabilir mi diye merak ediyorum, muhtemelen yakın zamanda. Bir yerden nakit almış gibi görünüyor," diye öneriyorum. "Ayrıca gitmek için yiyecek alma alışkanlığı varmış gibi görünüyor, muhtemelen arabasında yiyordu."

Cüzdanının içindeki peçeteleri gösteriyorum. Mercedes'inin içinde fark ettiğim kırıntılardan bahsettim.

"ATM'lere gidiyorsa, fast-food mekanlarında sıra bekliyor olabilir mi?" Marino diyor ki. "Ve belki de yanlış kişi onu fark eder? Dürüst olalım, ona benzeyen biri mi? Gittiği her yerde ona bakmış olmalılar."

Kredi ve kimlik kartlarına göz attım ve Rachael'in CIA için çalıştığını gösterebilecek herhangi bir şey yoktu. Ne iş yaptığını bilmesem, gördüklerimden bunu anlamam mümkün değil. Tek çıkarımım parası varmış gibi görüldüğü. Güzel, gösterişli ve kilosuna dikkat eden biriydi. Takip edebileceğim pek bir iz yok.

Yazışmalarının siber uzayda var olduğuna şüphe yok ve ben buna erişemeyeceğim. Göz gezdirmek için bir cep günlüğü bulabileceğim günler geride kaldı. Ya da bir adres defteri. Belki de eczanede yeni banyo edilmiş bir zarf dolusu fotoğraf. Neyin önemli olabileceğini kimse bilemez. Muhtemelen cinayet niyetlerini ya da intihar düşüncelerini ifşa eden notlar ya da mektuplar.

Bir yıldız falı ya da fal kurabiyesinden çıkan bir kağıt parçası bile bir şeyler anlatabilir. Birinin korktuğu ya da hayalini kurduğu şey hakkında ipucu verebilir. En ufak bir şey birinin ruh halinden ya da faaliyetlerinden bahsedebilir. Ama baktığım şeyden pek bir şey çıkaramıyorum. Hiç şüphesiz Rachael'in hayatı da benimki gibi elektronik olarak yönetiliyor ve ben bunu açıklayacak tek bir cihaz bile göremiyorum.

"Yaptığım işi engellemediği sürece ne aldığın, yerini değiştirdiğin ya da başka bir şekilde değiştirdiğin umurumda değil." Bunu yeğenime de birlikte çalıştığım herkese söylediğim gibi söylüyorum. "Sizin kendi amaçlarınız var. Ama benimkiler için neyin önemli olabileceğini görmeliyim. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Bilgisayar tableti çantasındaydı," diye yanıtlıyor Lucy. "Tahmin edebileceğiniz gibi mikrodalga saldırısından zarar görmüş."

"Peki ya telefonu?"

"Nerede dair fotoğraflarım var." Lucy beni bilgilendirmeye devam ediyor

Ne kadar kurcalandığını. "Pişmiş, muhtemelen umutsuz. Zaten sağlayıcıdan gelen kayıtların peşindeyiz."

"Buraya ilk geldiğinizde telefonu tam olarak neredeydi? Hiçbir şey yapılmadan önce?" Ben sordum.

"Yerde, sağ eli ona dokunuyordu." Cevap veren Tron.

"Onu buradan çıkarıp ofisime götürmem gerekiyor," diye karar verdim. "Şimdilik elimden geleni yaptım. Fabian nerede?"

"Garaj yolunun girişinde," diyor Lucy. "Köpekler minibüsü arıyor ve hiçbir şeye alarm vermiyorlar. Adam kenarda durmuş haber helikopterlerine bakıyor."

"Onlara el sallamamasına şaşırdım," diyor Marino.

Tron, "Tam şu anda görünür olmak için etrafta dolaşıyor," diye yanıtlıyor. "El sallıyor da olabilir."

"Şu anda ne halt ettiğini nereden biliyorsun?" Marino huysuzca sorar.

Tron yapay zeka destekli spor gözlüğünü işaret ediyor.

"Evet, sen benden daha iyisin," diye karşılık veriyor. "Böyle bir şey takmak beni deli eder. Aynı anda hem televizyon kumandaları hem de lanet telefonumla uğraşmak yeterince zor."

Tron, "Bir sonraki seviyede çoklu görev," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten mi? Peki ya artık bir bok yapamaz ya da kendin için düşünemezsen ne olacak?"

"Bu iyi olmaz," diye yanıtlıyor ve Marino'nun onu kızdırması mümkün değil.

"Sanırım buradaki çöpleri kontrol etmişsinizdir," diyorum Lucy'ye.

"İlginç bir şey yok," diye yanıtlıyor ve ben davet beklemiyorum.

Nereye bakacağımı biliyorum ve lavabonun altındaki dolapları açarak plastik çöp sepetini çıkarıyorum. İçinde kağıt havlular, kullanılmış çay poşetleri, yumurta kabukları ve diğer çöpler var. Ama yakın zamanda yenmiş yemeklere dair bir iz göremiyorum, hele ki önemli yemeklere dair hiç ve Annie'nin çöp öğütücüsü yok.

Buzdolabının içini kontrol ediyorum, şişelenmiş meyveli smoothie'ler, yoğurtlar ve önceden paketlenmiş yağsız peynirler ve şarküteri etleri buluyorum. Bir çekmecede birkaç şişe şampanya var. Dondurucuda iki şişe votka dışında pek bir şey yok. Hazırlanması gereken yiyeceklerle ilgili pek bir şey görmediğime şaşırmadım.

Annie yemek yapamaz. Hiç öğrenmedi, öğrenmek zorunda kalmadı, ilgilenmiyor ve bundan zevk almıyor. Onunla birlikte yaşadığım için bunu çok iyi biliyorum. Ne kadar basit olursa olsun bir yemek hazırladığımda sihirbaz olduğumu düşünebilirdiniz. Spagetti ya da frittata hazırlamak onun için bir uçağı uçurmak ya da bir senfoni bestelemek kadar yabancı ve imkansızdı.

On yıllar boyunca pek değişmemiş. Benim gözlemlerime göre Annie yemeklerini adliye kafeteryasından ve yerel restoranlardan alıyor ya da arabaya servis yapan bir yere uğrayabiliyor. Rachael'in de mutfakta çalışan olduğuna dair bir işaret göremiyorum. Ne kadar şımarık görünse de, bunu hayal bile edemiyorum.

"Evin içinde başka neleri kontrol ettiniz?" Lucy ve Tron'a soruyorum. "Yatak odasına bir göz atmak istiyorum. En çok da ecza dolabına. Yoksa onu da mı boşalttınız?"

"Buraya ilk geldiğimizde içeride saklanan biri olabilir diye her odayı kontrol etmek zorunda kaldık," diyor Lucy. "Ecza dolabından hiçbir şey almadık."

"Bu bakmadığımız anlamına gelmiyor," diye ekliyor Tron. "Bir şeyin görüldüğü gibi olduğundan emin olmak için. Kutuların ve şişelerin içinde olması gereken şey gerçekten de öyledir. Her zamanki gibi."

Bana yaptıkları her şeyi ya da neden yaptıklarını söylemeyecekler. Eve kimin girdiğini ve kaç kez girdiğini söylemeyecekler. Belki de bilmek istemiyorum ve mutfaktan tek başıma çıkıyorum. Yemek odasından geçip büyük odaya, oradan da giriş merdivenlerine dönerken Marino'yu ya da başka birini beklemiyorum.

Aşınmış kireçtaşı basamaklar, siyah ferforje korkuluklar ilk yıllara ait anıları canlandırıyor. İkinci katta, bir zamanlar nadir bulunan apliklerin ve sanat eserlerinin asılı olduğu duvarlar boş. Bir dizi kapalı meşe kapının önünden geçiyorum. Arkalarında Annie'nin ailesi öldüğünden beri henüz açmadığı kutularla dolu yatak odaları var. Ona her şeyi tek başına halletmek zorunda olmadığını, hallettikten sonra yoluna devam edebileceğini söyledim.

Ama vazgeçemediği şeyden kurtulmaya yanaşmaz ve seçtiğiniz düşman konusunda da bu doğrudur. Dikkatli olmazsanız en çok benzediğiniz kişi o olur. Sıkı çalışmasına ve başarılarına rağmen, bazı açılardan babası kadar profesyonel bir Chilton.

İstediğim kapı koridorun sonunda ve eski tohumlu cam tokmak eldivenimin üzerinden serinliyor. İçeri giriyorum, parfüm kokusunu algılıyorum. Zarif bordo Casablanca Lily şişesi şifonyerin üstünde duruyor, egzotik çiçek kokusu mobilyalara ve kumaşlara sinmiş.

Ama Rachael öldüğünde o ya da başka bir parfüm kullanmıyordu. Bulduğum her şey, bugün evden çalışmak istediği ve görünüşüne her zamanki kadar önem vermediği hikayesiyle tutarlı. Görünüşe göre kimseyi görmeyi beklemiyordu, en çok da Bose Flagler'ı. Bekçi Holt Willard'la da görüşmeyi planladığından şüpheliyim. Şahsen değil.

Ampul kutusunu onun için kilerin içine yerleştirdi. İçeri nasıl gireceğini ve nasıl dolaşacağını biliyordu. Belki de o işini hallederken üst katta kalmaya niyetliydi ve bu yaşta eskisi kadar esnek değildi. Merdiveni tutmasına yardım etmeyi teklif etmeyi düşünmediğine şüphe yok. Muhtemelen aklına bile gelmemiştir. Aklına gelseydi, zahmet etmezdi.

Bugün buradayken sözde *dağ gibi işinden* daha fazlasıyla ilgilenmiş olabileceği aklıma geliyor. Belki de CIA merkezine arabayla gitmemesinin gerçek nedeni beklediği dayanılmaz trafik değildir. Belki de bu bir bahanedir. Acaba Flagler'la iyi anlaşıyorlar mıydı? Muhtemelen dava devam ederken onu pek görmemiştir.

Belki de onu televizyonda izliyordu ve onu çok özliyordu. Ya da muhtemelen araları bozuktu. Bütün gün güya yatak odasında çalışırken ne hissettiğini merak ediyorum. Masası pencerenin önünde. Katil arka bahçeye girdiğinde Rachael burada oturuyor olsaydı, onu görebilirdi. Katil de onu görmüş olabilir.

Yatak odası penceresi onu vurduğu pencerenin tam üstünde ve dalgalı camın ötesindeki beyaz boyalı pervazdaki ölü böcekleri fark ediyorum. Yerden görünmeyen yeşilliklere verilen zararı görüyorum. Katil hedefinin mutfığa gireceğini bilmiyor olabilir. Kadının üst kattaki misafir odasında çalıştığından haberi olmayabilirdi.

Evin içinde kimin olduğunu ya da o kişinin rutin olarak ne yapıyor olabileceğini bilmesine gerek yoktu. Özel bir bilgiye sahip olmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken ışıkları izlemektir ve bahse girerim buradakiler yanıyordu. Ama alt kattaki ana yatak odasında ya da büyük odada değil. Evin ön tarafına bakan kapalı yatak odalarında da yok.

Bu öğleden sonraki kapalı hava sırasında aydınlanan tek pencereler mutfaktakiler ve bir de buradakiler olmuş olabilir. Etrafa baktığımda dizüstü bilgisayar, hotspot ya da router dahil tek bir elektronik cihaz göremiyorum. Eğer Rachael bakıcıya gönderdiği mesajda iddia ettiği gibi işle meşgulse, ne yapıyor olabileceği belli değil.

Basılı malzeme bulamıyorum, defter ya da dosya klasörü yok, en ufak bir kağıt parçası bile yok. Burada her ne varsa götürülmüş, bundan hiç şüphe yok. Masanın çekmecelerinde ataç ve birkaç rollerball kaleminden başka bir şey yok. Çöp sepetinin içinde de hiçbir şey yok ve anladığım kadarıyla işin içine istihbarat camiası girince her şey tersine dönüyor.

Sayvanlı yatak özenle yapılmış ve iki yanındaki küçük çekmeceleri açıyorum. Bir paket kağıt mendil, bir telefon şarj aleti. Döşemeli rokoko koltuğun üzerinde bir kuru temizleme çantası ve içinde Rachael'in tasarımcı takımlarından biri ve birkaç bluz var. Boyalı gardırop bir duvarın yarısını kaplıyor ve pahalı giysileri içine düzgünce asılmış, ayakkabıları geniş tahta zemine dizilmiş.

Şifonyer çekmecelerinde iç çamaşırları, çoraplar, külotlu çoraplar ve asılması ya da ütülenmesi gerekmeyen diğer giysiler var. Bir çift taytın içine sarılmış büyük bir deri mücevher kutusunu daha sonra kullanmak üzere yatağın üstüne yerleştiriyorum. Banyo kapısında duraksıyorum, karo mermer zemini, ayaklı taş lavaboyu hatırlıyorum. Antika bakır küvet, saldırı sırasında içinde olsaydı Rachael'in hayatını kurtarabilirdi.

Ceviz bir makyaj masası dolap olarak yeniden tasarlanmış. Kozmetik ürünleri, reçetesiz satılan ilaçlar ve ayrıca diyet hapları, yağ yakıcılar ve laksatiflerle dolu çekmeceleri açıyorum. Çantasındakiler gibi daha fazla ıslak mendil paketi ve Preparation H gibi hemoroid tedavisi tüpleri buluyorum.

"Neyin var?" Marino arkamda, yüzü kızarmış ve damlıyor, içeride tek bir nefes bile yok. "İyi bir şey var mı?"

"Bunu için garip bir yol," diye cevap veriyorum.

"Fabian beş dakika içinde ön tarafta olur. Ne yapmak istiyorsun?"

"O minibüsle kalacak," diye cevap veriyorum. "Sen ve ben cesedi dışarı çıkaracağız ve onun evin içinde olmasını istemiyorum. Her nedense bu kötü bir fikir."

Marino bir zamanlar güzel sanat eserleri ve duvar halılarıyla donatılmış çevreye bakarken ben yatak odasına geri dönüyorum. Çarşafklar yüksekti

iplik sayısı ve monogramlı, oda bahçeden taze kesilmiş çiçek aranjmanlarıyla kokulu.

"Hafta sonlarını ne zaman geçirdin? Burada mı kalıyordun?" diye soruyor.

"Burası o zamanlar Annie'nin odasıydı," diye cevap veriyorum. "Şimdi alt katta ailesinin eski yatak odasında kalıyor."

"Nerede kalacaksın?" Olay yeri çantasını yere bırakıp açtı.

"Koridorun sonundaki kapalı odalardan birinde. Ama misafirseniz nerede kaldığınızın bir önemi yoktu," diye cevap veriyorum. "Her şey zarifti, herkese özel muamele yapılırdı."

"Burada ne buluyorsun? Çünkü seni tanıyorum, bir şeyler buluyorsun." Bir biyolojik tehlike torbası uzatıyor, ben de kullanılmış eldivenleri içine atıyorum.

Ona yatak odasının kapısının yanındaki duvar düğmesinin yukarı konumda olduğunu gösterdim. Bu, mikrodalga saldırısı gerçekleştiğinde ışıkların açık olduğunu kanıtlamaz. Ama eminim öyleydi.

"Saldırganın arka bahçede saklanmayı bilmesinin nedeni bu olabilir. Üst kattaki ışıkları görebiliyordu." Aklımdan geçenleri paylaşıyorum.

Öğleden sonra gün ne kadar kasvetli olursa olsun, mutfakta da ışıklar açık olabilirdi. Belki Rachael çay yapmak için aşağıya inmiştir.

"Görünüşe göre müşhil kullanımıyla ilgili bir sorunu varmış," diye açıklıyorum. "İnsanlar kilo vermek için bu tür şeylere başvuruyor ve aynı etkiyi yaratmak için giderek daha gerekiyor."

"Ben ve burbon gibi geliyor kulağa," diyor Marino.

"Yüksek lifli tabletler, şekersiz şekerler, bitki çayları," diye açıklıyorum. "Bu tür şeylerin fazlası ishale neden olabilir."

"Dorothy bunu bazen yapar. Arada sırada ben de yapıyorum. Sanırım bu konuda dürüst olan herkes yapıyor."

"Bazen bir şeydir," diye cevap veriyorum. "Kronik olarak başka bir şey. Ve bu, ofiste veya diğer halka açık yerlerde yaptığınız bir faaliyet değildir. Tenis oynamayı, bara gitmeyi ya da sevgilinizle buluşmayı planlıyorsanız bir demlik müşhil çayı içmezsiniz."

BÖLÜM 19

Bugün evde kalmasının nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Marino soruyor. "Müşhil almak için mi?"

"Sebebi bu olmayabilir," diye cevap veriyorum. "Ama haklı olduğumu varsayarsak, böyle bir davranışta bulunmak onun için uygun olabilir."

Bu, evden çalıştıkları için gündüz içki içen insanlara benzer. Ya da kar günüdür, tatildir.

"Bunu yaparsınız çünkü güvenli ortamınızda yalnızsınızdır. Ve bunu yapabilmek için orada olmak için nedenler buluyorsunuz" diye açıklıyorum. "Genellikle bu gibi rahatsızlıklar stresli zamanlarda alevlenir. İkimizin de sigara içtiğimiz yıllardan bildiğimiz gibi."

"Şu anda bir tane için adam öldürürdüm," diyor Marino. "Ve mesaim biter bitmez bir duble burbon dolduracağım. Umurumda değil."

Başka bir çekmeceyi açıyorum. Burada çeşitli prezervatifler ve birkaç kutu tampon var. Bunların Rachael için tasarlandığını varsayarsak, cinsel olarak aktif olduğu ve regl olabileceği sonucuna varabiliriz. Yatak odasına dönüp temiz eldivenler giydim. Yatağın üzerine koyduğum deri mücevher kutusunu açtım.

Göz kamaştırıcı koleksiyona bakarken, "Bunları yanımıza almayacağız ki," diye açıklıyorum. "Sadece saatlerin içinde muhtemelen bir milyon dolara yakın para var."

Hiçbiri çalışmıyor. Kendi kendini kuran mekanizmalara sahip kronograflar, mikrodalgalar evin arkasını bombaladığında zaten çalışmıyor olabilirdi. Ancak kuvars saatler pilleri iyi olduğu sürece zamanı tutuyor olmalıydı. Bazılarının çalışamaz hale gelmeden önce çalıştığından şüpheleniyorum. Durmuş bir saatin ölüm saatini göstermesi klişesi her zaman bir şaka değildir.

Bazen doğrudur, kişiyi neyin öldürdüğüne bağlı olarak. Rachael'in pilli saatlerinin hepsi bir ya da iki dakika içinde bozuldu.

Diğerleri. Altın Breitling ve Rolex, Audemars Piguet ve Breguet bu öğleden sonra saat 3:45 sularında, Lucy ve Tron'un buradan mikrodalga enerji patlamaları topladığı aralıkta çalışmayı durdurdu.

Aşağı inerken Marino'ya, "Rachael yatak odasında da olsa mutfakta da olsa büyük bir sorun yaşayacaktı," diyorum. "Bakır küvete saklanmadığı sürece her iki yerde de ölecek ya da ağır yaralanacaktı."

"Böyle bir şeye karşı nasıl korunacağız?" diyor. "Artık kimse kendini nasıl koruyor bilmiyorum."

Cevap vermiyorum çünkü tatmin edici bir cevabım yok ve karşı karşıya olduğumuz şey yeni bir sorun değil. Sopalar ve mızrakların yerini tatar yayları ve ateşli silahlar aldı ve bu böyle devam ediyor. Her zaman silahlandırılmış bir sonraki şey, insanlık dışı ve yıkıma neden olmak için daha etkili yollar olacaktır. Bunları keşfetmek DNA'mıza kodlanmış durumda ve gezegen de bu şekilde programlanmış durumda.

Benton'a sorarsanız size hayatlarımız için korkmanın motive edici olduğunu söyleyecektir. İnsanlar karşıt güçlerle karşı karşıya geldiklerinde daha çok iş yaparlar. Savaşlar bizi bir araya getirebilir ve acı şiir yaratır. İlham veren şey çalışkanlık, mükemmel mühendislik ve empati olsaydı daha iyi olurdu. Ama algoritmayı ben yazmadım.

Marino ve ben, farları büyümüş şimşir ağaçlarını aydınlatan siyah penceresiz adli tıp minibüsümüzün gürültüsüyle dışarı çıkıyoruz. Polis ve sivil ajanlar göz kamaştırıcı bir parlaklık ve mürekkep gibi bir karanlık içinde araba yolunda ilerlerken yardımcı ışıklar yanıyor.

Tepelerinde gezegen gibi parlayan üç helikopter dolaşıyor ve bunların TV haber kanallarına ait olduğundan şüpheleniyorum. Fabian'ın camı açılırken Marino minibüsün bagaj kapağını açıyor, yüzü kızgın ve büyülenmiş. Öndeki yolcu taktik teçhizatlı, üniformalı bir Gizli Servis ajanı ve ne gülümsüyor ne de iyi vakit geçirmek için burada.

"İyi akşamlar hanımefendi," diyor bana, gözlerini etrafımızdan ayırmadan.

"Minibüsümüzü buraya getirdiğin için teşekkürler." Ona neredeyse cankurtaran diyecektim ama evin içinde biri ölmüşken bunun iyi bir kelime seçimi olmadığına karar verdim.

Fabian'ın Gizli Servis eskortu emniyet kemerini çıkarmış, camını açmış ve MP5'ini kucağına almış. Patlayıcı bir cihazın bir şekilde

İlk kontrol noktası ile ev arasında aracımıza bağılı. Pek çok şeyden emin oluyor.

Fabian'a, "Bunun proforma olmadığının farkındayım," diyorum. "İşleri her zamanki gibi yapamıyoruz ve işbirliğiniz için minnettarım."

"Onu yüklememe yardım etmemi istemiyor musun?" Ön kapıya doğru bakıyor ve bu onun için yıkıcı bir darbe. "Ben her şeyi hallederim, sen de istersen eve gidebilirsin."

"Dışarıda kalmanız gerekiyor. İşleri çok kararlı bir şekilde yapmamız gerekiyor," diye açıklıyorum, Gizli Servis ajanı bir yandan dinlerken bir yandan da araba yolunu taramaya devam ediyor.

"Anladım." Fabian uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve ben de dumanlı göz farı ve siyah ojesine bir anlığına göz atıyorum. "Sadece parçalanmış hissediyorum." Kişisel olarak nasıl etkilendiğini anlatmaktan hiç çekinmiyor. "Maggie bana bir şey söylüyor. Sonra sen başka bir şey söylüyorsun. Artık kimsenin bana güvendiğini hissetmiyorum ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Bunu başka bir zaman konuşuruz..." diye söze başlıyorum ama o sözünü bitirmiyor.

"Maggie'nin yaptıkları için beni suçlama. Beni nasıl bir duruma soktuğunu bir düşünün." Fabian seyirciler olduğunda yaptığı gibi saçını tekrar savurur.

"Bu konuya şimdi girmiyoruz ama daha sonra konuşmaktan mutluluk duyarım" diyorum ama beni dinlemiyor.

"Bu iş gerçekten stresli. Özellikle de kimse bana ne beklemem gerektiğini söylemediğinde, örneğin şimdi. Cesetle birlikte ofisimize geldikten ve tüm polisler gittikten sonra ne olacak?" Bunu bana söylerken bir yandan da yanındaki ajana bakıyor. "Ya ben tek başıma arabama doğru yürürken şiddet yanlısı kalabalık ortaya çıkarsa, ki bu arada çok dikkat çeker?"

"Geceyi nöbetçi odasında geçirmelisin." Marino siyah minibüsümüzün arkasında, sedyeyi dışarı çıkarırken açık bagaj kapağından bizimle konuşuyor. "Yapılacak en akıllıca şey bu." Bacakları açarken alüminyum şingirdiyor ve takırdıyor.

Fabian, "Aklıma geldikçe birinin arabama zarar vermesinden endişeleniyorum," diye yanıtlıyor. "Bu kaçınılmaz. Tanrım, umarım çoktan olmamıştır."

Marino sanki karar verilmiş gibi, "Lanet El Camino'nu körfeze taşı ve nöbetçi odasında yat," diyor. "Televizyon gayet iyi çalışıyor. Buzdolabında yiyecek olduğunu da biliyorum çünkü bugün kendime bir sandviç yaptım."

"Şey, sanırım yapabilirim." Fabian dikiz aynasından onu izler.

"Biraz uyu ve geri kalanımız sabah ilk iş seni görecek. Binaya girdikten sonra kimse seni rahatsız etmeyecek." Marino minibüsün arka kapısını ağır bir çınlamayla kapatır.

"Sen ve seninkiler bizi oraya sağ salim ulaştırdığınız sürece." Fabian bunu Gizli Servis eskortuna söylüyor, onunla açıkça flört ederken o fark etmemiş gibi görünüyor.

"Morga götürülürken tam burada oturuyor olacağım," diyor kimseye bakmadan. "Ve kimsenin komik bir şey yapmadığından emin olmak için konvoy halinde olacağız."

"Ne demek *konvoy*?" Fabian sanki biri şalteri indirmiş gibi neşelenir. "Yani ışıkları ve sirenleri olan bir sürü polis arabası mı?"

"Muhtemelen sirenler değildir."

"Aman Tanrım. Geçit töreni gibi olacak." Fabian kendini tutamıyor. "Benim şanslı gecem. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum..."

"Evet, muhtemelen yapmamalısın." Ajan garaj yolunu taramaya devam ediyor.

Marino sedyeyi evin önüne götürürken sedye sarsılıyor ve tekliyor. Onu içeri almak için parçalanmış çift kapıyı açıyorum ve tanıdığınız birinin oturma odasına bir morg karyolasının itilmesi korkunç bir manzara.

"Şu anda Fabian'ın canına okuyabilirim." Marino homurdanıyor ve şikayet ediyor, hantal arabasını yönlendirmek için mücadele ediyor.

Döner tekerleklerden biri takıldığında sorun yaratabilir ve bu durum çoğu zaman meydana gelir. Hasarlı bir market arabasını yönlendirmeye çalışmak gibi. Marino zorluyor ve küfrediyor, başlıyor ve duruyor, Tyvek, yüz maskesi ve buğulanmaya devam eden güvenlik gözlükleri içinde sıcak ve rahatsız.

Konu ayrıntılardaki şeytana geldiğinde oldukça işe yaramaz olan Fabian'a eski duvarlara ve kapı çerçevelerine çarpmamaya dikkat ediyor. Bir sedyeyi araçlarımızdan birine yüklemekten önce tekerleklerini ya da frenlerini kontrol etmiyor. Kızılötesi termometre tabancalarının, el fenerlerinin ya da büyüteçlerin pillerini değiştirmeyi unutuyor. Genellikle bir şey vardır.

Mutfağın içinde, Marino ve ben yere çarşaf seriyoruz. Cesedi birbirine bantladığımız katmanlar halinde sararken nazik davranıyoruz. Ağır siyah vinil poşeti kıvrıp sedyenin ince pedine kaldırıyoruz ve ben iki bağlama kayışını bağlıyorum. Tırabzanları yukarı çevirerek frenleri serbest bırakıyorum ve evin içine doğru geri dönüyoruz.

Fabian ön kapıyı açarken biz de acımasız yükümüzü minibüsün bagaj kapısına doğru yuvarlıyoruz. Eldivenlerini giymiş, maskesini takmış, siyah çerçeveli ve pembe camlı güvenlik gözlüklerini takmış. Uzun düz saçları geriye doğru toplanmış, bana Rachael'i hatırlatıyor. Saç tokasının gotik örümcek ağı desenli olması dışında.

"Sedyeyle iyi iş çıkardın," diyor Marino ona sertçe. "Belki bir dahaki sefere her şeyin doğru düzgün çalıştığından emin olursun."

"Sana sürekli hastaneden, devletten, Goodwill'den ya da her nereden geldiyse artık, elden düşme olmayan yenilerine ihtiyacımız olduğunu söylüyorum." Fabian helikopterlere bakıyor, kanatlarının gümbürtüsü jeneratörlerin gürültüsünden zar zor duyuluyor. "Sence şu anda bizi filme mi alıyorlar? Anneme söylemem gerek. Eğer bu ulusal bir haberse Baton Rouge'da duyabilir."

Sedyeyi kaldırıp bacaklarını çökertiyoruz ve cesedi içeri kaydırıyoruz. Sonra minibüs karanlık araba yolunda kayboluyor, farları sık ağaçların ve ateş böcekleriyle parıldayan çalılıkların arasından geçiyor. Lucy yanımda belirdiğinde çadırın altında KKD'lerimi çıkarıyorum. Takım elbisemin ceketini ve evrak çantamı daha önce bıraktığım yerden alıyorum ve Marino'nun kamyonetine geri yürümeye başlıyoruz.

Olay yeri çantalarını taşıyor ve sanki biri doğayı yeniden açmış gibi. Lucy, hava karardığında ultrasonik kovucu cihazların kaldırıldığını söylüyor ve yolumuzu aydınlatıyor. Gizli Servis şimdilik insansız hava araçlarını uçurmayı bitirdi ve toparlanıyor. Yakında çekilecekler ve diğerlerini uygun gördükleri şekilde bırakacaklar ve esas olarak FBI'dan bahsediyor.

Taktik ışığının parlak huzmesini takip ediyoruz, orman etrafımızda canlanıyor. Ağustos böcekleri monoton bir şekilde ötüşürken baykuşlar yuhalıyor ve ıslık çalıyor. Ateş böcekleri kuaslar gibi titreşirken kurbağalar havlıyor. Katididler farklı dalga ve ritimlerle cızırdıyor ve elektriksel benzeri sesleri kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Birazdan eve gideceğim." Lucy el fenerini kaldırım taşlarına tutuyor ve küçük yeşil bir kurbağa parıltının içinden zıplayarak çıkıyor. "O zaman ben de bilgisayar başında olacağım. Otopsiyi ne zaman yapacaksın? Umarım bu gece değildir."

"Buna gerek yok," diye cevap veriyorum.

"Ben olsam şimdi ofisine gitmezdim. Asla." Sanki yetişkin olan oymuş gibi. "Tüm bu kötü insanlar öfkeyle giyinmiş ve belaya hazırken olmaz. Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık, bekleyemeyecek kanıtları topladık," diye cevap veriyorum. "Yani evet, eve gidiyorum."

"Mülkte devriye gezen memurlarımız var." Lucy ışığını kaçırdığımız su birikintilerine tutuyor. "Orada iyi olacaksın, yiyecek bir şeylere ve iyi bir uykuya ihtiyacın var. Yarın uzun bir gün olacak."

"Sabah ilk iş onu çalıştıracam. Sanırım herhangi bir müdahale beklememeliyiz?" Cevap veriyorum ve Lucy kimden bahsettiğimi anlıyor.

"Her zamanki kaynaklardan değil," diyor ve ben de telefonumu kontrol ediyorum.

Maggie'den haber yok. Elvin'den de bir şey yok. Ama Doug Schlaefel mesaj atarak ihtiyacım olursa emrime amade olduğunu söyledi. Ben de sabah görüşürüz diye cevap verdim. Ben mesajı gönderirken Benton'dan bir mesaj geliyor.

Neredeyse evde, diye yazıyor. Annie geceyi burada geçirecek.

Mükemmel, diye cevap yazdım. Yolda ilerlerken.

Bir viraj daha döndüğünde Chilton Çiftlikleri'nin girişi bir otopark gibi aydınlatılmıştı. Olay yeri bandı indirilmiş ve Fabian'ın girip çıkabilmesi için Gizli Servis taşıyıcı minibüslerinden biri hareket ettirilmişti. Cadde, FBI'a ait olabilecek ilave zırhlı BearCat'ler de dahil olmak üzere polis araçlarıyla dolu. En az bir düzine çevik kuvvet kıyafetli Alexandria polisi görüyorum.

"Bu protestocular şimdi nerede?" Kamyonetine doğru giderken Marino soruyor. "Buradan çıkmaya çalışırken iyi olacak mıyız?"

"İyi olacaksın ve zor kısımda yalnız olmayacaksın," diyor Lucy. "Pisliklerin çoğu geri döndü ve dağıldı. Geriye kalan yarım düzine kadar araç otoyolun kenarında ve orada çok sayıda polisimiz var."

Blaise Fruge ve diğer Alexandria memurlarının Marino'nun kamyonuna eşlik edeceğini söyler ve kamyonun arkasındaki kilidi açar. Olay yeri çantalarını içeri sokuyor.

"Dikkatli ol." Lucy'ye bakıyorum, ona sarılma dürtüsüne direniyorum. "Geç bir akşam yemeği mi?" diye soruyor gülümseyerek.

"Ne yapacağımı biliyorum," diye cevap veriyorum.

Birkaç dakika sonra, Marino ve ben arabayı bağlantı yolu boyunca sürüyorduk.

karanlık kırsalda. Hava pişireceğim sosis köftelerini ve bir araya getireceğim peynirli omletleri düşünüyorum. Bloody Mary'li ya da Bloody Mary'siz. Baharatlı V8 suyu ve bolca limon almalıyım. Marino'ya Dorothy ile bize katılabileceğini söyledim.

"Üst kattaki küçük misafir odasında kamp yapmanın sakıncası yoksa," diye özür dilerim. "Annie diğerinde kalacak."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Belki Dorothy'ye bir not gönderip planı bildiririm," diye cevap veriyor, arabayı sürerken yüzünde acil durum ışıkları yanıp sönüyor. "Olan bitene bakılırsa, hepimizin bir arada olması en iyisi."

Fruge Ford Interceptor'ıyla önden gidiyor. Arkamızda ışıklı barları yanan üç kruvazör var. İlk kontrol noktası şimdi kırmızı ve mavi ışıklarla dolu bir deniz. Otoyolun kenarına çekilmiş en az yirmi polis arabası olmalı. İlave barikatlar kurulmuş ve haber ekipleri uydu araçlarıyla buraya gelmiş, helikopterlerin gürültüsü hiç dinmiyor.

Polis kavşak boyunca trafiği yönlendiriyor, her aracı durdurup kimlik kontrolü yapıyor. Taktik sert kabuklu giysiler içindeki memurlar kamyonet ve kamyonların etrafında toplanmış öfkeli görünümlü adamlara bakarken K-9 bakıcıları ve köpekleri hazır bekliyor. Bazı kadın yolcular camlardan Konfederasyon bayrakları sallıyor ve ellerinde NİSAN İÇİN ADALET taşıyor.

Dana Diletti minibüsünün dışında çekim yapıyor ve tanıdık gelen dövmele genç bir kadınla röportaj yapıyor. Ünlü haber muhabiri ne söylüyorsa, kadın başını sallıyor ve öfkeyle parmağıyla polisi işaret ederken hararetle cevap veriyor. Hooke davası sırasında Nadine Tupelo'nun terk ettiği aile dostlarından biri olabilir.

Onu görmüyorum ama kalabalığı taradığımı belli etmek de istemiyorum. Protestocuların bir kısmının bugün mahkeme salonunda olduğundan eminim. Kamufraj ve taktik giysiler giymişler, bellerinde tabancalar ya da göğüslerine asılı saldırı tüfekleri var ve biz yanlarından geçerken dik dik bakıyorlar. Boynunda ABD bayrağı dövmesi olan bir adam gözüme çarpıyor.

Beni tekmeleyen adama ait. Gözleri vahşi, güneşten hasar görmüş yüzü farlarımızda acımasızca parlıyor. Yumruğunu sıkıyor, AR-15 saldırı tüfeğiyle hava atıyor çünkü yapabiliyor. Virginia'da, çoğu eyalette olduğu gibi, yüksek kapasiteli yarı otomatikler de dahil olmak üzere ateşli silahları açıkça taşımak yasal.

Polis eskortu eşliğinde yol alırken Marino, "Kimseye bakma," diyor,

Acil durum ışıkları sonuna kadar yanıyor. "Belki bizi fark etmezler."
"Oh, bizi fark ederler." Nefret dolu bakışları böcek ısırığı gibi
hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Öfkeli kalabalık arkamızda kaldı. Sonra Raven Landing ve Chilton Farms'dan uzaklaşan Parkway'i takip ederken artık onları göremiyoruz.

Polis eskortumuzun acil durum ışıkları önümüzde ve arkamızda aniden karardığında henüz fazla uzaklaşmamıştık. Fruge bu noktadan sonra güvende olduğumuzu varsaymalı ve dört araba bir sonraki kavşakta durmalı. Son birkaç saat içinde neler kaçırdığımızı görmek için çeşitli haber sitelerini kontrol ediyorum.

Az önce tanık olduğumuz mafya sahnesinin manşetlere taşınmasına, trend olmasına ve viral olmasına şaşırmadım. Dünyanın dikkatini çekmek için cinayet ve anarşi gibisi yoktur ve Rachael Stanwyck'in hayatı çarpık komplolar, casusluk ve diğer entrikalarla dolu olarak tanımlanıyor. Muhtemelen şüpheli ölümü CIA ile yaptığı çalışmalarla ilgilidir ve arkasında Ruslar vardır.

Belki de ayrı yaşadığı kocası ve onun hakkında bildiği tehlikeli sırlar yüzünden kiralık bir katildir. Ya da gerçekten önde gelen yargıç kız kardeşine yönelik bir nefret suçudur ve muhtemelen Gilbert Hooke davasıyla ilgilidir. Soruşturmanın başında Gizli Servis'in olduğu ve terör tehditleri nedeniyle FBI'nın devreye girdiği tüm haberlerde yer alıyor.

Federal yetkililer Rachael'in "şüpheli cinayeti" ile bugün erken saatlerde başkana yapılan saldırı arasında bağlantı kuruyor ve Bose Flagler'ın bu duruma el koyacağını tahmin edebilirdim.

"Bir durumu kendi lehine çevirme fırsatını asla kaçırmaz," diye Marino'yu bilgilendirmeye devam ediyorum, daha önce üzerinde bulunduğumuz karanlık yolu takip ederek eve doğru ilerlerken. "Bakalım ne söyleyecek."

Eyalet savcısının televizyonda yayınlanan ses kaydını dinletmeye başlıyorum. Büyük haber kuruluşlarına dağıtılmış ve sosyal medyada yayınlanmış, açıklaması uzun ve kendine hizmet ediyor. İlgili kısmı ileri sarıyorum.

"... Yargıç Chilton ile konuştum ve tabii ki şoke oldu ve kalbi kırıldı," diyor kameraya "Ama şu konuda hemfikiriz ki

Her şeyden önce gelmesi gereken şey, halka olan bağlılığımızı onurlandırmaktır. En büyük önceliğimiz, herkes için adaleti sağlamamız için bize güvenen Virginia vatandaşları olmalıdır..."

Ofisindeki masasında oturuyor ve fonda hukuk kitapları, diplomaları ve takdirnameleri var. Etrafı, tepesinde pirinçten kartallar bulunan yüksek direklere asılı bayraklarla çevrili, özgür dünyanın lideri gibi görünüyor ve niyeti de bu. Mahkemede benimle yüzleştikten beri, dar mavi çizgili siyah bir takım elbise giymek için zaman buldu.

Yakasına Amerikan bayrağı iğnesi takıyor. Beyaz gömleğinin manşetleri Fransız, kırmızı kravatı mükemmel bir şekilde düğümlenmiş. Gilbert Hooke davasının planlandığı gibi yarın sabah devam edeceğini bildiriyor. Annie'nin davadan çekilmeye niyeti olmadığını kesin bir dille ifade ettiği bir e-posta alışverişi gösteriliyor.

Yapabildiği sürece yargı görevlerini yerine getirmekle yükümlüdür ve sabah Flagler ve Sal Gallo kapanış savunmalarını yaparken kürsüde olacağına söz verir. Ama Flagler'ın yaptığı daha çok duruma hakim olduğunu göstermek ve Annie ile müttefik olduklarını ima etmek.

"Gördüğünüz gibi, yargıç ve benim davadan çekildiğimize dair söylentiler yalan haber." Flagler'ın gözleri haklı bir öfkeyle parlıyor ve görüntü üzerinde duraklıyorum.

Başka neler fark ettiğimi görmek için yakışıklı yüzünü yakınlaştırıyorum, en ufak bir keder belirtisi arıyorum. Bir hüznün tonu. Bir korku titreşimi. Ama gösterişli eyalet savcısı lakabının ve kampanya sloganının hakkını veriyor: Bayraksız *Flagler*, sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz.

Sabit ve sağlam biri. Rachael'in ölümüyle yıkıldığına dair hiçbir belirti görmüyorum. Ya da kameraya bakarken umursadığını bile.

"Yarın jürinin kısa süre içinde müzakerelere başlamasını ve her şeyin ilerlemesini bekliyorum." Odaklandığı tek şey kazanmayı planladığı dava. "Peki ya şu anda devam eden protestolar? Bu kabul edilemez, millet..."

Dramatik bir şekilde masasından kalkıyor, masanın önüne doğru yürüyor ve bize onu tüm ihtişamıyla daha iyi görmemizi sağlıyor. Takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor.

"Burada, İskenderiye'de ya da başka bir yerde, benim gözetimimde şiddet içeren hiçbir davranışa müsamaha göstermeyeceğiz" diyor. "Vali Dare ile konuştum ve gerekirse Ulusal Muhafızları çağırarak. Biz tamamen hazırız.

İnsanları kilitle ve anahtarı at..." diyor ve ben de telefonumdaki dosyayı kapatıyorum.

"Rachael'i tanıdığına dair bir ima bile yok," diyorum Marino'ya. "Doğru olduğunu varsayıyorum."

"Lucy ve Tron'un öyle düşündüğü izlenimini edindim."

"O zaman Flagler sandığımdan da iyi bir aktör," diye cevap verdim. "Ya da sadece daha soğuk ve daha bencil."

"Onun ölümünü nasıl çevireceğini düşünüyor. Bu yüzden henüz bir şey söylemiyor."

"Muhtemelen haklısın," diye cevap veriyorum. "Bir şekilde bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacaktır. Bu onun özel sosu."

"Bir gün Beyaz Saray'a girmesi sadece bizim şansımız olacak." Marino ilerideki kırmızı ışıktaki yavaşlamaya başlar.

Hemen ötesinde, Chilton Çiftlikleri'ne giderken geçtiğimiz Raven Landing'in reklam panosu var. Küçük bir gökdelen gibi geceyi simsiyah kesiyor ve Lucy'nin söylediklerini düşünüyorum. Ağaçların, binaların ve diğer yüksek nesnelerin mikrodalgalar gibi yüksek enerjili radyo frekansı yayınlarını engellediğinden bahsetmişti.

Tron'la birlikte 2.305 GHz'lik sinyali bu bölgede tespit etmişler bir saatten fazla bir süre boyunca sinyali kaybetmişler. Reklam panosu bir soruna yol açacak kadar büyük. Lucy'nin neden böyle olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama ben öyle düşünmüyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum." Caddenin karşısındaki ağaçların arasına sıkışmış Belle Haven Market'in bulunduğu karanlık boşluğa bakıyorum, hiçbir yerde ışık yanmıyor.

"Kahretsin, ben de." Marino park yerine giriyor ve Wally Potter'ın eski mavi Chevy arabası en son gördüğümüz yerde duruyor. "Kahretsin! Bu hiç iyi değil."

Marino şimdiden kendini sorguluyor, ilk geldiğimizde neyi kaçırdığını merak ediyor. Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Self-servis beton adada sürünerek duruyoruz ve nabzım hızlanıyor, adrenalin yeniden devreye giriyor. Marino konsoldan tabancasını alıyor.

Dışarı tırmanıyor, farlar önündeki cam pencerelerde parlıyor.

dükkkanda. Benzin pompasının ağzını çıkararak kolu aşağı yukarı hareket ettirir. Hiçbir şey olmuyor. Arkasını dönüp bana bakıyor ve başını sallıyor. Tüm arazide elektrikler kesik ve Chilton Çiftlikleri'nde az önce geldiğimiz şeye çok benziyor. Marino tabancasını yanında hazır tutuyor.

El fenerini boş otoparkın, müstemilatının ve çevredeki ormanın etrafında gezdiriyor. Bakıyor ve dinliyor, giderek gerginleşiyor. Kamyonete geri tırmanarak bir arama yapıyor ve bu kez Fruge cevap veriyor.

"Belle Haven Market'teyiz ve bir sağlık kontrolü yapmamız gerekiyor," diyor hoparlörden, ses tonunda bir köpek düdüğü aciliyeti var. "Burada ışıklar sönük. Benzin pompası çalışmıyor..."

"Konuştuğumuz gibi geri dönüyoruz."

Marino ciddi bir belaya işaret eden bir sesle, "Her yerde elektrikler kesik ama sahibinin arabası hâlâ burada," diyor. "Wally Potter. Kullandığı şu eski Chevy vagon..."

"10-4. Yola çıkıyoruz." Uzaktan siren sesleri duyulurken Fruge aramayı sonlandırır.

Biz oturdukça sesleri daha da yükseliyor, farlarımız benzin ve arkasındaki karanlık boş dükkâna vuruyor. Marino'nun elinde silahı var ve gözleri hiç durmadan hareket ediyor.

"Daha önce buraya geldiğimizde," dedim ona, "dükkanın içindeki ışıklar kapalı mıydı?"

"Benim izlenimim öyleydi," diyor ve ikimiz de akla gelmeye inanamak istemiyoruz. "Wally'nin o gün için gittiğini düşünmemin nedenlerinden biri de buydu. Belki bir araç bulmuştur ve bu yüzden arabası hâlâ buradadır diye düşündüm. Onun ya da herhangi birinin dükkânda olduğunu düşünmek için bir nedenimiz yoktu. Ama ilk başta emin değildim."

Bu akşam erken saatlerde geldiğimizde nasıl olduğunu hayal ediyorum. Marino dükkânın hâlâ açık olduğunu ya da Wally'nin bizi içeri alacağını umarak kapıyı denediğinde saat 6:15 civarındaydı. Bulutlu hava dağılmıştı. Bol bol gün ışığı vardı. Dükkânın içinde ışıklar yanıyor olsa bile belli olmazdı.

Marino'nun kamyonetinin içinde otururken, siren sesleri yaklaşırken, "Ben de aynı şeyi düşündüm, bugünlük gitmişti," diye cevap verdim.

"Verandadaki buz makinesinin yanından geçerken alışılmadık derecede sessiz olduğunu düşündüm." Kendinden şüphe etmeye devam ediyor. "İçimde çalışmadığına dair bir his var ve şimdi fark ediyorum ki motor çalışmıyordu. Bütün

Düşündükçe daha sessiz bir yer olduğunu fark ettim. Daha dikkatli olmalıydım, lanet olsun...!"

Derken dört Alexandria polis arabası park alanına girip selektör yaptı. Işıklarını ve sirenlerini keserek yanımıza yanaşıyorlar. Fruge ve üç üniformalı polis dışarı çıkıyor, kapılar bir anda kapanıyor. Herkes taktiksel fenerlerle donanmış, silahlarını çekmiş. Ben bir istisnayım ve telefonumu cebime sokuyorum. Evrak çantamı kamyonetin içinde bıraktım.

"Doktor ve ben Chilton Farms'a giderken uğradık, bildiğiniz gibi size bu konuda bir mesaj bırakmıştım." Marino yorumlarını Fruge'a yönlendirir.

Dükkân açıksa ya da bizi içeri alacak biri varsa tuvaleti "ödünç almak" istediğimizi söyledi. Kilitli kapıya ve ofis penceresinin yanındaki dış cephe kaplamasına vurarak bağırdığında kimse cevap vermedi. Mağazanın sabit telefonunu birkaç kez denediğimde meşgul sinyali aldım. Wally'nin cep telefonu numarası bende yok. Kızı Clemmy'nin de olmadığını açıkladım.

"Onları oldukça iyi tanıyorum." Fruge telefonunda geziniyor. "Terfi etmeden önce sürekli buraya uğrardım." Aramayı yapıyor. "Ama eskisi kadar bu tarafa gelmiyorum ve şimdi gelmediğim için üzgünüm." Aradığı telefon çalmaya başlar. "Eskiden buraya göz kulak olmaya çalışırdım..."

"Bekle...! Alo...?" Hoparlörden cevap veren kadın gülüyor.

Arka planda müzik ve yüksek sesli konuşmalar duyuyorum. Sanki bir barda ya da restorandaymış ve eğleniyormuş gibi geliyor.

"Bu Clemmy Potter mı?" Fruge ciddiyetle sorar.

"Yessssss...?" Güneyli şivesindeki neşe belirsizlikle birlikte kayboluyor. "Kim bilmek istiyor...?"

"Alexandria polisinden Dedektif Blaise Fruge burada." Tam bir iş kadını.

"Oh! Tanrım. Uhhhh, nasılsın? Her şey yolunda mı?" Clemmy' sesi biraz tedirgin geliyor. "Mağazada alarm mı çaldı? . Yine mi? Babam evde. Onu denediniz mi? Çünkü bilirsin, eğer televizyon izliyorsa telefonu her zaman duyamaz..."

"Clemmy?" Karartılmış marketin otoparkında dinlerken Fruge soruyor. "Neredesin? Alexandria'da mısın?"

"Newport News'da kız kardeşimi ve kocasını ziyaret ediyorum. Biz dışarıdayız

Akşam yemeği. Hafta sonu tatilini onlarla geçireceğim. Bugün benim doğum gnm..." diye anlamsızca ekliyor ve Fruge Tanrı'ya şükür ona mutlu bir doğum günü dilemiyor.

"Dkknınızın önünde duruyoruz," diyor Fruge, "ve babanızın steysin arabası hâlâ burada, garajda duruyor. Acaba eve bırakmış olabilir mi diye merak ediyorum..."

"Ne...? Oh Tanrım!"

"Clemmy? Sen hattayken hemen Wally'yi aramanı istiyorum," diyor Fruge.

"Seninle telefonda konuşurken nasıl konuşabilirim ki?" zlmeye başlıyor.

"Clemmy? Sen benimle hatta kalırken kız kardeşin Wally'yi arasın," diyor Fruge sakın ve nazık bir şekilde, ama yetki onda. "Sakın kapatma. Bu işi zene kadar benimle hatta kalman gerekiyor."

"Tamam." Sesi titriyor. "..."

Marino, Fruge,  polis memuru silahlarını çekmiş, yanlarından aşağıya doğrultmuş, işaret parmakları tetik korkuluklarının üzerinde hazır bekliyor. Wally Potter'ın cep telefonu arka planda alıp dururken ışıklarını iekli ağlara ve çalılara tutarak etrafımızı araştırıyorlar.

"Cevap vermiyor!" Clemmy panik içinde.

zgn kız kardeşinin gitmeleri gerektiğini haykırdığını duyabiliyorum. Sandalyeler sürtünüyor ve kocası hesap için birine bağırıyor.

"Bir şey olmuş olmalı!" Clemmy ağlıyor. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Babamın arabası hala orada olamazdı. Onu kontrol etmeliydim! Eve gittiğinden emin olmalıydım! Bu hafta sonu onu yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum...!"

"Sakin olmaya çalışın," diyor Fruge. "Daha fazlasını öğrendiğimde size geri döneceğim." Görüşmeyi sonlandırır. "Haydi," diye anons ediyor herkese ve şimdilik soruşturmacı o.

Başı o çekiyor. Ama şüphelendiğim şey doğruysa, uzun sürmeyecek. Marketin içine baktığımızda beklediğim şeyi bulursak, Fruge'un bir sonraki ağırısı Gizli Servis'e olacak. Lucy'yi arayacak.

"Sana kamyonda beklemeni söylerdim," diyor Marino, yürümeye başladığımızda. "Ama beklemezsin, istesen de izin vermem. Ortalıkta dolaşan ve bela arayan bu öfkeli herifler varken burası güvenli değil."

"Burada tek başıma oturmamın imkanı yok." Benimle tartışamaz.

İçindeki Malibu Classic'e yaklaşımdan garajın yanında duruyorum. Wally'nin ailesi 1965'te liseden mezun olduğunda ona hediye etmiş. Çok iyi durumda tutmuş. Sundurmayı da onun için yaptırmış, ne zaman ödüllü eski arabası hakkında yorum yapsam bana hikâyesini anlatmayı ihmal etmiyor.

Marino, "Buralarda kimse arabasıyla ya da başka bir şeyle uğraşmış gibi görünmüyor," diyor. "Kimsenin dokunduğuna dair bir işaret yok."

Büyük yuvarlak arka lambalarıyla uzun alçak arka kısmı aydınlatıyor. Güçlü ışık huzmesi mavi boyayı beyazlatıyor, krom ve camda parlıyor. Kaldırımını arar, fırtınadan kalan bitki kalıntılarıyla doludur. Yakınlarda paslanmış metal bir çöp varili bulup ışığını içine tutuyor. Her geçtiğimizi kontrol ediyor.

Gece, bir orkestra gibi akort yapan gece yaratıklarının müziğiyle canlıdır. Ağustos böceklerinin testere sesleri, bülbüllerin cıvıltısı ve ötüşü yükseliyor, ateş böcekleri bir elektrik kisası gibi parlayıp sönüyor. Nehir boyunca bir yerde, eski ahşap çerçeveli pazarın köşesinde yürürken çakallar ulumaya ve bayılmaya başlıyor. Arka tarafta ek park yeri ve her yere mor çiçekler saçan jakaranda ağaçlarıyla çevrili piknik masaları var.

Soğutucunun kolunda bir asma kilit var, bu da Wally'nin o gün için kapandığının bir başka göstergesi. Teslimat için kullanılan ahşap rampanın yanında bir yaya kapısı var ve o da kilitli. Marino ve polis el fenerleriyle kontrol ederken, kapının iki yanında sinekler pencere camlarında gezinmektedir. İçeride canlı ya da başka bir kimseye dair bir iz göremiyorlar.

"Burada olmalı," diyor Fruge. "Kaçırılmadıysa başka nerede olabilir ki?"

"Sinekler asla iyi değildir," diyor Marino. "Çekilin yoldan!" Kapıyı arkadan tekmeleyerek açıyor ve kimse onun içeri girmesine engel olmuyor.

BÖLÜM 21

Früge hemen arkasında ve taktik ışıklarını yüksek tutuyorlar, silahları hazır. İçeride kaybolup binanın arka tarafını kontrol ederken konuştuklarını ve hareket ettiklerini duyabiliyorum. Üç üniformalı memurla birlikte açık kapının yanında bekliyorum. Marino'nun aniden küfretmesinden haberlerin iyi olmadığını anlayabiliyorum.

"Onu bulduk!" diye sesleniyor bize. "Etrafı kontrol etmeye devam edeceğiz! Sakın buraya gelmeyin!"

Kimsenin yanlışlıkla vurulmasını istemiyor ve ben de üç memurla birlikte açık kapıdan biraz uzakta bekliyorum. Marino ve Früge etrafta dolaşıp her yeri kontrol ederken pencerelerden gelen ışık parıltılarını görebiliyoruz. Dakikalar geçtikten ve onlardan başka bir görüntü ya da ses gelmedikten sonra giderek tedirgin oluyorum.

Sonra marketin köşesinden el fenerleriyle iki kişi beliriyor ve bize doğru geliyorlar. Bize ulaştıklarında Marino ve Früge'un ön kapıdan çıktıklarını ve kapıyı açık bıraktıklarını öğrendik.

Marino, "Yani olay yeri ve başka kim varsa buradan girmeden içeri girebilir," diyor ve yüzü taş kesiliyor.

Früge'un üzgün olduğu, sert tavrından, binlerce metrelik bakışından ve kesik kesik dikkatinden anlaşılıyor. Soğukkanlı ve kendinden emin görünmek için çok çabalıyor. Aklından geçenleri neredeyse görebiliyorum. Belle Haven Market'e paket yemek, ihtiyaçlar ve ikramlar için sayısız kez uğradı. Hepimiz uğradık, burası tanıdık ve en sevilen eski bir kazak gibi sıcak.

"Koli bandıyla bağlı ve bir sandalyede." Marino'nun sesi titrek, o kadar kızgın ki. "Boğazı kulaktan kulağa kesilmeden önce sorgulanıyor gibiydi. Muhtemelen ofiste açık olan kasanın şifresini almak için. Lanet bir mafya saldırısı gibi görünüyor. Yaklaşmadık çünkü öldüğüne şüphe yok ve bir süredir de öyle. Biz hazırlanana kadar kimse oraya girmeyecek."

O bunları söylerken Fruge telefonda olay yeri birimini arıyor. Konuştuğu kişiye daha fazla desteğe ihtiyacımız olduğunu bildiriyor. Onlara *şimdi* ihtiyacı var, diyor agresif bir şekilde ve SWAT'ın bölgedeki silahlı protestocular nedeniyle yanıt vermesi gerektiğini söylüyor. Otoritesini abartıyor çünkü korkuyor.

"Lucy ve Tron'un neler olduğunu bilmesi gerekiyor." Marino, Fruge'a duymak istemediği şeyi söyler.

Telefonunda bir şeyler yazıyor, el fenerini kolunun altına sıkıştırmış, boyası dökülmüş dükkânın arkasında amaçsızca parlıyor.

"Muhtemelen bunu yapmak ." Bunu söyleme şekli bir öneri değil.

Ona bakıyor ve doğru şeyi yapmasını bekleyerek bir süre duraklıyor.

"Gizli Servis'in bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," diyor sonunda, belki de henüz aramayacağını umarak.

Fruge, Marino'nun ne söylemek üzere olduğunu biliyor. Gizli Servis, FBI ya da bir başkası tarafından bugün bir kez daha engellenmek istemiyor. İki olay yerinin birbiriyle bağlantılı olabileceği aklından çıkmıyor. Federaller birine karıştıysa, diğesinde de ortaya çıkma ihtimalleri yüksek.

"Hoşumuza gitse de gitmese de bu onlarla ilgili." Marino ona davalarını seçme hakkı olmadığını hatırlatır.

"Bana Wally'ye olanların ulusal güvenlik meselesi olduğunu mu söylüyorsun?" Işıyla karanlığı yokluyor, öfkeyle hareket ettiriyor.

Araştırma rodeosunda ilk kez rol alıyor ve iki kez attan düşürölmek üzere. Bu hayal kırıklığı ve aşağılayıcı.

Marino, "Lucy ile konuşup ona neler olduğunu anlatmalısın," diyor.

"Federaller neyi dinliyor? Cep telefonlarını mı?" Üniformalı memurlardan biri soruyor.

Marino, "Eminim her türlü şeyi araştırıyorlardır," diye yanıtıyor.

Ivy Hill Mezarlığı, Chilton Farms ve Belle Haven Market yakınlarında tespit edilen mikrodalga sinyallerinden bahsetmeyecek. Fruge ve polisin sahip olmadığı kayıp parça bu. Ama Rachael Stanwyck'in Bose Flagler'la yaşadığı iddia edilen ilişki gibi, bu bilgi de bizim paylaşabileceğimiz bir bilgi değil. Gizli Servis'in işi.

Marino ve Fruge'ye "Vakalar arasında bir bağlantı olabileceğini varsayarsak, çapraz bulaşmaya karşı her zamankinden daha dikkatli olmalıyız" diye hatırlatıyorum.

"Ekstra önlemler alacağız."

Marino, "Her şeyin yepyeni ve mümkünse tek kullanımlık olması gerekiyor," diye yanıtlıyor.

"Ayrıca Chilton Çiftlikleri'ndeki evin içinde yanımızda bulunan tarla çantalarını kullanmamızı da istemiyorum," diye ekliyorum. "Oradaki hiçbir şey burada kullanılamaz."

"Bagajımdan çıkmayan adli tıp malzemelerim var," diyor Fruge gönüllü olarak. "Henüz kullanma şansım olmadı. Ama hepsi hazır ve gitmeye hazır."

"Öyle olmalı, çünkü senin için paketleyen benim," diyor Marino ona. "Senin eşyalarınla benimkiler arasında bir sorun olmaz. Hadi, kamyonlarımızı buraya taşıyalım."

Ben biraz yalnız kalmak için uzaklaşırken onlar mağazanın önündeki otoparka dönüyorlar. Bu iş tek başıma halledebileceğim bir iş değil ve Doug Schlaefer'ı arıyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye cevap veriyor. "Her şey yolunda mı? Haberleri takip ediyordum, vay canına. Umarım o saldırı tüfekli haydutların yakınında değildin..."

"Yeni bir gelişme var ve Chilton Farms yakınlarındaki bir yere gitmeni istiyorum." Direkt konuya giriyorum.

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Çok kötü ve muhtemelen Rachael Stanwyck'in cinayetiyle ilgili. Belle Haven Market'i bildiğinizi biliyorum."

Doug'ı ofiste paket servislerini yerken gördüm. Karısının ürünleri ve çorbaları ne kadar çok sevdiğinden bahsediyor.

"Olamaz." Marketin karanlık arka otoparkında adımlarken kulaklığında onun sesi. "Sakın bana orada bir şey olduğunu söyleme."

Şef yardımcıma şu ana kadar elimizde neler olduğunu anlatırken, ormanın bir yerinde bir baykuş gıdaklayıp ıslık çalarak uyarıda bulunuyor. Ateşböcekleri sanki bana alarm izlenimlerini veriyormuş gibi parlıyor.

Doug'a telefonda, "Takım çalışması yapmamız gerekecek," diyorum.

En iyi yaklaşımı tartışırken, el fenerimi aşağı doğru tutuyorum ve bir luna güvesinin konduğu beyaz sümbülteber kümesinin üzerinde parlıyor. Güve uzun kuyruklu soluk yeşil kanatlarını yavaşça açıyor, kahverengi göz noktaları bakıyor. Smithsonian'a giden küçük karton kutuları düşünüyorum ve öfkem alev alev yanıyor.

Doug, "Vakalar arasındaki bağlantıyı anlayamıyorum," diyor.

kulaklığım. "Neden bir tane olduğunu düşünüyorsun? Rachael Stanwyck'in boğazı kesilmedi, değil mi?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla katil onunla hiçbir fiziksel temasta bulunmamış," diye cevap veriyorum.

"Bu farklı bir suç türü gibi görünüyor..."

"Her iki durumda da kameraları bozmak için bir tür radyo frekansı silahı kullanıldı," diye cevap veriyorum. "İşte bu yüzden elektrikler kesik."

Rachael Stanwyck ve Wally Potter arasındaki bağlantıyı ve Doug'ın bundan kimseye bahsetmemesi gerektiğini açıkladım. Ama şef yardımcımın neyle uğraştığımız hakkında bir fikri olmalı. Bilmiyorsa bana yardım edemez ve ben de ona güvenmek zorundayım.

"Rachael'in ölümüne de muhtemelen aynı silah neden oldu. FBI ve Gizli Servis bu yüzden bu işin içinde" diye açıklamaya devam ediyorum. "Gizliliğe son derece dikkat etmemiz, ayrıntılar hakkında tek kelime etmememiz gerekiyor Buna kendi adamlarımız da dâhil."

"Olay yerinde çalışırken güvende miyiz?" Doug'ın genç karısı ilk çocuklarına hamile ve onu ürkütmek için fazla bir şey gerekmiyor.

"Bu tür şeyleri izlemenin yolları var." Bundan daha fazla detaya girmeyeceğim. "Burada vücuda mümkün olduğunca az zarar vermenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Benimle tartışamazsınız. Neden biri Wally Potter'a zarar versin ki? Karıma sorarsanız, daha iyi biri olamazdı. Kimseye ne yaptı ki...?"

"Katil dükkânın içinde olduğu için izler çok önemli olacak." Doug'ın duyguları için zamanım yok. "O kişinin kurbanla, Wally ile teması vardı."

"Her şeyi poşetlerdim." Memnuniyetle kabul etti.

"Kafa, eller, ayaklar, poşetlemeden önce tüm vücut," diye cevap veriyorum. "Sonra da uygun adli tıp ekipmanı ve ışıklandırma ile aramaya başlayabiliriz."

İki cesedin herhangi bir zamanda aynı soğutucu, oda veya araç içinde olmasını istemiyorum. İki vakayı tamamen izole ve ayrı tutacağız, açıklıyorum. Sabah Doug, Wally Potter'ın otopsiyle ilgilenecek, ben de Rachael Stanwyck ile ilgileneceğim. Morg asistanlarını ya da ekipmanlarını paylaşmayacağız. Aynı havalandırma sistemlerini kullanmayacağız.

"Belki Fabian'la sen ilgilenebilirsin," diye bitiriyorum. "Tekrar yola çıkmadan önce kendini arındırması gerekiyor. Rachael Stanwyck'in cesedini taşımak için kullandığı minibüsü kullanmasını istemiyorum. Şimdiye kadar ofise dönmüş olmalıydı."

Doug, "Kesinlikle bir vakadan diğerine DNA aktarımı yapmak istemeyiz," diyor ve dışarıda arabasına doğru yürüdüğünü duyabiliyorum. "Yüce Tanrım, boktan bir şovdan bahsediyoruz."

Früge ve Marino'yu arkadan dolaşırken izliyorum. Farları pazarın üzerinde parlayacak şekilde park ediyorlar.

"Son zamanlarda yeterince boktan gösteri yaptık," diye cevap veriyorum ve Doug ne dediğimi anlıyor.

"Batı cephesinde her şey sessiz. Maggie ve Elvin'den cırcır böcekleri."

"Olması gerektiği gibi ve belki de şanslıysak kalacak," diyorum ona. Ve insanlar ne kadar çabuk ittifak değiştiriyor.

Ya da en azından zorba binayı terk ettiği için sizin savunucunuz olmanın en iyisi olduğuna karar verirler. En azından şimdilik. En azından bu gece için. Kapılar gümbürdeyerek kapanıyor ve Marino ile Früge kamyonlarından uzaklaşıyor.

"Biz senin gelmeni beklerken, gidip başlayayım," diye Doug'a bilgi verdim. "Her zamanki ön hazırlıklarla ilgileneceğim ve yaptığımız her şey iyi bir şekilde belgelenecek."

"Arabamdayım." Kulaklığında onun sesi, motorun çalışma sesi. "Olağandışı bir şey olmazsa, yarım saat içinde orada olurum. Fabian'la da ben ilgilenirim."

Marino ve Früge olay yeri çantasını ve büyük bir kutu KKD'yi yere bırakırken telefonu kapatıyorum. düzensiz aydınlığında, kamyon motorlarının gürültüsünde giyinmeye başlıyoruz. Ödünç aldığım spor ayakkabılarımın çamur ve yaprak parçalarıyla kirlenmiş olduğunu fark ediyorum. Galoşları giymeden önce bir şişe suyla tabanlarını duruluyorum.

Früge, Marino ve bana, "Sizi işinizle baş başa bırakayım," dedi. "Ben dükkânın önünü, özellikle de kasayı ve çevresini kontrol edeceğim. Bakalım o pislik buradayken neler yapmış."

"Son alışverişlerin ne zaman yapıldığını gösteren kağıt makbuzlara dikkat edin." Marino ona koçluk yapmaktan kendini alamaz. "Ve ne zaman

Gizli Servis olay yeri çalışanları buraya mı geliyor?"

"Yoldalar." Fruge Lucy ile konuştu. "Işıklıandırma, çadır ve her şeyi kuracaklar."

"Otoparkın önünü ve arkasını aramaları gerekiyor." Marino bana bir yığın beyaz kâğıttan yapışkanlı paspas ve bir el feneri uzattı. "Katil muhtemelen bir araca binip iniyordu. Başka türlü nasıl hareket edebileceğini anlamıyorum. Uber'e bindiğinden şüpheliyim."

Onu marketin içinde takip ediyorum, el fenerlerimiz yolu gösteriyor ve hemen ileride daha önce hiç bulunmadığım küçük, dağınık bir ofis var. Kapının hemen girişinde, üzerinde bir çocuğun yapabileceği bir şeye benzeyen dövülmüş metal bir kül tablası olan bir masa var. İçinde daha önce gördüğüm bir İç Savaş Minié topu anahtarlığı üzerinde anahtarlar var.

Wally ile ilk tanıştığımda hukuk fakültesi yıllarımızda Annie ile birlikteydik. O zaman da aynı anahtarlık ve eski model arabası vardı. Markete en son bir ay önce uğramıştım ve bana taze fesleğen ve kekik vermişti. Pırıl pırıl gözleri, güler yüzü ve beyaz saçları gözümün önünden gitmesin diye elimden geleni yapıyorum.

Ofis kapısından ışığımı yeşil metal masaya tutuyorum, sandalye yerinde yok. Fatura ve makbuz gibi görünen yığınları, eskimiş prenses tarzı telefonu, eski moda Rolodex'i alıyorum. Raftaki interkom istasyonu, benzin pompasındaki müşterilerle iletişim kurmak ve onları pencereden izlemek için kullanılıyor.

Güvenlik kamerası video ekranı mağazanın içindeki diğer kameralar gibidir. Çalışırken otoparka girip çıkan arabaları ve içeri girip çıkan müşterileri gösteriyor. Acaba katil elektriği kestiğinde Wally burada oturmuş evrak işleriyle uğraşıyor olabilir mi?

Marino'ya, "Lucy ve Tron'un yakalayıp sonra da kaybettikleri sinyalin buradan geldiğini varsayıyorum," diye açıklıyorum. "Bir tahminde bulunacağım ve saat üçü on geçte tespit ettikleri enerji patlamasının katilin mikrodalga silahını dükkâna doğru ateşlemesi olduğunu söyleyeceğim. Ve içerideki herhangi biri için makul miktarda koruma olurdu."

Işığımı masanın hemen solundaki pencereye tutuyorum ve Venedik Panjurlar kısmen açık. Buradan metalden yapıldıklarını görebiliyorum.

"Daha önce burada durduğumuzda da aynı pencereden bakmaya çalışmıştın," diye hatırlatıyorum Marino'ya.

dışarıda."

"Bu doğru," diyor.

"Açık ya da kapalı alüminyum panjurlar, metal pencere perdesi gibi kalkan görevi görürdü," diye açıklıyorum. "Pencerenin her iki yanındaki çelik dosya dolapları radyasyonu engellerdi. Açık olan büyük zemin kasası da öyle."

Kalın kapının üzerinde şifreli bir kadran var ve ışıklarımız boş galvanizli metal ve halı kaplı rafları araştırıyor. Kasa temizlenmiş ve içindeki her şeyin katil için değerli olması pek mümkün değil. Acelesi olan birinin, daha sonra yağmalamak için alabileceği her şeyi aldığı hissine kapılıyorum.

Ofisin ötesinde *sadece çalışanların kullanabildiği* bir banyo var ve ben kapının girişinde duruyorum. Işığımı beyaz porselen tuvaletin, lavabonun ve muhtemelen 1970'lerden kalma muşamba karoların üzerine tutuyorum. Bir rafta reçetesiz satılan ilaçlar var. Bir el dezenfektanı, bir kalıp sabun ve bir şişe Old Spice kolonyası var.

Marino, "O yan odada," diyor ve biz oraya ulaştığımızda uğursuz uğultuyu duyabiliyorum.

Kayıp masa sandalyesi zeminin ortasında, Wally'nin bedeni de üzerine yığılmış durumda. Kesik boynu kanlı ve açık, sinekler vızıldıyor konuyor. Gri koli bandı bileklerine, ayak bileklerine sarılmış ve ağzını kapatıyor. Küflü karton kokusu, çürüyen ürünler ve çürümekte olan pıhtılaşmış kanın tatlı kokusu burnuma geliyor.

Sandalyenin etrafında birikmiş ve ışığımda siyahımsı kırmızı bir cam gibi parlıyor. Marino ve ben, lastik kaplı ayaklarımızın neye basacağından emin olana kadar kapıda bekliyoruz. Katil bu binanın içindeydi. Kısa bir süre önce bu odaların içindeydi. Marino çömeliyor, ışığını eğik bir şekilde aşınmış çam zemin üzerinde parlatıyor.

Ayakkabı izlerine, içeride düşmüş ya da izi kalmış olabilecek herhangi bir şeye bakıyor. Depo odası yaklaşık iki arabalık bir garaj büyüklüğünde. Geldiğimiz kapının karşısındaki kapalı kapı, Fruge'un arama yaptığı marketin ön kısmına açılıyor. Biriyle konuştuğunu duyabiliyorum. Ama kim olduğunu ya da ne konuştuğunu anlayamıyorum.

Marino bana, "Burası oldukça temiz, zeminde toz ya da kir yok ve ayak izlerini kolay kolay göremeyiz," diyor. "Cilasız eski ahşap döşeme de onları pek iyi göstermeyecek. Ama ben

bunun ne olduğunu merak ediyorum."

Işığına aç ı veriyor ve sandalyenin arkasındaki par ıltılı bir şeyi yakalıyor. Daha fazla ilerlemeden önce zemini yapışkan paspaslarla kaplamaya başlıyoruz, odanın içinde ilerlerken onları önümüze seriyoruz. Cesede ulaştığımda sandalyenin arka ayağının arkasına saklanmış bir toz tavşanı buluyorum ve yavaşça, temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

"Kâğıt bir zarfa ve bir blok post-it'e ihtiyacım var." Her zamanki şeyleri istiyorum. "Ve ışıklı bir büyüteç."

Marino bana ihtiyacım olanı getiriyor ve ben de içeri girip çıkan her şeyi yakalayan kağıt paspasların üzerine diz çöküyorum. Zar zor nefes alıyorum, mümkün olduğunca az hareket ediyorum çünkü toz tavşanları kolayca korkup kaçıyor. Örümcek ağıları ve statik elektrikle bir arada tutulan döküntülerden oluşan ürkek bir kozmoslar, bu seferki yaklaşık bir tenis topu büyüklüğünde.

Sandalyenin ayağının arkasına çömeliyor, eldivenli elim yaklaştıkça el fenerimin par ıltısında uzak bir galaksi gibi par ıldayarak dışarı bakıyor. Sonra havadar nebula, korkmuş bir ruh gibi yuvarlanarak ve par ıldayarak ağırlıksız bir kaçış yapmaya çalışıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Toz tavşanını birkaç Post-it'in arkasındaki yapışkan şeritle hafifçe yakaladım. Zarfın içine koyduktan sonra, gizlice bakmak için ışıklı büyüteçleri takıyorum. Böcek parçaları ve parçaları. Siyah iplik parçaları, lif kıvrımları ve saç yumakları.

"Ayrıca, kırıklar . bir şey parlak Bu düzensiz
şekillendirilmiş ve çok renkli." İdevam et tanımlayan ne Ben
görmek altında düşük büyütme. "Düzinelerce.
küçük parçalar, çok yansıtıcı. Sırala . Noel simleri
gibi ama tam olarak değil. Yeşil, siyah, gümüş, bakır, kahverengi, altın."
"Metal talaşı olabilir mi?" Marino ışığını benim tuttuğum şeyin üzerine
tutarken soruyor.

yapıyor. "Boya mı?"

"Bilemiyorum ama sanmıyorum." Zarfın arkasını etiketlediğim kırmızı kanıt bandıyla kapatıyorum.

"Belki de tatillerden ya da bir doğum gününden ya da mağazada süslemeler olduğu zamanlardan kalma bir paralıdır."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğiz," diye cevap veriyorum.

Paspasların üzerinde adımlarımı tekrarlayarak zarfı Fruge'un ödünç almamıza izin verdiği saha çantasının içine yerleştiriyorum. Katil muhtemelen ofis masasının sandalyesini buraya taşımıştı. Toz tavşanı başka bir dünyanın mikrokozmosunu içeriyor olabilir. Katilin evinden, işyerinden, aracından bir enkaz koleksiyonu bulabiliriz.

Toz tavşanları elektrostatik olarak zor bulunurlar ama aynı zamanda yapışkandırlar. Muhtemelen bu, katilin dükkânda yanında taşıdığı her neyse onun konmuş. Bir çanta, bir cinayet kiti hayal ediyorum. Aklıma koli bandı geliyor ve oyumu ona veriyorum. Rulonun kenarları yapışkan olabilir ve ceset, toz tavşanının arkasına gizlendiği sandalyedeyken bantla bağlanmış olabilir.

Tam da katilin Wally'nin boğazını keserken durduğu yerde. Marino termometreleri ve diğer ekipmanları toplarken ben de ışığımı etrafa biraz daha tutuyorum. Yanlış olan birkaç şey var.

daha belirgin olamazdı. Benton'ın burada olmasını dileyip duruyorum. Söyleyeceği bazı şeyleri hayal edebiliyorum, cesedin sergilenme şeklinden başlayarak.

Katil kasıtlı olarak yanlış bir izlenim yaratmıştır, görünen kan miktarı Wally'nin ölümünü açıklamak için yeterli değildir. Mavi kareli gömleğinin önü kuru ve pıhtılaşan damlalarla doludur. Haki kaplı kalçalarında ve kucağındaki bağlı ellerinde sadece birkaç benek var.

Yerde puding kıvamında su birikintileri var ve en fazla bir ünite kan döküldüğünü tahmin ediyorum. Bu kadar ve bu mümkün değil. Şah damarı kesildiğinde yarım dakikaya kadar fişkırmaya devam edebilir. Duvarlara ve mobilyalara sıçrayan kanın kurbandan 3 metre uzağa kadar gittiğini gördüm.

Kalbin ritmini takip eden ve mevcut olduğunda belirgin olan arteriyel paternle bir galon kanama olabilir. Ben öyle bir şey görmüyorum. Yakınından bile geçmiyor.

"Ölüm nedeninin boğazının kesilmesi ya da kan kaybı olacağını sanmıyorum. Yeterince kan kaybetmemiş." Marino'ya şimdiden bu kadarını söyleyebilirim. "Bağlandığında direnmiş ya da sandalyeye oturmaya zorlanmış gibi görünmüyor. Çizik ya da morluk yok, boğuşma izi de yok."

Işığımı bileklerin etrafındaki kanlı bantlara tutuyorum, iki kez sarılmış ve deriyi delecek kadar sıkı değil.

"Genellikle biri ölmek üzereyken paniğe kapılır. Sen ve ben bunu hatırlamak istemediğimiz kadar çok kez gördük." Ne düşündüğümü anlatmaya devam ediyorum. "Bant bükülür, kişi deli gibi direnirken genellikle bilekleri, ayak bileklerini keser. Aynı şey ağız bantlandığında da olur, özellikle de kurban nefes almakta zorlanıyorsa."

"Peki ya biri arkandan bıçakla gelirse? Şimdi gerçekten çıldıracaksın." Marino ışığını yaptığım her şeye yöneltiyor. "Orada öylece kafanı arkaya atıp oturmayacaksın. Ellerini ve ayaklarını bantlamış olsan bile yine de kaçmaya çalışacaksın ya da deli gibi dövüleceksin."

"Yaşadığın ve bilincin yerinde olduğu sürece," diye cevap veriyorum.

Kesilen şahdamarları ve diğer kan damarları kopmuş hortumları akla getiriyor ve kayış kasları ve hava yolu temiz bir şekilde kesilmiş. Boynu önden ve arkadan kontrol ediyorum, zorlukla tutturulmuş kafayı hareket ettirmeden elimden geldiğince her açıdan bakıyorum.

"Bu oda boğazının kesildiği yer olabilir," diye karar verdim. "Ama öldüğü yerin burası olmadığından şüpheleniyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum." Marino termometreler ve bir neşter taşıyor. "Her yere kan püskürtüyor olmalıydı."

"Ve ölmedi çünkü zaten ölmüştü," diye cevap veriyorum. "Bu kadarını burada dururken bile makul bir kesinlikle söyleyebilirim."

"Belki kalp krizi. Belki de katil koli bandını ve bıçağı çıkardığında ve Wally ne olacağını anladığında? Her ne olduysa, kelimenin tam anlamıyla ölesiye korkmuştu." Marino'nun öfkesi yeniden parlıyor. "Birinin cinayetin ortasında öldüğünü daha önce de gördük."

"Tüm kıyafetler üzerinde DNA taraması yapmak isteyeceğiz." Kanlı haki pantolonun düğmelerini açıyorum. "Katil onunla fiziksel temasta bulunmuş, cesedi yerleştirmiş, bantlamış, boğazını kesmiş." Fermuarı indiriyorum.

Wally'nin pantolonunun yan cebinde sert ve düz bir şey hissediyorum. Eldivenli parmaklarımı daldırdığımda, etiketi olmayan, genel görünümlü çelik bir anahtar buluyorum. Marino'ya veriyorum. Bir elimle taktik ışığımı tutarak karnının sağ üst kadrancında küçük bir kesik açıyorum ve uzun cam kimyasal termometreyi yerleştiriyorum.

"Bunun neye ait olabileceğini bilmiyorum." Marino ışığını anahtara tuttu. "Kesinlikle dükkâna ya da eski Chevy vagonuna değil."

"Kasaya ne dersin?"

"Bana para çekmecesini anahtarı gibi görünmedi ama kontrol edeceğiz," diyor.

Kolları ve bacakları manipüle ediyorum ve dirençliler. Ölüm katılığı oldukça ilerlemiş ve vücut ılık hissediliyor. Marino fotoğraf çekmekle bana malzeme vermek arasında gidip geliyor ve çalışmamı aydınlatmama yardım ediyor. Dükkânın önüne açılan kapalı kapının ardında konuşan ve hareket eden insanları duymaya devam ediyorum.

Früge'un kiminle olduğunu ya da ne konuşulduğunu bilmiyorum. Yaptığım küçük kesikten termometreyi çıkarıyorum. Vücudun çekirdek sıcaklığı 82 derece.

Marino'ya "Bu koşullarda yaklaşık yedi ya da sekiz saat ölü kalmasıyla uyumlu," dedim.

"Kızılötesinde bundan birkaç derece daha soğuk çıktı," diyor.

"Beklenen bir şey."

El feneriyle, not defteri ve kalemiyle uğraşırken bir yandan da

sinekler ve onlardan daha çok var. Işığımı Wally'nin bağcıklı taba rengi deri ayakkabılarına tutuyorum, kan olmadığını ve tabanının temiz olduğunu fark ediyorum. Ayak bileklerine sarılmış koli bandına üç kez bakıyorum ve kalbimi acıtan kolonyasının kokusunu alıyorum.

Alt bacaklarına büyük bir torba geçirirken kâğıtlar gürültüyle çatırdıyor ve mağazanın önüne açılan kapı açılıyor. Sanki dileğim gerçekleşmiş gibi. Benton elinde bir kabloyla jeneratöre bağlı bir LED kule taşıyarak içeri giriyor.

"var." Bana baktı. "Işık olsun."

■ ■ ■

Kocamın yakışıklı, keskin hatlı yüzü beyaz Tyvek ile çerçevelenmiş ve ışık kulesini indiriyor. Işığı açarak depoyu bir parlaklık ve gölge gösterisine boğuyor.

Früge, yanında Doug Schlaefer ile birlikte içeri giriyor, KKD'leri fısıltılı sesler çıkarıyor.

"Yapışkan matların üzerinde kalın ve hiçbir şeye dokunmayın." Marino herkese bedenin ve onunla ilişkili her şeyin bizim alanımız olduğunu hatırlatmaktan asla çekinmiyor.

"Lucy ve Tron da burada." Benton bunu bana yöneltiyor, yüz maskesi ve güvenlik gözlüklerinin arkasındaki ifadesi okunamıyor. "Dışarıda hiçbir şeyin ve hiç kimsenin davetsiz gelmediğinden emin oluyorlar."

"Yüce Tanrım." Doug cesede bakar ve öfke alevlenir. "İnsanların nesi var böyle?" Bir an için gözleri yaşarır.

"Gördüğün onca şeyden sonra şimdi mi soruyorsun?" Marino eldivenli ellerini sabırsızca sineklere doğru sallıyor.

"Ona böyle bir şey yapmak neden gerekliydi ki?" Doug'ın yüzünde daha önce de gördüğüm bir ifade belirliyor.

"Bunun gereklilikle bir ilgisi yok." Marino'nun şef yardımcımın kırılğan hassasiyetlerine pek tahammülü yok. "Bunu yapan şerefsiz korkağın teki ve kabadayının teki. Kendi boyunda biriyle uğraşmalı."

"Amin" diyor Früge ve bize son gelişmeleri aktarmaya devam ediyor. Wally Potter'ın öldüğünü bildirmek için kızı Clemmy'yi aramış.

Früge ona adamın bir soygun sırasında öldürüldüğünün anlaşıldığını ve cesedinin depo alanında bulunduğunu söyledi.

"Bunu haberlerde duymasını istemedim," diye açıklıyor Früge, "ve artık hiçbir şey uzun süre gizli kalmıyor. Birinin dükkanın içinde olduğunu ve belli ki bir şeyler çaldığını ve elektriğin kesik olduğunu söyledim. Ona mülkte bazı hasarlar olduğunu söyledim."

"Böyle bir şeyi kimin yapmış olabileceğine dair herhangi bir fikri var mıydı?" Marino soruyor. "Son zamanlarda dikkatini çeken biri var mıydı? Etrafta dolaşan, sorun çıkaran biri, herhangi bir şey?"

"Hiçbir fikri yoktu," diye yanıtlıyor Früge. "Yoğun saatlerde çok meşgullermiş ve etrafta çok fazla turist varmış. Son haftalarda gelen bazı insanların Hooke davasıyla ilişkili olduğunu ve kaba görünüşlü olduklarını söyledi. Ama göze çarpan bir şey yok."

"Wally'den en son ne zaman haber aldı?" Bağlı ellerine bir kese kâğıdı geçirirken soruyorum.

"Bugün onunla birlikte çalıştı," diyor Früge. "Bu sabah yedi civarında buraya geldiler ama ayrı arabalara bindiler çünkü Clemmy erken ayrılmayı planlıyordu. Saat iki civarında ortalık sakinleşince Newport News'e gittiğini söyledi. Burada yarı zamanlı çalışan başka biri hafta sonu tatili boyunca onun yerine bakacakmış."

"Peki ya kasa?" Marino soruyor. "İçinde ne vardı?"

Früge, "Wally'nin piyango biletlerini ve hediye kartlarını, emlak tapuları, arabasının ruhsatı, banka hesap özetleri gibi değerli ya da önemli her şeyi sakladığı yer orasıydı," diyor. "Ama nakit muhtemelen orada değildi. Muhtemelen arkadaki büyük soğutucuyu ve kapısının asma kilitli olduğunu fark etmişsinizdir. Clemmy anahtarı soruyor."

Wally bir süredir bankaya gitmemişse, para kesesini saklardı. Gizli yeri, dükkanın arka tarafındaki soğutucunun içindeki çalışmayan bir elektrik kutusuydu. Kimsenin bakmayı düşünceği bir yer değildi.

Früge, "Sonra da asma kilidin anahtarını ofisindeki kasanın içine kilitliyordu," diyor. "Muhtemelen elli yıldır yaptığı şeyin aynısı. Ama bana sorarsanız fena bir sistem değil. Tabii ki, mülkte çok fazla nakit bulundurmamak daha iyi olurdu. Ama alışılmadık bir durum değildi. Clemmy, katilin oraya hiç girmediğini varsayarsak, soğutucunun içinde en az beş bin dolar olmasını beklediğini söylüyor."

Frige bize keşfettiklerini anlatmaya devam ederken, Benton cesede bakarak dinliyor. Etrafındaki her şeyi içine çekiyor, sanki yukarıdan sinyaller alıyormuş gibi sık sık tavana bakıyor. Sonra da söyleyecek bir şeyi olduğunda yaptığı gibi hepimize bakıyor.

"Katil ortaya çıktığında Wally hayattaydı ve tetikteydi," diye başlıyor Benton bir kahin gibi. "İçinde değerli bazı şeyler olan ama nakit para olmayan kasayı açmaya zorlandı. Kötü adam fark etmeden anahtarı cebine saklayacak kadar akıllıydı. Wally kasada hatırı sayılır miktarda nakit para olduğunu fark etti. Davetsiz misafirin onu almasını istemedi."

Doug, "o ailesini düşünüyor," diyor.

Marino, "Ama o pislik herif kasadaki paraya ne merak edecek," diye yanıtlıyor. "Şimdi gerçekten çok kızgın." "Aynen öyle," diyor Benton. "Nakit eşdeğerleri gibi diğer değerli eşyaları temizler. Piyango biletleri, hediye kartları. Ama o

para. Kontrolü elinde tutmak ve tüm güce sahip olmak istiyordu."

"Belki de gördüğümüz şey budur ve bunu yapmasının nedeni de budur. Öfke." Işığımı Wally'nin boynuna tutuyorum, yara çığlık atan bir ağız gibi açılıyor.

Ölüm sonrası yaralanmanın sağ kulağın lobundan başlayan ve sağdan sola doğru uzanan tek bir kesikle meydana geldiğini açıklıyorum. Onlara göstermek için cesedin arkasına geçiyorum.

"Kesi boynun ön tarafında neredeyse düz bir şekilde ilerliyor ve sol kulağın yaklaşık yarım inç altında sonlanıyor. Birinin boğazı kesildiğinde bunu nadiren gördüm," diye açıklıyorum ve çoğunlukla Benton'ın bunu duymaya ihtiyacı var. "Tipik olarak bu tür vakalarda saldırı arkadan yapılır, hem katil hem de kurban ayakta durur. Kesik izi aşağıya doğrudur, boğazın tam ortasına değil."

Tüm bunları sıcak ve havasız odada anlatırken, çürümenin kokusu iğrenç ve daha da kötüleşecek. Beklenen sinekler cesede ulaşmaya devam ediyor ve çıkardıkları sesler cehennemi andırıyor. Işık kulesinin sert parıltısında açgözlü yörüngelerini çiziyorlar ve ben bulduklarımı göstermeye devam ederken onları elimden geldiğince uzaklaştırıyorum.

"Öldükten sonra bantlanmış ve oturur pozisyonda düzenlenmişti," diye açıklıyorum. "Saldırgan benim olduğum yerde, onun arkasında duruyordu."

Hayali bir bıçakla havayı yatay olarak keserek neden bahsettiğimi gösteriyorum. Katil iki elini de kullanmıyorsa, muhtemelen gibi solaktır. Bu kişi oldukça güçlü ve

önemli bir kesici alet kullandı.

"Yanında getirdiği ve olaydan sonra bıraktığı bir şey." Benton bunu sanki biliyormuş gibi söylüyor.

Marino, "Burada bulunduğu sırada kullanmış olabileceği bir silah, bir rulo koli bandı ya da başka bir şey bulamadık" dedi.

Benton, "Muhtemelen kötü adamın ihtiyaç duyduğu şeyleri taşımak için kullandığı bir şeyin içindedirler," diyor. "Muhtemelen aracının içinde tuttuğu bir şey. Ya da evinde veya iş yerinde, zamanını nerede geçiriyorsa orada. Bu tür şeyleri atmayacaktır. Buna ihtiyacı olduğunu da düşünmez. Bildiği ve güvendiği şeyleri sever ve onlara güvenir. Bu, onun için işe yarayan ritüelleri ve alışkanlıkları olan biridir. Ama giderek dikkatsizleşiyor."

"Dikkatsiz mi?" Doug'ın gözleri geniş ve kızgın. "Bu bana oldukça önceden planlanmış görünüyor. Pislik herif bir planla ortaya çıktı."

Benton, "Düşüncesizce yapılmış bir şeydi," diyor. "Ama bu, geçmişte burayı soymayı düşünmediği anlamına gelmiyor. O anda saldırdı çünkü duygusaldı. Takıntılı biri ve ihtiyacı olabilecek bazı şeyler olmadan asla evden çıkmıyor."

"Peki ya maket bıçağı?" Fruge soruyor. "Genellikle depolarda bunlardan bir ya da iki tane bulunur. Ben hiç görmüyorum. Acaba katil onlara yardım etmiş olabilir mi?"

"İsteddiği her şeyi almakta tereddüt etmezdi," diyor Benton. "Ama bu, ortaya çıkıp silah olarak kullanabileceği en yakın şeyi arayacak biri değil."

"Bunu bir maket bıçağı yapmadı." Vahşi boyun yarasını gösteriyorum. "Bıçak yeterince uzun değil. Omurgasına kadar kesilmiş. Nefes borusu kesilmiş, bu da ölmek için korkunç bir yol. Normalde otopside kan emdiğini bulurduk. Temel olarak, nefes nefese kalıyorsunuz, kendi kanınızı soluyorsunuz, kan kaybından ölürken boğuluyorsunuz."

"Boğazı kesildiğinde hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak," diyor Doug ve aşırı terliyor. "Onun iyiliği için umarım hayatta değildir."

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdim. "Öyle olmadığını göreceğimizden adım gibi eminim."

"Bir insan hangi mantıklı nedenle böyle bir şey yapar?" Doug telaşla ağzından kaçırır.

"Böyle bir şeyin mantıklı olduğunu sana düşündüren nedir?" Marino'nun sesinde metal çınlaması var.

"Zaten ölmüşse neden bu kadar zahmete girsin ki?" Doug daha da sinirleniyor ve daha da üzülüyor. "Kalbinin durduğunu söyleyerek mi? Tanrı aşkına, neden bunu ona olaydan sonra yapıyorsunuz? Bir mesaj vermek için mi?"

"Bu büyük bir neden, evet," diyor Benton. "Ama değil."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Bazen insan ırkından nefret ediyorum!" Doug ilan ediyor, ve o sadece kırk yaşında.

Hâlâ şok geçirecek ve travma yaşayacak kadar yeni olan pek çok adli patolog gibi heyecanlanıyor. Otopsi odasında plastik bir kovayı tekmeleyip küfrettiğine şahit oldum. Oturup elleriyle yüzünü kapattığını, kendini tutmaya çalıştığını gördüm, özellikle de masadaki bir çocuksa.

Ukrayna'nın işgali başladığında haberleri izlemeyi bırakmak zorunda kaldı, yoksa uyuyamıyordu. Bana sorulduğunda üstesinden gelebileceğinden emin olmadığı bazı zulümler olduğunu söyledi. Belki de yanlış mesleği seçmişti, özellikle kötü bir günde öğle yemeğinde itiraf etti. Böyle hissetmezse endişeleneceğimi söyledim.

"Sanırım yeterince gördüm," diye karar verdi Benton. "Gitmeye hazır mısınız?" O bana bakıyor, ben de Doug'a bakıyorum ve görev için hazır olup olmadığını kontrol ediyorum.

"İyi olacak mısın?" Emir subayıma soruyorum ve o da ciddi olduğumu anlıyor. "Kalabilirim."

"sonrasını biz halledebiliriz." Derin bir nefes alır.

Marino bana, "Merak etme doktor," dedi. "Ben ne yapacağımı biliyorum. Neden sen Benton'la eve gitmiyorsun, ben de Doug'la burada takılırım, biraz sonra görüşürüz."

"Evrak çantam..."

"Evet, biliyorum, kamyonetimde," diye yanıtlıyor Marino. "Bana birkaç dakika verin, size getireyim."

Mağazanın ön kısmında, karo zemin boyunca uzanan elektrik kabloları daha fazla LED ışık kulesine bağlanıyor. Taşınabilir güç istasyonları gürültülü.

Benton'a, "Beni eve bırakmak için gelmediğini varsayıyorum," diyorum. "Ne kadar hoş ve seni gördüğüme ne kadar memnun olsam da."

"Bu benim tek motivasyonum değil. Ama önemli bir motivasyon" diye yanıtlıyor ve yemeklerin sipariş ediliği hazırlandığı tezgâha ulaşıyoruz.

Ev yapımı kurabiyeler, kekler, ekmekler ve şekerlemeler cam vitrinlerin içinde. Wally ya da bir başkası bozulabilecek ürünleri kaldırmış, bu da erken kapattığına dair şüphelerimi artırıyor. Buzdolabının cam kapısından biftekli ve Hint turşulu sandviçlerin plastik kaplarına ve sevdiğim baharatlı gazpacho'ya bakıyorum.

Etiketlerde bugünün tarihi var ve içindekiler listelenmiş. Ton balığı ve yumurta salatası gibi diğer öğle yemeği yiyecekleri bu sabah hazırlandı ve ben ne kadar aç ve susuz olduğumu düşünmeye direniyorum.

Benton, "Buradaki saldırının fırsatçılık olduğuna inanıyorum," diyor. "Tıpkı daha sonra Chilton Farms'ta olanlar gibi."

Yalnız kaldığımızda bana değerlendirmelerinden daha fazlasını anlatmaya başladı. Başkan'a yapılan saldırı başarısız olana kadar soygun ve cinayet planları arasında yoktu. Bu teröristler için büyük bir hayal kırıklığı ve hüsrandı. Ama bu psikopatın ne kadar sert bir adam olduğunu göstermesi bitmemişti.

"Başkan'a yönelik daha önceki suikast girişimi başarılı olsaydı, bu olay ." Benton, marketin hedef alınmayacağını ve muhtemelen Chilton Farms'ın da hedef alınmayacağını ifade .

Katil önce buraya geldi. Dükkânda çalışan herkesi ortadan kaldırmayı planlıyordu ve Wally'nin burada yalnız olduğunu biliyordu. "Ama katil olanları beklemiyordu," diyor Benton. "Vahşileştirme, korkuyu görme ve birine acı çektirme şansından mahrum bırakılmıştı. O güç duygusunu istiyordu ve bunu elde edemedi. Wally, katili ona sadistçe davranmaya fırsat bulamadan öldü. Bu bir katil için kırmızı bayraktı.

zaten öfkeli bir boğa."

"Peki ya Rachael? Neden o?" Konserve ürünler ve kendi kendinize öğütebileceğiniz kahve çekirdekleriyle dolu bir reyondan geçerken soruyorum. "Dürtüsü tatmin olmadığı için mi?"

"Evet," diyor Benton. "Ve belki de bir sebepten dolayı onun radarındaydı. Asıl soru neden Chilton Çiftliği'ne gittiği. Neden orayı seçti? Oraya aşına mıydı? Ve ben cevabın evet olduğunu söyleyeceğim. Katil ayrışıyor."

"Tam da ihtiyacımız olan şey. Mikrodalga silahı olan kontrolden çıkmış biri. Birileri bununla arabayla ateş açıyor, güvenlik sistemlerini devre dış bırakıyor, yoluna çıkan her kim ve ne varsa beyin hasarına ve ölüme neden oluyor," diye cevap veriyorum ve retro çeker ve sakız bölümündeyiz.

Benton, "Uzun sürmeyecek bir soğuma döneminde," diyor. "Şimdiye kadar yaşadığı yere dönmüş olmasını beklerdim. Gizli hayatından haberi olmayan arkadaşları, komşuları ve muhtemelen ailesi olduğunu hatırlatırım."

"Onun kim olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Benton, "Onun ne olduğunu biliyorum ve sadece bir kişiden bahsetmiyoruz," diyor. "Sürüsüyle birlikte çalışıyor. Aynı zamanda kendi başına çalışır, ketumdur ve insanlara duygusal olarak yakınlaşmaz."

Dondurma ve diğer dondurulmuş gıdalarla dolu dondurucular eriyor, sanki yeterince zarar verilmemiş gibi. Dükkânın içindekilerin çoğu mahvolacak ve bir daha buraya dönüp dönemeyeceğimi merak ediyorum. Yeniden açılıp açılmayacağını merak ediyorum. Belle Haven Market'in bunca yıldan sonra yok olması korkunç olur. İskenderiye ruhunun bir parçasını kaybetmiş gibi görünür.

Güneş losyonları ve böcek kovucuların yanında bir parmak arası terlik fişisi var. Sonra ciltsiz kitapların bulunduğu bir raf ve son olarak da ödeme alanı ve yazar kasa. Boş çekmece açık ve toz pudrayla islenmiş. Tezgâhın arkasında, tüm kancaları çıplak bir tahta bölme var.

Benton, "Nakit ya da onun yerine geçenler, oyunun adı bu," diyor. "Kullanabileceğiniz hediye kartları. Piyango biletlerini internette anonim olarak satabilirsiniz. Çalıntı mallar ve sahte para da dahil olmak üzere neredeyse her şeyden bu şekilde kurtulabilirsiniz."

Teröristlerin bugünlerde kendilerini bu şekilde finanse ettiklerini anlatıyor. Ve son yıllarda Ruslar tarafından giderek daha fazla sübvansede ediliyor ve destekleniyorlar.

"Bunu yapan kişi tam olarak ne alacağını ve nerede olduğunu biliyordu." Düzinelerce boş kancayı inceledim.

Tezgâhın arkasındaki piyango biletleri ve hediye kartları, pencerelerden veya cam ön kapıdan bakıyor olsaydınız mağazanın dışından görünmezdi. Tahtayı fark etmek için kasaya yakın olmanız gerekir ve bu önemli bir ayrıntı gibi görünüyor. Katil burada çalmak isteyebileceği ne olduğunu biliyordu.

"Bu da burayı bildiğine dair bir başka kanıt," diye ekliyorum. Benton,

"Buraya daha önce de gelmişti," diyor. "Sanırım para çekmecesi Mikrodalga silahını ateşleyip kameraları ve diğer her şeyi dışarı çıkardığında mağaza zaten boştu ve kapalıydı."

Frige kasayı ilk gördüğünde kilidi açıktı. Orada

Benton'ın bana anlattığına göre, içeride kasa bölmesinin altına sıkıştırılmış, o günün toplamını gösteren bir kağıt makbuz dışında hiçbir şey yoktu.

"Wally bunu parayı aldıktan sonra yapmış olmalı," diye cevap veriyorum, tezgâhın arkasındaki ergonomik koltuğa bakıp onun oturduğunu hayal ederek. "Ertesi sabah kim açarsa açsın, bir önceki günün detaylarına sahip olacak. Sanırım bir başka eski alışkanlık."

Benton, "Bu sabah on birden öğleden sonra ikiye kadar iş patlaması yaşandı. Neredeyse bin beş yüz dolar değerindeydi," diyor.

Bundan çok az hareketlilik olmuş, son alım saat 14:37'de yapılmış. diyor. İşte o zaman birisi, müşterinin adıyla ya da başka herhangi bir kimlik bilgisiyle ilişkilendirilemeyen bir hediye kartı kullanarak benzin için elli dolar ödedi.

Benton, "Bu, yazar kasa fişindeki son işlem," diye açıklıyor. "Yani kişisel bir kredi işlemi olmadığı için kim bilmiyoruz. kart. Ödeme yapmak için içeri gelmesine de gerek yoktu," diye cevap veriyorum.

Benton, "Katilin deposunu doldurduğuna dair güçlü bir his var içimde," diyor. "Bu sırada etrafı kolaçan ediyor, göz ve kulak olmadığından emin oluyordu."

"O sırada elektrik hala açıktı. Benzin pompası ve kasa çalışıyorsa öyle olmalı," diye yanıtlıyorum. "Arabasını kim doldurduysa, kayıta olduklarını varsayarsak kameralara yakalanırdı."

Kasanın karşısındaki duvarda duran ölü, kör bir şekilde ön kapıya bakıyor. Bildiğim diğer bir tanesi de dışarıda, self-servis adasındaki ışık direğinin üzerinde. Mikrodalga saldırısı güvenlik sistemini yok etmiş ve Benton kameralardan bir şey elde etmeyi beklemiyor.

Ön kapı açık bırakılmış ve bir olay yeri inceleme görevlisi parmak izi arıyor. Marino'nun ellerini gözlerinin etrafında birleştirip camdan baktığını hayal ediyorum.

Polisin burada olduğuna dair kanıt bulacağına şüphe yok ama açıklamayı ona bırakacağım. Benton'la birlikte kırmızı ve mavi ışıkların hızla yandığı, park yerinin işaretli ve işaretli kolluk kuvvetleri araçları ve minibüsleriyle dolu olduğu bir alana çıkıyoruz. FBI geldi, en az bir düzine ajan

uçaksavar ceketleri giyiyorlardı.

Helikopterler havada uçuşuyor. Sanırım medyanın Rachael Stanwyck'in ölü bulunduğu yerden birkaç mil ötede korkunç bir şey olduğunu öğrenmesi kaçınılmazdı. Kanal 5 burada. Tüm büyük kanallar burada, uydu kamyonları caddenin önünde sıralanırken, film ekipleri Belle Haven Market'in barikatlı girişini takip ediyor.

Gizli Servis olay yeri birimi ıııklandırmayı kurdu ve iki e-bisikletin açık kenarlı çadıra dayandığını fark ediyorum. Ama Benton ve ben Tyvek ve eldivenlerimizi çıkarırken Lucy ve Tron'dan iz göremiyorum.

"Bunu bir daha giymeysen çok erken olacak." KKD'yi biyolojik tehlike çöpüne atıyorum.

"Ayakkabılar hoş bir dokunuş." Benton mahkemeye giderken giydiğim buruşuk keten kıyafete ve Lucy'nin ödünç aldığı bisiklet çorapları ile spor ayakkabılarına bakıyor.

Bu sabah erkenden giydiği takım elbisenin aynısını giyiyor, kömür grisi, gri çizgili gömlek, gri kravat ve her katmanı ter içinde. Platin rengi saçları nemli ve Marino az önce girdiğimiz kapıdan çıkarken saçlarını alnına doğru itiyor. Söz verdiği gibi çantamı aldı ve bana uzattı.

"Merak etmeyin, dokunmadan önce eldivenlerimi değiştirdim" diyor. "?"

Ön kapının tozunu alan memuru gösteriyorum. "Sen olsan

Daha önceki ziyaretimizden haberdar etsek

iyi olur." Marino, "Zaten bildirdim,"

diyor.

Fabian'ın her an gelebileceğini söyledi ve ben de olay yeri çadırına girip buzluktan birkaç şişe su aldım. Benton ve ben otoparka doğru yola koyulduk, acil durum flaşları sert ve rahatsız edici. Elimi gözlerime siper edip güneşe bakar gibi gözlerimi kısıyorum.

Dizel motorların sürekli gümbürtüsü fırtınalı bir okyanusun kabarması gibi ve ben bize doğru çevrilmiş kameralara bakmaktan kaçınıyorum. Dana Diletti'nin mikrofonuna *efsanevi Benton Wesley* hakkında konuştuğunu duyabiliyorum.

... *Seri katil fısıldayıcısı*, ona atıfta bulunuyor. *Tıpkı Kuzuların Sessizliği'ndeki gibi...* diyor.

Kocamın siyah Tesla SUV'u iki plakasız arabanın arasına park edilmişti ve içeri girerken iki şişe suyun kapağını çıkarıp birini ona verdim. Çiçek yapraklarını, kiri ve diğer kalıntıları halıya bulaştırmak istemiyorum. Ayakkabılarımın altını duruluyorum. Benton da aynısını yapıyor ve

kapılarımızı kapattık. Elektrikli motor sessiz ve polis, TV kameraları çekim yaparken ayrılmamıza izin vermek için testere barikatlarını hareket ettiriyor.

Bazen şık giyimli, psikolojik düşüncelere sahip kocamın Gizli Servis'in taktik sürüş poligonunda Lucy kadar zaman geçirdiğini unutuyorum. Sanki bize ateş ediliyormuş ve kimse ona ceza kesmeyecekmiş gibi hızla gidiyor. Parkway'de fazla trafik yok ve o hiç çaba göstermeden herkesi geçiyor, dokunuşu hafif ama emin.

"Merhaba." Profili cam kokpitin ışığında keskin hatlarla belirginleşiyor ve çenesindeki kirli sakal kum gibi görünüyor. "Seni gördüğüme sevindim." Elime .

Burası ile nehir arasındaki orman zifiri karanlık. Arkama bakmaya ve aynaları kontrol etmeye devam ediyorum, kimsenin takip etmiyor gibi görünmesi beni rahatlatıyor. Benton'ın kim denerse denesin kaybedeceğine şüphe yok ve bütün gün ilk kez biraz olsun rahatlamaya başladım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye cevap verdim. "Yanımda olmanı diliyordum, sonra karşıma çıktın. Gelmene çok sevindim. Bir şeyi kendi gözlerinle görmenin yerini hiçbir şey tutamaz."

"Burada olmamın tek nedeni bu değil." Dokunmatik ekranda bir menü bulup üzerimize üflenen havanın sıcaklığını ayarlıyor. "Eve bırakılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ya da öyle olacağını umuyordum. Ve birkaç güncellemem var."

Bunların cesaret verici olmadığını söylüyor. Karşımızdaki teröristler yaptıkları işte yeni ama zeki ve sofistike. Eve dönerken Benton'ın inanmak istediğinden daha zeki olduklarını açıklıyor. Bugün olanlar halkın düşündüğünden daha kötü.

"Duymayı umduğum şey bu değildi," diye itiraf ediyorum.

"Saldırının olacağını tahmin edemedik" diyor. "Ne Gizli Servis, ne FBI, ne CIA, hiç kimse. Sorumlular hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ve bu çok rahatsız edici, Kay."

"Rahatsız edicinin ötesinde ve çok yakın." Tam da bu konu hakkında konuşarak geçirdiğimiz saatleri düşünüyorum.

En kötü durum senaryolarına alışkınız ve korunmak ve hazır olmak için hayati önem taşıyan şey bilgidir. Önceden yapılan uyarılar sayesinde felaketlerden kaçınılır ve neredeyse her zaman internette konuşmalar olur. Cep telefonu faaliyetleri ve uydu görüntüleri var. Casuslar ve ispiyoncular önceden haber verirler ve hareket tarzı genellikle tahmin edilebilir ve tanınabilir.

"Ama bu kötü adamlarla değil," diyor Benton. "Son dakikaya kadar hiçbir şeye ping atmadık. Ve tespit ettiğimiz onların telefonları değildi. Lanet olası silahları ateşleniyordu ve dediğiniz gibi, bu rahatlık için çok yakın. Bu insanları aramıyorduk ve kim oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Haberlerde öyle , haklısınız" diye cevap verdim. "Medyadaki tüm belirtilere göre size ihbarda bulunulmuş."

"Kamuoyuna açıklananlar teröristlerin inanmasını istediğimiz şeylerdir. Bir uyarı aldığımıza. Gafil avlanmadığımıza. Ama gafil avlandık. Konvoyun yönü değiştirilmeseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Başkan ve diğerleri araçlarından inmiş olsalardı...? Bunu söylememe gerek yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Bana teröristleri paranoyaklaştırmaya ve daha da öfkelendirmeye çalışıyormuşsunuz gibi geliyor." Kocamın keskin profiline bakıyorum, sessiz öfkesi çok çalışan bir motordan yükselen ısı gibi.

"Birbirlerine düşman olmalarını istiyorum," diyor Benton. "Onların bizi istedikleri kadar korkmalarını ve istikrarsızlaşmalarını istiyorum. Sonra hadlerini aşarlar ve biz de onları yakalarız."

"Kulağa kişisel geliyor."

"Elbette kişisel bir mesele." Karşıdan gelen farların parıltısında yüzü sertleşiyor ve nadiren bu kadar agresif konuşuyor. "Onlar her kimse, bugün başkanımızı ve Tanrı bilir başka kimleri öldürmeye çalıştılar. Annie'nin kız kardeşi ve Wally Potter kendi arka bahçemizde öldürüldü ve birine yapılan herkese yapılmış sayılır."

"Sırada ne var diye endişeleniyorum," diye cevap veriyorum.

"İki nokta-üç-oh-beş gigahertz," diye hatırlatıyor bana. "Kimsenin geldiğini görmediği şey buydu."

Sırt çantalarında sinyal analiz cihazları olan bisikletli iki genç kadın hariç. Tuzak kurulduğunda Başkan ile teröristler arasında sadece onlar vardı. Lucy ve Tron'un tespit ettiği ilk 2.305 GHz frekansı olacakların tek göstergesiydi ve Tanrı'ya şükür dikkatlerini vermişlerdi.

Benton, pusuya yatan keskin nişancıların konvoy yön değiştirdiği anda görevi iptal etmek üzere uyarıldıklarına inanıyor. Ama bunun nasıl gerçekleşmiş olabileceğini bilmiyor. Üç ayrı noktadaki üç nişancının mesajı aynı anda alıp silahlarını anında kapatmalarını açıklayacak herhangi bir cep telefonu aktivitesi tespit edilmedi. Biri hariç hepsi dağıldı ve sessizliğe gömüldü. Şiddet eylemi yarıda kesilmişti. Kontrolde çıkmış bir ateş gibiydi.

"Sinyal tekrar alındığında," diyor Benton, "bunun Belle Haven Market'te mikrodalga silahını ateşleyen katil olduğuna inanıyorum. Bu özel

Terörist zeki, teknik açıdan bilgili ve şiddet yanlısı. Kibirli ve kendine aşırı güveniyor. Aldığı riskler daha da büyüyecek ve korkutucu hale gelecek. Durdurulmalı, hem de hemen."

"Başkanın peşinden gitti ve ardından birkaç saat içinde iki kişiyi öldürdü. Daha ne kadar büyük ve korkutucu olması gerekiyor?" Cevap veriyorum.

Benton, "Bu her şeyi yapabilecek biri ve tecrübeli," diyor. "Daha yaşlı olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen kırklı yaşlarında ya da ellili yaşların başında. Şiddet geçmişi var ama hiç tutuklanmamış ya da hapse girmemiş. Orduda görev yapmış ama ordudan atılmış olduğunu düşünüyorum."

Katilin poliste kaydı yok çünkü geçmişte metodik ve dikkatli davranmış. Benton, Old Town'a doğru ilerlerken, aceleci davranışlardan kaçınarak, deneme sürüşleri yaptığını tahmin ediyor.

Bu özel suçluyu şiddet fantezileriyle beslenen biri olarak tanımlıyor. Bu kişi işlediği suçlarla övünmeyen ve ayrıntıları paylaşma ihtiyacı hissetmeyen biri. Yalnız yaşıyor ve dikkatleri üzerine çekmeme konusunda yetenekli. Etrafindakiler muhtemelen onu sessiz, iyi ve muhtemelen yardımsever olarak tanımlayacaktır.

Arabanızı çalıştırmak ya da garaj yolunuzdaki kırı küremek için gelen bir komşu kötü görünmez. Şiddet yanlısı psikopatlar nadiren öyle görünür ve yakalanmalarının en yaygın nedeni konuşmalarıdır. Savaş hikayeleri anlatırlar, özellikle alkol ve uyuşturucu etkisi altındayken gösteriş yaparlar. Park cezası almak ya da kız arkadaşına kurbanın mücevherlerini vermek gibi aptalca şey yaparlar.

"Ama bu adam öyle değil," diyor Benton. "Şimdiye kadar son derece dikkatliydi. Radyasyona maruz kalmasının onun üzerinde bir etkisi olup olmadığını merak ediyorum. O ve yoldaşları, her yeni silah ve teknolojiye olduğu gibi sürekli eğitim alıyor, araştırma yapıyor ve deneyler yapıyor olmalılar."

"Mikrodalga radyasyonuna maruz kalmak, eğer kişi her zaman uygun şekilde korunmuyorsa bir sorun olabilir," diye katılıyorum. "Ve kayıtsız kalmak kolaydır. Baret ya da emniyet kemeri takmayı bırakan insanlar gibi, işte o zaman kötü şeyler olur."

"İzole olmuş durumda, kendi kötücül gerçekliğini yaşıyor. Kontrolden çıktıkça takıntılı davranışları da artacak." Benton bana cehennem kristal küresinde ne gördüğünü anlatıyor. "Kudurmuş bir şehvet katili gibi. Artık sonuçlara aldırmış etmiyor, yoksa bunu yapmazdı.

Bugün yaptığı şey."

"Eğer kafayı yemişse, terörist hücresinin diğer üyelerinin onu bir yük olarak göreceğini ve bu konuda bir şeyler yapacağını düşünürdüm," diye cevap veriyorum.

Benton, "Önce onu alamazsak benim umudum bu," diyor. "Ama ben buna güvenmezdim. Ayrıca medyanın ilgisini çekerek bir karnaval yaratıyor ve teröristler bundan besleniyor. Daha büyük bir tehdit ise bu iğrenç eylemlerin bir eleman kazanma aracına dönüşmesi."

O bunları söylerken, Marino'nun az önce gelen mesajını kontrol ediyorum. Bana Wally Potter'ın cesedinin güvenli bir şekilde sarıldığını ve minibüsün içinde olduğunu bildiriyor. Polis ona merkezime kadar eşlik edecek ve Fabian cennette olmalı. Egzotik fiziksel görünümü her yerde olmasını sağladı. Çoğunlukla TV haber helikopterlerine bakıyor. Ya da dikkat çekici bir şekilde minibüsün yanında duruyor.

Telefonumda gezindiğim diğer manşetlere göre, Annie Chilton saatler önce FBI eşliğinde parçalanmış ön kapıdan evine girmiş. Bazı eşyalarını toplamasına izin verilmiş ve bir an bile gözetimsiz bırakılmamıştı.

Benton'a, "Annie'nin tüm bunlardan ne anlam çıkaracağını hayal bile edemiyorum," diyorum.

Şu anda Patrick Caddesi boyunca ilerliyoruz ve evden çok uzakta değiliz. Saat neredeyse gece yarısı ve Eski Şehir tıklım tıklım. Restoranlar ve barlar dolup taşıyor ve insanlar kaldırımlarda yüksek sesle konuşup gülüşüyorlar. Benton ve ben günün vahşetini tartışırken manzara gerçeküstü görünüyor.

"En azından bizim evde güvende," diyor. "Ve Dorothy de onunla birlikte."

"Annie'yi şu anda tam olarak kimin yanına koyacağımı bilemiyorum," diye cevap veriyorum. Kız kardeşim kendisine ait olmayan işlere burnunu sokmaktan başka bir şeyden hoşlanmaz.

Ama Benton'ın Annie'yi yerleştirecek zamanı yoktu ve Dorothy hemen geldi, bunun için minnettarım.

"Annie'nin, Rachael'in Bose Flagler'la olduğu iddia edilen ilişkisi hakkında ne bildiğini merak ediyorum." Benton'ın haberdar olduğuna dair bir işaret arıyorum. "Dedikodulardan haberin var mı?"

"Onların romantik ilişkilerini biliyorum," diyor. "O zaman bu dedikodu ya da spekülasyondan öte bir şey."

"Flagler onunla gizlice çıktığını ama özel olarak çıkmadığını itiraf ediyor. Sersemlemiş ve üzgün ama kalbinin kırık olduğu izlenimini edinmedim."

"Onunla kendiniz mi konuştunuz?"

"Ben ," diyor Benton.

Sorgulamayı yapan müfettiş işaret verirken görüşmeyi uzaktan izledi. Bose Flagler, Rachael Stanwyck'e aşık değildi. Ama onun kendisine aşık olduğunu kabul ediyordu. Son haftalarda onu pek görmemişti ve bunun tek nedeni Gilbert Hooke davası değildi.

"Flagler'ın ailesinin Raven Landing'de bir yatı var ama onun da yelkene ayıracak zamanı olmadı," diyor Benton. "Sanırım Rachael'le görüşürken sevdiği başka bir şeyi de yapması daha kolaydı. Buna çift kişilik deniyor."

"Perişan bir halde olmalı."

"Rachael'in çok hızlı ciddileştiğinden endişeleniyordu," diyor Benton. "Taşınmak için mükemmel bir yer arıyordu ve bir çift olacaklarını umuyordu. Eğer inanılacak olursa, Rachael'in ne kadar iyi bir first lady olacağını ima etmeye başladığını iddia ."

"Bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor, ne kadar mütevazı bir adam," diye cevap veriyorum. "Milyarder kocasından boşanmaya karar vermesinin nedeni o mu?"

"Flagler bunu inkar ediyor, ancak herhangi bir şüphe olabileceğini sanmıyorum."

Nehir kenarındaki eski evimize yaklaşırken, mahallede devriye gezen İskenderiye polis araçlarının yanından geçiyoruz. Biz geçerken polisler bize başlarıyla selam veriyor. Benton, ortalık sakinleşene kadar mülkümüze göz kulak olacaklarını söyledi.

"Bu ne zaman ?" Başparmağımla elini okşuyorum.

"Bilmiyorum."

"Sizce Rachael'in Flagler ile olan ilişkisinin ölümüyle bir ilgisi var mı?"

"Her şeyin her şeyle ilgisi var," diyor Benton. "Eğer bu yüzden bir süreliğine Chilton Farms'a taşınmaya karar verdiyse, kendini savunmasız hale getirdi. Sevmediği ya da kendini güvende hissetmediği bir yerde kalıyordu, hepsi onun yüzünden. Güvenlikten söz etmek mümkün değil ve orada kalmak bir avcının işini kolaylaştırdı."

"Katil kadının mücevherlerini, cüzdanındaki parayı alsaydı ve markete yaptığı gibi evi de soymaya çalışsaydı daha mantıklı olurdu."

Cevap ver. "Nedenini anlamıyorum."

"Ne o ne de kurban seçimi," diye katılıyor Benton. "Bunun nedeni de önemli bir şeyi gözden kaçırıyor olmamız."

Tuğla araba yolumuzun girişinde at arabası lambaları parlıyor ve siyah demir kapı kapalı. Evin ışıkları rüzgarda hareket eden kalın ağaçların arasından minik alevler gibi göz kırptıyor ve Benton elektrikli arabasının kokpitindeki ekrana dokunuyor. Kapı, Lucy'nin yapay zeka yazılımı tarafından kaydedilen ve izlenen her şeyle birlikte rayları boyunca kayarak açılmaya başlıyor.

Göremediğim kızılötesi kameralar plaka numaramızı ve diğer verileri yıldırım hızıyla yakalıyor. Gizli mikrofonlar, algoritmalar araç türlerini ve kimlerin olduğunu tanırken her sesi alıyor. Gizli antenler her yönden gelen sinyalleri yakalar. Bunlar, yeğenimin yaşadığı beyaz tuğlalı misafir kulübesi de dahil olmak üzere çeşitli yerlerdeki ekipmanlar tarafından durmaksızın analiz ediliyor.

Karartma perdeleri, ışıklar açıkken ya da kapalıyken evde olup olmadığını anlamayı imkansız kılıyor. Şu anda burada olmadığını biliyorum ama umarım yakında burada olur. Marino geldiğinde ve Lucy'nin kedisi Merlin de dahil olmak üzere herkes güvende olduğunda mutlu olacağım. Nereden çıkacağı hiç belli olmaz. Araba yolunu takip ederken gözümü ondan ayırmıyorum.

Benton, "Garajla uğraşmayacağız," diye karar veriyor ve eski araba evinin elle açılması gereken ahşap kapıları var.

Çok zahmetli olabiliyor ve benim devlete ait Subaru'm içeride sıkışıklık yaratıyor. Gri arduvaz kiremit çatılı, beyaz tuğlalı iki katlı evimize yaşıyoruz. Taşındığımızdan beri bahçeyi temizlemek dışında pek şey yapmadık. Yakın zamanda iki kırık baca saksısını değiştirdik, kapıları ve panjurları döneme uygun olarak Everard adı verilen zengin bir maviye boyadık.

Önde Annie Chilton'ın beyaz Prius'u ve kız kardeşimin yarış yeşili Range Rover'ı park etmişti. Benton ve ben dışarı çıkarken Dorothy ön kapıyı açıyor ve tulumlara düşkünlüğü var. Neyse ki, kimin ve neden ziyaret ettiği düşünüldüğünde uygun olmayabilecek olağan temalı kıyafetlerden kaçındı. İskelet, zombi ve hapishane çizgileri kötü fikirler olabilir.

Judge Judy taytları ve kapüşonlu tişörtü, parlayan çubuklar gibi zevksiz olurdu. Dorothy sade siyahlar içinde kasvetli bir şekilde giyinmiş. Bronzlaştırıcı ve göz makyajını azaltmış ve fazla göğüs dekoltesi göstermiyor. Soluk sarı saçları kısa ve Annie Lennox'ununki gibi geriye doğru taranmış.

küçük elmas küpeler.

"Cehennemden gelen gün hakkında konuşun." Kız kardeşim bizi içeri almak için kenara çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, tüm haberlerde olanlar kesinlikle sinir bozucu. Görünüşe göre bir kez daha talihsiz anlarda yakalanmışsın Kay." Giydiğim Lucy'nin spor ayakkabılarına bakıyor. "Ayakkabılarını kaldırımda bıraktığına inanamadım."

"Annie nasıl görünüyor?" Ben kapıyı kapatıp alarmı sıfırlarken Benton soruyor.

"Metanetli ama kafası karışık," diyor Dorothy. "Neden biri Wally'yi öldürsün ki? Neden kız kardeşi ve cinsel saldırıya mı uğradı? Onlara ne yapılmış? Boğuldular mı yoksa bıçaklandılar mı? Tanrım, umarım işkence görmemişlerdir, korkunç bir *Helter Skelter* türü bir şey değildir. Her şey çok gizemli ve şifreli..."

"Bu konuda konuşamayacağımızı anladığını biliyorum, Dorothy." Evrak çantamı girişteki masanın üzerine koyuyorum. "Lütfen bunu kişisel algılama." Çünkü o hep öyle yapıyor.

"Yorgun olmalısın." Sıcaktan soğuğa çok çabuk geçebilir. "Annie'ye yardım ettiğin için teşekkürler." Benton takım elbisesinin ceketini çıkarır. "Çok minnettarım."

"Korkmalı mıyız? Bana söylemeyeceğini biliyorum." Kız kardeşim hâlâ çocukken olduğu gibi suratını asıyor. "Ama söylemen ya da bir ipucu vermen adil olur. Seninle aynı çatı altında kalıyorum. Sana ne olursa, bana da olur."

Hooke davası Old Town Alexandria'ya taşındığından beri hayatın çözüldüğünden bir kez daha yakınıyor. Ziyarete gelen ayak takımından, kendi deyimiyle televizyonda bağırان ve silah sallayan iğrenç kalabalıktan bahsediyor. *Savaşan gruplar kendi bölgenizi işgal ettiğinde* iyi bir şey olmaz ve o daha önce bu dili kullanmamıştı.

"Tupelo ve Hooke aileleri Hatfields ve McCoys, Montague'ler ve Capulet'ler gibidir." Dorothy konuşmaya devam ediyor. "Bir süreliğine sizin mahallenizde kamp kurarlarsa yanlarında ne getireceklerini sanıyorsunuz? Lanet olası kan davalarını da beraberlerinde getirecekler. Bağnazlıklarını ve suç davranışlarını getirecekler, işte bu. Ve belli ki getirmişler."

Şüpheler bir huni bulutu gibi dönerken bile kız kardeşimin bilgiyi nereden aldığını merak ediyorum. Hooke'lar ve Tupelo'ların geçinememesi ile ilgili detaylar davanın odak noktası olmadı. Neredeyse hiç bahsedilmedi. Ne zaman

April ve Gilbert görüşmeye başladılar, sanırım artık görüşmeyene kadar bu heyecan verici ve yasak bir şeydi. Hayatının son gecesinde teknede tartışmaları ve kavga etmeleri alışılmadık bir durum değildi.

Benton onları bağlayan şeyin patolojileri olduğunu söylediler. Dorothy'nin de gibi, onlar bir kuşun tüyleriydi ve gizli raporlarda incelediklerime dayanarak muhtemelen haklı. Ama bu tür ayrıntılar duruşma sırasında ortaya çıkmadı. Acımamız gereken kurban için güzel olanın geçerli olmaması Flagler'ın yararına olmazdı.

Jüri üyeleri onun, kendisini öldürmekle suçlanan kişiden iyi olmadığına karar verirse bu hiç de yararlı olmaz. Sal Gallo da dikkatli olmak zorunda. Dehşet verici fotoğrafları mahkeme salonunun her yerinde bulunan genç bir kadını aşağılayarak iyi bir hizmette bulunmayacaktır. April Tupelo'nun başına geleni hak ettiğini ima ederek puan kazanamaz. Ancak incelediğim onca şeyden sonra, birinin böyle düşünmesini anlayabilirim.

"Başka bir deyişle yıkıcı, korkunç insanlar," diyor Dorothy. "İçimde istisnasız herkesin çürümüş olduğunu keşfedeceğinize dair bir his var. Kurban, sanık ve bağlantılı herkes."

Annie'den başka kimse yokken kız kardeşimin saatlerce evde ne yaptığını bildiğime dair bir his var içimde. Günün bu şekilde biteceğini tahmin etseydim daha dikkatli olurum. Düşündüğüm gibi, evi *Dorothy'nin korumasına* alırdım.

"Bu dava tüm bunları bizim arka bahçemize sürükledi. Korkunç olaylar birbirini izliyor ve hepimizin hayatını mahvediyor," diyor. "Bundan sonra Belle Haven Market'e nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

"Bu yakın zamanda bir seçenek olmayacak." Benton kravatını çıkarıyor. "Çok fazla hasar verildi." Girişteki dolabı açar.

"Birisi oradan geçerken elektriğin kesik olduğunu tweetledi. Mekan tahrip edilmiş. Bir sürü şey çalınmış ve Wally depoda bulunmuş," diye bildiriyor Dorothy. "Ve sezonun zirvesinde? Bahse girerim yazın geri kalanında da kapalı olacaklar ve bu çok iç karartıcı."

Tanıştığınız herkesten daha çok önemsiyormuş gibi davranıyor. Ama aslında yaptığı şey bilgi toplamak.

"Umarım sen ve Annie bir şeyler yemişsinizdir?" diye sordum.

"Lazanyanı ve sarımsaklı ekmeğini dondurucudan çıkarıp ısıttım," diyor Dorothy. "Bodrumdan güzel bir malt getirdim ve ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin oldum."

"Çok ," cevap veriyorum ve Benton'a aç olup olmadığını soruyorum.

"Başkente her zamanki gibi ton balıklı sandviç yedim," diyor ve bu muhtemelen Beyaz Saray'da yediği anlamına geliyor. Batı Kanadı'ndaki Yemek Salonu'nda Benton'ın her fırsatta aldığı ızgara albacore ton balıklı sandviç var.

"Annie ve ben yemek yedik, sohbet ederken birkaç içki içtik." Dorothy bize güzel ve anlamlı bir ziyaret gerçekleştirdiklerini söylüyor.

"İkiniz bilmemiz gereken bir şey konuştunuz mu?" Benton soruyor.

"Şey, bu ilginç," diyor. "Rachael'in boşanma tamamlanmadan aniden ölmesi fişin çekilmesi anlamına geliyor. Ölmüş birinden boşanamazsınız ve Lance Stanwyck için ne kadar da uygun. Tanrı bilir anlaşma parasından ne kadar tasarruf etmiştir? Yüzlerce milyon, şüphesiz. Ve kendisine akla gelebilecek her şekilde pahalıya mal olacak uzun ve yorucu bir hukuk mücadelesinden kurtulmuş oldu."

"Bunu sana Annie mi söyledi?" Benton takım elbisesinin ceketini, kravatını kuru temizlemeciye giden naylon torbanın içine tıktırıyor.

"Ona boşanmayla ilgili ne olacağını sordum. Yasal olarak Lance ve Rachael'in hala evli olduğunu söyledi. Yasal ve resmi olarak, o artık bir dul. İkisi sonsuza kadar *asla* boşanamayacaklar. Düşünebiliyor musunuz?" Kız kardeşim önemli haberlerin taşıyıcısı olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur.

"Annie, Lance Stanwyck'in Rachael'in ölümüyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor mu?" Benton gömleğini çıkarır ve kuru temizleme torbasına koyar.

"Söylemedi ama ben öyle bir izlenim edinmedim." Dorothy atletik yapılı kocamın pantolonunu ve dar fanilasını çıkarmış halini cesurca seyrediyor. "Lance hakkında söyleyecek kötü bir sözü yoktu ve eğer daha iyi bilmeseydim yargıç ve onun hakkında merak edebilirdim. Ama onun ya da başka bir erkeğin Sayın Yargıç'ın terazisini değiştireceğini sanmıyorum."

O bu imada bulunurken Lucy'nin Scottish fold kedisi içeri süzülüyor, gri, beyaz benekli ve dolunay gözlü. Merlin'in düz kulakları ona baykuş gibi bir görünüm veriyor ve doğruca bana yaklaşıp bacaklarıma sürtünüyor.

"Purrrrrr mükemmel zamanlama." Kız kardeşim sanki görünüşümü yeni fark etmiş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ben de tam senin kedinin sürüklediği bir şeye benzediğini söyleyecektim."

"Hızlı bir duş almak için yukarı çıkıyorum," diye cevap veriyorum. "Benton ve benim Annie ile biraz yalnız zaman geçirmemiz gerekiyor. Anladığını biliyorum. Umarım

onunla konuşabilmemiz için biraz daha uyanık kalmamızın bir sakıncası olmaz."

Dorothy'ye mahremiyetimize saygı göstermesini söylüyorum. Mutfaktan birden fazla şekilde uzak durması gerekiyor, bunu ona kibarca söyledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Mütevazı malikânemiz 1700'lü yıllarda bir deniz kaptanı tarafından inşa edilmişti ve yelkenli gemisini mülkün arka tarafındaki Potomac'a demirlerdi. Sular çekildiğinde iskeleden geriye kalanları, suya bakan pencerelerden görülebilen kazıkları hala görebilirsiniz.

Benton ve ben eve ve denizcilik temasına sadık kalma konusunda titiz davrandık. Tavandaki açıkta duran kirişler bir geminin kaburgaları gibi ve bazılarında fenerler sarkıyor. Denizcilik ışıkları tavan boyunca aralıklarla yerleştirilmiş ve koridorun balkabağı çamı döşemesini takip ettiğimde paneller üzerinde yumuşak bir şekilde parlıyorlar.

Chesapeake Körfezi'nin antika haritaları Benton ve benim yeni ev hediyemizdi. Kafesli bakır aplikleri Boston yakınlarında yaşarken Cape Cod'da bulduk. On dokuzuncu yüzyıldan kalma James Gale Tyler'ın yelkenli gemileri ve mehtaplı denizleri resmettiği denizcilik tabloları Benton'ın ailesinden kaldı ve ben onunla parası için evlenmedim.

Benimle benim için evlenmedi, bu kesin. Uzun zaman öncesine ait güzel sanat eserlerim ya da antikalarım yok, çocukluğuma dair anılar dışında çok az şey var. Dorothy ve Marino'nun gece kalacağı yatak odasına ulaşıyorum, kapıyı açık bırakmış ve lambalar yanıyor. Merlin ben içeri girerken sessizce beni takip ediyor, su şişeleri, sabun ve tuvalet kâğıdı olup olmadığını kontrol ediyor.

Kız kardeşimin gece çantası yatağın üzerinde açık duruyor ve kendisi için hazırladığı kıyafetlerin üzerinde ne olduğunu görmeden edemiyorum. Harley-Davidson alev temalı siyah ipek boxer şort. Bir kavanoz kenevir özlü masaj kremi. Beni ilgilendirmeyen diğer eşyalar. Komodinin üzerindeki lacivert tıp kitabı çok açık ve tahmin ettiğim gibi kız kardeşim her zamanki numaralarını yapıyor.

Yokluğumda ne yaptığını biliyorum ve koridorun ilerisinde benim ofisim var. Kapı açık ve içeri adım atarak bilgisayarın yanındaki kalın dosya yığınının bakıyorum. Kitaplıktaki boş alanı buluyorum.

Goldman-Cecil Medicine'ın birinci cildinin çıkarıldığı yer. Dorothy'nin casusluk konusunda zekice manipülatif davranması klasiktir.

Mazeretleri konusunda yaratıcıdır, yasak olan bir yerden bir şey ödünç almak gibi hileler düzenler. Sonra da sanki saklayacak bir şeyi yokmuş gibi kapıları açık bırakıyor, eşyaları ortada bırakıyor. Kendisiyle yüzleşildiğinde ise uygunsuz ya da yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını iddia ediyor.

Burada ne yapmış olabileceğini araştırıyorum ve dikkatim bir köşeye yığılmış dört beyaz banker kutusuna takılıyor. İçlerinde April Tupelo davasıyla ilgili materyaller var. Kapaklar bantla kapatılmamış çünkü Hooke davası ilerledikçe içindekilere başvurmam gerekti.

"Bu çok talihsiz bir durum." İncelemek için yürüyorum ve Merlin de peşimden geliyor. "Kahretsin, Fransızcamı mazur görün," diyorum ona. "Ama sanırım biri sinsice etrafı gözetliyordu ve ikimiz de kim olduğumuzu biliyoruz."

Bir kutunun kapağını kaldırıyorum, içinde 8'e 10 inçlik fotoğraflardan oluşan kalın zarflar var. Video bellekler, resmi yazışmalar ve raporlar da var. Bir kutunun üst kısmına yakın bir yerde gizli psikolojik değerlendirmeler ve Tupelos ile Hookes arasındaki husumete atıfta bulunan diğer belgeler var.

"Bu gece misafirimiz olacağını bilseydim," diye açıklıyorum Merlin'e, "kapımı kilitlediğimden emin olurdum."

Dorothy'e bir mesaj gönderdim: *Ofisimin yasak bölge olduğunu hatırlatırım, lütfen.*

Ana yatak odası koridorun sonunda. İçeri girerken Merlin gölgem oluyor ve ilk durağım banyo oluyor. O huysuz bir ihtiyar gibi mırıldanıp dururken ışığı açıyorum ve mermer lavabonun önünde duruyorum. Aynadaki yansımam hissettiğim gibi görünüyor. Belirsiz, şekilsiz ve tamamen ışınlanmamış.

Ödünç aldığım spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Takım elbisemin ceketini ve eteğimi metro döşemesine bırakıyorum. Tuvaletin kapağını kapatıp üzerine oturuyorum. Zonklayan ayak bileğimi inceliyorum, morluk mora doğru giden koyu mavi. Telefonumla fotoğraf çekerken öfkemi yutuyorum. Boğazıma safra gibi tırmanıyor ve birinin bana bunu yapmasına izin verdiğim için nefret ediyorum.

"Ne olur ne olmaz," diyorum Merlin'e daha fazla fotoğraf çekerken. "Umarım kırılmamıştır." Acıyla ayağa kalkıyorum. "Sen ve ben insanların ne kadar kötü olabileceğini çok iyi biliyoruz. Mantıklı bir sebep olmaksızın kötü muamele görmek için kedi olmanıza gerek yok."

Bir pamuğu makyaj temizleyicisiyle nemlendirerek son birkaç lekeden kurtuluyorum.

inatçı maskara lekeleri. Gözlerim kan çanağı, yaka hizasındaki saçlarım Andy Warhol sarısı bir paspas. Kıyafetlerim şimdilik sepete gidiyor, onları daha sonra düzenleyeceğim ve duşa giriyorum. Sıcak su başımın üstünü, sırtımı ve omuzlarımı ıslatırken dişlerimi fırçalıyorum.

Günün yorgunluğunu antibakteriyel sabunla ovarak ve şampuanlayarak atıyorum, ardından daha nazik ve hoş kokulu bir şey sürüyorum. Birkaç dakika sonra lavanta kokulu bir buhar bulutu içinde çıkıyorum. Bir havluyula kurulanmaya başlıyorum. Merlin kapıyı Gize'nin Büyük Sfenksi gibi korurken ben de havluya sarınarak saçlarımı kurutuyorum.

"Annie'yle buraya geldiğinde tanışmıştın. Yargıç olması ve soğuk görünmesi duyguları olmadığı anlamına gelmez." Yatak odasına girdim. "Çok üzgün ve kafası karışık. Korkmuş olabilir ve hepimiz ekstra nazik ve özenli olacağız. Buna sen de dahilsin Merlin. Lütfen nazik ol."

Ameliyat önlüğünü andıran mavi ipek pijama ve üzerine ameliyat önlüğü gibi önden bağlanan uyumlu bir bornoz giydim.

"Annie'nin bir kedi insanı gibi görünmediğinin farkındayım." Merlin'le konuşmaya devam ediyorum. "Herhangi bir büyümedi ve kedilerle çok fazla haşır neşir . Ona sizin öğretmeniz gerekecek ve inisiyatif alma konusunda kötü."

Ayaklarımı, kemer desteği iyi olan bir çift kauçuk cerrahi terliğe geçiriyorum. Kendimi boy aynasında yakaladığımda, ne yaparsam yapayım her zaman kendim gibi göründüğümü hatırlıyorum.

"Sorun şu ki o bir kuş sever ve ne yazık ki sen de öylesin." Dolabın ışığını kapatıyorum. "Kapının önüne bırakılmış ya da son gelişinde yaptığın gibi içeri sürüklenmiş hediyeler istemiyorum."

Merlin kurtarılmış bir kedi ve hepimiz gibi erken baskıların bir ürünü. Yavruyken kendi başına hayatta kalmayı başardı ve dışarıda zorlu koşullarda hatırı sayılır bir zaman geçirdi. Bir otlakçı ve bir savaşçı olarak, yeğenimin yanına gelme şansına sahip olmadan önce tamamen yabani bir haldeydi. Onun programında ev-dış mekan kedisi olmak var ve dürtüleri ortaya çıktığında vahşi doğanın çağrısına uyuyor.

Dışarı çıkıyor. Aksi takdirde durmadan bağırıp çağırarak ve eşyaları parçalayacak. Benton'ın teşhis ettiği gibi, kleitrofobisini, yani kapana kısılma korkusunu iyileştirecek bir terapi ya da tentür yok. Tek çözüm uygun yerlere kedi kapıları yerleştirmekti.

Merlin bu otomatik kilitlenen metal kapaklara, Lucy'nin parlak kırmızı renkte 3 boyutlu olarak bastığı radyo frekansı ile tanımlama (RFID) çipli bir tasma ile erişebiliyor.

Kedi arkadaşı bazı kötü alışkanlıklarından kurtulamıyor ve komşuların kuş yemliklerini takip etmesiyle ünlü. Annie daha yakın bir yerde yaşasaydı, Chilton Çiftliği'ne düzenli olarak izinsiz girerdi. Ama çizgi film karakterine benzeyen bir kediye kızmak imkansız ve kendimi ona her kelimeyi anlıyormuş gibi güvenirken buluyorum.

Misafir odasına yaklaşırken, kapalı kapının ardında Dorothy'nin hoparlörden Marino'yla konuştuğunu duyabiliyorum. Koridordan dinlemek için durakladığımda, ona kızgın olduğunu söyleyebilirim. Evde sandviç yiyor, bir yandan temizleniyor, bir yandan da Fabian ve onun her zamanki dramlarıyla uğraşıyor. Geceyi ofiste geçiriyor ve Marino'nun dediğine göre "bu konuda kafayı yemiş".

"... Keşke acele etsen," diye yakınıyor kız kardeşim ve misafir odasının içinde adımlarken döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyabiliyorum. "Annie aşağıda her zaman kaldığımız yerde olduğu için ben yukarıda bu eski, sıkışık süpürge dolabında tek başımayım. Yatak daha iyi, manzara da öyle. Sanırım yargıçsan sana diğerlerinden daha özel davranılıyor. Konuşacak kimsenin olmaması çok sıkıcı. Sanki sırf etrafta gösterecek bir rozetim olmadığı için hiçbir görüşümün değeri yokmuş gibi..."

"Artık ne yapacağını biliyorsun bebeğim. Sen kolluk kuvvetleriyle çalışmıyorsun ama biz çalışıyoruz." Marino'nun sesi. "Yapmamız gerekeni yapmalıyız ve sen her konuşmaya dahil olamazsın."

"Kay'ın bana değersiz biriymişim gibi davranmasından bıktım. Ofisinden bir kitap ödünç aldığım için de her zamanki gibi sinirli. *Aklımı aradığım için kusura bakmayın...*"

"Oraya girmemen gerekiyor, bunu biliyorsun," diyor Marino, ben kapalı kapının dışında durup her kelimeyi duyarken.

"Buraya geldiğimden beri ne kadar sıkıldığımı söylemiş miydim?" diyor yine, ama artan bir kızgınlıkla, çoğu ona yönelik. "Sen etrafta koşturup heyecanlı ve tehlikeli maceralar yaşarken, şimdi de buraya gelmek için tatlı zamanını mı harcıyorsun?"

"Doktorun ofisinde bir sürü özel eşyası var. Buna saygı duymalısınız. Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokman hem onun hem de benim için kötü olabilir."

"Kapı açıktı. Ne bekliyordun ki...?" Dorothy beni savunmasını hiç takdir etmiyor ve ben yeterince dinledim.

Alt katta Mozart'ın *Sihirli Flüt*'ü çalıyor sessizce, Benton'ın şüphe yok. Sarımsak, ricotta, fesleğen kokularını iştahla algılıyorum ve ben ısıtmadığım için başka birinin pişirdiği yemek gibi görünüyor.

Oturma odasının tavanı alçak, mobilyalar sade ve minimal ama rahat. Kanepeler toprak tonlarında deri veya kumaştan, masa lambaları ise sıcak bir şekilde parlayan mika gölgeliklere sahip. Empresyonist sanat eserleri, yer yer aşınmış, orijinal tuğlaları görünen alçı duvarlar üzerine yerleştirilmiş.

Sanki öcü saklanıyormuş gibi durup perdelerin arkasına bakıyorum, her zamanki gibi paranoyak ve tuhaf davranıyorum. Lucy'nin sinyal analizörleri sürekli olarak sessizce, görünmez bir şekilde mülkü tararken pencere perdeleri olduğunu doğruluyorum. Pencerelerimizi ve kapılarımızı kaplayan metal ağır sinek ve sivrisineklerden çok daha tehlikeli istilacıları dışarıda tutacağı için minnettarım.

Ancak bakır bir çatı ve tüm mülkün etrafında yüksek metal çit olması daha iyi olurdu. Eğer evi yeniden modelliyor olsaydım, duvar kağıtlarına, pencere işlemelerine ve halıların altındaki pedlere bakır mikrofiberler dokuturdum. Yeni inşaat da aynı korumayı içerecektir. Ama bunu yapının içine dahil ettirirdim ve nerede duracağımı bilmek zor.

Bildiğimiz tehlikelere karşı korunmak için ancak bu kadarını yapabiliriz. Metal bir kutunun, bir mağaranın ya da bir lav tüpünün içinde yaşayamam. Ya da Johns Hopkins'teki adli patoloji danışmanımın dediği gibi, en güvenli şey, en iyi önlem ölü olmaktır. O zaman başka endişeniz kalmaz ve bu komik ama benim seçeceğim bir seçenek değil.

Eskiden en büyük meşguliyetim kapıyı kilitlemek ve alarmı kurmaktı. Duman ve karbon monoksit dedektörlerinin düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmek ve gerektiğinde bir ateşli silahın ulaşılabilir bir yerde olduğundan emin olmaktı. Ama artık yaşadığımız dünya bu kadar basit değil.

Evin içinde yürürken içimde giderek artan bir aciliyet hissinden kurtulamıyorum. Benton'ı nadiren gergin görüyorum. Ne zaman gergin olduğunu biliyorum. Onunla yalnız kalmak, hatta kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istiyorum. İkimizin de biraz onarıcı ilgi ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bunu yakın zamanda elde edemeyeceğiz ve akıllı yüzüğümün sürekli yüklediği verileri düşünüyorum.

Mikrosensörler uykumu, stres hormonlarımı, kan şekerimi, fiziksel aktivitemi ve hizmete hazır olduğumu gösterebilecek diğer bilgileri gözetliyor. Kıyamet Günü Komisyonu'ndaki herkes giyilebilir bilgisayarlarla donatılmış durumda. Pek çok hükümet yetkilisi ve askeri lider, her nefes alışlarını ve kalp atışlarını izleyen yapay zeka destekli yüzüklere ve benzer cihazlara sahip.

Belirli parametrelerde başarısız olursanız, acil bir durumda başka biri arar. Muhtemelen her an otomatik bir uyarı mesajı alacağım. Henüz almadıysa Benton da alacak. Yargılayıcı yazılıma düzgün egzersiz yapmadığımızda, yemek yemediğimizde ya da uyumadığımızda rahatsız edici bir sesli titreşimle birlikte geliyorlar. Sonunda bunu zorba bir insandan gelen telefon izliyor ve kendimizi açıklamamız isteniyor.

Gece boyunca oturup içmek pek iyi bir fikir değil. Ama kırık kalplerin ve diğer felaketlerin zamanlamasını seçemediğimiz için karşılaştığım olası senaryo bu. Annie'nin şu anda burada olması kimsenin, en çok da Annie'nin ihtiyacı olmayan bir karmaşa. Keşke zamanlama daha iyi olsaydı. Keşke o, Marino ve kız kardeşim burada kalmasaydı, her ne kadar kalmalarına seviniyor olsam da.

Şu anda pek çok şey diliyorum ve babamın dilini şapırdatırkenki yüzünü görebiliyorum. Hayatımın ermesini dilediğimde parmağını onaylamaz bir şekilde sallardı. Genellikle büyümlü düşüncelerim onun iyileşmesiyle ilgiliydi. Beni sonsuza kadar terk etmemesiyle ilgiliydi. Eğer bir gün ölümü yenebilirsem belki bu onu geri getirebilirdi. Ya da en başından beri hiç gitmediğini keşfederdim. Sürekli bunu dilerdim. Hâlâ da diliyorum.

Merlin, Scotland Yard ziyareti sırasında keşfedilen Queen Anne masasından asla bıkmadığım yemek odasında bana gölge ediyor. Murano cam avize Venedik ve Roma'da işlenen seri cinayetlerden kalma. Benton ve ben antika Fransız kadeh takımını Interpol'ü ziyaret ederken bulduk. Sömürge döneminden kalma kulübe, Tennessee'de Body Farm olarak bilinen antropoloji araştırma tesisinin yakınındaki bir merak dükkânındaydı.

Old Town'a taşındığımızdan beri bodrumdaki kutuları açmaya, hazinelerimizi ortaya çıkarmaya devam ettik. Ben Virginia'ya dönmenin bir hata olduğunu düşünürken bile yeniden dekore ediyorduk. Yemek odasının ötesinde kapalı kapılar var ve bunu kocam yapıyor. Dorothy'ye, bu yöne geri dönmeye karar verirse içeri girmemesini hatırlatıyor.

Kauçuk takunyalarım terra-cotta karoların üzerinde sessizce yürürken

Mutfak. Tencere ve tavalar kasap bloğunun üzerindeki açık meşe kirişlerden sarkıyor, tavan alçak. Tuğla şömine derin ve serin havalarda onu sık sık kullanıyoruz. Benton fırında ne olduğunu kontrol ederken Annie perdeleri açık olduğunda bahçeyi gören kahvaltı masasında oturuyor.

"Uyanık kaldığın için teşekkürler." Her şeyden önce ona içten bir şekilde sarılıyorum. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Onu yaptıklarında kalıbı kırdılar." Benton kendi içkisini doldururken benim için de bir içki hazırlarken kararını veriyor. "Kimse sana söylemediyse diye söylüyorum."

"Bana söylenmesine gerek yok," diye cevap veriyorum. "Annie, seni daha önce karşılayamadığım için özür dilerim."

"Her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Kay. Misafir odası çok güzel ve yemeklerin? Tam da daha iyisi olamaz diye düşünürken."

Kürsüde ve kürsü dışında, kelimeleri seçerken ve onları kullanırken bilinçli bir konuşma tarzı vardır. Sıradan bir insan Annie Chilton'ın Virginia'lı ya da Güneyli olduğunu bilemez. Ayrıcalıklı ve taşralı olarak görünmek istemediği için gençliğinde kullandığı aksanını yok etmek için çok çalışmıştır.

Eğer yüzyıllardır ailenize ait olan eski bir plantasyon malikanesinde büyüdüyseniz, *Rüzgar Gibi Geçti* gibi konuşmamanız gerektiğini açıklardı. Çoğu insan onun nereli olduğunu bilmez ama Florida ya da Kaliforniya olduğunu tahmin eder. Muhtemelen Arizona.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Benton'a en son birlikte olduğumuzdan beri bu kadar lezzetli bir şey yemediğimi söylüyordum," diyor Annie bana. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Ben suyu bile zar zor kaynatabiliyorum. Ama bence sen yemek yapmayı bilerek doğmuşsun."

Haki pantolonları, büyük boy safari tişörtleri ve spor ayakkabılarıyla hatırladığım mütevazı hukuk öğrencisini akla getiriyor. İskenderiye tarihinin en büyük davalarından birine başkanlık eden önde gelen bir mahkeme yargıcına benzemiyor. Genel olarak Annie, Georgetown günlerimizden bu yana pek değişmemiş, modaya ya da alışverişe pek aldırıyor.

Son zamanlarda taktığını gördüğüm tek mücevher, rahmetli babasının üzerinde *Honi soit qui mal y pense* yazan altın posie yüzüğü. *Bunu düşünene kötülük olsun. Umarım hak ettiğinizi alırsınız. Karma bir sürtüktür. Başkalarına ne yaparsan kendine de onu yaparsın.* Ya da Annie'nin gevşek yorumu bu. Bu ve *siktir* git. Ama bu daha çok utanmakla ilgili.

Bu aile yadigârı Chilton erkekleri tarafından nesilden nesile aktarılmış ve genetik olarak onunla birlikte son bulmuştur. Görünmeyen bir düşmana kuş çevirir gibi sol orta parmağına takıyor. Onun hakkında fazla bir şey bilmeyen çoğu insan evli olduğunu ve alyansının artık ona uymadığını varsayıyor. Bu bildiklerinden daha doğru olabilir.

Benton'ın elleri ocağın üstüne sıcak bir fırın tepsisi koyarken, "Umarım ben kendimi hazırlarken siz ikiniz arayış kapatma fırsatı bulmuşsunuzdur," diyorum.

"Telefonla konuşuyordum." Sonra folyoya sarılı sarımsaklı ekmeği çıkardı. "Ve ikimizin de Annie'yle sohbet etmesinin en iyisi olacağını düşündüm. Söylemek istediği her şeyi dinleyebileceğimizi anlıyor. Ama isteyebileceği tüm ayrıntıları veremeyiz."

"Benim hakkımda sanki burada değilmişim ya da şalgam kamyonundan düşmüşüm gibi konuşmanıza gerek yok." Kolayca fark edilemeyen sinirli bir mizah anlayışı var. "Tabii ki anlıyorum. Belki senden daha iyi anlıyorum."

Çelik grisi gözleri nüfuz edilemez ama en azından bana bakıyor. Birbirimizle konuşuyoruz, tekrar eski dostlar gibi davranıyoruz.

"Sana uzak durmanı tavsiye eden ilk kişi ben olurdum," diyor. "Benton geceyi burada geçirmem için nazikçe ısrar ettiğinde ona bunu kesin bir dille söyledim. Birileri burada olduğumu öğrenecek ve her şeyde olduğu gibi bu konuda da kıyameti koparacak."

"Arkadaşlarımıza ve geniş ailemize sırtımızı dönmeyiz," diyor Benton, Merlin daha iyi bildiği halde kahvaltı masasında zıplarken.

Sanki daha önceki talimatlarımı dinlemiş ve beni köşeye sıkıştırdığının farkında gibi. Kuyruğu seğirerek Annie'ye bakarken ona aşağı inmesini emredecek değilim. Annie uzanıp onu belli belirsiz sevdi. Sonra Annie'nin kucağında mırıldanmaya başladı.

"Merlin iyi bir arkadaş. Lucy ona ruh hayvanı diyor," diyor Benton.

Önüme bir tabak lazanya, sarımsaklı ekmek dilimleri koyuyor. Biçimli atlet, önlüğü, takım elbise pantolonu ve çoraplarıyla seksi ve gülünç görünüyor. Sonra, kırmızı pul biber çalkalayıcısını, rendelenmiş Parmigiano Reggiano tabağını bırakıyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Annie sorar. "Ne olursa olsun, elimden geleni yapacağım."

"Birazdan değineceğimiz bir fikrim var. Kutunun dışında düşünmeliyiz. Bunu Wally'ye ve kız kardeşine kim yaptıysa daha kötü bir şey yapacaktır." Benton bunu açıkça söylüyor. "Amaç anlamsız bir katliam ve anarşiden başka bir şey değil. Terörize etmek ve ezmek. Mevcut düzeni yıkarken kaos yaratmak."

"Bu insanların davayla bağlantılı olabileceğinden endişeleniyorum," diyor Annie. "Günden güne gördüklerim hoşuma gitmiyor." Bana bakıyor. "Umarım bacağın iyidir, o orospu çocuğu sana tekme attığında yaralanmamışsındır. Kıyameti koparırdım ama bu şartlar altında akıllıca olmazdı."

Olanların farkındaydı ama bir isyandan korkuyordu. Annie, mahkeme salonundan çıkmayı Marino ve benim kadar çok istediğini itiraf etmeye devam ediyor.

Benton ona, "Bize karşı her zaman olduğun kadar açık olmana ve bunu yaparken kendini güvende ve rahat hissetmene ihtiyacımız var," diyor. "Kesinlikle sorulara cevap vermek ya da hiç konuşmak zorunda değilsin. Saatin geç olduğunun ve herkesin yorgun olduğunun farkındayım. En hafif tabirle, duygusal bir süreçten geçtiniz."

wringer."

"Bir şey kaydetmediğimiz sürece." Onun ne dediğini çok iyi biliyor.

"Not almıyoruz ya da herhangi bir kayıt yapmıyoruz." Bu, Benton'ın hiç yapmadan ona Mirandizing yapma şekli. "Biz sadece birkaç kadeh içki içip aklımıza ne gelirse konuşan eski dostlarız."

Saklayacak bir şeyi olmasa iyi olur diye onu uyarıyor.

"Senin için sorun olmadığı ve rahat olduğun sürece." Bunu tekrar söylüyor.

Annie tereddüt etmeden, "Sana ve Kay'e bilmek istediğin her şeyi anlatırım," diye yanıtıyor. "Yasadışı hiçbir sırrım yok, hatta heyecan verici olanları bile. Belki de olsaydı hayatım daha ilginç olurdu."

"Karşılığında size karşı bu kadar açık olamadığımız için üzgünüm. İstedığımız kadar değil." Benton kendine sek bir içki hazırlar.

"Tabii ki bana karşı açık olamazsın." Annie Merlin'in benekli karnını okşuyor. "Şu anda kimin suçlu ya da masum olduğunu bilmiyorsun. Rachael benimle yaşıyordu ve benim bir nedenim var."

"Hangisi?" Benton sorar.

"Nereden başlayayım?" Annie diyor ki. "Kız kardeşimin evde olmasından, onun orada olmaktan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordum. Hiç geçinemedik. Ondan kurtulmak için bir komploya karışmadığımı nereden biliyorsun? Belki de boşandığı milyarderle? Dava sonuçlanmadan ölmesi ne kadar da uygun. Lance'in avukatları şanslı yıldızlarına şükrediyor olmalı. En çok onun minnettar olduğunu düşünebiliriz."

Bir zamanlar olduğu gibi parlak bir hukukçu ve savcı gibi senaryo yazıyor. Suçlar ve onları işleyenler söz konusu olduğunda üçümüzün de görmediği pek bir şey yok. İnsanlar ihtiyaç duyduklarında akla hayale gelmeyecek şeyler yaparlar ve bu çoğu zaman sıradan bir ihtiyaçtır. İntikam. Öfke. Kıskançlık. Şehvet. Açgözlülük. Her zamanki gibi.

■ ■ ■

"Kız kardeşime sadıktım ama onu sevmiyor ya da saygı duymuyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, olanlardan kısmen ben sorumluyum." Annie, Rachael öldüğü için üzgün ya da görünmüyor. "Yanına taşınmasına izin vermemeliydim."

Başlamak için bana. Her zaman boyun eğmek kavga etmekten daha kolay olmuştur." "İmkân sağlamaktan bahsetmişken?" Benton ona der ki. "İçkini tazelemeye ne dersin?

içecek ve belki biraz çikolata?"

"İkisine de hayır demem."

"Koyu renk fındıklı lütfen." Lazanya yerken siparişimi önceden veriyorum.

"Rachael Paskalya'dan hemen önce beni aradı ve Lance'in yanında kendini güvende hissetmediğini söyledi. Hemen taşınması gerektiğini söyledi ve bunun saçmalık olduğunu biliyordum," diyor Annie. "Ama ne yapmam gerekiyordu? Korktuğunu söyleyip ağlarken hayır mı diyecektim? Mesleği tamamen görünüşle ilgiliydi, hayatı da öyle. Birlikte çalıştığı casuslar gibi o da yaşamak için yalan söylüyordu. Belki de hepimiz öyleyizdir."

"Hiç ihmal ederek yalan söylüyoruz." Benton kilere doğru yürüyor. "İnsanlara her şeyi anlatamazsın." Suçlu zevklerimizi sakladığımız küçük soğutmalı şarap dolabını açtı. "Onların iyiliği için yapamazsın."

"Bana yalan söylemeniz benim iyiliğim için mi?" diye soruyor bize. "Mülküne verilen zararı gördüm. Bu sabah orada olmayan ölü yaprakları fark etmediğimi mi sanıyorsunuz? Sanki birisi girişe Agent Orange püskürtmüş gibi."

Ben Merlin'e Annie'nin kucağından inmesini söylerken Benton masaya dönüp peçeteleri ve koyu kırmızı folyo kapaklı bir kutuyu masaya bırakıyor. Kediler ve çikolata ölümcül bir kombinasyon olabilir ve Merlin kızgın bir sesle yere atlıyor. Kırıldığı zaman yaptığı gibi kendini temizlemeye başlıyor.

"Başka ne fark ettiniz?" Benton Annie'ye sorar.

"Bir şey elektriği kesmiş." Kendisine Belçika pralini ikram ediyor. "Muhtemelen her yere yeniden elektrik bağlatmam gerekeceği söylendi. Olanlar tam bir felaket."

"Rachel'ın ölümü hakkında sana ne söylendi?" Sosu emmek için sarımsaklı ekmek kullanıyorum. "Bugün Chilton Çiftliği'nde onlarla birlikteyken polis, FBI ya da herhangi biri ne söyledi?"

"Kız kardeşimin bir haneye tecavüz sırasında takip edildiği ve öldürüldüğü ima ediliyor. Birisi mücevherlerini çalıp kaçmaya çalışmış." Annie bana tokmağını hatırlatan keskin bir vuruşla içki bardağını yere bırakıyor.

"Yani, size haberlerde ne olduğu söylendi," diye cevap veriyorum. "Yani, bana saçmalıklar söylendi."

"Peki ya elektrik kesintisinin açıklaması?" Benton soruyor.

"Daha önce yaşadığımız ani fırtınadan yıldırımın sorumlu olabileceği öne sürüldü." İçkisinden bir yudum daha alıyor. "Yine saçmalık. Arazimde ve başka yerlerde yıldırımlar gördüm. Öyle görünmüyorlar." Bize bakıyor. "Bir tür garip silahtı, değil mi? Bu yüzden federaller her yeri tarıyor. Beyaz Saray ve diğer yerlerdeki saldırılarda mikrodalgalardan şüphelenildiği konusunda saf değilim."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin." Benton viski şişesini ve buz kovanını taşıyor.

"Havana Sendromu," diyor. "Nasıl adlandırmak istersen. Bahsettiğimiz şeyin bu olup olmadığını bana söyleyemeyeceğinin farkındayım."

Benton, "Burası Ritz olmayabilir ama Fort Knox kadar güvenli" diyor.

"Neyse ki, misafirperverliğimi yıpratmama gerek kalmayacak." Annie uzaklara bakıyor, yüzü perili. "Lance'in Watergate'te mobilyalı bir yeri var, ne yaptığımı öğrenene kadar bana izin veriyor. Chilton Çiftlikleri'ni satmam gerekiyor, muhtemelen Raven Landing'e. Yıllardır peşimdeler, evi bir pansiyona, bir restorana, kapalı bir tırmanma duvarına dönüştürmeyi umuyorlar. Lanet bir spa, kim bilir...?"

"Lance, Rachael'in Flagler'la ilişkisinden haberdar mı?" Benton aslında Annie'nin haberi olup olmadığını soruyor ve Annie de şaşırılmış gibi yapmıyor.

"Bu ilk kez olmuyor. Aslında kız kardeşime seri aldatan diyebilirim," diyor Annie bardaklarımıza buz doldururken. "Ama Lance onu elinde tutmak için neredeyse her şeye katlanırdı ve bazı çiftlerin yaptığı gibi bir anlaşma yapmaya karar verdiler."

"Bunu sana o mu söyledi?" Benton soruyor. "O söyledi."

"Görünüşe göre ikiniz oldukça yakınsınız."

"Lance ile Harvard'da tanıştık ve onu kız kardeşimden önce tanıyordum," diyor Annie. "Bana her zaman her şeyi anlattı, beni bir danışma kurulu olarak kullandı ve tavsiyelerimi sordu."

O ve Rachael, karşılarındaki kişi bir şey ifade etmediği cinsel ilişkiye girebilecekleri konusunda anlaşmışlardı. Annie'nin dediğine göre bu yeterince işe yaramış çünkü Rachael kimseyi umursamıyormuş.

"Ta ki yedi sekiz ay kadar önce bir yardım galasında Bose Flagler'la karşılaşana kadar," diye ekliyor. "Rachael sonunda aradığını bulmuştu."

onu geri alabilir."

"Nasıl öğrendin? Sana o mu söyledi?" Ben sordum. "Flagler mı? Kariyerinin en büyük davasında yargıç olduğunuza göre bu önemli bir ayrıntı gibi görünüyor."

Benton, "Yeniden seçilmesi ve siyasi geleceği için kritik öneme sahip bir seçim," diye ekliyor.

"Bir seyahatten eve döndüğümde tuvalette bir prezervatif vardı," diyor Annie. "Sonra öğrendim ki Flagler'ın Lamborghini SUV'u ben yokken ve başka zamanlarda garaj yolumda görülmüş."

"Peki ya Holt Willard?" Bekçinin Rachael'in misafiri olduğunu fark edip etmediğini soruyorum.

"Ne zaman *evden çalışsa*" -Annie havada tırnak işareti yapıyor- "Holt'a uzak durmasını söyledim. Mülke gelmeyecekti. Onunla doğrudan, genellikle de mesaj yoluyla konuşurdu."

"Bugün evde kalmasının nedeni bu değil," diyor Benton. "Flagler mahkemeye bağlıydı, canlı yayında şov yapmakla meşguldü. Gizlice Chilton Çiftliği'ne ."

"Rachael'in keyfi yerinde değildi. Hafta sonu tatili nedeniyle trafik konusunda endişelendiğini söyledi. Sonra başkanın Old Town'ı ziyaret edeceği açıklandı ve bu trafiği daha da kötüleştirecekti," diyor Annie. "Her zamankinden daha depresifti ve sanırım nedenini biliyoruz."

"Ev kuralını çiğnemiş gibi görünüyor," diye cevap veriyorum. "Cilveleştigi kişiye aşık olmuş. Bu sadece fiziksel bir şey değildi."

"Karşılıklı da değildi," diyor Annie. "Flagler ona her zaman başkalarına yaptığını yaptı. Ve Rachael buna alışık değildi. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı, hayatında bir kez bile. Eğer kulağa duygusuz ve acımasız gelmeseydi buna şiirsel adalet derdim. Ama her şeyini kaybeden tek kişi o değil."

"Lance, ev kuralını çiğnediği ve ardından boşanma davası açmaya karar verdiği için Rachael hakkında ne hissediyor?" Benton soruyor.

"Onu sevmekten asla vazgeçmeyecek," diyor Annie. "Flagler'ın Rachael'in aklını çelmeyi, onu kendine aşık etmeyi büyük bir hırs haline getirdiğine inanıyor. Bütün bunlar onun çıkarıcı ve hırslı amaçları içindi. Ve ben de buna inanıyorum."

Eyalet Savcısı Annie'nin bunu öğrenmesini istedi. Muhtemelen prezervatifi bilerek tuvalette bıraktı ve gösterişli arabasının fark edileceğini çok iyi biliyordu, diyor. Ne kadar fırsatçı ve işbirlikçi olsa da

Rachael'le görüşüyor olmalarının Annie'nin mahkeme salonunda ona karşı olumlu duygular beslemesine yol açacağını düşündü.

"Bazıları yaptığı şeyin işe yaradığını söyleyebilir," diye cevap verdim. "İfade verirken bazı kararlarınız ya da kararlarınızın eksikliği beni şaşırttı. Ona karşı yumuşak davranmakla, yardımcı olmakla suçlanıyorsunuz."

"Ona koşması için uzun bir tasma ve kendini asması için bolca ip verdim. Ne kadar kolay ve yardımcı olduğumu yakında anlayacak," diye tehdit ediyor. "O lanet mahkemenin burada olmasını hiç istemedim. Duruşma yerinin Old Town'a taşınması şans eseri değil. Ben tavsiye etmedim ve buna izin vermezdim. Ama bu bana bağlı değildi."

Bunun anlamı çok açık. Hooke davası burada sonuçlanmasaydı, Bose Flagler bu davada eyalet savcısı olmayacaktı. Bu onun Super Bowl'u kazanma şansıydı ve Annie müdahale etmemesi için uyarıldı, diyor.

"Kim tarafından?" Benton soruyor.

"Flagler'ın kendisi tarafından baskı yapıldı," diye yanıtıyor. "Bunu Virginia Yüksek Mahkemesi Başyargıcı Chuck Hamper'dan gelen bir telefon izledi. Davanın görüleceği yerin İskenderiye olması gerekiyordu ve tabii ki davanın hem turistlerin rağbet ettiği tarihi bir bölgede görülmesi hem de mahkeme televizyonundan canlı yayınlanması Virginia için harika olurdu."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor Benton.

"Chuck Hamper Flagler ailesinin eski bir dostu," diyor Annie. Parçalar kayarken, "Sağlık komiseriyle de dost," diye cevap veriyorum. birlikte. "Eğer ortada bir yolsuzluk varsa Elvin'in de bu işin içinde olmasına şaşırmadım."

BÖLÜM 27

Bose Flagler valilik için hazırlanıyor ve dört yıl içinde aday olmayı planlıyor." Annie bize duyduğu söylentileri anlatıyor. "Bu sonbaharda eyalet savcısı olarak yeniden seçilse de seçilmese de Roxane Dare'e karşı yarışacak. Henüz açıklamamış olsa da planı bu."

Benton, "Kız kardeşinizin sizinle kalırken pek iyi vakit geçirdiğini sanmıyorum," diye karar verdi. "Flagler'ın tek bir takıntısı var, o da kendisi. Onu kullanıyordu. Flagler'ın ona karşı onun hissettiği gibi hissetmediğini bilmesi gerekiyordu ve işte her şeyi feda etti. Sırf Flagler zaman bulduğunda ya da ilgisini çektiğinde onu görebilmek için onu terk etti ve nefret ettiği bir yere taşındı."

"Rachael hiçbir zaman mutlu olmadı," diyor Annie. "Ama son zamanlarda onu hiç görmediğim kadar mutsuzdu."

"Müşhil alıyor gibi görüldüğünü fark ettim. Çaylar, şekersiz falan." Konuyu ben açtım. "Acaba bunun ya da sağlık alışkanlıklarıyla ilgili olağandışı başka bir şeyin farkında mıydınız?"

"Aşırı müşhil alıyordu, kendini aç bırakıyordu, bulimia hastasıydı, ayrıca daha fazla içiyordu. Ama yemek kız kardeşimin en büyük şeytanıydı ve hep öyleydi," diyor Annie. "Diyet onun kontrol edebildiği birkaç şeyden biriydi."

"Ya da yapabileceğini düşündü." Benton telefonunu eline alır ve "bilinmeyen" bir çağrı geldiğinde ekrana bakar. "Buna cevap vermem gerek."

Cevap verirken bize arkasını dönerek uzaklaşıyor. Çok az konuşuyor, çoğunlukla dinliyor ve Marino'nun kamyoneti girişe yanaşıyor. Kapının açılmasını beklerken onu kameradan . Telefonuyla konuştuğunu belli belirsiz fark ediyorum, yüzündeki ifade ekşimiş. Mesaj gönderirken akıllı yüzüğüm titriyor.

Doğruca üst kattaki misafir odasına gidiyor. Beni sabah görecek ve bu da kız kardeşimin nefesinin ensesinde olduğu anlamına geliyor. Benton telefon konuşmasını bitirip mutfak masasına geri dönerken, farların parıltısı içinde arabayı sürmesini izliyorum.

Annie'ye, "Rachael'in geçen Cumartesi gecesi nerede olduğu hakkında konuşmamız gerekiyor," der.

"Nerede dair hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor. "Sen neredeydin?" diye sorar.

"Bütün gün ve akşamın erken saatlerine kadar adliyedeki odamda çalıştım," diyor. "Rachael bir noktada eve geldiğinde ben uyuyordum. Onun ne yaptığına dair nadiren bir fikrim olurdu."

"Mollie's Underground'dan bahsetmiş olabilir mi diye merak ediyorum." Benton, Washington, D.C.'deki bar ve ızgarayı soruyor.

"Mdavimi olduğunu biliyorum," diyor Annie. "CIA'deki arkadaşlarından bazıları oraya gidiyor, ben de birkaç kez gittim. Ama ilişkilerinin bir sohbet konusu olmasını istemedikleri sürece Flagler'la buluşacağını sanmıyorum. CIA'in basın sekreteri İskenderiye'nin en gözde bekâarıyla çıkıyorsa tabii ki medyada yer alır."

"Kız kardeşin Flagler'la buluşmuyordu," diyor Benton ve benim sahip olmadığım bir bilgi edinmiş. "Dana Diletti'yle birlikte iki kişilik rahat bir masadaydı. Az nce Underground'un sahibi Mollie Gunner ile telefonda konuşuyordum. Sen yukarıda temizlik yaparken ben de onunla konuşuyordum." Bunu bana söyledi. "Birkaç şeyi kontrol ediyordu."

Annie'ye, Rachael'in Mercedes'indeki GPS'in, arabanın geçtiğimiz Cumartesi günü, 25 Haziran gecesi Underground'a srldğiğini gösterdiğini bildirir. Rezervasyon Dana'nın adına iki kişi için akşam 7:30'a yapılmıştı. Mollie ev sahibi Elizabeth'le konuşarak ayrıntıları öğrendi.

Benton, "Görünüşe göre Kanal Beş senin hakkında Dana'nın çok büyük olmasını beklediği bir araştırma haberi üzerinde çalışıyor," diyor ve ben Maggie'nin bana telefonda söylediklerini hatırlıyorum.

Elvin Reddy, Annie ile hukuk fakültesinde oda arkadaşı olduğumuzu biliyor. Georgetown'da pahalı bir sıra ev kirası için ayda bir dolar dediğimi, geimimi sağlamak için yaptıklarını saymazsanız bunun bedava olduğunu biliyor. Neyin ima edildiği ve Dana Diletti'ye çoğunlukla kurgu olan i gıcıklayıcı bir hikayede kimin yardım ettiği konusunda çok az şüphe olabilir.

Annie ve benim için skandal yaratacak büyük bir TV ifşası Rachael'i son derece memnun ederdi. Bu konuda kendisine ulaşıldığında cesaretlendirilmeye ihtiyaı olmadığından hiç şüphem yok. Doyumsuz derecede güvensiz ve kibirliydi. Kamera karşısında olmak onun işiydi. Ait olduğu, en rahat olduğu ve

hesaplaşması gereken sayısız hesabı vardı.

"Elizabeth sürekli *patlayıcı* ve *ödüllü* kelimelerini duyuyordu." Benton öğrendiklerini aktarıyor.

"Tanrım," diye cevap verir Annie. "Sanırım kendi kanımdan olanların beni ne kadar mahvetmek istediğini fark etmemişim. Sanki Kay'le oda arkadaşından öte olduğumuzu ima etmek bunu sağlayacakmış gibi. Şu anda komik bir şey olsa neredeyse gülerdim."

Benton, "Rachael her zaman olduğu gibi ilgi çekmek istiyordu," diyor. "Özellikle son zamanlarda kendini iyi hissetmiyordu ve sen her gün canlı yayındasın. Flagler onu görmezden gelirken sen onun ayrı yaşadığı milyarder kocasıyla ahbablık ediyorsun. Rachael çok öfkelenmiş ve aşağılanmış olmalı."

"Ve kıskanç," diye ekliyorum.

"Acaba kameraya çıkıp benim hakkımda açıkça konuşacak kadar yüzsüz müydü?" Annie insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi davranıyor.

Ama var ve sorun da hep bu oldu. Belki de sözde karakter suikastı yapan TV programı korkularını yenmesini sağlayacaktır. Dolapta saklanan bir canavar olmadığını göreceğinden şüpheleniyorum. Sadece kendini.

"Yoksa perde arkasında rehberlik mi yapıyordu?" Annie söylüyor. "Bilirsiniz, hain biri olarak görünmek yerine, batırmaya çalıştığı treni gizlice yönlendiriyor muydu?"

"Herhangi bir kayıt olup olmadığını öğreneceğiz." Benton tabağını yıkıyor. "Rachael'in bol bol kamerada olduğunu tahmin ediyorum, narsist olduğu için. Ama sen, Kay ya da bir başkası hakkında eleştirel ya da sadakatsiz bir şey söyleyen o olmayacak. Başkalarının onun kirli işlerini yapmasını sağlayacak türden biri."

Benton masaya bir sandalye çekip bizimle birlikte oturuyor ve daha önce bahsettiği son konuya geliyor. Annie'nin yardımına ihtiyacı var.

Yazmasını istediği basın açıklaması yürekten olmalıdır. İnsanlara kız kardeşinin ve çocukluğundan beri tanıdığı Wally Potter'ın trajik cinayetiyle ilgili başsağlığı dilekleri için teşekkür etmelidir.

... *Lütfen sorumlulara hızlı ve kesin bir şekilde adalet getireceğimizden emin olun, diye yazıyor* ve çoğu Benton'dan olmak üzere dikkatli bir şekilde yardım alıyor. *Yetkililerin takip ettiği ipuçlarını ve ipuçlarını tartışamayız, ancak biz konuşurken bile bu teröristler avlanıyor...*

"Bundan emin misin?" Annie tweet'i defalarca gözden geçirirken soruyor.

"Propaganda, iyi olanından," diye yanıtlıyor Benton. "Bunu sosyal medya platformlarından patlatacağız, her yere yayacağız, oyunlar başlasın."

Bana iyi geceler öpücüğü verdikten sonra duşa ve yatağa yöneldi. Mutfak dolabını açtı ve bir şişe Advil buldu.

Annie'ye "Profilaktik olarak biraz almak akıllıca olur," diyorum.

"Doktorun emirleri ve ben her zaman onlara uyarım. Tüm hastalarınız hariç ve bu bir uyarı olmalı." İlk tanıştığımızdan beri bu onun şakasıydı. "Bu yüzden söylediğin hiçbir şeyi neden dinlediğimden emin değilim. Ama her zaman dinledim, Kay."

"Ben de nedenini bilmiyorum, Annie." İkimize de birer şişe su getirdim. "Ama ben senin arkadaşınım ve seni önemsiyorum. Her zaman önemsedim, her zaman da önemseyeceğim."

Merlin şöminenin üzerinde zıplarken ibuprofen jel kapaklarını bizim için silkeliyorum. Annie gözlerini kırıştırarak içkisine bakıyor.

"Başkaları yapmazken sen bana karşı nazik ve cömerttin." Nasıl bir şey olduğunu ona hatırlatmama gerek yok.

O zamanlar çok az sayıda kadın adli patolog vardı. Bu bir erkek oyunuydu. Benim gibi insanların böylesine dehşet verici işlere bulaşmaması gerekiyordu ve ben de her zaman sıcak karşılanmıyordum. Georgetown'a geldiğimde bir tuhaflık, bir ucubeydim. Ama Annie ve ailesi sanki kendi çocuklarıymışım gibi beni aralarına aldılar.

Annie, "İkimizin de çevresinde başarılı olmamızı istemeyen pek çok insan vardı," diyor.

"Hâlâ öyle." Elvin Reddy'yi düşünüyorum.

"Dikkat gereken yeşil gözlü canavarlar," diye katılıyor.

"Evet ve bu yeni bir konu değil. Bazen hiçbir şey değişmiyormuş gibi geliyor."

"Günün sonunda yeni bir hikâye olmadığına karar verdim," diyor Annie. "Kabil'in Habil'i öldürmesi. Yakup'un Esav'ı aldatması. Yusuf'un kardeşlerinin onu bir çukura atması. Rachael ve bana bakan biri onun kıskanç biri olduğuna asla inanmazdı. Kim onun beni kıskandığını düşünür ki?"

tam tersi mi?"

"Baban en başından beri zor bir dinamik oluşturdu."

"En çok kız kardeşim için zor oldu. Benton televizyondaki araştırma haberinin zamanlaması konusunda haklı. Ya da belki de ona sadece bir balta işi demeliyiz. Çünkü öyle olacağını biliyorsun Kay. Sen de mutlu olmayacaksın."

"Muhtemelen
izlemeyeceğim." "Taşlar ve
sopalar," diyor.

"Ancak kelimeler acıtır ve bunu ikimiz de biliyoruz Annie. Sansasyonel haberlerin bizi etkilemesine izin veremeyiz. Hayatımıza devam etmeliyiz."

"Zaten yeterince kötü." Bir yudum su daha aldı.

"Aylardır haberlerdeyim. İnsan içine bile çıkamıyorum çünkü dava beni çok tanınır hale getirdi. Kız kardeşim spot ışıklarının üzerimde olmasına tahammül edemezdi."

Rachael babalarının ilgisini gerektiği kadar çekememişti çünkü Annie önce doğmuştu. Beş yıldan uzun bir süre boyunca tek çocuktı, veliahttı. Annie'nin erkek olmaması dışında.

"Yaşananlar Rachael için adil değildi," diyor Annie. "Gerçekten değildi." "İkiniz için de adil değildi, dürüst olalım," diye cevap veriyorum.

Rachael ve ben birkaç ay öncesine kadar hiç tanışmamıştık, ancak hukuk fakültesi sırasında birlikte yaşadığımız Annie'nin yorumlarını canlı bir şekilde hatırlıyorum. Annie'nin hikayesi *Çirkin Ördek Yavrusu*'nun vücut bulmuş haliydi, Rachael'e benzemediği için aşağılık olduğundan o kadar emindi ki. Annie de babasının istediği gibi bir evlat değildi. Kendini hiçbir zaman bir kuğu olarak görmedi.

"Ve sonra bana bunu verdi." Sol elini kaldırıp bana eskiden taktığı posie yüzüğünü gösteriyor.

Babası bunu ona ölüm döşeğindeyken vermişti. Rachael onu izlerken yüzüğü çıkarıp Annie'nin parmağına taktı.

"Yüzüğünü çok istiyordu ve bu basit jest onu daha da açgözlü ve aşağılayıcı hale getirdi. Ailenin parasıyla ilgili gerçeği anladığında bu durum daha da kötüleşti," diye açıklıyor Annie. "Rachael'in önemseydiği tek şey buydu ve ona Chilton olmanın tek nedeni de buydu. Artık orada olmadığını bilmediği bir servetin ona miras kalmasını bekliyordu."

Chilton Çiftlikleri'nin bakımı imkansız, Annie bana daha önce söylemediği bir şeyi itiraf ediyor. Sanat eserleri ve diğer değerli eşyaların satışından geriye çok az şey kaldı. Güvenlik ve iyileştirmeler için bir kuruş bile harcamamasının tek nedeni

ateşli bir korumacı. Ucuz, dikkatsiz ya da tuhaf biri olduğundan değil.

"Tüm pratik amaçlar için, ailem beş parasız ve borç içinde öldü. Sen onlarla tanıştığında, Kay, onlar çoktan yollarına devam ediyorlardı," diyor Annie. "Öyle yaşamıyorlardı ama kıt kanaat geçiniyorlardı. Sadece sanat eserleri ve antikalar üzerindeki sigorta poliçeleri bile savunulamaz durumdaydı."

"Her ay bir dolardan fazla kira ödemem gerekiyormuş gibi geliyor," diye cevap veriyorum.

"O zamanlar gerçeği fark etmemiştim."

"İkimizin de fakir olduğunu mu?"

"Haklısınız. Senden daha fazla para almalıydım" dedi ve bu kadar saçma bir şeye gülmeye başladık. "İkimiz de bir kilise faresi kadar fakiriz..."

Annie zar zor konuşabiliyor. O kadar çok gülüyoruz ki gözlerimizden yaşlar akıyor ve sonra mutfağın çift kapısı açılıyor.

"İyi bir şey mi kaçırdım?" Lucy içeri giriyor, duş almış ve koşu kıyafetleri giymiş, saçları hala nemli. Belindeki bel çantasında şüphesiz silahlarından biri saklı ve yapay zeka destekli spor gözlüklerini takmış, camları şeffaf ve zar zor görünüyor. Merlin mırıldanarak ve miyavlayarak ona doğru yürüyor.

"İyi derken neyi kastettiğinize bağlı." Annie yeğenime delici bir bakış attı. "Eğer şirketten, yiyecek ve içecekten bahsediyorsan, o zaman daha iyi olamazdı."

"İki zamanlı kedimi almaya geldim." Lucy onu kucağına aldı. "Kendine iyi davranıyor musun?" Bunu Merlin'e söylüyor ve göz göze geliyorlar. "Çünkü Yargıç Chilton senin tüylü kıcını kedi hapishanesine kapatabilir. Audubon Derneği'nin En Çok Aranılanlar Listesi'nde olduğunu bilmiyor olabilir."

"Artık eski dostuz," diyor Annie.

Lucy ona "Tweet'in çıldırıyor," diyor ve tabii ki Benton'ın planına dahil olacaktı. "Her yerde duyuluyor."

"Umalım da yaptığımız şey yüzümüze patlamasın," diyor Annie. "Sorun şu ki, neye soktuğumuzdan emin değiliz. Ve bir şeye çomak soktuğunuzda, o da size çomak sokacaktır."

"Dürt bakalım, hazırız ve bekliyoruz." Lucy, Annie'yle sohbet etmekle yetiniyor ve ben de masadan kalkıyorum.

Ayrılmam kimsenin dikkatini dağıtmışa benzemiyor. Merlin bu sefer beni takip etmedi ve Marino ile Dorothy'nin odası sessizdi.

Yürüyerek. Benton uyuyor ve benim için banyonun ışığını açık bırakmış. Kapı biraz açık, lavabonun üstündeki ayna duştan dolayı hâlâ biraz buğulu.

Nemli havada sabun kokusunu alabiliyorum ve birkaç dakika sonra yatağa girdiğimde sessiz nefes alışını duyabiliyorum. Akıllı yüzüğüm geç saatten ve kötü davranışından şikayet ediyor. Onu çıkarıp yatağımın başucundaki çekmeceye, nadiren taşımayı düşündüğüm silahımın yanına koyuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Sabahın erken saatlerinde güneş, kapalı pencere perdelerinin kenarlarında parlıyor ve yatağın diğer tarafına uzanıyorum. Elimin altında boş ve serin duruyor ve saat konusunda panikliyorum. Dik oturarak telefonumu buluyorum. Saat neredeyse 6:15 ve gitmem gerekiyor.

"İyisin. Bir saatten önce gitmiyoruz." Benton loşlukta belli belirsiz beliriyor ve taşıdığı sert kahvenin kokusunu alıyorum. "Her şey kontrol altında."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum, hem ne zamandan beri?" Cevap veriyorum. "Ofise ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."

"Bizim bir programımız var ve bu sana bağlı değil." Dumanı tüten kupayı alırken beni öpüyor. "Bir kez olsun yetki sende değil."

"İyi o zaman, iyi, çünkü olmak istemiyorum." Kahvemi yudumluyorum, sade ve koyu, biraz da agave nektarı eklenmiş. "Bu lanet karmaşadan sorumlu değilim, hayır teşekkürler. Yardımcı pilot olarak uçmaktan ya da arkada yolculuk etmekten mutluluk duyarım."

"Bunu söylüyorsun ama asla ciddi değilsin." Oturdu ve ben de ona yaslandım. Tıraş olmuş, giyinmiş ve şüphesiz bir süredir uyanık. Yatağımın başucundaki çekmeceyi açıp akıllı yüzüğümü alıyorum ve takıyorum.

"Marino ve Dorothy birazdan yola çıkacaklar." Benton sabah güncellemesine başlıyor ve bilincim son açıldığından beri neler olduğunu anlatıyor. "Annie Lucy ile kahvaltı ediyor. Polisler dışarıda, her şey plana uygun gidiyor."

"Nerede kahvaltı ediyorsun?" Kahvemden bir yudum alıp telefonumun kilidini açıyorum. "Gecenin çoğunda ayakta oldukları izlenimini edindim. Şimdi de

"Lucy'nin blenderda yaptığı smoothie'lerden yiyorum."

"Nerede?" Tekrar soruyorum ama zaten biliyorum.

"Kulübesinde."

"Hadi sadece işleri daha da karmaşıktıralım." Ben göz gezdirmeye başlıyorum.

Mesajlar.

Şüphelendiğim gibi, sağlıksız yaşamım birkaç otomatik yanıtı yol açtı. Bunlar Lucy'nin Gizli Servis, NASA, ABD Uzay Kuvvetleri, CIA, Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı (DARPA) ve diğer hükümet ve askeri kuruluşlarla birlikte geliştirdiği yazılıma programlandı.

Tüm bunları bilmek, akıllı yüzüğüm bir böceğin sokmasını andıran gürültülü ve biraz şiddetli bir titreşimle beni ispiyonladığında durumu daha da kötüleştiriyor. Sanki yeğenim omzumun üzerinden bakıyormuş gibi. Telefonuma gelen mesajı okuduğumda, bu mesaj ondan da gelmiş olabilir.

*18 saattir ayaktasın. Yatma
vakti geldi.*

Toplam uykunuz sadece 2,1 saatti, en son uyarı bu.

Ayaklarımı uzatmam, bir şeyler atıştırmam ya da biraz uyumam hatırlatıldığında her zaman yaptığım gibi kendimi azarlanmış hissediyorum.

"Peki ya sen?" Benton'a yüzüğünün onu da ispiyonlayıp ispiyonlamadığını sordum. "Müdürün odasına gönderildin mi?"

Yataktan kalkarken "Ben senden daha terbiyeliydim" diyor ve titiz kocam çoğu gün takım elbise giyip kravat takıyor.

Başarılı bir işadamı ya da avukat olduğu düşünülebilir. Bir politikacı da olabilir ve ben sık sık onun kendisi gibi birini, zeki ve seksi bir Gizli Ajan Adam'ı oynayan bir aktör gibi gördüğünü söylerim. Kız kardeşim bile onun *çok güzel* olduğunu kabul edecektir. *Karısı dışında muhteşem bir zevki var,* diye espri yapmayı sever. Ama bu sabah kirlenmek için giyinmiş.

Kargo pantolonu ve polo tişörtü daha sonra eve gittiğimizde yıkamaya atılabilir. Siyah taktik ayakkabıları sert zeminlerde rahattır ve kolayca dezenfekte edilebilir. Şifonyerinin üstünden silahını ve gözleme kılıfını alıp bel kemerinin arkasına yerleştiriyor. Rozet cüzdanını cebine sokar.

"Tehdit seviyesi dün geceye göre daha yüksek." Yalınayak dolabıma doğru ilerleyişimi izliyor. "Olaylar şiddete dönüşebilir ve Annie mahkemeye polis eşliğinde gidecek. Biz de merkezinize gideceğiz."

"Oh, Tanrım. Daha fazla polis arabası ve yanıp sönen ışıklar. Tam da hayatın daha sıkıcı olamayacağını düşünürken."

Ne giyeceğimi bulmaya çalışıyorum, haki pantolon ve düğmeli beyaz pamuklu gömlekte karar kılıyorum. Dokuma deri bir kemer ve mokasen ayakkabılar seçtim.

Ağrıyan bileğime dikkat ederken bile rahat bir topuk.

"Protestocular şimdiden Adliye Meydanı'nda ve binanızın çevresinde toplanmaya başladı." Benton uyuduğum birkaç saat içinde kaçırdıklarım hakkında beni bilgilendirmeye devam ediyor.

"Eğer Elvin daha önce mutsuzsa, şimdi de kendini kaybetmiş olmalı," diye cevap veriyorum. "Bir dizi nedenden ötürü mutsuz. Bu, senin evliliğin erişiminiz kavrayışınızı aşar."

"Belki de sevgili sağlık müdürümüzün Hooke davasının burada, İskenderiye'de sonuçlanmasıyla bir ilgisi olduğu ortaya çıkacak. Başından beri dahil olduğu siyasi bir manipölasyon olduğu ortaya çıkacak." Giyinirken devam ediyorum. "Hiç şüphesiz iyilik için. Ya da gelecek vaatleri için."

Benton, "Kanıtlaması zor ve herkesin umurunda olmayacak," diyor.

"Valimiz olabilir." Fruge'un, uygun bir şekilde Echo olarak adlandırılan arkadaşı hakkında söylediklerini düşünüyorum.

Vali konağının aşçısıdır ve bazı bilgileri tekrarlayacağına güvenilebilir. İçimden bir ses Roxane Dare'in Elvin Reddy'nin Makyavelist entrikalarından haberdar olduğunu söylüyor. Hatta Bose Flagler'ın bir sonraki valilik seçimlerinde kendisini yenmek için planlar yaptığını bile biliyor olabilir.

"Tek istediğim insanların Maggie ve Elvin'i oldukları gibi görmeleri. Kimseden tek istediğim bu." Boy aynasının önünde durup gömleğimi içeri sokuyorum.

"Bu sabah orada bulunabilecek kişileri sınırlandırdığımızı bilmekten mutluluk duyacaksınız." Benton, Gizli Servis'in yaptığını kastediyor.

Bana söylediğine göre listede çok az kişi varmış. Elvin Reddy ve Maggie Cutbush onların arasında değil. Onlara kibarca ama kesin bir dille binamdan ve bu davalardan uzak durmaları söylenmiş. Hiçbir şeye karışmamaları gerekiyor.

"Görünüşe göre bugün sekreterim yok." Onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatladım ama bu garip bir duygu. Kangrenli bir uzvun kesilmesi gibi garip bir kopukluk. Ya da hapisten çıkmak gibi.

"Bu işe girdiğinden beri sekretersizdin. Sana miras kalan şey Elvin'in imparatorluğunu koruması için bırakılan çirkin yaratıktı," diyor Benton.

"Eğer Maggie onun için gerçekten böyleyse, elimde olsa onun için üzülürdüm," diye cevap veriyorum.

"Kahvaltı zamanı, sonra da büyücüyü görmeye gidiyoruz," diyor Benton. "ABD Gizli Servisi'nin emirleri uyarınca, adli tabibin Rachael Stanwyck ve Wally Potter'ın ölümleriyle ilgili soruşturmasına tanıklık edilecek. Gereken her şeyde ortağınız olacağız."

"*Biz kimiz?*"

"Bu sabah senin yardımcın olacağım."

"Başka kim geliyor?" Ben soruyorum.

"Bence ben fazlasıyla yeterliyim."

"Yani tek refakatçim sensin."

"Dost canlısı tanığınız ve yardımcınız, hizmetinizde. Ya da perdenin arkasındaki büyücünüz, nasıl hissettiğinize bağlı."

"Çizgiyi aşmadığın sürece umurumda değil." Kollarımı ona doladım ve birbirimize sarıldık.

■ ■ ■

Giyinmeyi bitiriyorum ve biraz sonra mutfakta ona katıldığımda ev sessiz. Perdeler açık. Güzel bir gün, güneş ağaçların arasından görünen Potomac'ın masmavi sularına göz kırptırıyor. Kuşlar pencerenin ötesindeki yemlikte meşguller ve ben akşamdan kalma değilim. Ama daha iyiydim.

"Lucy ve Annie hâlâ burada mı?" Benton bir profesyonel gibi tek eliyle bir kaseye yumurta kırarken ona soruyorum.

"Hayır. Onları birkaç dakika önce çıkarken kamerada gördüm," diyor. "Lucy Annie'yi arabasına kadar geçirdi. Birbirlerine karşı oldukça arkadaş canlısıydılar ve hiç de kötü görünmüyorlardı."

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim." Bir önlük bağladım.

"Çok ortak noktaları var. Hayat her ikisine de oldukça sert darbeler indirdi ve onları her şeye rağmen gülümserken ve enerjik görmekten memnun oldum."

"Sıra bende." Çırpma telini ondan alıyorum. "Kahveden ve bana eşlik etmekten sen sorumlusun. Bu sabah beni nelerin beklediğini en ince ayrıntısına kadar anlat."

Früge ve diğer polisler ön tarafta biz ayrılmaya hazır olana kadar bekleyecekler ve bir devlet başkanı gibi eşlik edecekler. Gizli Servis ön ekipleri

yolumuzu temizliyor olacak ve bu fikir cesaret kırıcı. Garaja yürüyerek gitmeyi ve işe ya da herhangi bir yere kendim gitmeyi tercih ederdim. Pek çok şeyi tercih ederdim.

Bir tutam fesleğen, deniz tuzu ve karabiber ekleyerek yumurtaları kuvvetlice çırpıyorum. Benton yanıma bir fincan kahve koyuyor ve kısa bir süre önce Annie'yle oturduğumuz kahvaltı masasına kendi kahvesini taşıyor. O bana gelişmelerin hızlı ve endişe verici olduğunu söylerken ben soğanlı simitleri dilimleyip tost makinesine yerleştiriyorum.

"Yirmi dakika önce, kendisine Cumhuriyet adını veren bir terör örgütü İskenderiye'de dün meydana gelen iki cinayeti üstlendi. Medyaya bir açıklama yayınladılar ve reklam istemeseler bunu yapmazlardı.

Benton, "Bu, demir sıcakken yakında tekrar saldıracakları anlamına geliyor," diyor. "Bu grubu daha önce tanıyor muydunuz?" Şişeyi buldum istediğim kadar zeytinyağı.

"Hayır. Bu muhtemelen örgütlenmenin ilk aşamalarında oldukları anlamına geliyor. Kaynak ve insan toplamak, para, silah, eğitim almak ve bunlar bir gecede olmaz. Onları şu anda duyuyoruz çünkü tanıtım dalgasına biniyorlar," diyor Benton ve ben de bunu eklediğine pişman olup olmadığını merak ediyorum.

Annie'yi teröristlerle alay etmek, yakalanacaklarından korkmalarını sağlayarak onları pervasızlaştırmak için kullandı. Ama içimden bir ses olanın bu olmayabileceğini söylüyor. Muhtemelen, cesaretlendirildiler ve sonu çok kötü olabilecek bir şekilde daha da motive edildiler.

"Annie'nin tüm medyaya yansıyan açıklaması bu pisliklere istediklerini vermiş gibi görünüyor." Simitleri kontrol ediyorum.

Benton, "Büyük olasılıkla bir şeyler yapmaları için onlara ilham verecektir" diyor. "Ama bu onlara istediklerini vermeyecektir. Sonunda değil."

"Dün Başkan'a yönelik saldırı girişiminden de kendilerine pay çıkarıyorlar mı?"

"Kimse kendine pay çıkarmayacak, hatta bunun planlı olduğunu bile kabul etmeyecek. Kim bir başarısızlıkla övünmek ister ki? Ama Belle Haven Market ve Chilton Farms'ta olanlar başka bir mesele," diyor Benton. "Teröristler bunların iyi organize edilmiş saldırılar olduğunu iddia ediyor. Mesaj şu ki kimse güvende değil."

"Mikrodalga silahlardan bahsediyorlar mı?" Bir tavaya zeytinyağı damlatıp ateşi yükseltiyorum.

"Bunu bildiğimizi fark etmediler ve fark etmeyebilirler de." Benton kahvesini yudumlarken pencereden dışarı, kuş yemliğinin üzerindeki parlak kırmızı kardinali seyrediyor.

"Bu korkunç insanlar nerede bulunuyor? Sadist silahlarıyla nerede eğitim görüyor ve deney yapıyorlar?" Ben soruyorum.

"Bilmiyoruz ama büyük ihtimalle buralarda bir yerdedir. Bu başka yerlerde terörist hücreleri olmadığı anlamına gelmiyor."

"Tupelos ve Hooke'ların geldiği Doğu Kıyısı gibi. Ve onların tüm korkunç görünümlü akrabaları ve arkadaşları." Dün gece geç saatlerde eve dönerken Benton'la birlikte yanlarından geçtiğimiz protestocuları hayal ediyorum.

"Lucy dün benzin pompasında kullanılan elli dolarlık hediye kartının izini sürdü," diyor. "Arlington'daki bir eczaneden çalınmış, buradan yaklaşık on mil uzakta. Kapüşonlu ve kamuflajlı biri geçen ay silah zoruyla burayı soymuş, müdürü yüzüstü yere yatırmış. Kimse yaralanmamış."

"Peki ya kameralar?"

"Çalışmıyor. Görünüşe göre, silahlı adam eczaneye girmeden hemen önce, kapanış saatinde etrafta kimse yokken bir güç dalgalanması olmuş. Sadece müdür."

"Sanırım ne olduğunu biliyoruz." Cızırdayan tavanın üzerine ince bir tabaka yumurta hamuru yaydım. "Ve şimdi soygun cinayete dönüştü."

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde başka bir şiddet olayı bekliyorum. Muhtemelen daha fazlası," diyor Benton. "Her türlü önlemi alıyoruz."

Alexandria polisi binamın ve otoparkımın etrafını çevirdi. Barikatlar yerleştirildi ve polisler çevik kuvvet teçhizatı giydi. İnternetteki konuşmalar, uzmanların ve üst düzey hukuk analistlerinin tahmin ettiği gibi Gilbert Hooke'un bugün suçsuz bulunması halinde bir kalabalığın merkezimi basacağını gösteriyor.

Benton, "Neredeyse sadece sizin mahkeme ifadenize dayanıyorlar," diyor. "Bilimi tamamen göz ardı etmediği sürece jürinin onu nasıl mahkum edebileceğini anlamıyorlar."

"Sanki yeterince popüler değilmişim gibi." Tost makinesini kapattım.

Yemeğimizi yedikten ve hazırlanmak için birkaç dakikamızı ayırdıktan sonra Benton'ın arabasına doğru yola koyuluyoruz ve kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğü bir salvo halinde ilerliyoruz. Üç Alexandria kruvazörü önde, üçü arkada ve aralıklı olarak motosikletli eyalet polisleri duruyor. George Washington Masonik Ulusal Anıtı bir tepenin üstünden dokuz kat yükseliyor. Yükselen kulesi bembeyaz parılıyor ve sabahın aydınlığında bizi takip ediyor gibi görünüyor.

Güneş ışığı.

Sabit bir hızda ilerliyoruz, sirenler sadece ara sıra ötüyor, konvoyumuz yoğun bakışlar çekiyor. Old Town'dan kuzeybatıya doğru ilerlerken arabalar geçmemize izin vermek için kenara çekiyorlar. İşe gidip gelmem trafiğe bağlı olarak yirmi dakika ile bir saat arasında sürebiliyor. Bu sabah King Caddesi'nden uzaklaştığımız için oraya rekor sürede varacağımızdan hiç şüphem yok.

Courthouse Meydanı civarından kaçıyoruz ve akıllı yüzüğüm bana bir çağrı geldiğini haber veriyor. Smithsonian Doğa Tarihi Müzesi'nden Albert Allemand arıyor.

"Benton'la ofisime gidiyoruz ve sen hoparlördesin," diye cevap verirken ona haber veriyorum. "Neler oluyor?"

"Buna inanabiliyor musunuz? Şimdiden sıkıştırılıyorum," diyor güçlü Fransız aksanıyla.

Gizli Servis'in böcek ve bitki kanıtlarımı planlandığı gibi birkaç saat önce bıraktığını bildirdi. Örnekleri hazırlamaya başlamak için laboratuvarına erken geldi ve aldığı müdahale olmasaydı her şey yolunda olacaktı.

"Arada kalmak istemiyorum." Her ne olduysa, Albert bu konuda öfkeli. "Sorulara mümkün olduğunca dürüst ve doğru cevap vermek istiyorum. Çatışma ya da kişisel gündem istemiyorum. Her zaman söylediğim gibi, bu yarışta bir atım yok."

"Neyin ortasında kaldın?" Ona sordum.

"Mikrodalga silah kullanıldığını kanıtlayamazsanız bu Gizli Servis'i zor durumda bırakır. Özellikle de çalıştığınız cinayetleri teröristler üstlenmişken."

Görünüşe göre başkana yönelik saldırı girişimini Belle Haven Market ve Chilton Farms'taki cinayetlerle ilişkilendiren tek kanıt sinyal analizörleri tarafından tespit edilen olağandışı 2.305 GHz frekansıdır. Eğer bunun bir yanlış yönlendirme, bir hata olduğu ortaya çıkarsa, o zaman yargı yetkisinde bir sorun var demektir. Sinyalin yokluğunda, Başkan'a yönelik bir saldırı girişiminin söz konusu olmadığı iddia edilebilir.

Albert, "Ve teknik olarak Gizli Servis'le konuşmamam gerekiyor çünkü bu onların davası değil," diyor.

"Bunu sana kim söyledi?" Benton soruyor.

"Birkaç dakika önce FBI aradı."

"Yanlarında kim var?"

"Tanımadığım bir kadın. Yazdım... Kontrol edeyim... Oldukça ısrarcıydı... Özel Ajan Patty Mullet."

"Terörle mücadele ortak görev gücünde çalışıyor," diye yanıtlıyor Benton ve onun hayranı olmadığını söylemek hafif kalır. "FBI için çalışırken onu iyi tanırdım ve o zamandan beri onunla birkaç kez karşılaştım."

"Eğer pestisit izlerine rastlarsak, bir sorunumuz var demektir. Bu açıkça belirtilmiştir." Albert, Özel Ajan Patty Mullet'in tehditlerini özetliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

FBI'nın nörotoksin karbofuranı bir savaş bayrağı olarak salladığını açıklıyor. Gezegendeki en ölümcül pestisitlerden biri olan bu madde bu ülkede yasadışı olmasına rağmen korkunç sonuçlara yol açacak şekilde yaygın olarak kullanılıyor.

Albert hoparlörden, "FBI, çoğu Kaliforniya'da olmak üzere bu konuyla ilgili vakaları araştırıyor," diyor. "Ama son zamanlarda buralarda zehirlenen şahinler, kartallar, kuğular, baykuşlar oldu. Köpekler ve kediler gibi evcil hayvanlar da bundan nasibini aldı. Bir çay kaşığının dörtte biri kadar küçük bir miktarın yutulması ayı gibi büyük bir hayvanı dakikalar içinde, bir insanı ise bundan daha kısa bir sürede öldürebilir."

Benton polis eskortunu takip ederken Albert, güçlü pestisit kurbanlarının *ölüm çemberinin* bir parçası haline geldiğini açıklıyor. Hayvanlar ve böcekler karbofuran katılmış bir besin kaynağıyla besleniyor ve dakikalar içinde kasılmalara ve solunum durmasına neden oluyor. Daha sonra bu leşlerle besleniyor ve korkunç dalgalanma etkisi yayılmaya devam ediyor.

Albert, "Bu korkunç kimyasallar neredeyse her yerde," diyor. "Rüzgarda ve yağmur suyunda taşınıyorlar, bu yüzden bal arısı kolonileri ve diğer vahşi yaşam yok oluyor. FBI ajanına da bunu defalarca söyledim. Bu tür şeyler her yerde bulunur ve yaygındır. Bunların izlerini bulmaya dayalı tespitler yapmadan önce birçok faktörü göz önünde bulundurmak ve çok dikkatli olmak gerekir."

Albert, Patty Mullet'e pestisit ve herbisit testlerinin pozitif çıkmasının, suç işlemek için mikrodalga silah kullanılmadığı anlamına gelmediğini açıkladığını söylüyor. Ama onunla konuşmadan önce kararını vermişti. Ne söylediği umurunda değildi, sadece kendi isteklerini yansıtmaya yeterliydi.

Albert bize "Yargıç Chilton'ın arazisinin girişinde ve evin arkasında bitki örtüsü ve faunaya verilen zararı gösteren fotoğrafları ya da videoları inceleyip incelemediğimi sordu" diyor. "Ben de cevap verdim ama tabii ki benimle ilk temasa geçildiğinden beri bu tür pek çok görüntüyü dikkatle inceledim."

FBI ondan imzalı bir ifade vermesini istiyor. Uzman görüşüne göre tahrip olan böceklerin, hayvanların ve bitki örtüsünün büyük olasılıkla karbofuran veya benzeri bir maddeye maruz kalmanın sonucu olduğunu söylemesi gerekiyor. Dinlerken Benton'ın yüzü kızgın, aynalarını izliyor, yanıp sönen polis ışıkları büyüleyici.

Albert bize Patty Mullet'in neleri zorladığını ve nelerden yararlanmaya çalıştığını anlatmayı bitirdikten sonra "Tanrım," diye cevap veriyor. "Bunu yapmamalıydı ve umarım böyle saçmalıkları dinlemeye niyetin yoktur. Çünkü olan bu, Albert. Cevabın ne oldu?"

"Ona gerçeği söyledim," diyor. "Gördüklerimin mikrodalga saldırılarıyla tutarlı olduğunu söyledim."

Meydana geldikleri yere bağlı olarak ölü böcekler, kuşlar, fareler ve diğer hayvanlar olacaktır. Ateş hattı yılın hangi zamanı olursa olsun yeşilliklerin arasından görülebilir. Metal nesneler manyetize olur. Kablolar büyük bir güç dalgalanması nedeniyle yanar. Nasıl yorumlayacağınızı bilerseniz birçok işaret vardır. Albert, Pentagon'daki son Kıyamet Günü Komisyonu toplantımızda tartıştığımız bazı şeyleri tekrarlıyor.

Çalıştığı bir vakada, metal kafesteki evcil papağana bir şey olmamıştı. Ama evdeki bitkiler pişmiş, elektrikler kesilmişti. Saldırı, mikrodalgaların geçtiği pencerenin dışında kurumuş yapraklar ve ölü böceklerden oluşan bir iz bıraktı. O sırada içeride bulunan hükümet görevlisi bilişsel bozukluk ve işitme kaybı yaşadı ve artık çalışmıyor.

Albert, "Bildiğiniz gibi Ruslar bu tür kötü işlerin çoğunda yer alıyor," diyor. "Son zamanlarda Suudi Arabistan bu tür silahlar geliştiriyor ve Çinliler de on yıllardır bunları mükemmelleştiriyor. Ama herkes olabilir ve bu konuda daha iyi olduklarına şüphe yok."

Benton, "Yetki alanını tartışmak isteyen varsa, kayıtları düzeltmekten mutluluk duyarım," diye yanıtlıyor. "Ben doğrudan FBI ile ilgileneceğim, sizin onlarla ilgilenmenize gerek yok."

Albert, Patty Mullet tekrar ararsa cevap vermeyecek. Smithsonian'da ortaya çıkarsa onu laboratuvarına almayacak.

Görüşmeyi sonlandırdığımızda Benton'a "Gerçekten şaşırmadım," diyorum. "İnsanların arkamızdan iş çevirmesinden nefret ediyorum ve o da az önce bunu yaptı. Bir kaçış."

"Onun uzmanlık alanı." Arabası ile önümüzde yanıp sönen polis aracı arasında tam bir mesafe bırakıyor.

"En azından neyle uğraştığınızı biliyorsunuz."

Benton, "Albert hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir tür böcek ilacı ya da kimyasal bulacak," diye tahmin ediyor. "Bu kaçınılmaz. Bu sadece kurnazca bir numara ve Patty bunlarla dolu, her zaman da öyle oldu."

"Sen onun istediği ama onu geri istemeyen her şeyi temsil ediyorsun," diye cevap veriyorum.

O da onun Elvin Reddy'si ve aynı derecede bariz ve açık. Gizli Servis müfettişi olmak istiyordu ama başvurusu reddedildi. İstihbarat topluluğu da onu işe almadı. Sonunda Patty Mullet kendini FBI'da buldu ve Benton'ın ilk günlerimizde şef olduğu Davranış Analiz Birimi'nden ayrıldı.

Sürücüler kenara çekilirken, ışıklı konvoyumuz Batı Braddock Yolu'na dönerken, "Seçilemedi, hâlâ da seçilemeyecek, nedeni de bu," diyor.

Merkezime yaklaştıkça manzara daha az çekici hale geliyor, çok sayıda dağıtım ve yerine getirme merkezi, çekme alanları ve mezarlıklar. Shady Acres Cenaze ve Kremasyon Hizmetleri en yakın komşum ve Maggie'nin cep telefonu numarası onlarda olmalı. Az önce gönderdiği uzun mesajda onu sürekli aradıklarını iddia ediyor.

Sürgündeki sekreterim, çitlerle çevrili otoparkımın etrafındaki protestoculardan rahatsız olduklarını iletme cüretini gösterdi. Mesajında, benden gürültüyü azaltmamı istediklerini yazıyor. Binamdan uzak durması emredilmişken beni bir sorundan haberdar etmek eminim ona zevk veriyordur. Elvin'le telefonda konuştuklarını, neler konuştuklarını ve neler planladıklarını hayal edebiliyorum.

"Caddenin karşısındaki mezarlıkta bir tören başlamak üzere." Benton'a Maggie'nin aktardıklarını ve muhtemelen kışkırttıklarını anlattım. "Belki karargâhımın etrafında yürüyen protestocular bir saatliğine duracak kadar insancıl olabilirler. Ne yapmam gerekiyor? Oraya gidip onlara kibarca mı sorayım?"

"Soğukta bırakıldığını yüzüne vuruyor," diye yanıtlıyor. "Karşılığında senin de öyle olduğunu bilmeni istiyor. Onun yardımı olmadan tek başınasın."

"Sanki yardımcı olmuş gibi," diye cevap veriyorum.

Bir petrol şirketinin, depoların ve bir geri dönüşüm merkezinin yanından geçerek merkezime belki bir dakika uzaklıktayız. Protestocuların sesini duyabiliyorum.

Kuzey Virginia hükümet merkezi görüş alanımızda. Yaşam ve ölüme odaklanan diğer devlet kurumlarının yanı sıra Sağlık, Kamu Güvenliği ve Acil Tıbbi Hizmetler Departmanları ve Hayati Kayıtlar Bürosu ile aynı yeri paylaşıyoruz.

Hepsi benim binamdan kilometrelerce uzakta ve bu tasarım gereği. İyi komşuları sadece çitler değil, bu durumda mesafe de yapar. Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Kimsenin etrafımızda olmak istememesine alışkınım. Protestocu olsun ya da olmasın, ben de olmak istemezdim.

"... NİSAN İÇİN ADALET...!"

"SELLOUT...!"

"YALAN HABER...!"

Tahta kaşıkların ve bagetlerin metal tavalara ve beş galonluk plastik bidonlara vuruşları eşliğinde bağırıyorlar. Polis hattının dışında kalabalıklar ve daha önce olduğu gibi aynı korkutucu görünümlü grup. Sadece son günlerde belki bir düzine kişi yürüyor, Marino ve ben de dahil olmak üzere içeri girip çıkanlara sözlü tacizde bulunuyorlar.

Şimdi bunun üç katı , çoğu erkek. Bazılarının kalçalarına silah takması ve askıda saldırı tüfekleri olması hoşuma gitmiyor. Yaşlı bir kadın uzun gri saçlarına bir bandana bağlamış ve pompalı tüfek taşıyor. Ona benzer şekilde silahlı ve nefret dolu genç bir adam eşlik ediyor.

Girişe yaklaştığımızda polis kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor ve protestocuların elektrikli arabayı ya da sürücüsünü tanımadıklarını söyleyebilirim. Ama bu bize bağırımlarını engellemiyor. Eskortlarımız soyunuyor ve yukarı aşağı hareket eden tahta bir koldan başka bir şey olmayan güvenlik kapısından el sallayarak geçiyoruz. Kapı arkamızdan kapanıyor, protestocular hakaretler yağıdırıyor.

Adli tabibin kuzey bölge merkezi ve adli tıp laboratuvarları ilerideki dört katlı kahverengi tuğlalı binada bulunuyor. Düz çatının üzerinde uzun bir baca yükseliyor ve anatomik bölümümüzün fırınının ne zaman çalıştığını her zaman uzaktan anlıyorum. Tanrı'ya şükür çalışmıyor. Çoğu tıp fakültelerinden bize geri dönen ölü bedenleri yakmak için kötü bir gün olurdu. Sansasyonel ve ürkütücü başka görsellere ihtiyacımız yok.

Eyalet ve ABD bayrakları metal direklere çarparak dalgalanıyor; adalarda ve beton kaldırım boyunca dikili ağaçlar var. Virginia'nın boyalı mührünün bulunduğu cam ön kapımız yıllardır kilitli ve çoğunlukla çalışanlar tarafından giriliyor.

"Umalım da bu iş daha fazla uzamasın," diyorum Benton'a. Protestocuların gürültüsü çarpmak üzere olan bir gelgit dalgasının kükremesi gibi bizi takip ederken.

"... NİSAN İÇİN ADALET!"

"NİSAN İÇİN ADALET!"

"NİSAN İÇİN ADALET...!" Tekrar ve tekrar.

Park yerim dolu, sadece ziyaretçi alanları boş ve Marino'nun burada olduğunu görüyorum. Kamyoneti her zamanki yerinde, Maggie'nin park ettiği yere yakın. Ama eski gümüş Volvo'su kayıp. Benton büyük çelik bölme kapısının önünde duruyor, burada çalışmadığı için kumandası yok. Tabii ki benimki evde, arabamın içinde.

"Ben hallederim." Emniyet kemerini serbest bırakır.

"Hayır. Ben yaparsam daha iyi olur." Kapımı açıyorum, o fırsat bulamadan dışarı çıkıyorum.

Güvenlik kameralarını kimin kontrol ettiğine bağlı olarak, Gizli Servis ajanı kocam tanınmayabilir. Buraya taşındığımızdan beri ofisime sadece birkaç kez geldi. Arabası çoğu insana tanıdık gelmeyecektir ve kışkırtıcılar beni fark edince ciyıklama kutusuna yöneliyorum.

"SATILDI! SATILDI! SATILDI...!" Sesi yükselterek megafonlarla slogan atıyor, bir yandan da tava ve plastik davullarını çalgınca çalışıyorlar.

Çirkin lakaplar takılmasına ve yapmayı aklımdan bile geçirmeyeceğim korkunç şeylerle suçlanmaya hiç alışmadım. İnsanların hapse ya da daha kötüsüne ait olduğumu haykırımlarına alışkın değilim ve dahili telefon düğmesine basıyorum. Anında gürültülü elektrik motoru devreye girdi. Pas lekeli ağır metal kapı, zincirler ve makaralar tarafından yavaşça sarılırken tıngırdamaya ve gıcırdamaya başlıyor.

"... SATIŞ! SATILDI! SATIŞ...!"

Araç bölmesinin kare şeklindeki açıklığı genişledikçe Benton'ın arabasına aceleyle geri dönüyorum, teknoloji eski, kapı yavaş. Arada sırada raydan çıkıyor, açılırken ya da kapanırken takılıyor. Bunun için talihsiz bir an olurdu.

"İş kadar beklemelisiniz yoksa güvenlik mekanizması durduracaktır."

Benton'a düşmanca kalabalığın gürültüsünün yükseldiğini hatırlatın.

"İyi ki kimse bize ateş etmiyor," diyor kapı gıcırdayıp titreyerek sonsuza dek kapanırken.

Binam 1980'lerden kalma ve yorgun. Bozuk olan şeyler tamir edilmiyor ve ihtiyacımız olan şeyi bulmak sürekli bir çöpçü avına dönüşüyor. Fabian'ın yakındığı şey doğru. Bölgedeki hastanelerden, sağlık kuruluşlarından ve cenaze evlerinden istemedikleri malzemeler için yalvaracak değilim. Alışveriş yaptığım yerlerde becerikliyimdir. Ama kısıtlı bir bütçeyle yapabileceğim çok şey var.

Normal şartlar altında ne kadar zorlu bir iş olsa da, Elvin Reddy'nin yirmi yılının ardından zar zor idare ediyoruz. Hiçbir zaman önemli bir şey için savaştı, en çok da çalışanları için. Bilim adamı, büro personeli ve adli patolog eksiklerimiz var. Ekipman eski ve çoğunun değiştirilmesi ve eklenmesi gerekiyor.

Yıllar önce Virginia'nın ilk kadın adli tabibi olduğumda, Elvin bir gölge figürdü, bir baş belasıydı. Hiçbir gücü yoktu. Henüz hiçbir şeyi mahvetmemişti ve bir süre daha da mahvetmeyecekti. Eyalet çapındaki adli tıp sistemimiz Birleşik Devletler'deki en eski ve en köklü sistemlerden biridir. Eskiden altın standarttı ve ben onun yok etmeye çalıştığı şeyi geri getirmeye niyetliyim.

Bölme kapısı durdu ve Benton yaklaşık bir uçak hangarı büyüklüğünde penceresiz bir alana girdi. Beton duvarlar ve zemin, dezenfekte edilebilen ve kolayca hortumla temizlenebilen bej epoksi ile kaplanmıştı. Burada KKD ve vücut poşetleri gibi malzemelerin paletleri ile dezenfektan ve formaldehit ve çamaşır suyu gibi tehlikeli kimyasalların varillerinin bulunduğu depolama alanları vardır.

Yolun dışına park edilmiş bir Zodiac botu ve eski ve önemli ölçüde yenilenmeye ihtiyaç duyan olay yeri mobil ünitemiz var. En arkada, araçlar gibi büyük nesneleri süper yapıştırıcı dumanlama ve diğer kanıt toplama işlemleri için çadırların içine alabildiğimiz adli tıp bölümü var. Benton, Fabian'ın 1970 model El Camino'sunun yanına park ediyor. Onun tanımıyla *hasta*, siyah, kırmızı çizgili ve jantlı.

Rampanın tepesinde, içeriye açılan yaya kapısının kilidini açıyorum. Ölülerin umutsuz tıbbi kliniğimize kabul edildiği parlak ışıklı kabul alanına giriyoruz. Yer kantarının karşısında devasa paslanmaz çelik soğutucular ve dondurucular var. Onların yanında güvenlik ofisi ve Wyatt

Earle, bir çekmecesini ve hoparlör deliği olan kurşun geçirmez bir cam pencerenin arkasındaki masasında oturuyor.

Altmışlı yaşlarında, kahverengi cep kapakları olan haki bir üniforma giyen bu adam yeminli bir memur değil. Marino ona kaba bir şekilde kiralık polis diyor. Silahsız olan Wyatt kimseyi tutuklayamaz ve kuşatma altında olsak bile pek bir şey yapamaz. Morgu sevmiyor, ben de buraya başladığımda beni daha az sevdiğini hissettim. Ama birbirimize alışmaya başladık. Birbirimizi anlıyoruz.

"Günaydın Wyatt," diye selamlıyorum onu.

Bojangles biftekli bisküvi ve mücver yiyor, dikkati masasının üstündeki kül blok duvarına monte edilmiş güvenlik monitörlerinde.

"Bu konuda pek iyi bir şey olduğunu sanmıyorum, Şef." Ağzını peçeteyle sildi. "Dışarıdaki tüm o protestocular?" Kahvesine uzanıyor. "Eğer bu kadar çok polisimiz olmasaydı başımız büyük belaya girerdi."

Daha önce tanışmadıkları için onu Benton'la tanıştırıyorum ve soğutucunun kapısı gürültüyle açılıyor. Fabian kirli bir yoğunlaşma sisinin içinden çıkıyor ve üzerinde poşetlenmiş bir ceset olan bir sedyeyi dışarı çıkarıyor. Siyah önlüğüyle tipik bir şekilde dramatiktir, uzun saçlarını üzerinde mavi kafatasları olan siyah bir ameliyat başlığıyla toplamıştır.

"Dün gece bizde kaldığın için teşekkürler," diyorum ona. "Umarım biraz dinlenmişsinizdir."

"Çok değil, ama ziller takılıyken hazırım," diye neşeyle cevap veriyor, heyecandan titreyerek. "Dışarıda neler olduğuna inanabiliyor musun?" Soğutucunun kapısını iterek kapatıyor.

"Bu iyi bir şey değil," diyor Wyatt ve Fabian ile uyumlu değiller. "Haberlerde olmayı sevdiğini biliyorum ama belki geri kalanımız sessizliği seviyordur."

"Telefonum patlıyor!" Fabian neredeyse nefessiz kaldı. "İnanılmaz bir şey bu! TV yapımcıları beni arıyor. Hatta bir reality şov! Adı *Ölüm Arayışı* ve beni iş başında takip etmek istiyorlar. Ama buna izin verileceğinden emin olmadığımı söyledim."

"Olmaz," diye cevap verdim. "Burada kim var?" Bir yere taşıdığı poşetlenmiş cesede bakıyorum.

"Bir pikap," diyor. "Geçen gün bir arabanın çarptığı koşucu."

Fabian, Benton ve bana Marino'nun üst kattaki parmak izi laboratuvarında incelemeci Andy Patient ile birlikte olduğunu söyledi. Koli bandıyla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorlar ve bu roket bilimi değil, Fabian Benton ve beni bilgilendiriyor.

"Doug çok gergin. Ve tabii ki, tüm bunlar olurken? Tanrım, dışarıda kaç kişinin silahlı olduğuna inanabiliyor musun?" Wyatt kahvaltısını camın arkasında yerken Fabian gözyaşlarını tutamıyor. "Bu vahşi haydutlar ortalıkta dolaşırken eve dönmemi kim nasıl bekler bilmiyorum."

Daha on beş dakika önce binamızın üzerinde haber helikopterleri dolaşıyordu. Kendisine kalsa rutin olacak bir sahneyi resmetmeye devam ediyor.

"Görünüşe göre adliyenin önünde bir kavga çıkmış. Az önce Instagram'da gördüm," diyor Fabian. "Helikopterlerin aniden nereye gittiğini açıklıyor, ama geri döneceklerine bahse girerim."

Benton, "Gün boyunca hiçbir şeyin daha sakın ya da daha iyi olmasını beklemeyin," diye herkesi bilgilendiriyor. "Özellikle Hooke davası jüriye gittiğinde, çok fazla sorun çıkmasını bekleyebiliriz."

"Herhangi bir davetsiz ziyaretçimiz ya da girişimimiz oldu mu?" Güvenlik monitörlerine göz kulak olurken Wyatt'a soruyorum.

"Şimdiye değil," diyor. "Burada senin kimse yok, Şef."

"Bir FBI ajanı soruşturmaları arayıp mesaj bırakmış," diyor Fabian.

Bi

z. "Ne diyorsun?" Benton soruyor.

"Geri arayacağını."

"Adı ne?" diye soruyor ve içimden bir ses bildiğimi söylüyor.

"Bilgisayarımdan bakmam gerekecek," diyor Fabian. "Patti... hmmmm? Patti LuPone'u düşünüp duruyorum ama o değil. Bir şey kafanıza nasıl takılır bilirsiniz...?"

"FBI Özel Ajanı Patty Mullet," diye cevaplıyor Benton.

"İşte bu kadar. Kendini çok beğenmiş. Otoriter, bana yardımcıymışım gibi davranıyor. Ondan hiç hoşlanmadım."

BÖLÜM 30

Morgun güvenlik penceresinin dışında, büyük siyah kayıt defteri ince bir metal zincirle yontulmuş Formika çıkıntıya sabitlenmiş. Pamuk sicime bağlı bir tükenmez kalem var. Yakınlarda bir el dezenfektanı, cerrahi yüz maskeleri ve eldiven kutuları var.

Virginia'da adli tabiplik sistemi başladığından beri, teslim alma ve teslim etme işlemlerinin el yazısıyla kaydını tutuyoruz ve bu kayıtları kontrol etmek benim alışkanlığım. Buraya geldiğimde ilk iş bunu yapıyorum ve büyük defteri son doldurulmuş sayfaya kadar açıyorum. Benton kararları kimin verdiğini açıklamaya devam ederken gelen ya da bırakılan vakalara göz atıyorum.

"Patty Mullet ile ben ilgilenirim." Bunu hem Wyatt'a hem de Fabian'a yöneltiyor. "Benim onayım olmadan ziyaretçi yok. Kim olduğu umurumda değil. Benim onayım olmadan yetkisiz hiç kimse şu anda binaya giremez."

"Benim davamla ilgili ne yapıldı?" Rachael Stanwyck'i soruyorum.

Fabian, "Tomografi taramasında," dedi.

"Hâlâ kesesinin içinde olduğunu umuyorum."

"Senin dışında kimsenin açamayacağını söyledim."

"Güzel. Benton ve ben üstümüzü değiştirirken cesedi tomografi odasında kalabilir," diye cevap verdim. "Hazır olduğumuzda onu kendi istasyonuma götüreceğim."

Fabian, "Ayarladım ve Doktor Schlaefel zaten dekompresyon odasında," diye yanıtlıyor. "Sana ve ona yardım ediyor muyum? Birine mi yoksa ikisine birden mi?"

"İleri geri gitmek yok çünkü çapraz kontaminasyon konusunda son derece dikkatli olmalıyız," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece birimize yardım edebilirsin, bu yüzden Doktor Schlaefel ile kal. Ben tek başıma iyi olacağım ama Jane Slipper'ın bana bir iyilik yapması gerekecek."

O benim histoloğum. Üçünü de kullanabilirdim ama Elvin diğer pozisyonlardan kurtuldu. Sahip olduğum tek şey Jane ve morgu ziyaret etmekten mutlu olmayacaktır. Her gün ölü insan dokularıyla çalışıyor olabilir ama bu

otopsi hayranı olduğu anlamına gelmiyor. Bir vakaya bir yüz koymak istemiyor ve ne kadar az şey bilmesi gerekirse o kadar iyi.

"Zaman çok önemli ve slaytların mümkün olduğuunca çabuk hazırlanması gerekiyor. Ben hâlâ otopsi yaparken numuneyi kendisinin alması ve başlaması gerekecek," diye açıklıyorum Fabian'a. "Kafatasını açtığımda ona haber veririm, o da aşağıya gelebilir."

"Uh-oh, bundan nefret edecek," diyor. "Parçalar ve kısımlarla bir sorunu yok. Sadece nereden geldiklerini görmek istemiyor. Tıpkı benim ıstakozu tencereye atmadan önce görmek istememem gibi-"

"Jane'in bundan hoşlanmayacağını biliyorum ve üzgünüm." Şu anda onun benzetmelerini duymak istemiyorum. "Doug ve benim uzaktan iletişim kurabilmemiz için güvenli bir video konferans ayarlamamız gerekecek."

Fabian, "Halletmeye gidiyorum," dedi ve Benton'la birlikte soyunma odasına gittik.

Beyaz döşemeli koridoru takip ediyoruz ve kaçınılmaz olarak kan damlaları ve sızdıran ceset torbalarından lekeler var. Her zaman üzerinde poşetler olan terk edilmiş bir ya da iki sedye vardır. Duvarlar yavan bir soluk yeşil, floresan aydınlatma cafcacı, tavandan sinek kağıdı şeritleri sarkıyor. Tomografi odasına yaklaşıyoruz ve gözlem penceresinden radyolog Johnny Hahn konsolunda oturmuş, bir dizi video ekranıyla çevrili, telefonuyla konuşuyor.

Kurşunlu camın diğer tarafında, CT tarayıcısının geniş deliğinin içindeki tepside Rachael Stanwyck'in poşetlenmiş vücudu var. Bir sonraki oda tüm vücut röntgenlerinin çekildiği yer ve kapı kapalı, ışıklar sönük. Ondan sonra kanlı giysilerin cam kurutma odalarında asılı olduğu kanıt odası geliyor. Beyaz kasap kağıdıyla kaplı bir muayene masasının üzerinde kanlı, kırılmış gözlükler, anahtarlar, bir cüzdan, yakın zamanda vurulma olayından kalma bir astım spreyi var.

Çürütme odasının dışındaki kırmızı ışık içeri girilmemesi konusunda uyarıyor, zaten çoğu insan da girmek istemez. Cesetler kötü bir şekilde çürüdüğünde, kirlendiğinde, en korkunç şekilde olduğunda, onlar üzerinde çalıştığımız yer burasıdır. İyi bir nedenden dolayı gözlem penceresi yok ve içeri girip Doug Schlaefer'ı kontrol etmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ama yapmıyorum.

Daha sonra iskelet kalıntılarının bir bulmaca gibi dizildiği küçük antropoloji laboratuvarımız var ve yalnız ve bilinmeyen bir şekilde ölmekten daha üzücü bir şey yoktur. Arka tarafta, onlarca yıl öncesine ait seksenden fazla kemik kutusunun bulunduğu bir depolama alanı var. Selefim, şef olarak görev yaptığı süre boyunca

iskelet dolabımıza eklendi. Eğer dava kolay ya da politik olarak kendi lehine değilse, Elvin'in umurunda değildi.

Benton ve ben otopsi odasına ulaştık ve kapalı kapılar ardından içeride çalışan insanları duyabiliyorum. Morg kayıtlarına bakarak bu sabah şu ana kadar Rachael ve Wally de dahil olmak üzere altı vakamız olduğunu biliyorum. Bunlara ek olarak bir motorlu taşıt kazası ve pompalı tfikle işlendiğinden şüphelenilen bir cinayet-intihar vakasının iki kurbanı var. Sırada soyunma odası var ve dirseğimi kullanarak duvardaki eller serbest düğmesine basıyorum.

Soyunma alanımız işlevsel ve basit, sadece üç beyaz porselen lavabo, dayanıksız beyaz plastik perdeli  duş ve KKD rafları, havada ağır bir dezenfektan kokusu var. Bir duvarı kurumsal yeşile boyanmış ve numaralandırılmış elik dolaplar dolduruyor. Tahmin edebileceğiniz gibi şefinki "1". Evrak çantamı içeri yerleştiriyorum ve kapının kapanma sesi okul sesi gibi geliyor.

Normal bir günde eşyalarımı kilitler ve st kattaki ofisimin özel banyosunda kıyafetlerimi değiştirirdim. Ama bunun için zaman yok. Benton ve ben tulumları giyiyoruz, Tyvek'in hışırtısı sessiz, endüstriyel koku gidericinin kokusu güçlü. Ayakkabılarımızı patiklerle kapattık, eldivenler, koruyucu gözlükler ve başlıklarla henüz uğraşmayacağız.

■ ■ ■

Johnny Hahn, Rachael'in beyninin görüntüleriyle çevrili konsolunda oturuyor. Otuzlu yaşlarında, yakın aralıklı gözleri ve silah dürbünü gibi sivri burnuyla alışılmadık bir şekilde çekici.

Colorado'da büyümüş, kara elmas kayakısı ve oyun tutkunu. Doymak bilmeyen merakı ve adrenalin sevgisi olmasaydı, onu adli radyoloji bursu vaadiyle bir bölge hastanesinden kaıramazdım. Fazla kalifiye ve ona yeterince ödeme yapamıyorum.

"Bir ev ziyareti yapıyorum." Johnny'ye günaydın deme şeklim bu ve onu Benton'la tanıştırıyorum. "Rachael Stanwyck'in cesedini almaya geldik."

Gizli Servis'in hem onun hem de Wally Potter'ın soruşturmasından sorumlu olduğunu açıkladım.

"Woohoo, kulağa büyük ve kötü geliyor," diyor Johnny.

Arkasında, duvara monte edilmiş düz ekran televizyon, sesi kısılmış bir şekilde CNN'deki son dakika haberlerini yayınlıyor. Bose Flagler kapanış konuşmasını yapıyor ve ardından Sal Gallo gelecek. Ardından dava jüriye gidecek ve protestolar daha büyük ve daha heyecanlı olacak. Komşu ilçelerden ek polisler çağrılıyor ve helikopter haber görüntüleri düşman kalabalığı, çevik kuvvet kıyafetli polisleri gösteriyor.

"Onu götürmeden önce ne bulduğunuzu görmek istedim." Rachael'in cesedini götürmeden önce Johnny'ye ne bulduğunu soruyorum.

"Bununla ilgileneceğinizden eminim." Dikkatimizi, parietal oksipital kemikte doğrusal bir kafatası kırığı gösteren BT görüntülerine yönlendiriyor.

Rachael Stanwyck ölmeden hemen önce ciddi bir kafa travması geçirmiş. Johnny, beynin sağ ön lobundaki çürümeyi gösteren görüntülere işaret ediyor.

"Klasik bir kontraktür yaralanması. Zaten bilinci yerinde olmasaydı darbe onu bayıltabilirdi," diye cevap veriyorum. "Ama onu öldüren bu değil."

Tomografide kan yoğun koyu bir alan olarak görünür ve fazla değildir. Büyük ihtimalle Rachael düşmüş ve başının sol tarafını mermer mutfak zeminine çarpmış. Muhtemelen bu olay mikrodalga radyasyon bombardımanı altındayken gerçekleşmiş. Az miktardaki kanama, ateşi hayatta kalamayacağı kadar yükseldiği için sadece kısa bir süre hayatta kaldığını gösteriyor.

"Olay yerinde onu kontrol ettiğimde," diye açıklıyorum, "kafa derisinde herhangi bir yaralanma izine rastlamadım. Yırtılmamış ama insanlar düştüğünde bunu daha önce de görmüştüm. Daha iyi bakabildiğimde daha fazla bilgi sahibi olacağım."

Benton ve ben eldivenleri, koruyucu gözlükleri ve başlıkları taktık. Kontrol ve tarayıcı odalarını birbirine bağlayan kapıyı açıyorum ve poşetlenmiş cesedi sedyesine kaldırıyoruz. Sonra onu koridor boyunca itiyoruz ve o otopsi süitinin çift kapısını açıyor. Derin lavabolarda gürültülü bir şekilde su akıyor ve bir teknisyen bıçağını bileylerken çelik bileme taşına sürtünüyor.

Adli tabipler ve yardımcıları, röntgen ve tomografi görüntülerinin video ekranlarında gösterildiği iş istasyonlarında meşguller. Zemin bej renkli fayans, cüruf blok duvarlar ise koridorlarla aynı çirkin yeşil renkte. Diğer her şey metal ya da cam, yüksek tavan ise elektrik kablo makaraları ve ışık panelleri dışında çıplak. Sesi emecek hiçbir şey yok, geniş açık çalışma alanı akustik bir kabus.

Fabian'ın çaldığı rock'n roll parçalarını gürültüden zar zor duyabiliyorum.

Dışarıdan bakanlar sarsıcı bulabilir. Morgun nazik bir yanı yok. Çoğu zaman tıbbi bir tesis ya da laboratuvarı çok bir otomotiv kaporta atölyesine benzer. Sesler ağırlıkları, ölçümleri ve diğer bilgileri seslendiriyor, gürültü sinir bozucu parazitlere karışıyor.

Hava soğuk olmasa bile burası her zaman soğuktur ve kişinin en iyi niyetine ve çabasına rağmen enerji kötüdür. İnsanlar nadiren güler. Ya da çok fazla gülerler. Kimse bakarken ağlamayız. Kişisel duyguları kendimize saklamak söylenmemiş bir kuraldır. Öfkemizi kaybetmemeye çalışırız ama bu olur ve hiçbir şey hoş kokmaz.

Benim çalışma alanım ilk alan ve Fabian burayı hastane yatakları arasında kullanılan türden bağımsız mahremiyet bölmeleriyle çevreledi. Bunu vakalar alışılmadık derecede hassas olduğunda yaparız. Örneğin ünlüler ve sansasyonel haberlere konu olan diğer ölümler ve en önemlisi de tanıdığımız biri söz konusu olduğunda. Bölmeler arka plandaki gürültüyü ortadan kaldıramaz, ancak önemli ölçüde yardımcı olurlar.

Bu önemli çünkü güvenli bir video bağlantısıyla dekompresyon odasındaki bir kameraya bağlanacağız. Net bir şekilde iletişim kurabilmeliyiz. Doug ve ben, ben orada olmadan birbirimizle konuşmak zorundayız. Ne yaptığımızdan emin olmalıyız, hataya izin yok. Benton bir bölmeyi yoldan çekiyor.

Sedyeyi her zaman çalıştığım otopsi masasının yanına park ediyorum, altı taneden biri. Eski tarz, L şeklinde ve kaidelere sabit olarak bağlılar. Yaklaştırdığım bir ameliyat arabasına bir monitör yerleştirilmiş.

Benton'a, "Başka bir şey yapmadan önce dekompresyon odasında neler olduğunu görmem gerekiyor," diyorum. "Birbirimize bağlı olmalıyız."

Video arabasını yaklaştırmak kamerayı açar ve hoparlörlerin sesini açar. Ekran, yüksek sesle tıkırdayan kâğıt sesiyle birlikte yanıp sönmeye başlar. Ekran, Marino'nun büyük eldivenli ellerinin Wally Potter'ın başını örten torbayı çıkarmasıyla dolar.

"Alo, alo?" Bağlandığımızı herkese bildirdim. "Marino? Sanırım gördüğüm sen ve dövmelemin."

"Doug ve Andy ile birlikteyim." Marino ekranı eğiyor, böylece şef yardımcımı ve parmak izi incelemecisini görebiliyorum.

"Ben de buradayım." Fabian siyah eldivenli parmaklarını sallayarak görünür.

Elinde bir pano ve kamera var, herkes KKD giymiş. Onlar

Wally Potter'ın masadaki cesedinin etrafında dönüyor, ameliyat ışığı açık kesik boğazında parlıyor, daha kuru ve dün gecedен daha koyu kırmızı. Henüz soyunmadı ve koli bandı çözülene kadar da soyunmayacak.

Ağzını örten tek şerit yaklaşık sekiz inç uzunluğunda. Üst üste binmiyor ve sık sık gördüğüm gibi başın etrafına tamamen sarılmamış. Üst katmandaki olası kanıtları ya da yapışkan desteği bozmadan bandı çıkarmamız gerekiyor.

"Genellikle bandın alt tarafı tükürük ve boşaltım sıvısı nedeniyle ıslak olacaktır ve bu da çıkarılmasını kolaylaştıracaktır," diye açıklıyorum. "Ayrıca bütün gece soğutucuda kalmış olması da yardımcı olur. Yapıştırıcı ne kadar soğuk olursa o kadar az yapışkan olur."

"Ben de bunu umuyorum," diyor Andy Patient, saçları dökülmüş ve kamburu çıkmış, monitörden bana bakarken mavi gözleri solmuş. "Nihai hedef, parmak izleri için tüm koli bantlarını süper yapıştırmak olacak."

"Bu, DNA için örnek alma, herhangi bir iz kanıt olup olmadığını kontrol etme," diyor Doug. "Ve asıl soru, hiçbir şeyi berbat etmemek için en iyi sıranın nasıl olacağı."

"İşte bu yüzden önce bunu konuşuyoruz," diye katılıyorum. "Şimdilik ağzındaki bandı çıkarmaya odaklanacağız. Çok dikkatli bir şekilde soyacağız."

Andy, "Gerçekten iyi ve soğuk olması için önce sıvı nitrojen kullanabiliriz," diye düşünüyor.

"Buna gerek kalmayacağını umuyorum" diye cevap veriyorum ve şu anda onlarla birlikte odada olsaydım, tartıştığımız şey çoktan gerçekleşmiş olurdu.

Bunu birkaç kez yaptıysanız ve aşırı tedbirli değilseniz, sağduyunuzu kaybetmiyorsanız o kadar da zor değil. Ama yerimde kalmalıyım. Doug'ın da öğrenmesi gerek. İnsanlara yeniden güvenmek, işlerini yapmalarına izin vermek ve yapabileceklerine inanmak söz konusu olduğunda belki benim de öyle.

"... El ve ayak bileklerindeki bantla yapacağımız şey de bu," diye açıklıyor Andy. "Onu kesip donduracağız. Sonra da soyarak ayıracağız."

"Her seferinde bir şey. Ağzının üzerindeki bandın bir köşesinden tutmayı deneyelim ve ne olacağını görelim," diye öneriyorum Doug'a.

"Eldiven takınca daha zor oluyor." Yüzü gergin.

"Bandı baş ve işaret parmak uçlarınız arasında sıkıştırın ve evet, eldivenimize yapışabilir, ancak bandın diğer bölgelerine dokunmaya başlamadığınız sürece sorun değil. Çok nazıkçe ve yavaşça çekmeye başlayın" diyorum.

"Tamam, tamamen şeffaflık mı? Bu benim ilk koli bandı vakam," diye itiraf ediyor Doug.

"Daha iyi hissettiğimi biliyorum," diyor Marino.

Doug koli bandını çıkarırken monitörü izliyorum, Wally'nin dudaklarının bir kısmı görünüyor.

"İyi görünüyorsun," diye teşvik ediyorum.

"Geliyor..." diyor Doug, sanki aynı odadaymışız gibi. "Deriyi yırtmıyor, aşındırmıyor ya da başka bir şey yapmıyor..." Kaseti gevşetmeye devam ediyor. "Çooooook uzak, çooooook iyi... İşte böyle...! Tamamdır, teşekkürler Tanrım!"

Herkesin görmesi için şeridi kaldırıyor.

Marino, "İyi iş, artık nefesimi tutmayı bırakabilirim," diyor.

Doug'a, "Sanırım bu noktadan sonra bensiz halledebilirsin," diyorum ve Benton monitörü kapatıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Rachael'in siyah kesesinin fermuarını açıyorum, vücudu beyaz kâğıt tabakalar içinde mumya gibi. Artık tamamen titiz, dedikleri gibi tahta gibi sert ve buzdolabında soğutulmuş. Onu masanın üzerine çektiğimde çeliğe çarparak gümbürdüyor. Kâğıtları makasla kesip açıyorum ve altından kaydırarak çıkarıyorum.

Benton'a, "Sakıncası yoksa bunları katlayıp plastik bir torbanın içine koyun," diyorum. "El ve ayaklarındaki poşetler, giysileri ve kontrol edilmesi gereken diğer her şeyle birlikte kanıtların izini sürmek için yukarı göndereceğiz."

Başının yaralı tarafını palpe ettiğimde kayda değer bir şey hissedemiyorum. Doku tepkisi oluşturacak kadar uzun süre hayatta kalamadı ve ameliyat lambasına tıklayarak bir neşter alıyorum. Yeni bir bıçak takıyorum ve Rachael'in volkanik cam gibi siyah, güzel uzun saçlarının bir kısmını tıraş ediyorum.

"Çürüğü zar zor görebiliyorsun." Işığı kafa derisinde gümüş bir dolar büyüklüğündeki koyu kırmızı bir alana yönlendiriyorum.

Benton ben küçük kesikler atarken bakıyor ve renk değişikliğinin kafatası kırıldıktan sonra dokuya sızan kandan kaynaklandığını doğruluyor.

"Kesinlikle bir çürüğü var," diyorum ona. "Ve uzun süre hayatta kalamadı, muhtemelen birkaç dakika."

"Çok fazla şey seni bir atış gibi düşürmez." Daha yakına eğiliyor ve Rachael'in göremediğine sevindiğim tıraşlı kafa derisine bakıyor.

"Ona çarpan mikrodalga enerjisi çok güçlü olmalı," diye cevap veriyorum. "Sanırım o kadar çabuk etkilendi ki bir sandalye bulmayı düşünecek zamanı olmadı. Ya da yere oturmayı bile. Büyük bir acı çektiğine, mücevherlerini parçaladığına, bilincini kaybederken kafasının karıştığına ve dehşete düştüğüne şüphe yok."

"Gitmek istediğim yol bu değil." Benton bir duvar dolusu bölmeden uygun formları ve vücut şemalarını seçmeye başlar.

Kariyeri boyunca birçok otopsi odasında bulundu, hepsinde değil.

ya da neredeyse benim kadar iyi, ki bu pek bir şey ifade etmiyor. Ama alingan değil. Meseleyi fazlasıyla anlıyor ve işimin neleri içerdiğinin son derece farkında. Birlikte geçirdiğimiz zamanın başından beri bir takım olduk, kasıtlı veya bilinçli olmayan kolay bir ritmimiz var. Birbirimizi anlıyoruz ve biri haklı olduğu sürece kimin haklı olduğu umurumuzda değil.

Gerekli evrakları masonit panolarımızdan birine sıkıştırıyor. Her birinin üzerinde kalıcı kalemle devasa bir şekilde MORGUE yazıyor. Fabian, kimse bir şey sıkıştırmayı düşünmesin diye bundan emin oluyor. Metal kelepçedeki deliğe bağlanan ip, nemli veya kanlı kağıt üzerinde iyi çalışan bir yağlı kaleme tutturulmuştur.

Dikkatimi kâğıt torbalara ve onların lastik bantlarına çevirdiğimde Rachael'in ellerine. Sonra ayaklarına ve pahalı spor ayakkabılarının altındaki şeye odaklanıyorum.

Fotoğrafları çekerken Benton'a "Acaba ne zaman dışarıdaydı?" diye soruyorum. "Ve dün bir noktada olup olmadığını, çünkü benim şüphem bu."

"Lucy ve Tron'un aldığı mikrodalga sinyallerine dayanarak Rachael'in gece üç kırk ile dört arasında saldırıya uğradığını varsayıyoruz," diyor. "Açıkçası, eğer dışarı çıktıysa bu daha önceydi. Ve GPS'e girdiği bir yer değildi, arabayla bir yere gittiğini varsayıyoruz."

"Dün evden çalıştığını iddia etti, ya da bize anlatılan hikâye bu," diye cevap veriyorum. "Giyinme şekli, makyaj ve parfüm kullanmaması, gösterişsiz ve yalnız olmasıyla uyumlu."

Rachael'in pahalı bir saat ya da fazla mücevher takmadığını, biriyle buluştuğunu düşündürecek hiçbir şey takmadığını belirttim. Ama bu evden hiç çıkmadığı anlamına gelmez.

"Bu Chilton Çiftliği'nden ayrılmadığı anlamına gelmez ve ben ayrıldığını düşünüyorum." Bir çift ince uçlu pens alıyorum.

Spor ayakkabılarından birinin altındaki koyu morumsu maddeyi bir parça steril kurutma kağıdının üzerine sıyrıyorum. Büyüteç ışığı altında, ezilmiş bitki parçaları özsuyla yapış yapış olmuş. Benton ve ben dün gece ayakkabılarımızın tabanlarını yıkadık, böylece benzer bitki kalıntılarını onun arabasına bulaştırmadık. Ama bu Chilton Çiftliği'nde değildi. Belle Haven Market'teydi.

Jacaranda ağaçlarının anavatanı Virginia'dır. Benton ve benim arazimizde onlardan bolca var ve bu yıl sezon geç açıldı, ağaçlar hala tam

çiçeği. Çayırarda ve yol kenarlarında yabani olarak yetişirler ve peyzaj düzenlemelerinde popülerdirler. Ancak çok fazla dökülürler ve Wally'nin ödüllü antika Chevy vagonunu bir araba garajı ile korumasına şaşmamalı. Aksi takdirde, boyası eninde sonunda mahvolurdu.

Birlikte büyütece bakarken Benton'a "Chilton Çiftlikleri'nde tek bir jakaranda ağacı bile yok," diyorum. "Onlarca yıldır yok. Bunu adım gibi biliyorum."

"Peki baktığımız şeyin leylak olmadığına, başka bir şey olabileceğine emin misiniz?" Kocam pek çok şey olabilir ama bahçıvan bunlardan biri değil.

"Benim gördüğüm daha çok morumsu lavanta," diye açıklıyorum bitki kalıntılarını paraflayıp etiketlediğim kağıt bir zarfa koyarken. "Annie'nin arazisinde çok sayıda çiçekli ağaç var ama jakaranda yok. Bunun ondan geldiğine inanıyorum. Bunu teyit ettireceğiz ama çok az şüphem var."

Hukuk fakültesi sırasında Chilton Çiftliklerini ilk ziyaret ettiğimde Kuzey Virginia'da bir jakaranda hastalığı salgını vardı. Ailenin görkemli ağaçları sökülüp yakılmak zorunda kaldığında Annie'nin ne kadar üzüldüğünü hatırlıyorum.

"Emin olmak için Chilton Çiftlikleri'ne yeterince gittim," diye ekliyorum. "Ve söz veriyorum orada bir jakaranda ağacı bile yok."

Belle Haven Market'teki yoğun kümeleri düşünüyorum. Benton'a Gizli Servis'in Rachael'in telefonunu ya da diğer elektronik cihazlarını bulup bulamadığını soruyorum.

"Belki bize günü nasıl geçirdiğini anlatabilecek kısa mesajlar vardır. Bir yere gittiyse ve öldürülmeden önce kimlerle görüşmüş olabilir," diye öneriyorum.

Benton, "Kısa cevap hayır, onun elektronik cihazları bizde değil," diyor. "İyi bir ortak olduğumuzu ve sıramızı beklediğimizi söyleyebilirsiniz."

CIA, Rachael'in bilgisayarını, telefonunu, çağrı cihazını, tabletini, hotspot'unu, sahip olduğu her türlü elektronik eşyayı topladı. Onların çalışanıydı. Olay yerine gelip bu tür şeyleri alıp götürdüklerine şüphe yok, bu da Marino ve ben geldiğimizde neden onları görmediğimi açıklıyor. Benton böyle söylemiyor. Ama bana söylediği bu.

"Sonuç olarak, bir süre daha bu cihazların hiçbirinde ne olduğuna dair bir fikrim olmayacak," diye tahmin ediyorum.

"Bu doğru. Çoğu ayrıntıyı bilmeyeceksin," diye yanıtlıyor Benton ben cesedi soymaya başlarken. "Ama şu ana kadarki telefon kayıtlarından size şu söyleyebilirim. Dün Flagler'ı birkaç kez aramaya çalışmış, önemli bir şey değil.

Sürpriz. Mahkemede ona şans diledi, onu sevdiğini söyledi ve adam onu geri aramadı. Eğer bir yere gittiye, referans yok."

O bana tüm bunları anlatırken sanki Rachael beni dinliyor ve benimle deli gibi mücadele ediyor. İnatla kollarındaki ölüm katılığını kırmam için beni zorluyor yoksa onları manipüle edemem. Isınma kıyafetini, iç çamaşırlarını çıkarırken bana boyun eğmiyor. Sonra masamda cırılçıplak yatıyor ve Benton not almaya fotoğraf çekmeye devam ederken ben giysilerini katlayıp ayakkabılarıyla birlikte kağıt torbalara yerleştiriyorum.

Uzun bacaklı ve iri göğüslü Rachael, ilginç bir şekilde şişmiş karnı dışında mükemmel bir şekilde ölmüş gibi görünüyor. Dövme ya da piercing fark etmedim, geçmişteki yaralanmalar ya da ameliyatlardan yara izi yoktu.

Enjekte edilebilir dolgu maddeleri gibi kozmetik işlemlere dair hiçbir iz görmüyorum. Klişe tabirle trafiği durduracak türden duygusal bir güzelliği vardı ve bunu doğal yollardan elde etmişti. Belki saçlarına rötuş yaptırmış ve botoks yaptırmış olabilir, ama içimden bir ses bunun bu kadar olduğunu söylüyor. Laksatifleri ve diğer takıntıları dışında, istediği her şeye zahmetsizce sahip görünüyordu.

Tepedeki ameliyat lambası ölü yüzünü sertçe aydınlatıyor, gözleri ve dudakları zar zor ayrılmış, kuru ve kararmış. İronik bir *şekilde*, ondan sayısız kez "*muhteşem*" diye bahsedildiğini duyduğumu düşünüyorum. Kendimi bildim bileli Annie bunu söylüyor. Sıra dışı bir şey görmediğimden emin olmak için cesedin her santimetresine bakıyorum. Yanıklar dışında başka bir yara bulamadım.

Benton'a boynunun etrafındakileri, kulak memelerindekileri ve mücevherlerinin ısınmasından kaynaklanan bir parmağındakileri gösteriyorum. Göğüslerinin altını kontrol ediyorum ve spor sütyeninin balenlerinden kaynaklananları buluyorum. Küçük kırmızı yanıklar arasındaki mesafeyi ölçüyorum ve yaklaşık beş santim olduğunu görüyorum.

Benton fotoğraf çekerken ona "İki nokta-üç-oh-beş gigahertz ya da beş inçten biraz fazla" diyorum. "Tekrar eden dalga tepeleri arasındaki yaklaşık mesafe bu."

"Gördüğümüz şey bir böcek ilacından kaynaklanmıyor," diye yanıtıyor. "Kesinlikle üzerindeki metal şeyleri ısıtan iletken bir şey."

Eldivenlerimi çıkarıyorum. Bölmeli çalışma alanımın içindeki kül blok duvarda eski moda bir tuşlu telefon var. Fabian'ın vurgulu tabelasının yanında şöyle yazıyor:

SADECE TEMİZ ELLER!!

Histoloji laboratuvarının dahili numarasını çeviriyorum ve Jane Slipper cevap verdiğinde sesi pek istekli gelmiyor. Tomografinin Rachael Stanwyck'in travmatik beyin hasarı olduğunu gösterdiğini söyledim.

"Bu elbette kafatasını açtığımda yapılacak kaba muayenede belli olacak," diye açıklıyorum. "Ancak sinir hücrelerindeki değişiklikler, ısıya bağlı olabilecek dejenerasyon ve nekroz belirtileri daha ilgi çekici."

"Hipertermiden öldüğünü mü düşünüyorsunuz?" Jane körelmiş Ortabatı aksanıyla hoparlörden konuşur. "Belki sıcak çarpması ya da onun gibi bir şey? Başını çarpıp bayılmış olabilir mi?"

"Tam olarak değil ve öyle olduğunu da sanmıyorum. Radyasyona maruz kalmaktan kaynaklanan lezyonlar gibi hasar kanıtları arıyoruz" diye cevap veriyorum. "Yüzeysel kan damarlarında olası termal koterizasyon."

"Kulağa oldukça korkunç geliyor. Yangın ölümlerinde gördüğümüz gibi."

"Gerçek şu ki Jane, ne görmeyi bekleyebileceğimizi bilmiyorum," diye açıklıyorum. "Tam olarak anlayamadığımız bir şeyle karşı karşıyayız."

Mikrodalgalardan bahsetmiyorum ve o da istilacı sorular sormaması gerektiğini çok iyi biliyor. Belirli bir vakada aradığım şeyle ve hangi histolojik boyanın en mantıklı olduğuyla ilgili olmadığı sürece ilgilenmiyor. Beynin hangi bölgelerinden doku blokları çıkarmam gerektiğine ve omuriliğin bir bölümünü de dahil edeceğime karar veriyoruz.

"Sanırım Fabian kesitleri almak için otopsi odasına uğramanız gerektiğinden bahsetmiştir." Histoloğuma beklediği kötü haberi verdim. "Yaklaşık on beş dakika içinde hazır olurum."

"Yapmamayı tercih ederim." Jane Slipper bunu açıkça söylüyor.

"Uzun bir süre size bir şey getiremem. Laboratuvarınıza gelmem saatler sürebilir ve başlamamız gerekiyor." Bölmeli iş istasyonumun içindeki "sadece temiz eller" duvar telefonundan cevap veriyorum. "Kişisel koruyucu giysilerinizi giyin ve masama yaklaşmanızı istemiyorum."

"Özellikle böyle yoğun bir sabahta içeri girmemeyi tercih ederim," diyor ve her sabah çok yoğun.

Jane'in bir daha hiç bir yere adım atmak istemeyeceği bir durum yoktur.

Morgda. Araç bölmesinden uzak duruyor. Yeraltındaki anatomik bölümümüzün neye benzediği hakkında hiçbir fikri yok. Bilseydi parafin talaşı ve Kongo kırmızısı, Prusya mavisi ve Bodian gümüşü gibi egzotik isimleri olan çeşitli lekelerle dolu laboratuvarına asla geri dönmezdi.

"Hazır olduğumuzda Benton Wesley numunelerle birlikte sizinle kapının önünde buluşacak." Bir uzlaşma öneriyorum. "Siz ikiniz uygun evrakları değiş tokuş edebilirsiniz."

Kim olduğunu açıklıyorum, aynı zamanda kocam olduğunu da ekliyorum. Sonra telefonu kapatıp masaya dönüyorum. Benton eldivenlerini çıkarmış ve koruyucu gözlüklerinin arkasında sessiz bir öfke parıltısı yakalıyorum. Telefonunun üzerine antimikrobiyal koruyucu plastik bir film yerleştirmiş ve mesajlar arasında geziniyor.

"Şimdi ne olacak?" Ona soruyorum.

"Bu bir sürpriz değil ve sadece bir zaman meselesiydi," diyor. "Ama Büro'nun bunu şimdi yapmasına gerek yoktu."

FBI'nın yirmi iki yıl önceki Colonial Parkway cinayetleriyle ilgili soruşturmayı resmen yeniden açtığına dair bir basın açıklaması yaptığını açıklıyor. Gilbert Hooke davası sırasında Bailey Carter'ın yetkinliği hakkında ortaya atılan suçlamalar nedeniyle özellikle adli tabibin rolü sorgulanmaktadır.

"Ne tesadüf." Cam kapılı duvar dolaplarına doğru yürüyorum.

"Bu işin arkasında Patty Mullet var, bu onun işi ve onun yöntemi," diyor Benton. "Bu onun, gücün kimde olduğunu bana bildirme şekli. Bu süreçte kötü insanlara da fikir veriyor, açabilecekleri davalar ya da cezalandırabilecekleri kişiler hakkında. Reklamın her zaman iki yolu vardır ve ben olsam onun yaptığını yapmazdım."

Benton'ın, kendi adamları yaptığı sürece basın açıklamalarına etmediğinden bahsetmiyorum. Yine de haberler hayal kırıklığı yaratıyor. Davaların birbiri ardına incelemeye alınması gelecek için kötü bir işaret, ki bunun olacağı kesin. Bunun sonu gelmeyecek diye endişeleniyorum.

"Bailey, April Tupelo'nun otopsisini herkesin yapabileceği kadar kötü batırdı, çünkü o zamana kadar onda ciddi bir sorun vardı," diye cevap veriyorum. "Ama Parkway soruşturmasında da aynı şeyi yaptığını düşünmek çok saçma ve bunu bilmem gerekirdi. Ben şeftim. Ortaya çıktım ve her şey için elimden geleni yaptım."

"Bunu iyi biliyorum ve tanıklık edebilirim," diyor Benton, çünkü seri cinayetlerde benimle birlikte çalışıyordu.

Bir dolabı açıp beyaz bir kutu çıkarıyorum, fiziksel kanıt kurtarma kiti ya da bizim deyimimizle PERK. İçinde hastaları cinsel saldırı kanıtları açısından incelemek için kullanılan, önceden paketlenmiş bir dizi malzeme var. Rachael'in tecavüze uğradığını ya da buna teşebbüs edildiğini düşünmek için bir nedenim yok. Katiliyle fiziksel teması olması pek olası değil ama kontrol etmemek ihmalkârlık olurdu.

PERK'i açarak, okul fotoğrafları çekilirken bize verilen ucuz türden iki siyah plastik tarak çıkarıyorum. Benton bana son haberleri vermeye devam ederken test tüplerini, sürüntü çubuklarını, cam lamları ve diğer malzemeleri temiz bir çarşafın üzerine yerleştiriyorum. Kanal 5'in bu akşam Annie Chilton özel programını yayınlayacağını ve reklamlarının internette olduğunu söylüyor. Bu sansasyonel hikâye benim vebadan kaçır gibi kaçındığım bir tanıtım olacak gibi görünüyor.

Benton, "Bunun seni etkilemesine izin verme, Kay," diyor.

"Her zaman yaptığım gibi görmezden geleceğim," diye cevap veriyorum, kasık kıllarımı tarayarak. "Umarım Annie iyi olur."

Saç örneklerini koparıyorum. Her deliği temizliyorum. Rachael yeterince aşağılanmadıysa, mükemmel manikürlü tırnaklarının altını kazıyorum. Önemli bir şey bulmayı beklemeden tırnaklarını kesip bir zarfta topluyorum. Birini çizdiğinden şüpheliyim. Katiliyle boğuştuğunu düşünmek için bir neden yok. Ya da ona dokunduğunu.

Neşteri elime alıp Rachael'in yüzünü havluyla örtüyorum; bu, eğitimimin ilk yıllarına dayanan eski bir alışkanlık. Hasta tanıdık biri olduğunda, başka hiçbir şey olmasa bile bu bir saygı göstergesidir. Adalet ve tıp bilimi adına her türlü rezilliği işlerken bu benim özür dileme yöntemim.

BÖLÜM 32

Her iki köprücük kemiğinden aşağı doğru keserek ve göbeğin etrafından dolanarak Y-insizyonuna başlıyorum. Deriyi geri yansıtarak ameliyat arabasından paslanmaz çelik makasları alıyorum. Ben kaburgaları kırıp göğüs plakalarını çıkarırken Benton çekiyor.

Organları bir kesme tahtasına yerleştirerek şişmiş mideyi ayırıyorum. Cevaplamak istediğim ilk soru bu ve bir çift cerrahi makas alıyorum.

"Sanırım Rachael'in dün ne yaptığını biliyor olabiliriz." Midesindekileri bir kartona boşaltıyorum. "Teyit edeceğim ama hamile olmadığından oldukça eminim."

Yemek zar zor sindirilmeye başlandı ve çok fazlaydı, yaklaşık sekiz yüz gram ya da neredeyse bir litre. Rachael dün Belle Haven Market'e gitti ve öğle yemeği spesiyalinden yedi. Biftekli ve Hint turşulu sandviçlerden ve gazpacho fincanlarından birden fazla yemiş olabilir. Benton'ın çekmece bölmesinin altındaki yazar kasa fişi hakkında bana söylediklerini hatırlıyorum.

"Belki fotoğrafını çekmişsindir?" Ona soruyorum ve o da elindeki panoyu bırakıyor. "Ne zaman gelip en az bir özel ürün almış olabileceğini söyleyebilir miyiz diye bakmak istiyorum. Muhtemelen daha fazlasını. Ve kim bilir başka neler. Görünüşe göre ölmeden kısa bir süre önce. Yiyeceklerin çoğu sindirilmemiş."

Spor ayakkabılarının altlarını hayal ediyorum, marketin arkasındaki piknik masalarının yanındaki jakaranda çiçeklerini hatırlıyorum. Kırmızı Mercedes spor arabasının içindeki kırıntıları düşünüyorum. Benton eldivenlerini biyolojik tehlike çöp kutusuna bırakıyor. Tyvek'inin altını kazıyor ve telefonunu tekrar çıkarıyor. Kamera kayıtlarına bakarken aradığını buldu. Elli dolarlık hediye kartının dün saat 14:37'de Belle Haven Market'in benzin pompasında kullanıldığını söylüyor.

Ameliyat bıçağını yere bırakıp, kanlı eldivenli ellerimi

Benton telefonu yakın tutarken havlu. Bana kasa fişinden çektiği fotoğrafları gösteriyor ve ben de aradığım işlemi buluyorum. 14:29'da, yani katilin çalıntı bir hediye kartından benzin yüklemesinden sekiz dakika önce, mağazanın içinde biri vardı. Bu kişi iki öğle yemeği spesiyali ve dört ampulden oluşan bir paket satın almış.

Toplam tutar 29.45 dolardı. Nakit olarak ödenmişti.

Rachael Stanwyck. Katil deposunu doldururken o da marketteydi. Muhtemelen katil depoyu doldururken yanından geçmiş ve arka park etmiş.

"Bahse girerim arabasında oturmak ve rahatsız edilmeden yemek yemek istiyordu," diye açıklıyorum. "Bu onun gizli zevkiydi, dürtüsüydü."

Benton, "Bekçinin akşam beşte ampul değiştirmek için Chilton Farms'a gelmesini bekliyordu," diyor. "Muhtemelen yiyecek almak için bir bahane olarak bu işi yaptı. Aynı insanların bakkala süt almaya gittiklerinde yaptıkları gibi, o sırada içki ya da sigara da alıyorlar."

"Polis henüz yapmadıysa, marketin dışındaki çöp varillerini kontrol etmeleri gerekiyor," diye cevap veriyorum. "Özellikle de arkadakileri. Annie'nin mutfağında birinin yakın zamanda Belle Haven Market'e gittiğini düşündürecek bir şey bulamadık. Muhtemelen Rachael çöpünü eve götürürken dikkatli davranıyordu. Kanıtları çöpe atmıştır."

Bağ dokusunda hızlı çentikler atarken Benton, "Senin deyimimle onun gizli zevki," diyor. "Ya da utanca neden olan bir ritüel ve Annie'nin evdeki çöpte ne olduğunu fark etmesini istemiyordu."

"Acaba Annie'nin bundan haberi var mıydı?" Kız kardeşinin kalbini asılı tartıya yerleştiriyorum. Benton'a "İki yüz seksen gram," diyorum ve o da bunu panosuna tutturulmuş forma yazıyor. "Neden Rachael? Yanlış yer, yanlış zaman mı?"

"Bu muhtemelen gerçeğe sandığınızdan daha yakın. Kötü adam Ivy Hill Mezarlığı yakınlarındaki başarısız saldırıdan geliyor." Benton bana dün ne olduğunu düşündüğünü anlatmaya devam ediyor. "Adrenalini tam gaz gidiyor. Büyük darbe engellendiği için çok öfkeli ve kızgın. Bir sonraki Lee Harvey Oswald, bir sonraki Sirhan Sirhan olacaktı. Ama olmadı."

Koroner arterleri çapraz kestim, sonra kalbi bir somun ekmek gibi dilimledim, yara izi veya başka bir anormallik bulamadım. Cam kavanozun kapağını açıyorum.

Formalinle kalp kası parçaları alıyorum. Benton katilin marketi soyma niyetiyle oraya geldiğini açıklarken ben akciğerleri incelemeye başladım. Mikrodalga silahıyla elektriği kestikten sonra silah zoruyla soyacaktı.

"Vahşice öldürmeyi planladığı yaşlı adamı ibret olsun diye öldürürken tanık bırakmayacaktır." Benton bunu varsayımdan öte bir şeymiş gibi söylüyor. "Ama önce gaz almaya karar verdi."

Gücü kestikten sonra bu artık mümkün olmayacaktı ve deposunu doldurma isteğine karşı koyamadı. Belki de benzini tehlikeli derecede azalmıştı. Muhtemelen asla bilemeyeceğiz ama yaptığı şey riskliydi. Şansını denedi ve Rachael beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Katil bunu tahmin etmemişti ve bu bir sorundu.

"Muhtemelen onu benzin pompasında gördü ama bir şey düşünmedi. Dürtüleri onu harekete geçirdiği için dikkat etmemiş olabilir," diyor Benton. "Arka tarafa park etti, ön tarafa doğru yürüdü ve ayak işlerini yapmak için dükkana girdi."

"Ayakkabılarının altındaki jakaranda çiçeklerini açıklıyor." Güç kablosunu baş üstü makarasından aşağı çekiyorum. "Özellikle marketin arkasındaki park alanı bunlarla kaplı."

"İki öğle yemeği spesiyalini o satın alıyor," diyor Benton. "Ampulleri satın alıyor."

"Muhtemelen marketin içindeki ATM'den almış olabileceği nakit parayla ödeme yapıyordu." Cüzdanında birbirine yapışmış yirmi dolarlık banknotları hatırlıyorum.

"Arabada yemek yiyor, çöpünü atıyor ve eve gidiyor. Sonra katil mikrodalga silahını çalıştırıyor. Kameraları çıkarıyor, dükkâna giriyor ve Wally Potter'la yüzleşiyor," diyor Benton, Rachael'in iç organlarından geriye kalanları plastik bir kovaya atarken.

Saldırgan, dükkânı mikrodalgaya attığında orada bulunduğu dair her türlü izi yok edeceğini düşünmüş. Şimdiye kadar bu doğru gibi görünüyor. Kameralardan hiçbir şey elde edilemedi ve Benton bunun değişeceğinden şüphe ediyor. Ancak katil, Wally'nin eski usulle para çekmecesinin altına sıkıştırdığı günün toplamını gösteren kâğıt fişi gözden kaçırmış.

Benton, "Muhtemelen kötü adam benzin alırken o da kasada oturuyordu," diyor. "Hediye kartıyla ödeme yapar yapmaz Wally kasayı kapattı. Pompanın başında kimin olduğunu gördü ve

Rachael yaptı. Bahse girerim daha önce gördükleri ya da tanıdıkları biriydi."

"Belki de haklısın." Yüzünü örten havluyu kaldırıyorum. "Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, onları öldürmek zorundaydı. Farkında olmasalar bile çok şey biliyorlardı."

"Tek ya da en büyük neden bu değil," diyor Benton. "Bunu yaptı çünkü öyle hissetti. Gücünü geri almaya ihtiyacı vardı."

Benzin pompasında fark edilmek dikkatsizlikti. Özellikle de izi sürülebilen çalıntı bir hediye kartıyla oraya benzin almak dikkatsizlikti.

"Artık daha da öfkeli" diyor Benton. "Ve kontrolden çıktıkça daha da aceleci ve şiddet yanlısı oluyor."

Neşteri bir kalem gibi tutarak saç çizgisi boyunca, kulakların etrafında ve ensede gezdiriyorum. Yüzü ve kafa derisini lastik bir Cadılar Bayramı maskesi gibi aşağı çekiyorum, açıkta kalan kafatası yumurta kadar beyaz. Stryker testereyi açarak, salınlı bıçağı kemiğe bastırıyorum, yüksek sesle kemiği öğütüyorum.

Birkaç dakika sonra Benton plastik kapları otopsi odasının kapısına taşıyor ve Jane Slipper'a uzatıyor. Onunla koridorda buluşacak, böylece içeri girmesine gerek kalmayacak. İşlemi hızlandırmak için, sabitleyici olarak seyreltilmemiş formaldehit kullanacak. Mikrotomla ince dilimler yapmadan önce kesitleri parafine gömecek.

Ama süreç ancak bu kadar hızlı ilerleyebilir. Bugün mikroskopik lamlara bakmayacağım. Benton masaya döndüğünde ben kesilmiş organlardan geriye kalanları ağır hizmet tipi plastik bir torbaya yerleştiriyorum. Bu, boş göğüs boşluğuna girecek, ihtiyacım olan kesitler ve örnekler dışında her şey vücuda geri dönecek.

"Sadece temiz eller" duvar telefonu çalar ve Benton cevap vermek için eldivenlerini çıkarır.

"Morg," diyor ve hoparlör düğmesine basıyor.

Kanıt inceleme görevlisi Lee Fishburne Teksas ağzıyla "Bu da kim?" diye soruyor.

Benton kim olduğunu ve otopsi odasında telefona neden cevap verdiğini açıklar. Sesi gidebildiği kadar açıyor.

"Kay burada," diyor.

Lee, "Neyin ortasında olduğunuzu biliyorum ve önemli olmadıkça sizi rahatsız etmem," diye yanıtlıyor. "Clark Givens ve ben senin toz tavşanın üzerinde çalışıyoruz. Kanıtları ayırdık ve o da deri hücreleri ve diğer biyolojik kalıntılar üzerinde hızlı DNA testlerine başladı."

Toz tavşanı taramalı elektron mikroskobu (SEM) için çok büyüktü. Genelde *saplama* olarak adlandırdığımız numune tutucu sadece yarım inç çapındadır ve SEM'in küçük vakum odasına girer. Lee, aşırı büyütme ve enerji dağılımlı x-ışını spektroskopisi ile analiz etmeden önce kanıtı küçük parçalara bölmek zorunda kaldı.

"Gördüğüm şeyin muhtemelen Belle Haven Market'e özgü olmadığını bilmek istersiniz diye düşündüm." Bize neden aradığını söylüyor.

"Neden bu kadar çabuk karar verdin?" Ameliyat iğnesine pamuk ipliği geçiriyorum.

"Altın ve gümüş var." Lee'nin sesi eski duvar telefonunun teneke hoparlöründen geliyordu.

Değerli metallerde olduğu gibi, diyor. Ayrıca, bir çeşit altın rengi olan bakır ve alüminyum parçaları, diyor Benton mesaj gönderirken dinlerken.

"Toz tavşanında fark ettiğin şu parlak küçük parçalar, Kay. İşte bunlar, farklı metallerin küçük parçaları" diye açıklıyor Lee. "Garip bir şekilde, parçalar metallerle püskürtme yoluyla kaplanmış olabilecek ince tabakalar halinde lamine edilmiş."

"Amaç ne olabilir ki?" İğneyi ve pamuk ipini uzun süre kullanarak Y kesisini kapatıyorum.

Lee, "Bilmiyorum ama her ne ise, tüm bunları bulmak normal değil," diyor. "Belki bir tür araştırma deneyi? Ya da üretilen bir şeyden mi?"

Şimdiye kadar otuz üç metalik parçacık saymış. Bir sonraki adımın, kimyasal bileşimleri için gaz kromatografisi/kütle spektrometresi ile analiz etmek olacağını söylüyor. Laboratuvarında çalışmaya başlayan toksikolog Rex Bonetta ile görüştü.

Lee, "Bu bize bu parlak malzemenin ne olduğu ve ne için kullanılmış olabileceği konusunda daha iyi bir fikir verecektir" diyor. "Toz tavşanının içinde bir sürü başka şey var."

silika, kağıt ve pamuk lifleri, pas, barut, talaş, cam, mineral ve deniz kabuğu parçaları gibi."

Daha fazlasını öğrendiğinde bize geri döneceğine söz veriyor ve Benton duvar telefonundaki görüşmeyi sonlandırıyor.

"Gitmem gerekiyor." KKD'sini çıkarır ve Pentagon'da acil bir toplantıya çağrıldığını açıklar.

Lucy adli tıp yazılımıyla meşguldü, sinyal analizörlerinden gelen dünkü kayıtları analiz ediyordu. Sinyal analizörlerinin 2.305 GHz frekansı alındı.

"Sadece kendisinin ve Tron'un sırt çantalarında taşıdıkları taşınabilir analizörlerle tespit ettikleri sinyalleri hesaba katmıyor." Benton ekipmanını çöpe . "Aynı zamanda sabit yerlerde bulunanlardan da sinyal alıyoruz ve elimizde ek bilgiler var."

Bana Lucy'nin yazılımının gürültü tabanını taradığını ve teröristlerin kampına yol açabilecek başka hızlı enerji patlamaları bulduğunu söyledi. Muhtemelen buradan otuz mil kadar güneyde, Quantico'daki Deniz Piyadeleri üssü yakınlarında Virginia'nın kırsal bir bölgesinde. Gizli Servis ve FBI teröristlerin son birkaç yıldır nerede yaşadıklarını ve eğitim aldıklarını biliyor olabilir.

Benton gittikten sonra tek başıma görevime dönüyorum ve bir hastayı şık bir hale getirmek adli tabibin işi değil. Cenaze evi gibi saç ve makyaj hizmeti vermiyoruz ve Rachael Stanwyck'in cesedini kapatmaya devam ediyorum. Kafatası kapağını çıkarırken açtığım çentiği hizalayıp yumuşak bir tıkırtıyla yerine oturtuyorum. Başının etrafındaki kesiği dikiyorum.

Sedyeyi otopsi masasının yanına paralel bir şekilde park ederek poşeti sonuna kadar açtım ve temiz bir çarşafla kapladım. Cesedi içine kaydırıp fermuarını çekiyorum. Test tüpü raflarını, doku ve organ parçalarından oluşan kartonları servis asansörüne yerleştiriyorum. Üçüncü katın düğmesine basarak onları toksikoloji laboratuvarına gönderiyorum. Birkaç dakika sonra sedyeyi koridor boyunca yönlendiriyor ve soğutucunun içine geri sokuyorum.

Kanıt odasına uğrayıp Rachael'in ayakkabılarını ve giysilerini kurutma dolabına yerleştiriyorum. Soyunma odasına dönerek KKD'lerimi çıkarıyorum, yüzümü ve ellerimi yıkıyorum, eşyalarımı alıyorum. Sonra yangın çıkış kapısını iterek geçiyorum, merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum, idari koridorum sessiz ve boş.

Neredeyse öğlen oldu ve herkes morgda ya da dışarıda bir yerlerde. Havada daha önce olmayan boş bir his fark ediyorum. Morgun önünden geçiyorum.

boş dinlenme odası, konferans odası ve ileride Maggie Cutbush'un kapalı kapısı. Kapıyı geçip ofisime doğru yürüyorum, içeride çalan televizyonun sesini duyuyorum. Sesleri tanıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor.

Kapıyı açtım, kilitli olmadığı için kızgındım, çünkü öyle bırakmamıştım. Işıkları ya da televizyonu da açık bırakmamıştım ve Elvin Reddy'nin Kanal 5 öğle haberlerinde Dana Diletti'yle konuşmasıyla karşılaştım. Onunla Richmond'daki merkezinde röportaj yapıyordu ve kendi kendine hizmet eden saçmalıklarını duymak çıldırtıcıydı.

"... Evet Dana, gerçekten çok üzücü oldu. İyi adli tıp sistemimiz için bir kara leke daha." Elvin camdan bir duvarın önündeki büyük masasında oturuyor, ufuk çizgisi etrafında yükseliyor. "FBI benimle temasa geçtiğinde, itaat etmek için ne gerekiyorsa yapacağımızı söyledim. Doktor Scarpetta'nın sonuna kadar işbirliği yapmasını bizzat sağlayacağıma söz verdim..."

El yapımı takım elbiselerinden birini giymiş, kel kafası cilalı taş gibi parlıyor. Colonial Parkway cinayetlerinin neden yeniden açılması gerektiğini tartışırken uygun bir şekilde hayal kırıklığına uğramış ve acımasız görünüyor. Tiksintiyle televizyonu kapatıyorum ve masamın yanında ne fark ettiğinden emin değilim. Sonra buna inanamıyorum.

"Hayır, hayır, hayır...!"

İçimden şok olmuş bir inançsızlık geçiyor.

"Sen yapmadın...!"

Evrak çantamı yere bırakırken kalbim küt küt atıyor. Keman yaprağı incir ağacım, orkidelerim ölmedi ama hemen onları kurtarmaya gelmezsem ölecekler.

"HAYIR! HAYIR...!"

Sekreterimin kötü olduğunu biliyordum. Ama onun bile bu kadar alçalacağını düşünmemiştim. Bitkiler Benton ve Lucy'nin ofis hediyesiydi. Bakımları konusunda titizimdir ve Maggie onları saksılarından çıkardı. Onları masamın yanındaki çöp sepetine tıktırdı. Onun veda şutu. Onun yaptığını kanıtlayamam. Ama başka kim olabilir?

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark etmiyorum, ta ki yerdeki zengin saksı toprağını alıp masa sandalyemin yanına baş aşağı bıraktığım el boyaması seramik saksılara geri koyarken çıplak ellerime sıçrayana kadar. Bitkileri, ağacı banyoya taşıyorum, kümelenmiş köklerinden su damlatıyorum.

Saksılarını değiştirdim, orkideleri konferans masamın üzerine koydum ve kemani

İncir yakınlarda. Tüyleri dökülmüş kuşlar gibi yıpranmışlar ama hayatta kalmaları gerekiyor. Başka ne gibi hasarlar bulabileceğimden endişelenerek Maggie'nin ofisini benimkine bağlayan kapıyı açıyorum. Işığı açmadan önce onun yokluğunu hissedebiliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Duvarlarını ve masasını sanat eserlerinden ve fotoğraflardan temizledi. Aralarında İngiliz Dili ve Edebiyatı okuduğu Oxford Üniversitesi'nin de bulunduğu çeşitli eğitim derecelerini unutmama asla izin vermiyor.

Maggie'nin benden daha fazla kendini beğenmiş takdirnamesi ve sertifikası vardı ve çıplak kancalardan başka bir şey kalmamıştı. Masanın çekmecelerini kaydırarak açtım ve hepsi boştu. İşten ayrılmış. Ya öyle ya da benden başka biri tarafından kovuldu. Onun ofisine bakarken, benim ofisimde de birinin olduğunu fark ettim.

"Ben buradayım!" Sesleniyorum ve sonra Pete Marino bağlantı kapısından içeri giriyor.

Maggie'nin boş duvarlarını ve kitaplığını, dolup taşan çöp sepetini, üzerinde fişi çekilmiş bilgisayarından başka bir şey olmayan masasını tarıyor.

"Vay anasını," diyor.

"Herhangi bir fikrin var mıydı?" Ben sordum.

"Hayır". Ama doğruysa, iyi ki kurtulmuşum. Siktir et onu."

"Bu doğru. İncir ağacıma ve orkidelerime yaptıklarını hayal ederken soğuk bir öfkeyle söz veriyorum."

"Ding-dong, cadı öldü." Marino ona tekrarlamaya gerek olmayan başka isimler takmaya devam ediyor. "O artık ortalıkta yokken buranın nasıl şekilden şekle girdiğini izleyin."

"Wally Potter nasıl ?"

"Kan emmedi," diyor Marino. "Zaten ölü olduğu konusunda haklıydın. Ve koli bandının üzerine yapışmış bir sürü pislik var."

Ofisime dönerken beni takip ediyor.

Marino, "Lee Fishburne'ün metal parçaları olabileceğini söylediği parıltılar da dahil olmak üzere pek çok mikroskobik şey var" diyor. "Belki de toz tavşanında bulduğu şeyle aynıdır. İyi haber şu ki, para kesesi hala soğutucunun içindeydi,

Wally'nin sakladığı yerde. Katil orada kilitli olan beş bin doları asla alamadı..."

Bana bunları anlatırken masamın yanında yerde duran saksı toprağını fark ediyor. Çöp kutumdaki çiçek yapraklarını ve yaprakları görüyor. İyileşmekte olan orkidelere ve keman inciri ağacına bakıyor.

"Vay anasını. Bu da ne böyle? *Ölümciül Cazibe* mi?" Sekreterimin son küçük eylemi olarak ne yaptığını anlıyor.

Maggie'ye zarar verme, son çirkin sözü söyleme şansının verilmiş olması talihsizliktir. Buna kimin izin verecek kadar aptal olduğunu biliyorum. Suçlamam gereken tek kişi kendimim. Ondan uzun zaman önce kurtulmalıydım ve aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Marino'ya, "Wyatt, Fabian ve herkesin onun artık burada çalışmadığını bildiğinden emin olalım," diyorum. "Dostça şartlarda ayrılmadı ve binaya girmesine izin verilmiyor. Eğer otoparkımıza ya da binamıza dönmeye çalışırsa, derhal güvenliğe haber verilecek. Şansını zorlarsa onu tutuklatacağım."

"Şu anda Wyatt'a bir not gönderiyorum," diyor Marino neredeyse neşeyle.

"Onun büyük bir hayranı olduğu için bu haberi onun yaymasına izin vereceğim."

Çalışma masamdaki bir çekmecenin kilidini açarak, Hooke davası ilkbaharda başlarken oraya yerleştirdiğim kalın dosyaları çıkarıyorum. Bailey Carter'ın güvenilirliği ile ilgili suçlamalar erkenden yapılmıştı. Yirmi iki yıl önce Colonial Parkway'de dört genç çiftin öldürülmesi başta olmak üzere tüm mesleki mirası sorgulanıyordu. Materyallerin ofisimde kilitli ve kolayca ulaşılabilecek bir yerde olmasını istedim.

Hafızamı tazeleyebilmek için Marino'dan orijinal kayıtları İskenderiye'ye getirmesini istedim ve evraklara bakmaya başladığımda en kötüsünden korkuyorum. Sekiz cinayet dosyasına göz gezdiriyorum ve fotokopiler aceleyle, özensizce çekilmiş gibi görünüyor. Orijinal belgeler ve fotoğraflar kayıp.

Ayrıca raporlara ilıştırılan post-it'ler ve diğer kağıt parçaları da yok oldu ve bu çok talihsiz bir durum. Her bilgi kırıntısı elektronik ortama aktarılmıyor ya da fotokopisi çekilmiyor. En küçük not bile önemli olabilir ve orijinal basılı kopyalar olmadan neyin eksik olduğunu bilemem. Muhtemelen sonsuza kadar.

"Haftalardır bu kayıtlara bakmadığım için bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum," diye açıklıyorum Marino'ya. "Ama bence Maggie'nin ne yaptığı çok açık."

"Onun lanet sabotajlarından biri daha," diyor. "Orijinal dosyaları ortadan kaldırarak size başka bir bok yığını bıraktı. Gerçekten şüpheli görünüyor. Belki de insanlar onları senin aldığını düşünecek çünkü saklayacak bir şeyin var."

"Ben Rachael Stanwyck'in otopsi raporunu yazdırırken, belki sen de benim için Piper Carter'ı bulmaya çalışabilirsin. Bailey Carter'ın dul eşi," diye cevap verdim.

"Evet, onu dün gibi hatırlıyorum. Bana karşı her zaman nazik ve arkadaş canlısıydı," diyor Marino.

"Onunla konuşmak istiyorum ve onu ziyaret etmemiz gerekebilir." "Ne zaman ziyaret edeceksiniz?"

"Ne bulacağıma bağlı. Ve lütfen kocasının intiharının elektronik kaydını çıkar ve bana gönder ki önümde olsun," diye cevap veriyorum ve Marino ofisini Maggie'ninkine bağlayan kapı aralığından kayboluyor.

Bailey'nin orijinal dosyasını buraya getirtmedim çünkü şimdiye kadar dosyanın başına kötü bir şey gelebileceğinden endişe etmemiştim. Maggie'nin erişimi ve gündemi konusunda ne kadar endişeliysem, belli ki yeterince değilmişim. Bailey'nin kayıtları otopsinin yapıldığı Norfolk'taki Tidewater bölge merkezimde olmalı.

Ama hiçbir şeye güvenmiyorum ve intihar mahalline gidip otopsiyi yapan Tidewater şef yardımcısı Dr. Rena Peace'i arıyorum. Bailey, April Tupelo'nun ölümünden kısa bir süre sonra, 2020 yılının Ekim ayı ortasında emekli oldu. Elvin Reddy, Bailey Carter'ın görev yapamaz hale gelmesinin ardından Rena'yı onun yerine işe aldı. Bailey'i tanımıyordu. Kayıkhanesinde kendini asana kadar hiç tanışmamışlar.

"Onun ölümüyle ilgili sorularınız mı var? İskenderiye'deki duruşmayı takip ediyordum. Siz bizden daha iyisiniz," diyor Rena. "Aslında burada, Norfolk'ta olması gerekiyordu."

"Öyle olmadığı için minnettar olmalısın," diye katılıyorum. "Old Town'da hayat hiç de normal değil. Şu anda güvenli olduğunu söyleyemem."

"Protestocuların öfkeli kalabalığıyla başa çıkamazdım" diyor.

Biz konuşurken ben de duvara monte edilmiş güvenlik monitörlerimden onları merkezimin etrafında dolaşırken izliyorum.

"Ama beni sohbet etmek için aramadığımı biliyorum," diye ekliyor Rena. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Kay?"

"Bailey Carter'ın orijinal dava dosyasının orada olduğunu varsayıyorum," diye cevap veriyorum.

"Benim sorum da bu. Sadece olması gereken yerde olduğunu teyit ediyorum..." "Şey, hayır. Şu anda değil..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Elvin Reddy aldı," diyor. "Henüz geri vermedi."

Rena bana Elvin'in geçen hafta Norfolk ofisine habersiz bir ziyarette bulunduğunu ve Bailey'nin orijinal kayıtlarıyla birlikte ayrıldığını söyledi. FBI'ın intiharı ve Colonial Parkway cinayetleri hakkında soruları olduğunu açıkladı. Rena'nın ifadesiyle, Elvin'in beceriksizliğiyle ilgili onlarca yıla yayılan iddialar nedeniyle muhtemelen başka birçok dava yeniden açılacaktır.

Bunu doğrudan Elvin'den almış. Özellikle valinin cevaplar talep ettiğini ve siyasi olarak utandırılmaktan endişe ettiğini iddia etti. İşte bu noktada Rena ona Marino'nun orijinal Parkway cinayet dosyalarını toplayıp Kuzey Virginia ofisine getirdiğini söyledi.

"Elvin çok mutsuzdu," diyor Rena hoparlörden bana. "O dosyaları ele geçirmek istiyordu. Orijinallerini istiyordu. Bu konuda ısrarcıydı ve bu konuda bir şey yapamayacağımı söylediğimde oldukça sinirlendi. Orijinal dosyalar sizde."

Artık öyle olmamalarını teklif etmiyorum.

"Ve sen onun davranışının biraz garip olduğunu düşünmedin mi?" Cevap veriyorum ve zamanlama konusunda iyi bir fikir ediniyorum.

Elvin geçen hafta Norfolk ofisine gelerek, incelemek istediği ve şüphesiz niyetli olduğu orijinal Parkway cinayet kayıtlarını aldı. Dosyaların Alexandria'da, benim çekmecemin içinde olduğunu fark etmemiş. Maggie'yi sorunla ilgilenmesi için uyarmış olmalı, o da ilgilendi. Orijinallerin şu anda nerede olduğunu ya da hala var olup olmadıklarını bilemeyiz.

"Gelecekte benim iznim olmadan böyle bir şey yapılmayacak," diyorum Rena'ya hissettiğimden çok daha diplomatik bir şekilde. "Elvin hiçbir şekilde orijinal evraklarla çekip gitmemeliydi. En başından beri Bailey'nin dosyasına bakmamalıydı. Özellikle de benim haberim olmadan."

"Ama o sağlık müdürü, Kay..."

"Ve ben baş adli tabibim, Rena. Tüm kayıtlarımızın yasal sorumlusu benim ve iyi ya da kötü tüm sorumluluk bende. Eğer Elvin gerçekten yaptığının doğru olduğunu düşünüyorsa neden bana sormadı?"

Doğrudan mı? Neden beni atlıyorsunuz?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Seninle konuştuğunu sanmışım." Rena bu konuda kendini kötü hissediyordu ve hissetmeliydi de.

Marino'nun Maggie'nin ofisinde telefonla konuştuğunu fark ediyorum ve bu bana garip bir his veriyor. Sanki o da oradaymış gibi. Ama aynı sesleri çıkarmıyor, enerjisi sinsi ve yanlamasına değil, büyük ve açık.

Bilgisayarımın otopsi protokolü yazılımına giriş yaparak Rachael Stanwyck'in raporu üzerinde çalışmaya başladım. Artık onları yazacak bir sekreterim yokken bulgularımı dikte etmenin bir anlamı yok. Sanırım ilk günlerde yaptığım gibi bir süre kendi başıma idare etmem gerekecek ve sonra Marino beni birinci hattan arıyor.

"Piper Carter'ı aldım," diyor. "Senin lanet sekreterin gibi davranmama alışma."

"Bağlayın lütfen."

Bailey'nin eşini uzun zaman önce birlikte çalıştığımız dönemde pek iyi tanıımıyordum. Onu neşeli, pozitif, sıcak ve güven verici biri olarak hatırlıyorum, Bailey ise onun tam tersiydi. Bailey anksiyete ve depresyonla mücadele ettiğini hiçbir zaman kabul etmedi. Ama ben onun ağır çalkantılı ruh halini hissedirdim. En son insanlık dışı ya da acımasız doğa olayı karşısında suratı asıldığında ve kırıldığında onu rahat bıraktım.

Cinayetler. İhmalkar ölümler. İntihar amaçlı binalardan atlamalar. Boğulmalar. Köpekbalığı saldırıları. Kasırgalar. Böcek sokmaları ve gıda alerjileri. Bailey'nin gökyüzüne bakıp öfkeyle başını salladığını ve Yüce Tanrı'yı iş başında uyumakla suçladığını görebiliyorum. *Diğer tarafa geçtiğinde, tüm bu karmaşanın yaratıcısıyla anlamlı bir konuşma yapmayı planladığını söylerdi.*

"Ne ilk günahı?" Bailey şöyle derdi. "Kötü insanların yaptıklarında orijinal bir şey yoktur."

İş yerinde ofis kapısını kapatarak kendini izole ettiğine dair hikayeler duyardım. Nezaketsiz ve eleştirel olabilirdi, Benton'ın deyimiyle huysuz biriydi. Tidewater şef yardımcım öfke nöbetlerine ve derin bir asık surata sahipti ve Parkway cinayetleri üzerinde çalıştığımızda yaralı bir hayvan gibiydi. Çocukları kurbanlarla aynı yaşlardaydı. İzolasyonu bozulmuştu.

daha önce olmadığı bir şekilde deldi.

Seri cinayetlerle başa çıkamazdı, kesinlikle tek başına değil ve onunla tıp fakültesindeyken tanışmış olsaydım, onu nihai mesleğinden uzaklaştırırdım. Adli patoloji sizi iyi olduğunuzu düşündüğünüz ama geri dönemeyeceğiniz yerlere götürür. Bailey duygusal olarak maruz kaldığı bu durumla başa çıkabilecek donanımına sahip değildi, ruhu sonsuza kadar bükülmüş ve kırılmıştı.

"Merhaba, Piper." Telefonun hoparlörünü açtım ve her zaman taşıdığım defterlerden birine tarih ve saati yazdım. "Bailey'e olanları duyunca çok üzüldüm, umarım mektubumu almışsındır."

"Gönderdim, sen ve Benton'ın gönderme nezaketinde bulunduğunuz o güzel çiçekleri de. Yazmadığım için beni bağışlayın ama bir süredir kendimde değildim." O'larını çıkarıyor, aksanı Doğu Kıyısı, tonu öncekinden daha gölgeli.

"Nasılsın?"

"Beklenebileceği gibi, hayat böyle bir şey," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, Bailey'nin dünyada olup bitenleri görmek için burada olmamasına seviniyorum. Anne tarafından Ukrayna'da yaşayan akrabaları var. Ya da onlar yaşıyordu."

"Umarım güvendedirler."

"Polonya'daki yabancıların iyiliği sayesinde. Her gece haberleri izlemek için burada olmadığına memnunum. Senin tekrar şef olman ne büyük bir ironi, Kay." Piper ağlamamak için kendini zor tutuyor. "Eğer işler farklı gelişseydi Bailey yine senin için çalışıyor olabilirdi. Bunun onu ne kadar memnun edeceğini biliyorum."

"Bu beni de memnun ederdi. Kocanıza büyük saygı duyardım, hâlâ da duyuyorum," diye cevap veriyorum. "Sana onun hakkında birkaç soru sormam gerekiyor, Piper. Seninle onun ölümü hakkında konuşmak istiyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum ve araştırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama bu önemli."

Bailey'nin davalarının şüphe ve güvensizlik bulutu altında olduğunu açıkladım. Muhtemelen haberlerde duyduğu gibi, Parkway soruşturması FBI tarafından yeniden açıldı. Bunun hak edilmediğini ve pek çok nedenden ötürü korkunç bir israf olduğunu söyleyen ilk kişi benim.

"Çoğunlukla siyasetle ilgili. Avukatlar ve diğerlerinin bir güvenlik açığından faydalanmasıyla ilgili," diye açıklıyorum. "Ama durumu ciddiye almamız gerekiyor. Ben kendimi olacıklara hazırlamalıyım, siz de aynısını yapmalısınız."

"Bailey hakkında söyledikleri zaten yeterince kötü," diye yanıtlıyor Piper

masamda oturmuş not alırken. "Ve sanırım sonsuza dek daha önce yaptıklarıyla değil, son yaptıklarıyla yargılanacak. Dün televizyonda ifadenizi dinledim."

"Bunun gerekliliğinden üzüntü duyuyorum."

"April Tupelo davasında yarattığı karmaşa hakkında ne söylediğinizin farkındayım."

"Ve her şeyi berbat etti, hem de kötü bir şekilde, Piper." Onunla oyun oynamayacağım. "Çünkü o zamanlar kendinde değildi. Ama daha önceki çalışmalarında hata yapmadı. Bunu ilk elden biliyorum çünkü o günlerde şef bendim."

"Ona bu korkunç şey yapıldığında sadece altmış dört yaşındaydı, çok genç bir altmış dört." Sesi fena halde titriyor. "Göz açıp kapayıncaya kadar çelik bir tuzak gibi bir zihni vardı."

"Tam olarak hangi korkunç şeyden bahsediyorsun?"

"Güneş batarken kayıkhaneye gittiğinde gayet iyiydi. Birkaç saat sonra eve döndüğünde tamamen değişmişti" diyor Piper. "Kimse beni dinlemiyordu. Histerik olduğumu düşünüyorlardı. Her zaman birinin bir şey yaptığına, belki bir tür bubi tuzağı kurduğuna, muhtemelen elektrikli bir şey olduğuna ve Bailey'nin de bunun içine girdiğine inandım."

Bahsettiği olayın neredeyse iki yıl önce, 20 Eylül'de, bir Pazar günü yaşandığını söylüyor. Bailey akşam yemeğine başlarken kayıkhaneye doğru yola çıktığında saat akşam altıya yaklaşıyordu.

"Oraya ne yapmaya gidiyordu?" Sanırım teknesini dışarı çıkarıyordu. Evlerinin arkasındaki nehir boyunca gün batımı turu için.

Belki de yengeç küplerini kontrol ediyordu ve bana balık tutmanın ve yengeç avlamanın bir rahatlama yolu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bazen hava kararmaya başladığında, dışarıda çok az insan varken teknesinde tek başına gezinirdi. Ama Piper kayıkhanenin onun ev ofisi, özel alanı olduğunu söylüyor. O Pazar gecesi oraya yalnız kalmak ve alışkanlığı olduğu üzere bir süre çalışmak için gitmişti.

Bahsettiği sahil evi eskiden Bay Point Marina yakınlarındaki Little Creek'te Norfolk'taki kaçamak evleriymiş. Bana pandemi başladığında Bailey'nin kayıkhaneyi ofisine dönüştürdüğünü söyledi. Mümkün olduğunca oradan çalışmış ve Tidewater bölge merkezinin yakınındaki evlerini satmışlar.

Sadece fiziksel varlığı gerekli olduğunda, genellikle otopsilerle ilgilenmek için işe giderdi. Piper'ın bana anlattığı akşamın erken saatlerinde Bailey kayıkhanedeyken trafo patlamasına benzer bir ses duymuş.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Her ne olduysa elektriği kesmiş," diye açıklıyor Piper. "Zifiri karanlıkta ve korkunç bir acı içinde yerde uyandı, ilk başta nerede olduğundan emin değildi. Ya da hatırladığı buydu. Bana ilk söylediği buydu."

"Polisi aradınız mı? Bubi tuzağı ya da başka bir şey kontrol edildi mi?" Notlarımda *elektrik kesintisinin* altını iki kez çizerek soruyorum. "Ambulans çağırdınız mı?"

"Polisi ya da kimseyi aramadık," diyor. "O gece onu hastaneye götürdüm ve her türlü test yapıldı. Felç geçirmiş olabileceğini düşündüler ve çok geçmeden erken bunama geçirdiğine karar verildi."

Piper telefonda merhum kocasının bundan sonra kafasının karışık ve zor olduğunu anlatırken, Marino'nun az önce e-posta ile gönderdiği otopsi raporuna göz gezdiriyorum.

Elektronik kayıtların histolojik bölümünü bulduğumda, "Sonra daha da sinirlendi ve depresyona girdi," diyor. "İnatçıydı ve emekli olmadan önce emekli olmalıydı. Bunu hemen yapmalıydı. Ama kendinde olmadığını kabul etmeyi reddetti. Dinlemiyordu ve etrafındaki insanlar da bunu fark edip yorum yapıyorlardı."

Bailey'nin beyin dokusunun mikroskobik incelemesi yaygın beyaz madde hastalığı ve hücrel nekroz gösteriyor. Muhtemelen Rachael Stanwyck'in slaytları hazırlandığında ve nihayet onları gördüğümde nasıl görüneceklerine benziyor. Eğer yaşasaydı, ciddi şekilde zarar görmüş olacaktı.

Bailey Carter'ın demans hastası olduğuna şüphe yok. Ama artık nasıl olduğunu biliyor olabilirim. Acaba 2020'deki Şükran Günü haftasında intihar etmesinin nedeni, Eylül ayında gördüğüm beyin hasarına neden olan daha önceki bir saldırı mıydı? Ayrıca, böyle bir şeyi kim yapmış olabilir? Ve neden o?

"Eğer kocanızı tanıyan biri olsaydı

Belli ki sizin mülkünüzdeki bir ofisten çalışıyormuş," diyorum Piper'a telefonda.

"Evet," diye yanıtlıyor ben ne anlama geldiğini düşünürken. "Kesinlikle, birlikte çalıştığı herkes onun ne yaptığını ve nerede olduğunu biliyordu. Bailey'i bulmak zor değildi. Ya Norfolk'taki şehir merkezindeki ofisinde ya da evindeki ofisinde olurdu. Dedikleri gibi, ailesi ve teknesi dışında pek dışarı çıkmazdı."

Piper bana bunun rahmetli kocasının terapisi ve günün sonunda kayıkhanedeki ofisinde birkaç saat yalnız kalma ritüeli olduğunu söyledi. Bir yandan suya bakar, bir yandan da davaları ve başından geçen diğer şeyler hakkında yazardı.

"Kendini bu şekilde düzene sokardı," diye açıklıyor. "Gördüğü ağza alınmayacak şeyler yüzünden şeytanları kovması gerekiyordu. Tam da daha korkunç bir şey olamayacağını düşündüğü anda? O zaman eve gelir ve kimseyle konuşmadan doğruca kayıkhaneye giderdi. Kilisede Tanrı'nın size dayanabileceğinizden fazlasını vermeyeceğini duyardım. Bu doğru değil. Ama ben Tanrı'yı suçlamıyorum. İnsanları suçluyorum."

Kocasının sözde felç geçirdiği geceyi anlatmaya devam ediyor. Bailey sendeleyerek eve döndüğünde saat 7:30 civarındaydı. Kelimeleri geveliyordu ve dünya dışı varlıklar tarafından kaçırıldığından bahsediyordu. Piper'a öyle hissettiğini söyledi. Televizyon açıldı, ışıklar titredi ve kıvılcımlar uçtu. Sonra ortalık zifiri karanlık ve ölüm sessizliğine büründü.

"Anlattıklarım dışında başka bir ayrıntı hatırlamıyordu." Pencereden pencereye gidip panjurları kapatırken dul eşinin sesi ofisimde beni takip ediyor. "Bana kısa bir süre bilincini kaybetmiş olabileceğini söyledi. Sonra günler geçtikçe biraz daha iyiye gitmiş. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Eskiden tanıdığım Bailey değildi, hiçbirimizin tanıdığı Bailey değildi. Bir daha asla da olmayacak."

"Kayıkhanede elektrikler kesildiğinde, peki ya ana evde? Orada neler oluyordu?" Zarar görmüş orkidelerimi ve keman inciri ağacımı kontrol ediyorum, iyileşeceklerini umuyorum.

"Her şey yolundaydı. Mutfakta telefonla konuşuyordum ve bir sorun olduğundan haberim yoktu. Evin ışıkları bile titremedi. Ona gerçekten ne olduğunu bilmek istememin bir başka nedeni de bu. Patlayan bir trafo olmadığını öğrendiler. Etkilenen sadece Bailey'nin kayıkhanesiydi. Ana eve bir şey olmamış çünkü ayrı bir güç kaynağı varmış.

kutu."

"Peki ya aldığı notlar? Evde ne olabileceğini merak ediyorum, herhangi bir dosya, en önemlisi de defterleri." Onlara ne olduğunu soruyorum.

"İlgilenen tek kişi sen değilsin," diyor. "FBI etrafı kurcalamaya başladığında neyin peşinde olduklarını çok iyi biliyordum ve bunu elde edemeyeceklerinden emin oldum."

"Bu ne zaman oldu?" FBI'ın onu ziyaret ettiğini ilk kez duyuyorum.

"Geçtiğimiz Çarşamba günü," diyor. "Dünden önceki gün. Bir kadın ajan habersizce kapımda belirdi, kaba ve agresif olduğunu düşündüğümü de eklemeliyim. Gerçekten FBI'dan olduğunu doğrulamak için bana rozetini göstermesini istedim."

Aksi takdirde, Piper Patty Mullet'in eve girmesine izin vermeyecekti. Ama girdi ve birkaç saat konuştular. Bailey'nin nerede çalıştığını ve öldüğünü görmek istedi ve ona kayıkhaneyi gösterdiler.

Piper bana "Onun ve Parkway cinayetleri hakkında ne hatırladığımı sordu" diyor. "DNA'nın bu davalarda bir sorun olduğuna ve örtbas edildiğine dair bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istedi."

"Muhtemelen o zamanki haberlerden hatırlayacağınız üzere DNA olağandışıydı," diye cevap veriyorum.

Şüpheli katil, kanının DNA'sını değiştiren ancak diğer vücut sıvıları ve dokularını değiştirmeyen bir kemik iliği nakli geçirmişti. Şüphelinin sorgulanamadan vurularak öldürülmesi, davaların yeniden açılmasını daha da karmaşık hale getirmiştir.

Piper, "FBI ajanı, gerçekte olan şeyin kocamın dikkatsizliği ve beceriksizliği nedeniyle test tüplerini karıştırması olduğunu ima etti" diyor. "Bunu bir yeminli ifadeyle kabul etmemi istedi."

"Adli tabip sen değildin, Piper." Öfkemin üzerine oturmak zor. "Biriyle evliydin. İtiraf edecek bir şey yok çünkü hiçbir şey edilmedi. Ayrıca Patty Mullet'e ya da başka birine Bailey ile konuştuklarınız hakkında hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Yasal olarak, bu ayrıcalıklı. Evli olduğunuz için korunuyor."

"Hâlâ öyleyiz." Sesi titriyor. "Yasal olarak, bu doğru."

Piper öfkeyle, "Orijinal notları teslim etmemi istedi," diyor.

sesi kalındı. "Sadece Parkway cinayetlerinde değil, April Tupelo ve Bailey'nin çalıştığı diğer tüm davalarda. Ve ben onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım."

FBI, Bailey'nin özel defterlerinin, terapi günlüklerinin peşinde. Patty Mullet onun bu defterleri tuttuğunu bildiğini iddia etti. İlk başladığı zamanlarda onunla ilgili bir gazete haberinde bahsedilmişti. Piper'la bu konuda yüzleştğinde aptalı oynadı.

Başka bir deyişle, Bailey'nin dul eşi yalan söyledi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki neyin doğru olduğunu kanıtlamak için hiçbir umut olmayabilir. Yazıları, tahrif edilmemiş tek kayıt olabilir. Şu anda hayal edilemeyecek kadar çok davada, onlarca davada benim için bir mihenk taşı olabilirler. Bilgisayarımı kapatıyorum.

"Günlüklerine ne oldu?" Ona sordum. "Hala tam olarak bıraktığı yerdeler."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Laboratuvar önlüğümü çıkarıyorum.

"Adli tabip olarak çalıştığı ilk günlere kadar uzanan yaklaşık yüz tane vardır."

Piper onları hiç okumadığını söylüyor. O hayattayken okumamış ve şimdi de okumaya cesaret edemiyor. Bir göz atabilir miyim diye sordum. Ona bazı orijinal belgelerin ortadan kaybolmuş gibi görüldüğünü söyledim.

"Hiç şaşırmadım," diye yanıtlıyor. "Şu anda kocamla aynı alçakla uğraşıyorsunuz. Dünya tarihindeki en işe yaramaz şef, Bailey'nin Elvin Reddy hakkında düşündüğü şeydi. Şimdi de sağlık müdürü oldu. Bu da bir şey değil mi?"

Piper bana, Bailey'nin söyleyeceklerini okumamdan mutluluk duyacağını söyledi. En derin düşüncelerini bilmemi isterdi ve günlükler kayıkhaneleden kaldırılmadığı onun için sorun olmazdı. Hemen buluşmaya karar verdik.

Banyomda, içinde birkaç parça kıyafet, banyo malzemeleri, KKD ve diğer temel ihtiyaçların bulunduğu orta boy bir bez çantayı sakladığım ahşap dolabı açıyorum. DNA analisti Clark Givens ve Marino ofisime girerken ayak sesleri ve gürültüler duyuyorum, ikisi de gülümsüyorlar.

"Bir şey bulduk." Clark pek heyecanlanmaz. "Aslında, iki vuruşumuz var!"

Hızlı DNA testi, deri hücreleri ve diğer biyolojik kanıtları koli bandına ve Wally Potter davasındaki toz tavşanına yapışan kişilerin bilinmeyen beş profilini ortaya çıkardı. Profiller FBI'ın Birleşik DNA İndeks Sistemi (CODIS) veri tabanında tarandı ve şu ana kadar iki eşleşme doğrulandı.

"Bize kim olduklarını söylemiyorlar," diye açıklıyor Marino. "Ama bence kendilerine Cumhuriyet diyen bu yeni pislik grubu güneşin parlamadığı bir yere kapatılmak üzere."

Clark asansöre doğru yürürken, "Yapmam gereken başka testler de var ama ilk senin bilmeni istedim," dedi.

"Bir terör örgütünün lanet bir toz tavşanı tarafından çökertildiğini düşünün." Marino daha mutlu olamazdı ve ben de Piper Carter'dan öğrendiklerimi aktarıyorum.

"Patty Mullet'in neyin peşinde olduğunu bilmiyorum," diye açıklıyorum, "ama Bailey'nin orijinal günlüklerinin yanlış insanların eline geçmesine izin vermeyeceğim."

"Bizden başka kimse onları ele geçiremiyor." Marino bunu kategorik olarak belirtiyor.

Şu anda saat 13:30'a yaklaşıyor ve bir an önce yola çıkarsak akşamın erken saatlerinde Norfolk'ta olabileceğimizi söylüyor. Otel odası tutmamız gerekecek ve bu gece Old Town'dan uzak durmamız hiç de fena olmaz. Benton evde olmayacak. Lucy'nin de olacağından şüpheliyim. Önünde polis varken evde tek başıma kalmak istemiyorum.

Dorothy, güvenli yerleşkedeki evlerinde iyi olacaktır. Dorothy'nin Protestocular onun peşinde değil ve kendimi onun güvende olduğuna ikna ettikçe daha da suçlu hissediyorum. Her zamanki saygılı ablası olarak, ona Marino'yla Doğu Kıyısı'nda yapmamız gereken işler olduğunu açıklayan bir mesaj gönderiyorum. Ona ne ya da nerede olduğuna dair en ufak bir fikir vermedim.

Bu gece dönmeyeceğiz ve Lucy'nin olanlardan dolayı evde olacağından şüpheliyim. Eğer Dorothy yalnız kalmaktan rahatsız oluyorsa, belki de Washington'da bir otele yerleşmeli, verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Ona eşlik edemediğimiz için üzgünüm. Başparmak yukarı, bir şişe şarap ve bir silah emojiyle cevap veriyor.

Marino ve ben kamyonetine doğru yola çıktık ve işaretli polisler bize eşlik etmek zorunda kaldı.

Yine acil durum ışıkları yanıp sönüyor. Protestocuların sayısı artmaya devam etti ve eyalet polisi getirildi. Arabayla uzaklaşırken öfkeli yüzlere bakmıyorum ve nefret söylemlerini duymazdan geliyorum. I-95'ten güneye doğru ilerliyoruz, bir süre Hooke davası ve diğer haberleri dinliyoruz.

Sonra Marino en sevdiği eski şarkıları açıyor. Grass Roots, Three Dog Night ve erken dönem Elton John dinliyoruz. Richmond'a vardığımızda Fleetwood Mac'i dinlemeye başladık; şehrin silueti, yola çıktığımız zamanki haline hiç benzemeyen bir şehrin anılarını canlandırıyor. Kırmızı tuğlalı Main Steet İstasyonu şimdi bir alışveriş merkezi. Saat kulesi doğru zamanı gösteriyor, görünürde bir tren yok.

Yakınlarda, alçakta kalan ve sel duvarı olan bir bölgede, eski merkezimin bulunduğu park yeri var. 14'üncü ve Doğu Franklin Caddelerindeki eski binam, yirmi yıl kadar önce taşınmamdan kısa bir süre sonra yıkıldı. Şimdi adli tabibin merkez bölge ofisi, özel laboratuvarlarla çevrili bir biyoteknoloji parkının ortasında yer alıyor.

Ufuk çizgisine hakim olan James Monroe Binası yirmi dokuz kat yükseliyor ve ilk yıllarda eyalet ofis binası Virginia'nın en yüksek binasıydı. Elvin Reddy'yi James Nehri manzaralı en üst kattaki süitinde hayal ediyorum. Günümü mahvetmek için beni oraya çağırdığı zamanları düşünüyorum. Telefonum titriyor ve Benton'ı hoparlöre almıyorum. Biraz mahremiyetim olsun istiyorum.

"Arabadayım ve neredeyse varış noktamdayım." Sesi kulaklığımda ve bana nerede olduğunu ya da nereye gittiğini söylemiyor. "Ondan sonra telefonum Tanrı bilir ne zamana kadar dolapta kalacak."

Ayrıntıları paylaşamıyor ama tutuklamaların yakın olduğunu belirtiyor. Gizli Servis ve FBI teröristlerin nerede saklandıklarını keşfetmişler ve daha sonra açıklayacağı felaketi önleyebilmiş olabilirler. O bana bunları anlatırken Lucy'den gelen bir mesajla Hooke davasında bir karara varıldığı konusunda uyarıldım.

Benton, "Gitmem gerek ve bir daha ne zaman konuşacağımızdan emin değilim," diyor. "Seni sevdiğimi unutma."

Radyoda canlı yayın buldum, sesi açtım. Gilbert Hooke tüm suçlamalardan suçsuz bulundu. Jürinin kararı jüri başkanı tarafından okunduğunda, diyatomları sormak için ifademi yarıda kesen kadınla aynı kişi olduğunu fark ediyorum.

"Şaşırdığımdan değil ama ortalık karışacak." Marino yine kül tablasında sakız arıyor. "Hafta sonu tatilinin başlangıcını düşünebiliyor musunuz? Tüm o *Nisan için Adalet* insanları çılgına dönmüş olmalı. Sen ve ben buradan kaçtığımıza sevindim."

O bunları söylerken aklıma mahkeme muhabiri Shannon Park'ın tam da bu nedenle Hooke davasını erken bırakıp Old Town'dan ayrılması geliyor. Evrak çantamı açtığımda, dün bana verdiği pembe zarfı buluyorum. Gözden ve akıldan uzakta, yan cebimde duruyordu ve bu kadar önemli olanın ne olduğunu görmeye karar verdim.

Üzerinde gökkuşağı ve ejderhalar olan bir tebrik kartı çıkardım. İçine pembe bir USB bellek bantlanmış. Shannon bana pembe mürekkeple bir not yazmış ve ben de yüksek sesle okuyorum:

"Kay, eğer şimdiye kadar anlamadıysan, etrafın ihanetle çevrili. Kıç tekmeleyebilecek bir idari asistana sahip olmanın tam zamanı. Sen ve Marino bir arkadaşınızın yardımına ihtiyaç duyabilirsiniz ve ben yeni bir meydan okumaya hazırım. Özgeçmişim ektedir."

"Doğu'daki en hızlı parmaklar." Marino onun hakkında hep bunu söyler. "Muhtemelen otopsi raporunu siz daha yazdırmayı bitirmeden yazabilir, ne kadar hızlı. Emniyet ve mahkeme sistemindeki herkesi tanır. Ayrıca sadıktır ve ne zaman çenesini kapatacağını bilir."

"Onunla konuşmayacağımı sanma," diye cevap veriyorum son dakika haberlerinden Kuzey Virginia'da iki teröristin tutuklandığını gördüğümde.

Şüphelilerden biri ayak bileğime tekme atan adam, Clark Babbitt, aile içi ve diğer şiddet olaylarından sabıkası olan elli üç yaşında bir çatı ustası. Kendisi şu anda federal gözaltında, tıpkı kırk yaşındaki Joel Ramekin adlı eski bir ordu teknisyeni gibi ve 6 Ocak 2021'de Kongre Binası'na saldırırken çekilen fotoğrafı belli belirsiz tanıdık geliyor. Diğer tutuklamaların da hızla devam etmesi bekleniyor.

Benton muhtemelen veri duvarlarıyla dolu bir durum odasında kilitli. Onu teröristlerin kampının, yerleşkelerinin, araçlarının ve kim bilir başka nelerin uydu görüntüleriyle çevrili olarak hayal ediyorum. Marino'ya ayrıntıları aktarırken, baş toksikologum Rex Bonetta'nın güncellemeler için aradığını söylüyor ve onu kamyonun hoparlörleriyle senkronize ediyorum.

"Polietilen tereftalat." Bize gaz kromatografisi/kütle spektrometresi sonuçlarını söylüyor.

"Belki de bir kez olsun İngilizce konuşmalısın," diye yanıtlıyor Marino, aynalı güneş gözlüklerini takmış, Teaberry çiğneyerek araba kullanırken.

"Mylar," diyor Rex. "Balon yapımında, uzay battaniyelerinde ve uyduların yalıtımında kullanılan metal kaplı plastik film."

Toz tavşanının ve koli bandının üzerindeki metalik görünümlü parlak parıltı parçalarının Mylar'ın parçaları olduğunu söylüyor. Katmanlar halinde ütülenmiş ve ısıyla mühürlenmiş, diye açıklıyor. Şüphelendiği gibi, bazı durumlarda malzemenin bakır, hatta gümüş ve altınla püskürtme yoluyla kaplandığını da ekliyor.

"Bunun ne için kullanılabileceğine dair bir fikrimiz var mı?" Ben soruyorum.

Rex, "Hayır, ama belli ki birileri deney yapıyor, bir şeyler üretiyor, neredeyse sadece havacılık endüstrisiyle ilişkili olan Mylarla ilgili bir şeyler yapıyor," diye yanıtlıyor. "Şüpheli teröristlerin tutuklandığı ve duyduğum diğer her şey göz önüne alındığında, bunu biraz endişe verici buluyorum."

Bunu Benton'a iletmem gerek ama cevap vermeyecektir. Telefonunun Pentagon'da, Beyaz Saray'da, her neredeyse orada bir dolabın içinde saklı olduğuna şüphe yok. Toplantılar arasında mesajlarını kontrol ediyor ve tekrar kontrol etmesi saatler sürebilir.

BÖLÜM 35

Benton'ın numarasını deniyorum ve bildiğim gibi doğrudan telesekretere . Ona basit bir mesaj bırakıyorum.

"Kurtarılan parıltılı şey Mylar." Tek söylediğim bu, Lucy ve Tron için de aynı sesli mesajı bırakıyorum.

Onlar anlayacaktır. Plastiğin alüminyum gibi metallerle kaplanmasının nedeninin malzemeyi yüksek oranda yansıtıcı hale getirmek olduğunu onlara söylememe gerek yok. Bundan yapılan her şey bir Faraday kafesinin özelliklerine sahiptir, Marino'ya Kıyamet Günü Komisyonu'ndaki çalışmalarımın öğrendiklerimi anlatmaya devam ediyorum.

"Bizim Tyvek'i giydiğimiz gibi Mylar'ı giyerseniz, her tarafınız örtülü olduğu sürece sizi mikrodalga radyasyonundan koruyacaktır. Ama parlak gümüş bir uzay battaniyesinden yapılmış giysilerle dolaşmak istemezsiniz. Fark edilmeden hareket etmeye çalışıyorsanız, hayır. Ayrıca yılın bu zamanında cehennem gibi sıcak olacağını da tahmin ediyorum."

"Bugünlerde arabalara yaptıkları gibi," diyor Marino. "Boyamak yerine vinil kaplama yapıyorlar ve istediğiniz her şeyi seçebiliyorsunuz. Parlak bir renk, kamuflaj, mat siyah, hatta ayna kaplaması. Kısa bir süre önce yirmi dört ayar altına batırılmış gibi görünen bir Ferrari gördüm."

Chesapeake Körfezi'ni geçmeye başladığımızda, "Bu, metal benzeri malzemelerin renk çeşitliliğini açıklayabilir," diye cevap veriyorum. "Kahverengi, gri, yeşil, siyah. Bunlara ek olarak gümüş, altın, bakır gibi ilginç metal izleri de bulduk."

Derin mavi suların geniş alanı doğuda Atlantik Okyanusu'na dönüşüyor ve etrafımız ordu tarafından çevrilmiş durumda. Arkamızda, dünyanın en büyüğü olan Norfolk Donanma İstasyonu, gri savaş gemileri alçak güneşe karşı silüet oluşturuyor. Tidewater bölge merkezim buradan birkaç mil batıdaki Willoughby Körfezi'ne bakıyor ve birkaç ayda bir uğruyorum.

Saha ziyaretleri sırasında konferans salonumuzda toplantı yaparken, savaş gemilerinin ve uçakların giriş ve çıkışlarını izleyebiliyorum. Rusya'nın Ukrayna'yı korkunç bir şekilde işgal etmeye başlamasından bu yana çok daha fazla askeri faaliyet oldu. Kötülükle savaşıyan iyi insanlar olduğu için minnettarım.

Benton'ın bana söylediklerini düşünürken Marino'ya "Kamuflaj," diye açıklıyorum.

Geçen ay Arlington'da bir eczane soyuldu. Fail elektriği kesmiş. Sonra bu kişi dükkana kamuflaj giymiş, bol bir kapüşon takmış ve aynalı gözlükler takmış bir şekilde girmiş.

"Bu insanların Mylar koruyucu giysi yapmadıklarını bilmiyoruz. Ama daha iyi uyum sağlayan, basit, kullanışlı ve pratik yeni bir şey üzerinde çalışıyorlar," diye öneriyorum Marino'ya. "Tulumlar, hafif ve giyip çıkarması kolay tulumlar, uzay battaniyesi gibi katlayıp sırt çantanıza koyabileceğiniz bir şey."

Ancak Mylar parlak ya da gösterişli olmak zorunda değildir. Eski kararmış metal kuş evleri ve donuk alüminyum pencere perdeleri de aynalı yüzeyler kadar radyasyonu saptırır. Malzemenin metalize edilmesi yeterlidir ve sonunda bu tür koruyucu giysiler günlük giysiler gibi görünecektir.

"UV koruması ve dahili böcek koruması olan balıkçı tişörtlerinizden çok da farklı değil," diye açıklıyorum pencereden dışarı bakarak.

Atlantik Okyanusu beyaz dalgalarla mavi-yeşil renklere bürünmüş ve ufukta bir yolcu gemisi bir hastane kadar büyük görünüyor. Güneş suyun üzerinde , gökyüzü 4 Temmuz hafta sonunun başlangıcında eski kotun soluk mavisine bürünmüş. Norfolk kıyı şeridini takip ederken trafik yoğun, geçtiğimiz plajlar ve parklar piknik ve barbekülerle dolu.

Alev alev yanan ızgaralardan dumanlar yükseliyor ve canlı müzik zonkluyor. İnsanlar parasailing yapıyor ve Jet Ski'lerle yarışıyor. Uçurtma uçuruyor ve frizbi atıyorlar. Surf Motel'i geçtikten sonra, geniş arazilerin ağaçlık ve özel olduğu Little Creek'in iç kısımlarına doğru dönüyoruz. Carter'ların deniz kıyısındaki evini hiç ziyaret etmedim. Ama hakkında çok şey duydum çünkü Bailey'nin en mutlu olduğu yer orasıydı.

Evlerin çoğu küçük ve rustiktir. Ellili ve altmışlı yıllarda inşa edilmişler, arsaları cömert, iskeleleri uzun parmaklar gibi su boyunca uzanıyor. Kayıkhaneler ya da güverteler var ve yengeç kaplarıyla ilgilenen komşuları fark ediyorum. Diğerleri köpeklerini gezdiriyor, biz yanlarından geçerken el sallıyorlar.

Bailey'nin zamanını burada geçirmek istemesi mantıklı. Piper'ın acı dolu anılara rağmen neden gitmediğini anlıyorum.

Yolları asfaltsız, çakıl taşları şingirdiyor ve toz kalkıyor. Ahşap kulübenin önüne park ediyoruz. Verandada beliriyor, ellerini bir bulaşık bezine siliyor, gergin bir şekilde sıkıyor. Ama gülümsüyor ve heyecanlı. Bir bakışta eski dostlar olduğumuzu, sosyal bir ziyaret için uğradığımızı, dünyayı umursamadığımızı düşünebilirsiniz.

"Gözlerimi kamaştırıyorsun," diyor bana ve aradan muhtemelen yirmi yıl geçti.

"Bunu yaptığın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, hem de bu kadar kısa sürede, Piper." Ona sarılıyorum ve titrediğini hissedebiliyorum.

Onu son gördüğümünden daha zayıf ve kırışık, ressam pantolonu, Virginia Üniversitesi tişörtü ve yıpranmış Topsiders ayakkabı giymiş. Saçları eskiden uzun ve sarıydı. Şimdi kısa ve bembeyaz. Parlak mavi gözleri ve hızlı sırtışı derin hüznünü gizleyemiyor.

"Eskiden Richmond'daki cinayet masasının başındaydı." Onu Marino ile tanıştırıyorum çünkü hatırlamayabilir. "Parkway cinayetleriyle uğraşırken sık sık bu tarafa gelirdi."

Piper ona, "Elbette, kolay unutulmuyorsun," diyor. "Ama böyle göründüğünü hiç hatırlamıyorum. Spor salonunun içinde yaşıyor olmalısın." Baştan aşağı ona hayran. "Bailey senin hayranındı. Ve bu çok şey ifade ediyor çünkü aptallara katlanmazdı. Bana, '*O dedektif pek bir şey kaçırmıyor,*' derdi," diyor Marino'ya.

"Beni o kadar da iyi tanı mıyordu," diye şaka yapıyor, gururu okşanarak. "Kocam mükemmeliyetçiydi, eğer bunu anlamadıysanız."

Marino'nun yanıtı "Evet, onlardan biri için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim" oldu.

"Umarım ikiniz küçük bir akşam yemeği yemeyi planlıyorsunuzdur." Bizi, fıstık çamı döşemeli, örgülü kilimleriyle büyüleyici evin içine götürüyor. "Fırına peynirli bisküvi koydum ve yeni bir parti ballı tereyağı yaptım."

"Kolumu bükmene gerek yok." O sormasaydı Marino bizi davet edecekti ve çok iyi anlaşıyorlar.

Oturma odası, Little Creek'in ve üzerinde uzanan grileşen iskelenin, sonundaki koyu yeşil boyalı kayıkhanenin muhteşem manzarasına sahip.

"Elimde olsa böyle bir yerde yaşardım," diyor Marino etrafına bakarak.

Pencereye yaklaşıyor ve büyük bir mavi balıkçıl kıyıda kanat çırparak suyun üzerinde süzülüyor. Ördekler dalgaların ardından kürek uzaklaşıyor. Martılar, camdan hüznle bakan varlıktan ürkmüş gibi çığlık atıyor.

"Dorothy'yle Potomac'ta olduğu yer güzel, her şey var," diyor. "Ama çok fazla apartman dairesi var, her şey yepyeni, insanlar da dahil. Burası gerçekten huzurlu ve bahse girerim balık avı da iyidir."

"Keşke geceyi burada geçirebilseydiniz ama gördüğünüz gibi fazla yer yok," diyor Piper. "Burayı uzun zaman önce aldığımızda çoğunlukla havanın güzel olduğu ve Bailey'nin havasında olduğu zamanlar içindi. Burada tam zamanlı yaşamayı planlamamıştık. Sonra COVID oldu ve o da işlerin daha kötüye gidemeyeceğini söyledi. Yanılmış."

"Bir süredir iyi bir yengeç toplamamıştım." Marino gözlerini manzaradan alamıyor. "Ve gelgit durgun."

Su seviyesi en düşük veya en yüksek olduğunda, gelgit hareketi en durgundur. Mavi yengeç ve soyucu yakalamak için ideal zamandır. Marino, Piper'a küplerini kontrol etmesine yardım etmekten mutluluk duyacağını söylüyor.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye yanıtlıyor. "Beş tane var. Sınır bu, biliyorsun. Biraz önce onları tavuk boynuyla yemledim ve içimden bir ses çok zengin olacağımızı söylüyor. Biram da var."

"İşte şimdi konuşuyoruz," diyor Marino ona.

Piper bizi oturma odasında bırakıyor ve ben iskeleye, göl ya da liman kadar geniş bir dereye bakıyorum. Yelkenliler kararan gökyüzünü kesiyor ve kıyı kuşları dönüp ağlıyor. Terlemiş üç şişe Molson Golden Ale ile döndüğünde Bailey'nin şerefine kadeh kaldırıyoruz. Şişeleri tokuşturuyoruz ve sonra bizi arka kapıdan çıkarıyor.

Bize tamir ettiği ev ofisini gösterecek. İşlerin çoğunu kendisi yapmış, özel günlüklerini ve evraklarını saklamak için sedir ağacından özel dolaplar yapmış. Bailey Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde mühendislik eğitimi almış ve tamirat ve inşaat işlerinde iyi olmasına şaşırmadım.

Ayak seslerimiz kıvrık tahtaları ve paslı çivi başlarıyla eski iskelede çınlıyor. Acı suyun kokusunu alabiliyorum ve balıklar yüzeye dokunduğunda dalgalanıyor. Mavi balıkçıl geri döndü, ya da belki de kıyıya konan, ayakları üzerinde duran başka bir balıkçıl. Selvi ağaçları ve çalılar, bir grup Kanada kazının toplandığı kıyıyı dolduruyor.

Gölgeler çimenlere ve kır çiçeklerine vuruyor ve Bailey'nin gün sonunda buraya gelmeyi dört gözle beklediğini hayal edebiliyorum. Uzun iskeleyi takip ederken kendini rahatlamış hissettiğine şüphe yok. Başlangıcından kayıkhanede son bulduğu yere kadar yaklaşık altmış metre olduğunu tahmin ediyorum. Parmaklıklarında olta tutacakları olan bir verandaya çıkıyoruz. Piper titreyen ellerinde şingirdayan anahtarların arasından doğru anahtarı bulmaya çalışıyor.

Yıpranmış ön kapının kilidini açıyor ve içerideki hava durgun ve küflü. Onu içeride takip ederken buranın uzun süredir kapalı olduğunu söyleyebilirim. Tavan vantilatörlerini ve birkaç lambayı yakıyor. Perdeleri açmasına yardım ediyorum, alt kat aşırı doldurulmuş mobilyalar ve kurtlu kestane panellerle küçük.

Tavanda açık meşe kirişler var ve Bailey'nin kendini asmak için kullandığı ipi bağladığı yeri buldum. İncelediğim detaylar ve fotoğraflar, aşırı dozda benzodiazepin aldığını, boynuna bir havlu doladığını ve sonra da ilmiği geçirdiğini gösteriyor. Yere oturmuş, öne doğru eğilerek şah sıkıştırmış. Beynine giden oksijen kesilince hipoksiden ölmüş.

Çıkış zamanı geldiğinde, Bailey nasıl yapacağını biliyordu. O zamana kadar çıldırmış olabilirdi ama mantıklı ve kesindi, daha fazlasına karar vermiyordu. Bunu hızlı ve nispeten insancıl bir şekilde, karısının yüzleşmesi için kanlı bir karmaşa bırakmadan yaptı.

"Bir süredir buraya gelmemiştim." Piper yüzünde şaşkın bir ifadeyle odanın etrafına bakıyor ve o trajik sahnenin gerçekleştiği alandan kaçınıyor.

"Sadece içeri girmiyorum. Hiç girmedim, biliyorsun. Burası her zaman onun özel yeri, ağaç ev gibi. Kızlara ya da başka birine izin yoktu."

Bailey'nin antika çuval ağacından masasının ortasında bir bilgisayar ve bir masanın üzerinde yarı saydam plastikte örtülmüş mikroskobu bulunuyor. Yanında bir yığın karton mikroskobik slayt klasörü ve dikteler için eski tip bir kaset kaydedici var. Kitaplar ikili ve üçlü raflara yerleştirilmiş, ayrıca bir dizi antika anatomik model ve sanat eseri bulunuyor.

Yatar koltuğun karşısında bir sehpanın üzerinde bir televizyon, tepesinde de uzaktan kumanda. Antika bir Rock-Ola müzik kutusu, antika tıbbi aletlerden oluşan cam bir kutu, tozlu plastik bir balık akvaryumu var. Piper, 20 Eylül 2020 gecesi elektrikler kesildikten sonra kayıkhanenin elektrik tesisatının yeniden döşendiğini anlatırken sehpanın üzerindeki anatomik iskelet boş gözlerle etrafı izliyor.

"Bailey her gün buraya gelmeye devam etti," diyor Piper. "Ama eskiden olduğu kişi artık yoktu. Onu pencereden görüyordum, sadece oturuyor ve suya bakıyordu."

"Günlüklerini nerede saklıyordu, Piper?" Soruyorum çünkü olabilecekleri bir yer göremiyorum.

"Hâlâ buradalar, değil mi?" Marino endişeleniyor.

"Bunu düşünmemiş olabilirsiniz ama Bailey'nin içinde biraz yaramazlık vardı," diyor Piper. "Kendine has bir absürtlük anlayışı vardı. Bu da çoğu insana güvenmemesine neden oluyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Alice'in aynadan geçtiğini düşünün, bu beni hala gülümsetiyor." Gözyaşları içinde, öfkeyle gözlerini silerken yaptığı gibi.

Oturma odasının uzak tarafındaki duvara iliştirilmiş, süslü çerçeveli büyük bir boy aynası var ve elini aynanın alt kısmında gezdiriyor. Kilit açıldığında bir tık sesi duyuyorum ve aynayı bir kapı gibi açıyor. Arkasında Marino'nun zorlukla manevra yapabildiği dik ve dar bir merdiven var.

Onu Bailey'nin gizli bölmesine kadar takip ettiğimizde havasız, sıcak ve havasız. Sedir ağacından yapılmış dört dolap, 1991'den iki yıl önce Şükran Günü'nden önceki Salı günü, 24 Kasım'da intihar ettiği güne kadar geçen yılları kapsayacak şekilde özenle etiketlenmiş. Piper sığ çekmeceleri açarak tıp fakültesinden beri kullandığım siyah Moleskine defterleri gösteriyor.

"Şimdiye kadar baktığım tek kitap, sakladığı son kitaptı. Nedenini söylemiş mi diye son birkaç sayfayı okumaya çalıştım..." Defteri dolaptan çıkarıp bana uzattı. "Bir açıklama bırakıp bırakmadığını merak ettim... Ya da sadece veda edip etmediğini..." Burnunu bir mendille sildi. "Burası çok sıcak ve tozlu olduğu için üzgünüm."

"Not yok," diye tahmin ediyor Marino ve gözlerini silerek başını sallıyor.

"İnsanların onları bırakması nadirdir. Sanıldığından çok daha nadir," diye cevap veriyorum. "Hiçbir şey yok. Ne planladığı hakkında tek kelime etmedi" diyor. "Ve

Kendiniz de göreceğiniz gibi, Bailey'nin saçmalıklarını anlamak o noktada zordu. Olaydan sonra tutarlı bir şekilde yazamıyor ya da konuşamıyordu. O var

dayanılmaz baş ağrıları çekerken her şey son derece karışık ve karmakarışık."

"Günlüklerini polise gösterdiniz mi?" Marino soruyor.

"Bir notla ilgileniyorlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi bunu sordular ve ben de bir not bulamadığımı söyledim," diye yanıtlıyor. "Sanki yanlış bir şey yapmış gibi Bailey'nin özel günlüklerini ya da başka bir şeyi karıştırmalarına izin vermeye gerek görmedim."

"Aferin kızım," diyor Marino.

"Defterlerden birkaçını bir seferde aşağıya taşımamın sakıncası var mı?" Soruyorum, çünkü burada oturacak yer yok ve toz ve sıcak konusunda haklı.

"Mülkten ayrılmadıkları sürece." Başka bir dolabı açıyor, bu dolapta yirmi yıldan fazla bir süre öncesine ait defterler var. "Parkway cinayetleri sırasında tuttukları burada ve bakmak istediklerinizin bunlar olduğunu varsayıyorum."

"Eninde sonunda okuyacağız," diyorum ona. "Ama şu anda ilgilendiğim şey onun daha yakın zamandaki kayıtları. Sadece bu defter değil." Bana uzattığı defteri gösteriyorum. "Ama hayatının son birkaç yılında tuttuğu diğer defterler."

Sonlara doğru neler yaşadığını görmek istiyorum ve 2017'den ölümüne kadar olan dönemi kapsayan bir düzine günlük topluyorum. Onları aşağıya taşımak için çantama tıktırıyorum ve Marino ile Piper kayıkhane den ayrılıyorlar. Ben tavandaki vantilatörlerin döndüğü oturma odasındaki kanepede rahatıma bakarken onlar da denizcilikle ilgili işlerine ve maceralarına başlıyorlar.

Pencerelerle çevrili iskelede yengeç küplerini çıkarışlarını izliyorum. Onları bir strafor buz sandığına boşaltıyorlar ve görünüşe göre gelgit zamanlaması işe yaramış. Akşam yemeği için bol miktarda olacak. Yengeç küpleri boşaltıldıktan sonra Piper ve Marino eve dönüyor. Hava karardığı için perdeleri kapatırken durmadan güldüklerini ve konuştuklarını duyuyorum.

Kanepeye dönüp yastıkları arkama koyuyorum ve birkaç kez hapşıyorum. Bailey'nin yazılarına göz gezdiriyorum ve Patty Mullet'in uzun zaman önce bahsettiği gazete makalesinin de ima ettiği gibi, bunların onun terapisi olduğu açık. Küçük siyah defterler, kapısına sürekli ölüm getiren bu korkutucu dünyada onun tek güvenli ses .

Davalarını eve duygusal olarak taşıyacaktı. Başını döndüren küçük detaylardı. Kaza yapan arabanın içindeki yiyecek poşeti.

Uçak enkazının etrafına saçılmış doldurulmuş hayvanlar. Trenin çarptığı birinin cebindeki şanslı tavşan ayağı. Bailey'nin dokunaklı görüntülerden anlayan bir gözü vardı ve işinden nefret ediyordu.

Ofisindeki insanları sevmiyordu ve en iyi günlerinin geride kaldığını düşünüyordu. Adli patologlar eskisi gibi saf değillerdi, birçoğu artık sağduyulu ve saygılı değildi.

*... Televizyonda konuşan kafalar olmayı istemekle çok meşguller, diyor.
Herkes ünlü olmak ister. Ben istemiyorum.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Dünyanın empatiden yoksun bencil ve yanlış kafalı insanlar tarafından ele geçirildiğine karar verdi ve *BFD*'ye tekrar tekrar yaptığı atıfları merak ediyorum. Gördüğüm ilk atıf 17 Ağustos 2020'ye ait. Pandemi tüm hızıyla devam ediyordu ve Bailey mümkün olduğunca kayıkhane'de çalışıyordu.

Ancak o sabah dokuz otopsi vardı ve normalden daha az personeli vardı. Elvin Reddy o sırada şefti ve Tidewater bölge ofisine diğerleri kadar kötü davranıyordu. Bailey'nin bütçe ve personel sorunları giderek artan sıkıntılarını daha da artırıyordu.

Arabasıyla karargâhına gitti ve akşam saat 6:45'te kayıkhane'ye geri dönerek o günün günlük kaydını tutmaya başladı:

... Korkunç, korkunç! Artık şeref ve namus diye bir şey kalmadı! Nerede bu Her şey yolunda mı? Hiçbir yer iyi değil! Bu sabah bölmenin kapısı, her türlü alçağı içeri girmeye davet edercesine yine ardına kadar açık bırakılmıştı. BFD. Birinci kattaki merdiven boşluğu kapısı yine kilitli değildi. BFD.

Big Fucking Deal'da olduğu gibi, sanırım ve Bailey ara sıra lanet ya da cehennem dışında küfür etmezdi. Ama konuşmalarını örtmece sözcükler ve arada bir kısaltmalarla süslerdi. *Tanrı'nın* şundan ya da bundan şikayet eder, suçlulara *S-O-B*'ler ve kendilerini *çatallayabilecek A-hödükler* derdi.

... Yüzleşmekten hoşlanmıyorum ama yüzleştim, bu da işleri daha da kötüleştirdi, diye yazıyor. Ofise gelmeye bile isteksizim! Kedi ne kadar uzakta olursa, o kadar kontrolden çıkar. Sanki pandemi yeterince zor değilmiş gibi. Sonra bu tür saçmalıklar. Kimse dinlemiyor ya da umursamıyor.

Biradan bir yudum aldığımda, artık soğuk olmadığını ve bir süredir bunu yaptığımı fark ediyorum. Koltuktan kalkıp telefonumu kontrol ediyorum. Saat neredeyse 8:30'du. Güneş ufukta yanarken gökyüzü ateşli bir turuncuya bürünüyor ve Marino'yla temasa geçiyorum.

"Sadece işlerin nasıl gittiğini merak ediyorum," diye soruyorum, arka planda müzik sesi duyuyorum.

"Yengeç topluyoruz." Keyfi yerinde. "Piper meşhur yengeç keklerini yapacak. Ne yer ama. Burada bir ya da iki hafta kalmayı düşünmezdim. Belki bütün yaz. Ara vermeye hazır mısınız?"

"Biraz daha geçeyim," diye cevap veriyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Bailey'nin el yazısını okumak zor. Şu ana kadar, *BFD*'den bahsederken kimi ya da neyi kastetmiş olabileceğine dair bir tahmininiz yoksa yardımcı olacak pek bir şey bulamadım."

Marino, "Bunun ne anlama geldiği oldukça açık," diyor ve Piper'a bilip bilmediğini soruyor.

Onun cevabı da hemen hemen aynı ve ben de otel rezervasyonlarımızı teyit etmesini öneriyorum. Eğer Piper için de uygunsa, sabah buraya geri gelmem gerekecek. İskenderiye'ye dönmeden önce günlüklerdeki her şey hakkında bir fikir edinmek istiyorum. En önemlisi, Parkway cinayetleri sırasında söylediklerine bir göz atma şansım olsun istiyorum.

Marino'ya özetle, "Günlüklerini ve belgelerini korumanın bir yolunu bulmamızı öneriyorum," dedim. "Bence bunların hepsini burada bulundurmamak son derece riskli. Belki Piper'ı tatlı dille ikna ederek onları yanıma almama izin verebilirsin."

"Çalışacağım. Orada çok kalma," diye yanıtlıyor.

Kanepeye ve birkaç dakika önce baktığım, Bailey'nin tuttuğu son günlüğe dönüyorum. Neredeyse iki yıl önce, 20 Eylül gecesi geçirdiği iddia edilen felçten önceki son girişi buluyorum. Yine *BFD*'ye atıfta bulunuyor.

... Sanki iş rutin olarak yeterince acımasız değilmiş gibi, bir de kötülük sizi kendi kapınıza kadar takip ediyor. BFD. Gizliden gizliye envanteri takip ediyordum ve bu son altı ayda dört kez oldu. Bu bir tesadüf değil ve nihayet bu sabah bir şey söyledim. "Neden Niroflex'i kaybedip duruyoruz...?"

Bailey, Tidewater bölge merkezindeki hırsızlığın bir süredir, muhtemelen iki yıldan daha uzun bir süredir devam ettiğinden şüpheleniyordu. Temizleyiciler, KKD ve diğer malzemeler normalden daha hızlı tüketiyordu. Pahalı cerrahi aletler hiçbir açıklama yapılmadan ortadan kayboldu. En önemlisi, otopsiler sırasında kesik ve iğne batmalarını önlemeye yardımcı olan Niroflex örgü metal eldivenlerin tekrar tekrar ortadan kaybolmasıydı.

Zincir zırhı benzeri eldivenler aynı zamanda Faraday kafesi koruması da sağlayacaktır,

en azından eller için, ve bu mikrodalga silahlarla deney yaparken kullanışlı. Bailey'nin günlüğünde bahsettiği kayıp eldivenler ucuz değil. İnternette büyük miktarlarda satın alınması dünyanın Lucy ve Tron'larının dikkatini yanlış yere çekebilir.

Bu tür siparişler ve sevkiyatlar izlenebilirdi. Metal örgü eldivenleri morgdan çalmak zorunlu değildi. Tabii bunu yapan kişi yakalanmadıysa, ki yakalanmış olabilir.

... *Onlardan bir daha sipariş etmeyeceğimizi açıkça belirttim...*, diye yazıyor Bailey iki yıl kadar önce o Eylül gecesini saat 8:35'te. *Aldığım kaba yanıt "Kendini çok akıllı sanıyorsun" oldu. Geçmişte de aynı şekilde hakarete uğramıştım ve "ben senden daha zekiyim, bu kesin" demiştim. Bu böyle devam edemez. Elvin ile tekrar görüşeceğim ama hiçbir şey çıkmayacak.*

Kayıt tam olarak cümlelerin ortasında bitiyor. Birkaç gün boyunca yine bir şey yok ve sonra Bailey'nin el yazısı zar zor tanınabilir hale geliyor. Sanki sarhoşmuş ya da kontrol edilemez bir titreme geliştirmiş gibi görünüyor ve söylediği pek çok şeyi takip etmek kolay değil. Ama bir şeylerin çok yanlış gittiğinin farkındaydı.

... *Bunu yapamam. Bunu yapamam*, diye tekrar tekrar yazıyor. *Midas'a ne oldu? Zavallı balığıma ne oldu? Bana ne oldu? Çok korkuyorum...!*

Dikkatim oturma odasının diğer tarafındaki plastik akvaryuma gidiyor. İçinde hala kayalar ve plastik yapraklar var. Bailey'nin neyi kastettiğine dair çok az şüphem var ve senaryo daha da üzücü bir hal alıyor. Ama bu sefer toplanacak korkunç bir leş kalmadı. Yine de bir teyide ihtiyacım var ve Marino'yu tekrar arıyorum.

"Piper'a Midas adında bir balığı sor," diyorum ona.

"Bekleyin." Bizi hoparlöre aldı ve ben sorumu tekrarladım. "Bailey'nin Japon balığı. Elektrikler öldü," diyor Piper. ne beklediğimi. "Bu konuda çok üzgündü, kalbi kırılmıştı. Midas'la da günlükleriyle konuştuğu gibi konuşurdu."

Japon balığının metalik olmayan akvaryumunda hiçbir koruması yoktu, tıpkı Bailey'nin penceresiz ve kapısız rustik ahşap kayıkhanede olmadığı gibi. Piper ve Marino'ya eşyalarımı topladığımı ve kısa süre içinde orada . Günlükleri yerine koyacağıma söz vererek onları çantama yerleştiriyorum. Sedir ağacının kokusunu içime çekerek merdivenleri tırmanıyorum.

Bailey için, balıkları için ve herkes için korkunç.

Bir dosya çekmecesini kaydırarak açıyorum ve ışıklar titrediğinde bu beni telaşlandırmıyor. Oturma odasına dönerken ikinci kez aynı şey olduğunda, elektrikler bir Gümbürtüyle kesiliyor ve beni tamamen karanlığa fırlatıyor. Gürültülü patlama ve patlamalar duyarken cızırdayan bir ısı ve yakıcı bir acı hissediyorum. Lucy'nin ısrarla taşımamı istediği çantayı deliler gibi karıştırırken elektrik kıvılcımları ve arklar havai fişekler gibi etrafımı sarıyor.

Onu açarak aynalı kapının arkasına çömelirken kendimi koruyorum. Sıcak metal kokusu alıyorum, televizyon ve antika müzik kutusu çılginca çalıyor. Müzik açılıp kapanıyor, diyaloglar geveliyor...

Bailey'nin monoton sesi masasındaki kayıt cihazından geliyor.

"... Normal sınırlar içinde..."

"... Karaciğer elli altı yüz gram ağırlığında..."

"... Dava bir sonraki soruşturmaya kadar beklemededir..."

Konuşlandırılmış postacı çantamın ve aynalı kapının arkasına çömeldiğimde hava sanki yanıyormuş gibi çatırdıyor. Saklanmaktan başka yapabileceğim bir şey yok, sırada ne olduğunu bekliyorum. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, boynumda çarpıyor, ağzım kağıt gibi kuru...

BANG! BANG! BANG!

Sonra tam bir sessizlik. Zar zor nefes alıyorum. Dinlemek için zorlanırken. Evdeki çekmecedeki duran silahımı düşünüyorum. Dışarı açılan kapı aniden açılıp gürültüyle duvara çarpınca irkiliyorum. Ağır ayakların ahşap zemine bastığını duyuyorum. Ve duruyorlar.

"Doktor?" Marino'nun sesi, ve sesi şimdiye kadar duyduğum en korkmuş ses. "Doktor? Burada mısınız?"

"Başka nerede olabilirdim ki?" Zifiri karanlıkta kapının arkasından çıkarken sesim başka biri gibi çıkıyor.

"İyi misin?"

"Emin değilim. Sanırım öyle. Ama bilmiyorum." Dengem iyi değil ve sanki yüzüyormuşum gibi kulaklarım tıkanmış gibi hissediyorum.

Katlanmamış evrak çantamı indiriyorum ve bir el feneri oturma odasında parlıyor. Marino'nun silüetini görebiliyorum, ışığı bana doğru yönlendiriyor ama

Gözlerim. Sıcak metalik koku daha güçlü.

"Ne oldu?" Yaklaştığında sordum. "Silah sesi duydum. Sanırım ben yaptım. Bilmek zor, çok fazla gürültü vardı..."

", Doktor. Buradan siktir olup gidelim."

Kocaman kolunu bana doluyor, kapıdan geçmeme, dışarıya, ılık tuzlu su kokan havaya çıkmama yardım ediyor. O yolumuzu aydınlatırken ben sanki kıştaymışız gibi titriyorum. Başımı kaldırıp yıldızlarla süslü gökyüzüne bakıyorum, ay bulutların arasından bir kafatası gibi parlıyor. Uzakta ana ev neşeyle aydınlanıyor, görünüşe göre hasar görmemiş.

Ateş hattında değildi ve Piper'ın bana evin kendi ayrı elektrik kutusu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Marino beni iskele boyunca, sonra da daha önce kazları fark ettiğim kıyıdaki çimenlik alana götürdü. Saldırgan çalılar ve selvi ağaçlarının arasında çömelmişti. Buradan kolayca görülemezdi ve kayıkhane engelsiz bir hedef olabilirdi.

Doğru noktayı biliyordu çünkü bunu daha önce 2020 Eylül'ünde Bailey sözde felç geçirdiğinde, güç yükseldiğinde, Japon balığı öldüğünde de yapmıştı. Şimdi canavar yıkmak ve biraz daha öldürmek için geri dönmüştü ve Marino ışığı kanlı sakallı yüze, kör edici bakışlara sahip açık gözlere, hafifçe aralanmış dişlerin beyaz parıltısına tutuyor. Dogg adındaki Raven Landing güvenlik görevlisini hayal meyal tanıyorum.

Chilton Farms'a giderken agresif bir şekilde tamponumuza bindi ve güneş gözlüklerini cesurca bize diktiğini hayal ediyorum. Flagler'ın arabasını Annie'nin garaj yolunda fark ettiğini Alexandria polisine söyleyen Dogg'du.

Özel güvenlik görevlisinin, insanlar ona iyi bir adammış gibi davranırken terörist faaliyetlerini takip edip planlarken her türlü şeyi fark ettiğine şüphe yok. Kalın sakalı griye boyanmış ve sol kurşun yarasından kanla ıslanmıştı. Yaklaşıyorum ve el fenerinin parıltısında deliğin teğet geçtiğini, hafifçe aşağı doğru eğildiğini görüyorum. Bu atış bile tek başına bir gösteriydi ve tahmin etmem gerekirse Marino'nun ilk ateşlediği de buydu. İki kurşun daha Dogg'un vücudunun üst kısmına saplandı ve muhtemelen hayati damarları ve organları parçaladı. Yaralardan herhangi biri ölümcül olabilirdi.

Şüpheli.

Marino'ya iyi iş için iltifat etme, ona ne kadar rahatladığımı ve etkilendiğimi söyleme dürtüsüne direniyorum. Hayatımı kurtardığı için ona teşekkür ediyorum ve bunu ilk kez yapmıyorum. Muhtemelen bu son olmayacak. O boyuyor

Dogg'un kamuflaj tulumunun üzerindeki ışık. Yere yakın bir yerde, giymeye zahmet etmediği kapüşon duruyor ve Marino onu alıyor. Aynalı dahili gözlükleri var.

"Yemin ," diyor. "Ama Mylar gibi hissettiriyor."

Aynı şey tulum için de geçerli ve cesedi ters çeviriyor. Marino'nun yırtarak açtığı cırt cırtlı bir kapakla korunan arkadaki küçük dişli plastik fermuar dışında dikişler ısıyla kapatılmış. Dogg, ben içindeyken kayıkhane de yüksek enerji patlamaları yaparken kapüşon, göz koruması, eldiven veya galoş giyme zahmetine girmed i.

Saldırının ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ama Marino bir dakikadan fazla sürmediğini söylüyor. Belki iki, diyor bana tulumun fermuarını açıp cesedi yoklarken, burada olmaması gereken hiçbir şeyin kalmadığından emin olurken.

"Nasıl kapattın?" Ben titremeye devam ederken Marino'nun ne yaptığını anlamıyorum.

"Onu ilk vurduğumda tetiği tutmayı bıraktı" diye basit bir cevap verdi. "Sonra öldüğünü kontrol ettim. Kayıkhane ye koşmadan önce motorun güç düğmesini kapattım ve senin iyi olduğundan emin oldum."

Dogg'un ateş ettiğ i çalılar yapraklardan ve yeşilliklerden arındırılmış. Silah namlusu gibi doğrulttuğ u Yagi anteni, büyük bir sırt çantasının içinde kaybolan bir elektrik kablosuna bağı lı. Silah tuhaf görünümlü, *Yıldız Savaşları* ve Taş Devri'nin bir karışımı. Anten belki bir metre uzunluğ unda. Öldürücü enerjiyi hedefine yönlendiren kaba bir metal koninin içine yerleştirilmiş.

Marino, Dogg'un altına ne giydiğini kontrol ederken tulumdan ürkütücü sesler geliyor. Kamuflaj kargo pantolonu. Sıradan bir ten rengi tişört. Ceplerde bir tomar yüz dolarlık banknot, Ford marka bir aracın uzaktan çalıştırma düğmesi ve başka anahtarlar var. Bel çantasının içinde .40 kalibrelik bir tabanca, bir susturucu ve fazladan mühimmat var. Marino silahın uzatılmış şarjörünü çıkarıp mermi yatağı nı temizliyor.

Olay yerini korumak ya da kanıtları kirletmekle ilgilenmiyor. Dogg'u kimin ve neden vurduğ u bir sır değı l. 2020'deki o Eylül gecesi kayıkhane de mikrodalga silahla ateş ettiğ ini varsayarsak, Bailey ile birbirlerini tanıdıkları anlaşılıyor. Belki Dogg o sırada adli tabiplikte güvenlik görevlisiydi. Benim tahminim bu.

Ya da Bailey'nin kendisiyle düzenli olarak temas kurmasına neden olan başka bir işte çalışmış olabilir. O zamanlar hala Massachusetts'te yaşıyordum ve artık Virginia adli tıp sisteminin inceliklerini bilmiyordum. Sadece Elvin Reddy tarafından tamamen yok edildiğini ve Bailey'nin artan umutsuzluğuna ve hayal kırıklığına önemli ölçüde katkıda bulunduğunu biliyordum.

"... Evin yanından dolandım." Marino bana ne yaptığını anlatmaya devam ediyor ve dikkatimi vermekte zorlanıyorum, düşüncelerim her yerde kıvılcımlanıyor. "Sırtı bana dönüktü, lanet olası kitle imha silahını ateşlemekle meşguldü. Mikrodalga fırın çalışıyor gibiydi. Motorun sesini duyabiliyordum ama antenden ateş eden bir şey göremiyordum..."

"Başka bir şey yapmadan önce Benton ve Lucy'yi aramalıyız." Kendimden geçiyorum.

Ateşböcekleri parlayıp sönüyor ve biz cesedin yanında durup etrafa bakarken kurbağalar havlıyor. Sinyal analizörümüz yok. Dogg'un tek başına hareket ettiğini bilmiyoruz. Başka bir yerli terörist şu anda bize yüksek enerjili bir silah doğrultmuş olabilir ve ağrıyan başım yarıyor. Ağzım kuru ve tadı toz gibi. Dişlerimin takırdamasını engellemekte zorlanıyorum.

"Şimdi Lucy'yi arıyorum." Marino'nun telefonu arama yaparken karanlıkta parlıyor.

Telesekretere düşüyor ve acil bir uyarı bırakıyor. Yerel polisle temasa geçerse, Gizli Servis'in eline fırsat geçmeden her şeyin üzerine çullanacaklarını söylüyor. Lucy, Tron ve Benton'ın polislerin ya da başka birinin mikrodalga silahı ele geçirmesini ya da bundan haberdar olmasını istemeyeceklerine şüphe yok.

Telefonu kapattığında Marino'ya "Burada kalamayız," diyorum. "Bir terörist hücresiyle uğraşıyoruz ve dışarıda başka kimse olmadığını varsayamayız..."

Ter içinde, eve döndüğümüzde dikkati her yerde. Mutfağın içinde Piper, önünde bir kase yengeç eti, deniz kabukları ve toplama aletleriyle dolu gazete kaplı masada bir heykel gibi oturuyor. Kurabiye tepsisinde soğuyan peynirli bisküviler harika kokuyor.

"Aman Tanrım," diyor, gözleri kocaman ve kırpmadan.

"Dokuz-bir-bir'i arama," der Marino ona. ", değil mi?"

Başını sallar, hayır sallamamıştır. Dogg'un tabancasını ve mühimmatı gazete kaplı masanın üzerine koyar. Piper uyuşmuş bir şekilde onlara .

Lavabonun üzerindeki perdeleri kapatıp geceyi dışarıda bırakıyorum. Dağıtılmış evrak çantamı yeniden katlamaya başladığımda boş gözlerle beni izliyor.

"Bailey'nin başına aynı şey, değil mi?" diyor.

"Büyük olasılıkla," diye yanıtlıyorum. "Sadece aynalı kapısının arkasında değildi ve böyle bir şeyi düşünemezdi. Ve bu da onda yoktu." Mütevazı görünümlü postacı çantamı gösteriyorum.

"Oh." Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok. "Silah sesleri duydum." "Bu doğru." Marino kendisiyle gurur duyuyor ve duymalı da.

"Kim?" diye sorar.

"İki g'li Dogg ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Kadın yine başını sallıyor, onu hiç duymamış. Ama Bailey onun çalışmalarını eve getirmedi, diye tekrarlayıp duruyor.

"İskenderiye'de lüks bir yat kulübünde çalışan özel güvenlikçi bir pislik" diyor Marino. "Cebinde kimlik yok ama onu daha önce görmüştük. Bir şekilde buraya gelmiş, yakınlarda gözden uzak bir yere park etmiş bir aracı olmalı. Ama bu bizim burnumuzu sokacağımız bir şey değil. Bir kere güvenli olmaz."

"Ve bu gece buraya senin burada olacağını bildiği için mi geldi?" Piper şaşırdı ve sinirlenmeye başladı. "Bailey'i mahveden aynı kişi mi? Şimdi de Kay'i mi mahvetmek istiyor?"

"Sanırım işi bitmeden hepimizi öldürmeyi planlıyordu," diyor Marino ve Piper hıçkırmaya başlıyor. "Belki de bizi takip etmiştir," diye karar veriyor Marino, tabancası elinde ve aşağı doğrultulmuş. "Bilmiyorum ama gitmemiz gerek ve sen de bizimle geliyorsun, Piper. Eğer onları bir daha görmek istemiyorsan, o lanet günlükleri ve diğer şeyleri de alıyoruz. Norfolk polisleri, FBI onları alacak ve bu iş burada bitecek."

"O haklı." Yüzüğüm titreştiğinde gözle görülür bir şekilde sıcıyorum, telefonum gayet iyi çalışıyor.

Çantamda daha önce sakladığım bir bölmeden çıkarıyorum, yarı yarıya kendime ne kadar kötü baktığımla ilgili başka bir otomatik şikayet bekliyorum. Ama arayan Benton'dı.

"Yaralandın mı?" Telaşlı olduğu zamanki gibi sakın ve sessiz.

"Sanmıyorum."

"Konuşacak zaman yok. İki blok ötede ajanlarımız var ve işleri onlar halledecek," diyor. "Onlar gelir gelmez, sen, Marino, Piper onun kamyonuna bineceksiniz. Eski Şehir'e kadar size eşlik edilecek. Her şeyin yolunda gittiğinden

güvendesiniz. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum Kay. Seni sevdiğimi unutma."

OceanofPDF.com

BİR HAFTA SONRA

Bailey Carter'ın günlüklerinde bahsettiği *BFD*, Benjamin Franklin Dogg'un baş harfleridir. Elli dört yaşındaki özel güvenlik görevlisinin talihsiz lakabı Benji'ydi ve o kadar da önemli biri değildi.

Ama ne pahasına olursa olsun umutsuzca olmak istiyordu. Bu onda temelde yanlış olan pek çok şeyden biriydi. Ve Benton'a sorarsanız, belki de bugünlerde pek çok insanda. Şimdiye kadar keşfettiklerine bakılırsa, Dogg da çoğu insan gibi şeytana satılmış. Her seferinde birazcık. İlk güne geri dönüyor.

Kötü seçimler yaptı. Sonunda, yaşadığı gibi öldü. Sadece kurbanları kadar acı çekmedi ve adli tabiplerin kişisel görüşlere sahip olmaması gerektiğinin farkındayım. Kim ya da neden olduğu umurumuzda olmamalı. Sadece ne ve nasıl somut, kanıtlanabilir, mahkemede geçerli olacak. Kişinin bunu neden yaptığıyla ilgilenmemem beklenir. Ya da yapmadığıyla.

Benim işim yargıç ya da jüri olmak değil. Ama soran herkese Benji Dogg'un doğmamış olmasını dilediğimi söyleyebilirim. Lucy'nin de dediği gibi, *Dogg'un ölmüş* olmasına sevindim. Aksi takdirde daha fazla hayat mahvolacaktı. Tüm belirtilere göre, işi çoktan bitmişti. Son yıllarda ve aylarda, Cumhuriyet'in radikal davaları için katliam ve darbe planları yaparken giderek daha fevri davranmaya başlamıştı.

Uzmanlık alanı ve saplantılı ilgisi mikrodalga silahların üretimi ve bunlarla ilgili her şeydi. Quantico yakınlarındaki eğitim kampında sürekli olarak bu tür silahlarla çalışmış ve kuruluşundan beri terör örgütüyle ilişkili olmuştur. Sessiz ve utangaç olarak tanımlanan Dogg, karşı çıkıldığında ya da küçümsendiğinde öfkelenene kadar yardımsever ve kibar olabilirdi.

Benton'ın tahmin ettiği gibi, garaj yolunuzdaki karı küreyecek ya da patlak lastiğinizi değiştirecek birine benziyor. Sizin de

Yüzünüze vurmaya karar vermedikçe farkına bile varmazdınız. Çoğu zorba gibi, kurbanının mücadele şansı kalmadığında misilleme yapardı. Sosyal medyada hiç varlığı yoktu, gelecekteki hitleri izlemek için takma adlar kullanıyordu.

"... Alışveriş merkezi otoparkları. Canlı performanslar. Açık hava üniversite mezuniyetleri ve siyasi mitingler..." diyor Marino ve müzik ve gürültünün üzerinde konuşurken sesinin gür olması iyi bir şey.

Mollie's Underground bir santim bile boş yer bırakmadan dolup taşıyor. Dövmeli ve küt kesimli genç bir adam karaoke yapıyor, John Denver'ın "Country Roads" şarkısının pek de fena olmayan bir versiyonunu söylüyor. Masamız, sahibinin bizi her zaman koyduğu uzak bir köşede ve Lucy bir . Onun yanında Annie Chilton, onların karşısında da Marino ve Dorothy var.

"... Görünüşe göre, gittikçe uzayan bir listesi vardı," diye devam ediyor Marino. "Çünkü ona karşı gelersen, sıradaki sen olursun. Aynen zavallı Bailey Carter'a yaptığı gibi..."

Piper'ı bu gece bize katılması için davet ettim. Ama o bu hafta sonu Norfolk'ta ailesiyle birlikte. Kocasının günlükleri ve evrakları kimsenin kurcalamayacağı bir silah kasasında güvenli bir şekilde kilitli.

"... Merak ettiğim şey bir kız arkadaş, bir dost, belki de diğer teröristlerden biri," diyor Dorothy. "Yakın olduğu *biri* olmalı."

"Hayır," diyor Lucy. "Tamamen yalnız biriydi. Yoldaşları bile onu gerçekten tanı mıyordu. Benton'a sorun."

Onu beklerken solumdaki sandalye boş ve sürekli kapıyı kontrol ediyorum. Benton, Mollie'nin kocası ABD Uzay Kuvvetleri Komutanı General Jake Gunner'la birlikte Pentagon'da. Her an burada olabilirler.

"... Kutsal ve anlamlı herhangi bir şey? Ve Şerif Yardımcısı Dogg ve şen şakrak çetesi, kimse artık evinden çıkmak istemeyene kadar onu yok etmeyi planladı," diyor Marino gürültülü ve meydan okurcasına.

Annie, "Bu insanları kişiliksizleştirdiğinizde, bu onların bizi nesneleştirmesinden farksızdır," diye konuşuyor ve Marino ile aynı fikirde oldukları söylenemez.

Aynı siyasi adaylara oy vermeyeceklerini söylemek doğru olur. Ya da aynı TV şovlarını ve filmleri izlemeyeceklerini. Issız bir adada birlikte mahsur kalsalar bile anlaşılamazlar.

"Onların bize yaptıklarını biz de başkalarına yaparsak işleri daha da kötüleştirdiğimize gerçekten inanıyorum. Bu adalet değil." Annie ne kadar çok içerse, o kadar çok

Sanki jüriye talimat veriyor. "Bu stereotipleştirme ve bağınazlıktır. Benji Dogg sadece bir *serseri*, bir *pislik* değil..."

"Artık değil! Ama eskiden öyleydi!" Marino karşılık veriyor.

■ ■ ■

"İnsanlar ayaklarıyla konuşur," diye katılıyor Dorothy. "Eylemler daha yüksek sesle konuşur." "Kategorize etme konusunda dikkatli olun." Annie aniden hüzünlendi.

"Her iki tarafın da bir araya gelmesi gerekiyor." Katılıyorum.

"Bunu söylemek çok güzel." Dorothy parmağını masanın etrafında sallıyor. "Ama bir de kötü kablolama sorunu var..."

Karakter bozuklukları elektrik şalterinin atması ya da kısa devre yapması gibi bariz değildir ve şiddet yanlısı bir psikopatı neyin yarattığının kolay bir açıklaması yoktur. Dogg'un üstün bir IQ'su vardı. Norfolk'taki Old Dominion Üniversitesi'ne gitmiş, mühendislik ve astrofizikle ilgilenmiş. Babası aileyi terk etmişti ve para sürekli bir mücadeleydi.

Dogg, üniversite derslerine devam ederken, yerel bir TV kanalında çalışan makyaj sanatçısı annesiyle birlikte evde yaşıyordu. Kocasını aileyi terk ettikten sonra eve çok sayıda erkek girip çıkmaya başladı. Polis, Dogg'un ikinci sınıfının ilkbaharında onu öldürenin bu erkeklerden biri olduğunu düşündü. Akşam yemeğinden sonra rutin olarak yaptığı gibi evinden birkaç blok ötede yürüyüşe çıkmıştı.

Bıçaklanarak öldürüldüğü sırada bir kilisenin önünde, yaklaşan Paskalya konserine hazırlanan koro çalışmaları tüm hızıyla devam ediyordu. Sokaktaki müzik o kadar gürültülüydü ki, herhangi birinin onun çığlığını duymuş olabileceği şüphelidir. Koyu renk giysiler giymiş, kapüşonlu, ince yapılı genç bir erkek koşarken, ağaçların ve binaların arkasına saklanırken ve gölgeler arasında kaybolurken görülmüştür.

"... Daha önce de söylediğim gibi," diye devam ediyor Dorothy. "İliklerime kadar kötüyüm."

"Aynen öyle," diyor Marino. "Pislik herif kendi annesini öldürdü..."

Dogg son olarak Fort Belvoir yakınlarındaki Quantico'da yaşıyor ve iki yatak odalı kiralık bir evde kalıyordu. Raven Landing marka özel güvenlik Durango SUV'si federal ajanlar geldiğinde garaj yolunda açık bir şekilde duruyordu. Kişisel kamyonetini garajda tutardı. Ama öldüğü gece

Carters'ın Norfolk'taki sahil mülkünün yakınında gözden uzak bir yere park edilmişti. Kamyonetin içinde, üzerinde Wally Potter'ın DNA'sı bulunan bir taktik bıçak içeren bir sırt çantası vardı. Bir koli bandı rulosu vardı ve cesetten çıkarılan şeritler bununla kırılarak eşleştirildi. Kanıtların izleri Yapışkan, toz tavşanında bulduklarımızla uyumluydu.

Wally'nin gömleğindeki DNA, Belle Haven Market'in kasasında ve ofis koltuğunda bulunan DNA gibi Benjamin Franklin Dogg ile eşleşti. Dogg kontrolden çıkmış, kibirli ve belki de yenilmez olduğuna inanarak kendini kandıran biriydi. Hiç tutuklanmadığı için FBI'ın CODIS veri tabanında yer almıyordu ve bu da onun sahte güvenlik duygusuna katkıda bulunuyordu.

Norfolk şef yardımcım Rena Peace'e ölüm mahallinde çalışmasını ve otopsi yapmasını söyledim. Bunu yapmak bana düşmezdi. Bailey Carter'la ilgilendiği için uygun olduğunu düşündüm.

Evin spesiyaillerinden biri *olan Marşlı Margarita'mla* oynuyorum. Tekila, biraz su ve buzlu nar suyu.

"Bunu düşünmek hiç eğlenceli değil." Dorothy yine Colonial Parkway cinayetleri hakkında ileri geri konuşuyor, bunu durmadan yapıyor ve keşke yapmasa. "Ama o zavallı genç çiftlerin korkunç ölümlerine bir şekilde karışmadığını nereden biliyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki aynı düşünce benim de aklımdan geçip duruyor," diyor Annie. "Belki de o zamanlar yeni başlıyordu, insanları nasıl avlayacağını öğreniyordu. Pratik yapıyordu."

"Bu doğru." Dorothy başını sallar. "Ve pekâlâ cinayetlerden sorumlu tutulan, adı neydi, onunla ortaklık kurmuş olabilir mi? Vurularak öldürülen garip DNA'lı kişiyle mi? Belki ikisi de işin içindeydi. Kim bilebilir ki? Hayal edilebilecek en kötü suçların ortakları. İki kişinin bir çifti kontrol etmesi daha kolay olurdu..."

"Bilmediğimiz çok şey var." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Dogg'un Parkway vakalarıyla bir ilgisi varsa, bunu eninde sonunda öğreneceğimize dair içinde bir his olduğunu söylemek yeterli."

"Not tutmamış ya da fotoğraf çekmemiş olabilir. Ama bahse girerim

Hediyelik eşyalar," diyor Lucy *Flash- Bangs* adı verilen jalapeño poppers'tan yerken.

Sepeti, her zamanki hakileri ve büyük boy safari gömleğini giymiş olan Annie'ye uzatır. Watergate'de yaşamak ona iyi gelmiş gibi görünüyor. Taşınmak gibi bir planı yoktur ve Lucy'nin yargıcın geride kalan tek ailesi, *sadık hizmetkârı* olarak bahsettiği Holt Willard'ı çalıştırmaya devam eder. Çoğunlukla birkaç ayak işi yapıyor ve küçük ev işlerine yardım ediyor.

Annie'yle kahve içip eski günlerden konuşuyorlar, Annie kürsüde ya da başka bir işle meşgul değilken. Dana Diletti'nin televizyondaki araştırma haberinin bir zararı olmadı. Aksine, takip ettiğim başyazı ve haberlere göre Annie'nin itibarını artırmış gibi görünüyor. Anladığım kadarıyla Raven Landing, Chilton Farms'ı satın alıyor ve eski dostum bir daha asla kilise faresi kadar fakir olmayacak.

"... Şey, düşündükçe daha da endişeleniyorum," diye mırıldanıyor Dorothy, "*gerçek* çift katilinin hâlâ dışarıda bir yerlerde olması çok daha önemli, Tanrı korusun. Ya en başından beri hiç yakalanmadıysa...?"

Bomba gibi ev sahibesi Elizabeth, kimsenin sipariş etmediği ya da geri çevirmeyeceği bir içkiyle çıkagelir. Birlikte yaşadığı erkek arkadaşı barmen Jack'in içkisi ağırdır ve Annie pek içki içmez. Rus olmayan votkadan yapılmış ikinci Karındeşen *Jack Bloody Mary'sini* içiyor. Lucy'nin, Onur'un ve ayrıca annesi ile Marino'nun şoförü olması iyi bir şey.

"... Ya davaların yeniden açılması onu harekete geçirir ve çiftleri ya da kim bilir neleri avlamaya başlarsa?" Dorothy'nin keyfi yerinde. "Yine korkunç bir şey yapıyor."

"Yirmi iki yıl öncesinden bahsediyorsun. Her kimse? Muhtemelen artık çok yaşlıdır," diye karar verir Annie.

"Saçmalık," diye itiraz eder Dorothy. "Bu cinayetleri işleyen kişi şu anda ellili yaşlarında olabilir. Marino'nun öldürmek zorunda kaldığı psikopatla aynı yaşta..."

"Evet, yaş konusunda varsayımlarda bulunamazsınız. Yetmişlerinde ve daha fazlasında, kesinlikle bulaşmak istemeyeceğin adamlar var." Marino elindeki burbon bardağıyla oynarken pazuları şişiyor. "Bailey'nin iki g'li *Dogg pisliğine* bulaşmış olmasından nefret ediyorum. Doktor ve ben o sırada Virginia'da olsaydık böyle bir şey olmazdı diye düşünüyorum."

"Olmazdı. Amin." Dorothy sanki kilisedeymiş gibi derin derin başını sallar.

"Eğer burada, Virginia'da olsaydık, bunu önleyebilirdik. Sizce de değil mi, Doktor?" Bana baktı. "İşlerin bu kadar ileri gitmesine imkan yok."

"Umarım öyle değildir," diye cevap verdim. "Bailey, Elvin'e yaptığı gibi bana da şikâyet etseydi, emin olun bu konuda bir şeyler yapardım."

Dogg, 2019 sonbaharında Norfolk adli tabipliğinde güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başladı. O zamana kadar, Gilbert Hooke'un da kurucu üyesi olduğu ve şu anda kendisine Cumhuriyet adını veren yeni yetme terörist hücreye çoktan dahil olmuştu. Birbirlerini tanıyorlardı ve Dogg'un April Tupelo ile bir noktada karşılaşmış olması muhtemel.

Hooke'un anarşist ilgilerinin ve isteklerinin farkındaydı. Hooke'un görüşlerini fazlasıyla paylaşıyordu ve Kuzey Virginia'daki eğitim kampını sık sık ziyaret ediyorlardı. Şimdi o öldü ve Hooke, yoldaşlarıyla yapılan görüşmeler ve diğer kanıtların ardından bu kez terörist suçlamasıyla parmaklıklar ardına geri döndü. April hayatta olsaydı, o da hapse atılırdı. İkisi de birden fazla suçla suçlanacaktı.

"... Devlet mallarının çalınması ve ölmeden kısa bir süre önce Hampton Roads bölgesinde meydana gelen silahlı soygunlar." Dorothy, April Tupelo hakkında çıkan haberleri anlatmaya devam ediyor.

"... Ve onun aşırıya kaçması hakkında ne dediğimi biliyor musun?" Marino bir kadeh daha burbon kaldırıp masadakilere bakıyor. "*Bu sadece hayatın onu geri fırlatmasıydı!*"

"Sana Gilbert'la aynı kumaştan olduklarını söylemiştim." Kız kardeşim bunu bana bakarken dramatik ve yüksek sesle söylüyor. "Ve eğer takılıp okyanusa düşerken biraz yardım almışsa bu beni şaşırtmaz."

"Onlar kavga ederken Hooke onu itmiş olabilir, değil mi Doktor?" Marino diyor ki. "O kadar sarhoşken mi? Zor olmazdı."

"Onu boğarak öldürmedi." *Bir Flash-Bang* daha alıp içkimden bir yudum alıyorum. "Ama onu denize itip boğulmaya terk edebilirdi. Çok uzun sürmezdi. Denese bile onu kurtaramayabilirdi."

Asla bilemeyeceğiz. Ancak April Tupelo'nun hayattaki son günüyle ilgili hiçbir şey doğru değildi. O ve Hooke, 14 Ekim 2020'de Hooke'un trol teknesiyle düşen meteoroloji balonunu almaya gittiklerinde

NASA-Wallops'un başarısız bir deneyi kurtarmasına yardım ediyor. Balon bir futbol sahasını kaplayacak kadar Mylar'dan yapılmıştı.

Normalde hasarlı malzemenin ihtiyaç fazlası olarak satılması gerekirdi ama bu hiç gerçekleşmedi. April ve Hooke harap balonun kurtarılmasına yardım ettikten sonra balon ortadan kayboldu. Birden fazla kalabalık deposu olan hükümet tesislerinin tipik özelliği olarak, kimse fark etmedi. Teröristlerin kampına ve eğitim alanlarına baskın yapıldığında, Cumhuriyet'in oldukça gelişmiş bir endüstriye sahip olduğu ortaya çıktı. Mylar, fırınlar ve endüstriyel öğütücüler de buna dahildi.

Teröristler, bazıları mikroskobik miktarlarda değerli metallerle püskürtme yöntemiyle kaplanmış Mylar parıltılı inşaat karoları üretiyorlardı. Bu karoları kendi binalarında kullanarak Faraday kafesi kalkanlı yaşam alanları yaratıyorlardı. Kamuflaj koruyucu giysiler üretilmiş ve yayılmış spektrum teknolojisini kullanarak telefonlarını modifiye etmişlerdir.

Bu da teröristlerin Başkan'a saldırı girişiminde bulunduklarında neden kimsenin onları dinlemediğini açıklıyor. Telefon sinyalleri gürültü katında kayboldu ve ortaya çıkmadı, iletişimleri tespit edilemedi. Kötü adamlar dikkatliydi ama Dogg, Belle Haven Market ve Chilton Farms'ta cinayet ve kargaşa yaratmaya devam ederken dikkatli değildi. Norfolk'ta ortaya çıktığında daha da pervasızdı, eldiven, kapüşon ya da başka bir korumayla uğraşmadı.

Başladığı işi bitiremeden fark edilebileceğinden endişe etmedi. Belki kendini beğenmişti ya da mantığını ve sağduyusunu kullanamayacak kadar öfkeliydi. Ya da daha büyük olasılıkla kronik radyasyona maruz kaldığı için artık sağlıklı düşünemiyordu. Kayıkhane zifiri karanlığa gömülmeden hemen önce ışıklar yanıp söndüğünde Marino'nun pencereden dışarı bakıyor olabileceği aklına gelmemiş olmalıydı.

"... Ne olduğunu hemen anladım." Mutlu saatler ilerledikçe Marino'nun anlattıkları daha da dramatikleşiyor. "Ön kapıdan çıktım ve evin yan tarafına doğru süründüm. Kıyıda, çalıların arasında duran herifin şeklini seçebiliyordum. Beni hissetmiş olmalı, sol şakağından vurmam için kafasını yeterince çevirdi. Sonra iki kez daha ortasından..."

Hostes Elizabeth onun son geri dönüşümlü yorumunu yarıda kesiyor. Elinde *Guardian Guacamole ile Frag Chips* ve ısı arayan patates kızartması sepetleriyle geldi. Evin ikramı. Marino'nun manzaranın tadını çıkarabilmesi için dekolte bluzunun içinde yeterince eğiliyor. Benim dikkatim

Bose Flagler'ın odasına giriyor, şu anda kulübesinde yalnız ve bir an için göz göze geliyoruz.

Biz buraya sonra masaya uğradı, her zamanki gibi arkadaşça, çekici ve esprili davranırken kız kardeşim ona etoburca baktı ve Marino sinirlendi. Eyalet savcısı Patty Mullet ile yemek yiyor, şimdi tuvaletten ya da her nereye gittiyse oradan dönüyor. Koltuğuna geri kayarak onunla konuşmaya devam ediyor.

FBI özel ajanı oldukça yaşlı ve Flagler'ın tavırlarına bakılırsa bir randevuda olduklarından şüpheliyim. Bu tarafa bakmaktan kaçınıyor ve muhtemelen Benton geldiğinde ona merhaba demeyecek. Chilton Çiftlikleri'nden topladığım böcek, hayvan ve bitki kanıtlarında karbofuran negatif çıkınca soruşturmayı devralma girişimi daha da zayıfladı. Ne ondan ne de başka bir zehirden eser yoktu.

Son karaoke yarışmacısı alkışlar ve tezahüratlar arasında sahneden ayrılırken kız kardeşim "... İçimde bir dürtü var," diye anons ediyor. "Biri önce yapsa iyi olur... Yoksa ben..." Baştan çıkarıcı bir şekilde tehdit ediyor.

Para ödülü üç yüz dolara kadar çıkıyor, kız kardeşim *Cosmic Cosmos*'u içerken giderek daha fazla ilgi duyuyor. Yıllanmış Haiti romunda biraz ısıltı katacak kadar Goldschläger *Moondust* var. Mylar parıltısını ve püskürtme kaplamasını tatsız bir şekilde hatırlıyorum. Kaslı gömleğiyle Marino'nun üzerine atlıyor.

"Şaka yapıyorum." Dorothy boş sahneye bakar.

Kimse gönüllü olmadığı için saniyeler yavaş yavaş geçiyor. Ne olacağını bildiğim için içkime uzanıyorum.

"Bu çok sıkıcı. Birinin yapması gerek." Dorothy sandalyesini geriye itiyor, spot ışıkları üzerinde parlıyor.

Kime sorduğunuza bağlı olarak çok NASA'lı ya da çok terörist görünen parlak gümüş bir tulum giymiş. Büyük küpeleri kuyruklu yıldızlara benziyor ve bileklerine parlayan çubuklar sararak onları yakmak için duraklıyor.

"Tanrım," diyor Lucy.

"Gerçekten yapmayacak." Annie guacamole'ye uzandı. "Hiçbir şey beni oraya çıkaramaz."

"Oh, bunu yapacak." Marino, kalabalık tezahürata başlarken karısının sahneye doğru yürüyüşünü gururla izliyor.

Onlara, nadiren hatırladığı tekrarlanan vokal performanslarından sonra mükemmelleşen bir rock yıldızı dalgası verir. İnsanlar alkışlamaya ve ayaklarını yere vurmaya başlıyor. En düz çizgide yürümüyor ve sonra Mollie'nin kendisi masamızda beliriyor. Her zaman hareket halinde, parlak bir kelebek gibi süzülüyor ve General Gunner yanındaki sandalyeyi çekiyor.

Sivil giyimli ve gizleniyor. Ama *Armageddon*'daki Bruce Willis'in eski bir versiyonu gibi granitten oyulmuş gibi görünen yüzünü gözden kaçıramazsınız. Benton geldi ve hemen bir garson filosu konuşlandı. *Etrafımızı* sarıyorlar, dumanı *tüten* Mollie's *Meatier Chili* ve ekstra baharatlı *Glutton-Free Humdinger Humus* kaselerini önümüze koyuyorlar.

Honey-Do kızarmış tavuğa ve *Fire in the Hole* patates böreklerine yumuluyorum. Benton ve benim için tabak hazırlıyorum, o da bana telefonunu uzatıyor. Vali Roxane Dare'den ona gelen e-postaya baktım:

... Lütfen Kay'e bunun bir süre duyurulmayacağını ve bir sonraki duyuruya kadar sessiz kalınacağını bildirin. Ancak uygun tarafların yerlerinin değiştirilmesinin ilgili herkesin yararına olduğunu bilmesini istedim. Bunu kısa sürede halledeceğim, böylece profesyonel gelecekleri için başka düzenlemeler yapmalarına izin vereceğim...

Elvin Reddy ve Maggie Cutbush mevcut görevlerinden istifa edecekler ve valinin seçtiği kelimeler hoşuma gitmedi. Satır aralarını okuduğumda, niyetinin Elvin ve Maggie'nin görev yerlerinin değiştirilmesi olduğunu anlıyorum. Bu gitmemekle aynı şey. Sevmediğim bir yerde ortaya çıkmalarını sağlamak. Kızartma tavasından ateşe düşmek genelde böyle sonuçlanır.

Ama şimdilik bu kadar yeter. Dorothy mikrofonu kapıp hafifçe vururken kendime hiç yoktan iyidir diyorum. Biraz daha dokunup sesi yükseltirken tüm gözler onun üzerinde. Yüksek sesle, geri bildirim alarak ve odanın tüm dikkatini toplayarak eğiliyor, tehlikeli bir şekilde sallanıyor, şatafatlı kıyafeti bir uzay istasyonu ya da aynalı bir küre gibi parlıyor ve yanıp sönüyor.

Karaoke DJ'ine bir şeyler söylüyor, hangi parçayı çekeceğini söylüyor. O da başını sallıyor. Kalabalık sağır edici bir şekilde onaylıyor. Ne seçtiğini bilmesek de. Muhtemelen her zaman yaptığı şeyi.

"Herkes hazır mı?" Sesi her yerde.

Sanki devasa bir arenadaymışız gibi seyircileri tarıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Mikrofonu parlak boyalı dudaklarına yakın tutuyor.

"Hadi yapalım şunu!"

Sonra kız kardeşim Cher'in "If I Could Turn Back Time" şarkısını söylüyor. İnsanlar bağırıyor, çığlık atıyor, ayaklarını yere vuruyor ve ıslık çalıyor. Bazıları dans etmek için ayağa kalkıyor, o da hayranlarına şarkı söylüyor.

OceanofPDF.com

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Patricia Cornwell ilk romanı *Postmortem*'i 1990 yılında Richmond, Virginia'daki Adli Tabiplik Bürosu'nda çalışırken sattı. Başarılı bir çıkış yapan roman Edgar, Creasey, Anthony ve Macavity  d lleri'nin yanı sıra Fransız Prix du Roman d'Aventures  d l n  de kazanarak bir yıl içinde bu  d lleri alan ilk kitap oldu. Uluslararası bir fenomene dönüşen Scarpetta serisi Cornwell'e Amerikalı bir yazar tarafından yaratılan en iyi dedektif dalında Sherlock  d l , Altın Ha er  d l , RBA Gerilim  d l  ve edebi ve sanatsal gelişime katkılarından dolayı Sanat ve Edebiyat Nişanı şövalyesi Madalyası kazandırdı.

Bugün Cornwell'in romanları ve ikonik karakterleri dünya çapında tanınmaktadır. Cornwell, Scarpetta serisinin ötesinde, Karındeşen Jack'in kimliğine dair kurgusal olmayan kesin bir açıklama, yemek kitapları, bir  ocuk kitabı, Ruth Graham'ın biyografisi ve Win Garano, Andy Brazil ve Yüzbaşı Callie Chase karakterlerine dayanan    kurgusal seri daha yazmıştır. Cornwell son yıllarda NASA tesislerinde, ABD Uzay Kuvvetleri'nde ve Gizli Servis'te uzay  ağı teknolojilerini araştırıyor. Scotland Yard ve Interpol'  ziyaret ederek her zaman güncel olanı takip etti.

Cornwell Miami'de doğdu. Montreat, Kuzey Carolina'da büyüdü ve şimdi Boston'da yaşıyor ve  alışıyor.

OceanofPDF.com

PATRICIA CORNWELL TARAFINDAN DA

SCARPETTA SERİSİ

Otopsi
Kaosu
Ahlaksız Kalp Et
ve Kan Tozu
Kemik Yatağı
Kırmızı Sis
Liman Morgu
Scarpetta Faktörü
Scarpetta
Ölü Yırtıcı'nın Kitabı
İz
Blow Fly
Son Bölge Siyah
Bildirim
Başlangıç Noktası
Doğal Olmayan
Maruziyet Ölüm Nedeni
Potter's Field'dan
Ceset Çiftliği Zalim
ve Sıradışı Geriye
Kalan Her Şey
Postmortem Kanıt Kütlesi

KAPTAN CHASE SERİSİ

Spin

Kuantum

ANDY BREZİLYA SERİSİ

Isle of Dogs
Southern Cross
Hornet's Nest

GARANO SERİSİNİ KAZANIN

Risk
Altındaki
Cephe

NONFICTION

Karindeşen: Walter Sickert'in Gizli Yaşamı Bir
Katilin Portresi: Karindeşen Jack-Dava Kapandı

BİYOĞRAFI

Ruth, Bir Portre: Ruth Bell Graham'ın Hikayesi

DİĞER ÇALIŞMALAR

Uğruna Ölünecek Yemekler: Kay Scarpetta'nın Mutfağından
Sırlar Hayatın Küçük Masalı
Scarpetta'nın Kış Sofrası

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.